

ПАТРИК ТИЛИ

КЪРВАВАТА РЕКА

Част 4 от „Войните на Амтрак“

Превод от английски: Георги Стоянов, 2002

chitanka.info

В памет на скъпата ми майка, Агнес Роз Люър, 22 юли 1904 — 1 декември 1987, която ми даде безценния дар на образованието и със своето изключително чувство за съвършенство ме научи да се отнасям критично към всичко, което съм написал.

*Бог да те благослови, Мамо. Да пребъде името ти.
Тук започва да става интересно.*

ГЛАВА 1

Ако на най-малкия му син не му беше хрумнало да изщатурка през полуотворената врата, докато майка му беше с гръб към него, Изо Уантанабе нямаше да скочи от писалището и да излезе на палубата на плаващия дом. Тогава зимните месеци щяха да си минат с тяхната обичайна, спокойна монотонност и животите на неколкостотин негови другари по оръжие щяха да бъдат спасени или най-малкото жертвани по-разумно.

Но не стана така. Съдбата под формата на бащинска загриженост го принуди да последва детето и когато го хвана и го вдигна, Уантанабе видя нещо, от което дъхът му секна.

Две тъмни неща с крила летяха в небето по траектория, която водеше директно над неговия кораб. Движеха се в югозападна посока покрай назъбения край на тежкия сив облак, който напредваше над езерото Ми-шига от северозапад.

Без да обръща внимание на гонените от вятъра снежинки, Изо Уантанабе стоеше с отворена уста, притиснал малкия си син до гърдите си, и наблюдаваше как нещата минават над пристана, на който беше закотвен корабът с колела, и стават все по-малки и по-малки, докато накрая напредващият снежен облак не ги погълна.

Стоеше, втренчил тъмните си лъскави очи след двете изчезнали крилати точки, и не усещаше малките пръстчета, които игриво подръпваха долната му устна. Въпросите, възникнали от току-що видяното, го бяха накарали да забрави причината, поради която беше излязъл, и едва писъците на жена му, Юмико, му обърнаха внимание върху факта, че голата глава на сина му е обилно покрита със сняг.

Уантанабе покорно ѝ даде Томо и ги последва вътре.

Според традиционните закони на етикецията на една жена не се разрешаваше да укорява съпруга си, но на практика това нормално се спазваше само в присъствие на приятели, роднини, прислуга или началници. Жената беше длъжна да уважава съпруга си и да му се подчинява, но това не пречеше на по-смелите (или зловни)

представители на женския пол насаме да кълцат сол на главите на мъжете си — или да проявяват неудоволствието си по други, много по-фини начини.

Уантанабе седеше на рогозката зад писалището и с почиттелно мълчание слушаше неизбежния взрив от думи за риска, на който беше изложил здравето на най-малкото им дете. Знаеше, че загрижеността на Юмико е основателна, но умът му беше ангажиран с други, много по-важни въпроси, които тя, като жена, не можеше да разбере.

Уантанабе бавно натопи върха на четчицата в мастилницата и остави гласа на жена си без внимание. Лишен от значението си, потокът от думи наподобяваше на кудкудякане на разтревожена кокошка, прогонена от току-що снесеното яйце, преди да е имала време да му се възхити.

Накрая, когато десетмесечното дете беше енергично разтрито и веселият му смях показва, че не се кани да умре, обвинителното кудкудякане се замести от нежно майчино гукане, използвано от хора и животни, когато се грижат за малките си. Малко след това, облечено в сухи, чисти дрехи червенобузестото дете беше връчено на бащата като дар за примирие.

Размишлявайки върху факта, че настроението на жена му е така предсказуемо, както нощта и денят, Уантанабе взе за кратко Томо в ръце, лепна една целувка на меката му пухеста главичка и го върна. За Юмико кризата беше преминала, хармонията бе възстановена. За нейния съпруг проблемите тепърва започваха.

Изо Уантанабе и жена му Юмико произхождаха от раса, известна на техните съседи като майстори на желязо — разслоена общност от азиатски кръвни линии, в която японците заемаха най-горния слой, следвани в низходящ ред от китайци, корейци и други етнически групи. Положението на всяка група беше свързано директно с разстоянието — в Света преди — на техните земи от едно священо място, известно като планината Фуджи.

Последователни вълни от праотци на майсторите на желязо се бяха заселили по североизточния бряг на Северна Америка между 2300 и 2400 година. Сега, шест столетия по-късно, седемнадесет владения бяха изградили своя национална държава — известна като Ни-Исан, —

простираща се от Атлантика до езерото Ери и от морския път Сейнт Лорънс до нос Фиър в Северна Каролина.

Семейството на Уантанабе дължеше феодална вяроност на благородната династия на Яма-Шита, държател на изключителен лиценз за търговия с тревните маймуни, които бродеха из безкрайните западни равнини. Семейството на Изо бе част от японската управляваща класа, но той самият беше извънбрачно дете от една китайска конкубина на баща му.

Социалният позор от това, макар и не катастрофален, означаваше, че за него още от младини вратата за по-високи постове е завинаги затворена, макар и отворена за хора равни на него и бъдещата му жена — ако решише да се ожени — трябваше да е китайка. Това стана причина да реши да влезе в търговията, защото в нея бяха процъфтели много китайски семейства, а връзките на баща му му осигуриха, макар и нисък пост в една от богатите търговски къщи с верига от складове от Бу-фаро на езеро Ери до Източно море.

Неговата интелигентност плюс умението му да борави с цифри и усетът му за организация му спечелиха бързо повишение и щастливо представяне пред Юмико — четвъртата дъщеря на един китайски търговец, който с проникателно око за големия шанс ѝ даде богатата зестра.

Бащините надежди за връзките на семейството на Изо не се оправдаха. След като Юмико роди син и дъщеря и вече носеше Томо, скритото неодобрение на старшия партньор на смесения брак накрая стана ясно — Уантанабе на два пъти беше подминаван в годишните повишавания, с което се тури край на надеждите му да достигне до висшите ешелони.

Отчаянието му обаче беше краткотрайно. Изо Уантанабе бе извикан в двореца в Саракуза и го прие представител на господаря Яма-Шита, който му предложи поста на резидент агент в отвъдморските райони.

Той, обясни оглавяващият търговията, щял да бъде един от петимата назначени пробно — първият, който ще бъде отвъд границите на Ни-Исан. Като осъзнаваше, че това е изпратена му от небето възможност да влезе в основата на едно пионерно начинание и да се измъкне от завоалираната, но отмъстителна дискриминация, която

продължаваше да помрачава брака му и да пречи на кариерата му, Изо прие назначението без колебание.

Корабите с колела на Яма-Шита посещаваха двата утвърдени търговски пункта в Бей-сита и Ду-арута веднъж годишно от няколко десетилетия, но през лятото на 2990 година Яма-Шита беше решил да развие редовни контакти с мютските племена в районите, намиращи се във вътрешността на страната.

Изо и другите четирима назначени щяха да са първите в тази верига, която — ако резултатите бяха положителни — трябваше накрая да се разпространи по южните брегове на четирите свързани едно с друго езера, които образуваха Западното море — огромното водно пространство, което мютите наричаха „Голямата река“.

Всеки резидент щеше да живее със семейството си на борда на плаващ дом, по-малък братовчед на триетажните парни чудовища, с които се провеждаше годишното пътуване до Ду-арута. Предвиждаше се плаващите домове да бъдат трайно закотвени на кейове, построени специално за целта, но при нужда те можеха винаги да вдигнат котва и да отплуват. Щяха да бъдат осигурени домашни прислужници, а корабите щяха да бъдат поддържани и, ако се наложи, защитавани от малки военни части.

За Изо това означаваше поемане на ръководството на затворена общност от тридесет и пет души. До осигуряване на достатъчно местно задоволяване храна и други провизии щяха да се доставят по море.

Юмико не преливаше от радост пред перспективата от едно изолирано съществуване в пущинака, но шансът да започнат на чисто плюс голямата сума, която се плащаше при завършване на деветгодишния срок, и обещанието за тримесечна платена домашна отпускат за всеки тридесет и шест прослужени месеца в отвъдморските райони смекчиха протестите ѝ.

Възможността тя и семейството ѝ да не могат да оцелеят три години, камо ли пък девет, изглежда, не ѝ мина през ума, а Изо благоразумно премълча за възможните опасности от пълчищата немити, неоковани във вериги диваци.

Първите четирима резиденти бяха назначени в Детройт, залива Сагино, Чебойган и Лудингтън. Изо Уантанабе, последната далечна връзка във веригата, пушна котва на място, известно като Бентън

Харбър, на двадесет мили на север от точката, където, на картите отпреди Холокоста, границата на щата Индиана срещаше източния бряг на езерото Мичиган.

Главната им задача беше да създадат по-тесни търговски връзки, включително набиране на повече „гастарбайтери“. Трябваше да постигнат това чрез търговски и културни „съвети“, чиято цел беше да накарат мютите да възприемат отношението на майсторите на желязо към себе си не като студено и заплашително, а като... бащинско. Твърдо (тревните маймуни презираха слабостта) и все пак добро.

Това само по себе си беше грандиозна задача, но на резидентите беше възложена и друга не по-малко важна задача — разузнаване.

След първите набези на ешелоните на Федерацията в територията на Плейнфолк през 2989 година конфликтът между трекари и мюти се преместваше все по-близо до границите на Ни-Исан. И Яма-Шита реши да използва резидентите — в частност Уантанабе — за предни подслушвателни постове. Техните усилия за подобряване на търговските отношения щяха да им осигурят и прикритие, и възможност да събират информация за бойната машина на Федерацията и нейното напредване към Рънинг Ред Бъфало Хилс — името на Плейнфолк за Северните Апалачи.

Като специално упълномощен, Изо Уантанабе беше най-близо до мястото на действие. Досега разузнавателните действия на воините от пустините на юга, изглежда, бяха спрели на западния бряг на широката лъкатушеща река, наричана от чуждоземците Мис-Хипи. Реката водеше началото си от група езера на северозапад от Ду-арута. Уантанабе се намираше на този пост по-малко от четири месеца, така че имаше да открива още много неща, но според първоначалните му контакти железните змии никога не се бяха опитвали да пресекат този воден път. Дали не можеха, или не желаеха да го направят, тепърва щеше да се види.

Плейнфолк бяха казали, че железните змии предпочитат да вървят по следите на древните сухоземни пътища — повечето от които извън Ни-Исан отдавна се бяха превърнали в прах. От набавена срещу шест ножа карта на Федерацията беше ясно, че железните змии (наричани от техните собственици ешелони) трябва да пресекат множество по-малки реки, за да стигнат до Мис-Хипи.

Изо Уантанабе още не беше виждал някоя от тези страхотни убиващи машини, но може би поради огромния си размер или конструкцията си те не можеха да плуват по река като натоварена волска кола със завързани към нея надути животински кожи. Толкова по-добре. Това означаваше, че до построяването на мост или изграждането на подходящ сал железните змии щяха да бъдат държани на залива — може би неопределено дълго. Тълпите строителни работници бяха лесна плячка и можеха да бъдат атакувани и избити.

Мис-Хипи беше като широките ровове с вода, обграждащи дворците-крепости на господарите на Ни-Исан — представляваше една почти безкрайна защитна линия, която — доколкото знаеше Изо Уантанабе — може би заобикаляше на север около Западно море. Гъсто обрасли с гори и осеяни с езера хълмове съставяха първата отбранителна линия. Ако тя бъдеше преодоляна, железните змии щяха да бъдат спрени от широката река Сан-оранса, която защитаваше граничните области на Ни-Исан. Но не и небесата над тях, защото тези змии носеха крилати колесници, които можеха да пътуват през облачния свят на камите. Реките и планините не бяха препятствие за тях. Тревните маймуни наричаха тези колесници „стрелолисти“, а войниците, които ги яздеха, бяха известни като „облачни воители“.

До този момент всичките истории за стрелолисти, пускащи огнени цветя от небето и убиващи хора с дълго остро желязо, не бяха нищо повече от приказки. Преувеличени слухове. Никой от неговите информатори не беше виждал стрелолист. Изо Уантанабе също не беше виждал до днес — когато видя два! Само че тези две небесни колесници не бяха като самолетите, описани му от неговите информатори. Крилата им не бяха триъгълни, а се простираха навън от двете страни на корпусите като на рееща се морска птица. И имаха опашка — не ветрилообразна като на птица, но все пак опашка — прикачена зад крилата от двете страни на кръглото тяло.

Тяхната форма в известен смисъл беше нематериална. Изо Уантанабе не се съмняваше, че небесните колесници са продукт на Федерацията. Беше достатъчен само един поглед, за да го побият тръпки. Това бяха тъмни чуждоземски неща, чиято форма не би могла да бъде замислена в душата на един благороден самурай. Но какво правеха в небе, пълно със сняг?

Търговският капитан на господаря Яма-Шита му беше казал, че железните змии са се оттеглили на юг в подземните си леговища за през зимните месеци, и неговите собствени опитомени тревни маймуни бяха потвърдили това. Но... щом горе имаше небесни колесници, това означаваше, че някъде на югозапад се спотайва желязна змия. Криеше се може би в гората и ги чакаше да се върнат.

Да... Новината за нейното присъствие и точното ѝ местоположение скоро щеше да достигне — ако не бе достигнала — до местните мютски племена. И някой щеше да му предаде тази новина с надежда да получи награда. За такива случаи Изо имаше няколко сандъка, пълни с малки подаръци — някои полезни, други просто дрънкулки.

Уантанабе погледна празния лист хартия пред себе си и продължи да върти четчицата в мастилницата. Това му помагаше да се съсредоточи върху обстоятелствата, свързани с появата на небесни колесници. През последните две седмици въздухът ставаше все по-студен, но небето беше ясно или осеяно с разкъсани облаци. И тази сутрин изгряващото слънце беше затоплило празното небе. Чак покъсно на северния хоризонт се появи сивият облак.

Двете небесни колесници бяха дошли от североизток и бяха отлетели на югозапад — към Мис-Хипи. Което означаваше, че са заобиколили или от север, или от юг — гонени от напредващия снежен облак назад към желязната змия. Но преди това трябваше да са летели в безоблачно небе — така че сигурно бяха забелязани от острооките мюти, живеещи по земите около езерото Ми-шига.

Може би най-близкият му съсед, Сейто Ейчи, резидентът в Лудингтън, чийто плаващ дом бе на около сто и двадесет мили северно от неговия, ги беше видял да пресичат езерото Ми-шига, когато носеното от вятъра снежно покривало беше все още отвъд далечния бряг. Облачен воин беше подходящо име за хора, достатъчно дръзки да карат крилатите си колесници над такъв огромен воден простор! Но ако някога имаха неблагоприятното да нахлуят над Ни-Исан, камите, които пазеха небето, щяха да ги запратят към земята и те щяха да паднат като птици, поразени от стрелата на ловец.

Изо реши да напише съобщение и да го изпрати на съседа си по пощенски гълъб. Трябваше да изчака да отmine снежната буря, но ако пуснеше гълъба по пладне на следващия ден, може би щеше да получи

отговор, което щеше да му помогне да установи точното местоположение на ешелона. Ако обаче небесните колесници бяха заобиколили от юг, новината за тяхното появяване щеше да стигне до него по-късно. Но щеше да дойде — в това той не се съмняваше.

При пристигането си в тези отвъдморски район мелезът с благородно потекло беше използвал организационните си умения, полагайки най-много усилия в областта на юг и запад от пристанището Бентън. В резултат на сто мили от мястото, където се намираше сега, имаше малко тревни маймуни, които да не знаят за възможността да спечелят награда, като докладват първи при откриване на желязна змия или стрелолист.

Изо Уантанабе избра листче тънка хартия от една кожена папка и започна да пише съобщението до Сейто.

За Буфало Бил Хартман, командир на „Луизианската дама“, новината дойде под формата на кодиран радиосигнал в 06.25 стандартно време, около десет минути преди изгрев-слънце на 12 ноември 2990 година. Хартман тъкмо се измъкваше от койката си, когато зумерът на леглото му тихо зазвъня. Той погледна видеодисплея над малкото бюро в ъгъла и видя как екранът бързо се изпълва с редовете на кодираното съобщение.

Ешелонът на Хартман, който беше спрял за през нощта на седемдесет и шест мили южно от попътната станция Пуебло, вървеше по път — известен някога като магистрала 25, — който минаваше през реперна точка Тринидад и Ратън, Ню Мексико и през Канадската река, преди да завие на запад към Рузвелт — подземна база, разположена близо до отдавна изчезналия град Санта Фе. Тъй като картите на Федерацията за надземния свят бяха създадени на база на издания отпреди Холокоста, градските райони, държавните граници и главните магистрали бяха запазени като репери. Така въпреки че главната част на базата беше на неколкостотин фута под земята, тя беше известна като Рузвелт/Санта Фе.

Десет такива бази бяха изградени под земната повърхност под или близо до главните градове на южния Среден запад. Повечето бяха наречени на имената на последните президенти на Съединените щати: управлението на Федерацията Уошингтън/Хюстън — известна

неофициално като Гранд Сентрал или Хюстън/Гранд Сентрал, Джонсън-Финикс, Рейган/Лабок, Никсън/Форт Уърт, Айзенхауер/Сан Антонио, Труман/Лафайет, Ле Мей/ Джаксън, Линкълн/Литъл Рок и Грант/Тълса. Последната, която още се изграждаше, беше Монро/Уичита.

Тези градове отдавна бяха изчезнали, бяха оставили само имената си върху картите, съхранени в компютърните архиви на Федерацията. Имена, които помагаша да се омекоти сивата анонимност на масивните плочести конструкции, заели тяхното място. Бункерите, които се притискаха към земята като изхвърлена на брега медуза в очите на скулптор, бяха връзката между подземния свят на Федерацията и Света със синьото небе над него.

Също като мрежата от по-малки попътни станции и работни лагери, те бяха продукти на третото хилядолетие. Някои бяха още от началото на двадесет и четвъртото столетие; освен тях бяха останали много малко следи от човешко присъствие. Всички външни знаци на двадесетото столетие бяха изчезнали — изпарили се от ядрени експлозии или изтрети от лицето на земята от кръвопролитни борби между полудели групи оцелели хора за контрол на незамърсени източници в периода непосредствено след Холокоста.

Руините, преровени от банди мародери, бяха бавно разрушени от вятъра и дъжда, бурите и ураганите и неумолимия ход на времето. Но въпреки нанесения ѝ почти смъртоносен удар планетата беше оцеляла; беше започнала да оздравява.

Невъзпрепятствана в продължение на над деветстотин години, природата беше възвърнала господството си над преходните, несъществени творения на човечеството, беше смляла бетона на прах и покрила купищата тухли с пясък или килим от червена трева.

Подобно на границата между повърхността и подземния свят Санта Фе, към която пътуваше Хартман, ешелонът под негова команда също беше артефакт от третото хилядолетие. Построен през 2961 година, „Луизианската дама“ — за екипажа просто „Дамата“ — беше брониран влак, висок над тридесет фута, имаше шестнадесет вагона и беше дълъг деветстотин фута.

Това беше подвижен дом на хиляда пионери — мъже и жени, които ядяха, къпеха се, спяха, воюваха и умираха един до друг в продължение на девет месеца от годината, които ешелонът прекарваше

в операции на повърхността на земята. Носеха едни и същи дрехи и това бе така от Холокоста. До днес генерален президент винаги бе ставал мъж и поколения жени бяха служили като майки-настойнички на неговите деца, но извън тези две неизменни функции нямаше никаква друга дискриминация на база пол. Във Федерацията мъжете и жените се радваха на пълно равенство в статус и възможности от почистването на тръби в инсталациите за отпадни води на ниво А до най-високия изпълнителен пост в Черната кула и воюване на предната линия срещу мютите.

Всеки вагон, свързан със съседния посредством гъвкав коридор, беше дълъг петдесет и пет фута и широк тридесет с пространство в него за три палуби; в двата края имаше двойки гигантски барабанообразни гуми с ниско налягане, високи дванадесет фута и също толкова широки.

Хартман седеше в „седлото“ — горната палуба на командния вагон. То приличаше на мостика на фрегата отпреди Холокоста и под него имаше версия на корабен огневи/команден контролен център. Заместникът на Хартман, лейтенант Купър, отговаряше за втория, дублиращ, команден вагон на опашката, поради което ешелонът нямаше преден и заден край. „Дамата“ можеше еднакво лесно да се движи назад и напред или да се раздели на два независими сегмента — тактика, която често беше обърквала нападащите мюти.

Съставът на ешелона можеше да се модифицира в зависимост от това дали „Дамата“ извършва продоволствен курс до попътните станции, или провежда бойни операции. В бойна конфигурация влакът теглеше десет бойни вагона, оборудвани с кули с многоцевни оръдия отгоре и отстрани, „кървав вагон“ с екип лекари, оглавявани от капитан-хирург Кийвър, и авиовагон, на който се намираше въздушната сила на ешелона — десет самолета „Скайхок Марк I“, едноместни с делта крило — едновековното им производство беше чествано през 2983 година.

Авиовагонът имаше плосък покрив с двойно по-голяма широчина, който служеше за миниписта за излитане. С широко отворени дроселни клапи скайхокът излиташе от поставен под ъгъл парен катапулт и се „приземяваше“ с помощта на спирателна кука също както самолетите на самолетносачите през двадесетото столетие. Поради специалното разпределение на вътрешността

авиовагонът и силовият вагон имаха по-малко оръжия от другите. Командните и бойните вагони буквално бяха от бойна техника — топлинни сензори, оптични уреди за нощно виждане и инфрачервени лазерни далекомери.

Също като екипажите на подводниците и бомбардировачите с голям обсег на действие от ерата преди Холокоста, пионерите живееха заобиколени от апаратура и оръжия. В десетки помещения под пода бяха разположени складове за амуниции, койките бяха сгъваеми и се ползваха на смени от дневния и нощен дежурен персонал и, както на подводниците от Старото време, нямаше прозорци. В критичен момент можеха да се отворят тесни процепи за гледане, но при нормални условия какво има навън се наблюдаваше на видеоекрани.

Ешелонът бе затворена среда, екранирана срещу радиацията, която още съществуваше в Света със синьото небе, и въздухът, който циркулираше вътре, грижливо и непрекъснато се филтрираше. За девет столетия от Холокоста условията значително се бяха подобрили, но пионерите все още „изтегляха трикове“ — жаргон основан на акронима ТРИК^[1].

Според Първото семейство за замърсяването на въздуха бяха отговорни полухората мюти. И всички знаеха, че това е вярно, защото те самите не страдаха от него. Мютите имаха отровни кожи, които, ако се допреш до тях с голи ръце, причиняваха на нормалните човешки същества загиване и освен това излъчваха отровни химикали, които замърсяваха атмосферата.

Всеки пионер, дишал нефилтриран въздух, беше изложен на риск. Дори ако не загинеха в бой, пионерите знаеха, че деветмесечен тур в операции над земята съкращава с няколко години и без това краткия им живот, но те правеха тази жертва без колебание. „Те умряха, за да живеят другите“ беше фраза, набивана ежедневно в съзнанието на трекерите още от двегодишна възраст, думите бяха изсечени на мемориалната стена на централния площад във всяка дивизионна база. Те можеха също да се видят изписани с огромни букви по стените на коридорите, галериите и тунелите на платформите на станциите на метрото и на радиалните и кръгови пътища, свързващи мрежата от жилищни шахти.

Човек трябваше да е сляп и глух, за да не приеме посланието, защото то редовно се показваше на екрана на програмите на деветте

телевизионни канала, излъчвани във Федерацията, и често се включваше в звуковите съобщения заедно с множество други нравоучения на Първото семейство.

„Те умряха, за да живеят другите.“ Основна истина...

Макар продължителното излагане на радиация на повърхността да се смяташе за застрашаващо живота, през последните години нейното ниво спаднаше и продължителността на живота непрекъснато нарастваше. Това се дължеше изключително на рязкото намаляване на броя на южните мюти, чието присъствие беше инфектирало щатите от Средния запад — Тексас, Аризона, Ню Мексико, Оклахома, Арканзас, Луизиана и Мисисипи плюс новите територии на Колорадо и Канзас — сега очистени и възстановени от Федерацията. Това беше голяма територия и изискваше постоянно поддържане.

По-голямата част от южните мюти, които не бяха избити или поробени, бяха прогонени към източните и западни брегове и в пуцинаците на Мексико. Няколко мародерстващи банди бродеха из външните щати в търсене на отпадъци като враните, но правеха всичко възможно да избягват контакт с патрулиращите ешелони и се бяха научили да се крият от кръжащи „Скайхок“, чието присъствие предизвестяваше неизбежното пристигане на някоя от страхотните железни змии.

Настоящият план на Федерацията бе да завоюва отново Света със синьото небе, тоест огромните равнини зад новите територии. Северните мюти, които наричаха себе си Плейнфолк, представляваха по-трудна задача от южните си роднини. Възпитани да се бият и умират със същата решителност като трекерите, те притежаваха животинска хитрост, невероятна физическа издръжливост и самоубийствена смелост. За щастие те бяха неграмотни диваци, номади, живеещи ден за ден и въоръжени с примитивни оръжия — ножове, тояги-ножове и арбалети.

Сплотени в единна сила под ръководството на някой умен лидер, те можеха да намерят начини да неутрализират по-развитата технологически и военна сила на ешелоните, но времето и съдбата работеха против тях. Въпреки колективното си име племената Плейнфолк нямаха чувство за националност и се биеха помежду си със същата готовност, с която се биеха срещу Федерацията.

След като излезе от Никсън/Форт Уърт в началото на март за патрулиране, „Дамата“ прекара лятото в обикаляне по централните равнини — Канзас, Небраска и Южна Дакота — и помогна за по-нататъшно намаляване нивото на замърсяване на въздуха чрез унищожаване на седемстотин и двадесет и девет туземци с израстъци по главите. Някои от тях бяха още деца, но както често казваха старите пионери, „малките порастват и стават подли, грозни и големи като онези, които са ги отгледали“. Това беше израз на суров, но правилен здрав разум. Чрез избиването на младите и отглеждащи деца жени ефективно се неутрализираше племето. А и тяхната смърт най-често подтикваше оцелелите мъже и жени воители да започнат самоубийствени атаки срещу изпратените от ешелона бойни отряди пионери.

Екипажът на Хартман даде няколко жертви, но общо взето тази операция беше успешна, за разлика от първата катастрофална среща на „Дамата“ със силите на мютите в Уайоминг предишната година. Тогава при завръщане в депото Хартман и неговите офицери бяха изправени пред съвета на оценителите да отговарят по обвинение за безразсъдно излагане на опасност на ешелона.

Знаеше се, че туземците убиват пионери, но не се предполагаше, че могат да повреждат ешелони или да надхитрят техните командири. Със само двадесет и един в експлоатация и при сегашния темп на производство от по един на година ешелоните бяха най-ценният артикул в инвентара на Федерацията. Командният състав на „Дамата“ беше изживял няколко лоши момента, но накрая всичко се беше разминало със строго порицание и понижаване в чин.

Можеше да бъде много по-лошо. Хартман имаше разумно обяснение защо нещата бяха протекли толкова лошо, но като всички опитни хора не се опита да се защити, като каже истината. Ако кажеше, че ешелонът и неговият екипаж са се натъкнали на зловните сили на мютски повелител, щеше да си навлече *истинска* беда. Мютската магия — нещо, което много ветерани, участвали в операции на повърхността, приемаха като безспорен факт — беше табу във Федерацията.

В наръчника — видеоархив, съдържащ мъдростта, получена от Първото семейство, и норми за поведение, които регулираха живота на

трекерите от люлката до гроба — имаше мъгляво загатване за минали твърдения за „мютска магия“ и последната дума на Семейството по въпроса. Официално такава магия не съществуваше. Споменаването ѝ беше нарушение на Първи кодекс. Ако те хванеха да говориш за мютска магия или някой споменеше на полицията, че си говорил за нея, те обвиняваха в нарушение на Кодекса и не се приемаше никаква молба за помилване. Всеки обвинен в нарушение на Първи кодекс получаваше еднопосочен билет за стената.

Този път завръщането у дома щеше да е различно. „Дамата“ не бе могла да изпълни поставената цел да убие хиляда мюти, което щеше да ѝ донесе почетна грамота, но след като се приспаднаше времето за продоволствени курсове, 729 беше впечатляваща цифра. А и имаше възможност по обратния път към Никсън/Форт Уърт да хванат някои успели да избягат мюти или да извършат допълнителни рейдове.

Въпреки отровното си присъствие известен брой мюти от вече разредените южни племена се използваха в надземни работни лагери. Трябваше да бъдат оковавани за през нощта, но понякога поради немарливост на охраната или външна помощ някои успяваха да избягат. Бегълците обикновено бяха невъоръжени, но тяхното преследване винаги беше интересно и понякога Хартман изпращаше хората си подир „въображаеми“ цели, за да ги поддържа във форма. Пък и опитът го беше научил, че често се случват неочаквани неща.

Този ден беше точно такъв. Дешифриран и показан на екрана, сигналът от Гранд Сентрал тури край на надеждите на Хартман за посрещане на Нова година с роднините си в Айзенхауър/Сан Антонио. На „Дамата“ се заповядваше незабавно да промени курса си и да се насочи на изток към реперна точка Канзас Сити.

След като пресечеше Мисури, той трябваше да откара ешелона на север през Демойн, Айова, след това на изток по старата щатска магистрала 80 до Сидър Рапидс. „Дамата“ трябваше да пропътува хиляда и двеста мили без обичайните нощни спирания и той трябваше да остави без внимание всякакви благоприятни цели по пътя. При пристигане в Сидър Рапидс трябваше да пусне самолетите да издирят и спасят една група, изпратена със задача отвъд Мисисипи.

Заповедта да се отправи на север толкова късно през годината, когато снегът вече валеше по ниските склонове на Скалистите планини, дойде като нежелана изненада. Зимата беше сезон за почивка

и превъоръжаване. Хартман не очакваше да го изпратят на повърхността до март за снабдителни курсове и операции по сигурността във Федерацията. А когато стигна до мястото в съобщението, където се казваше кого трябва да търси, се изненада още повече.

Въведе съобщението в командния дневник — твърд диск, чиято памет можеше да се отвори само с комбинация от неговата идентификационна карта и гласов отпечатък — после нареди на дежурния радиооператор да изпрати до форт Уърт стандартния отговор НЕЗАБАВНО ДЕЙСТВИЕ. Радиооператорът знаеше къде да изпрати съобщението, но никой, освен Хартман не знаеше какво означава то.

Хартман отиде при навигатора и му съобщи за промяната на курса към Тринидад вместо към Санта Фе. Каза му също, че ще изчака да стигнат на десет мили до точката на отклоняване, преди да осведоми останалата част от екипажа.

Остави навигатора да изготви разписание на новия маршрут на база на трисменно пътуване и се прибра в квартирата си. Съобщението съдържаше и трета новина, която можеше да бъде посрещната със също толкова голяма изненада от пътниците на „Дамата“ — полковник Мари Андерсън, командир на попътната станция в Пуебло, и шестдесет и четирима офицери и бойци от нейния щурмови батальон от хиляда души, които трябваше да бъдат разтоварени на границата между подземния свят и Санта Фе.

Полковник Андерсън — дама със стоманеносива коса; подчинените ѝ я наричаха Мери-Ан — беше извикана в Гранд Централ на сесия на Съвета за планиране. С нея пътуваше разнородна група: офицери и войници, техници и строителни работници, тръгнали на юг за първата си отпуска след две години, прекарани на предната линия.

За част от групата пътуването за дома щеше да свърши на хиляда и петстотин фута под земята с асансьора до ниво едно-1 в Рузвелт и неговата най-забележителна част — търговския център Ню Дийл; останалите, чиито роднини живееха в други дивизионни бази, трябваше да вземат совалката на подземната станция непосредствено под търговския център и след като похарчеха малко пари за топло ястие, за посещение на някоя от видеобитките или за участие в изкусните викторини в развлекателните галерии, щяха да се качат на

пътуващия със сто и двацет мили в час през земната кора Транс-Ам Експрес и след няколко часа също да са си у дома.

Но сега всичко това се беше променило. Когато Хартман влезе в квартирата си, цифровият стенен часовник отброяваше последните секунди към 07.05. Като командир на ешелон той имаше повече лично пространство от всеки друг, но въпреки това то бе ограничено. Протоколът на службата и обикновената учтивост изискваха от него да споделя квартирата си с полковник Андерсън и проектантите предвидливо бяха осигурили една допълнителна сгъваема койка за такива случаи.

Тъй като мястото едва стигаше за един, за двама бе още по-недостатъчно. Това изискваше известна координация между домакина и госта, но при това пътуване то не беше проблем — Хартман и Андерсън бяха добри познати.

Бяха колеги от военната академия „Макартър“ и двамата я бяха завършили с отличие. Назначението на Андерсън в пионерните корпуси, обслужващи попътните станции, бе станало причина да прекъснат връзката си за няколко години, но и двамата се движеха с еднаква скорост по йерархичната стълба и след назначаването на Хартман за командир на ешелона беше само въпрос на време кога пътищата им ще се пресекат.

През този период Хартман беше подписал документи за връзка с Лорен, една млада жена от трето поколение семейство на пионери. Няколко месеца по-късно двамата бяха уведомени, че тя е избрана за майка-настойница. Двамата се справяха добре от момента, в който бяха официално представени един на друг, и очакваха да отгледат детето, но някой в Института за живот обърка нещо и Лорен умря два месеца след имплантирането на микроскопичния ембрион — плод от семето на Генералния президент.

Трекерите още от раждането си се подготвяха да приемат загубата на роднини с фаталистично вдигане на рамене. Скръбта беше разрешена и в крайни случаи се предвиждаше утеха, но се очакваше човек да скърби насаме. Смъртта трябваше да се разглежда като победа, не като беда, което означаваше, че Хартман беше получил уведомление за случая, но не и обяснение. Смъртта на неговата партньорка поради немарливост — за което на никой никога не беше

търсена отговорност — остави у него неприятно чувство и той реши да не влиза в друга официално одобрена връзка.

Тъй като не беше предразположен да изостави всичко, Хартман избра ергенлъка, като в свободното си време се задоволяваше с учебни видеопрограми и братска дружба с колеги офицери. Но винаги когато „Дамата“ получаваше задача да направи снабдителен рейс до Пуебло, което означаваше една нощ престой, той посещаваше квартирата на бившата си колежка и другар по койка Мери-Ан.

И въпреки неодобрението на тъмнокосата приятелка на Мари Андерсън майор Джери Хилър от време на време те изоставяха командирското бreme и поставяха коня между стръките. Казваха си, че това е просто заради старото време, но и двамата знаеха, че е нещо повече.

Когато той влезе, Андерсън подаде мократа глава иззад завесата на банята и каза:

— Здравей... — Видя го как заключи вратата, как сложи табелка „НЕ ВЛИЗАЙ“. — Май имаш да ми казваш нещо.

— Да. — Хартман набра заместника си.

На видеоекрана се появи лицето на лейтенант Купър.

— Добро утро, капитане.

— Добро утро, Купър. Следващите двадесет минути ще съм зает с някои въпроси, затова ще ти бъда благодарен, ако поемеш „Дамата“. СИНК-ТРЕЙН заповяда да променим курса и да преминем на трисменно пътуване. Кажете на господин Макдонъл да събере шефовете на секции в седлото в 07.30. Ти и останалите от щаба също трябва да сте там.

— Слушам, капитане. — Купър спря. — Нещо сериозно ли е?

— Е, на никой не му харесва да играе на сляпа баба — каза Хартман. — Но го пази в тайна, докато го съобща — ясно?

— Разбрано...

Хартман превключи видеодисплея в режим на текст и звук, свали маслиненосивата си тениска и се приближи към душа с палци, пъхнати в колана на шортите си — приличаха на боксьорски.

— Нещо против да се присъединя към теб?

Андерсън дръпна завесата и той видя познатите линии на стегнатото й тридесет и шест годишно тяло.

— Заповядай...

Хартман влезе в нишата с душа. Нямаше начин двама души да стоят под струята, без телата им да се допират до няколко интересни места — но те отдавна бяха свикнали с това. В Академията мъже и жени имаха общи спални и бани с комунални душеви клетки, в които можеха да се поместят четирима души едновременно — или шестима добри приятели.

Хартман си сипа сапун от дозатора и се насапуниса. Не отиде под душа при Мери-Ан, защото се чувстваше възбуден. Когато течеше водата, душът беше единственото място, където можеш да говориш без опасност някой да те подслуша. Хартман нямаше сигурни доказателства, че на влака има подслушвателни устройства, но не беше стигнал до ранг на командир, без да открие, че невнимателното говорене често ти струва живота.

— Да ти изтъркам ли гърба?

— Да. — Хартман се обърна към стената и Андерсън го прегърна през кръста. — Щеше да ми търкаш *гърба*.

— Спокойно, ще стигна и до него. Виж, обикновено правим това два пъти в годината. Два пъти в една седмица предизвиква нездравословни апетити.

— Времето и мястото са неподходящи, миличка. Слушай. Току-що се обадиха от СИНК-ТРЕЙН. „Дамата“ не се прибира у дома. Още не, във всеки случай.

Ръцете на Андерсън продължиха да се движат.

— И как ще стигна аз до Санта Фе?

— Ще те откараме със самолет.

— Бил, стига глупости. Никога не съм летяла с тези измишльотини от тояги и въжета и нямам намерение да го правя сега.

— Аз изпълнявам заповеди на СИНК-ТРЕЙН и докато си на „Дамата“, ще правиш каквото ти кажа. Което означава, че имаш около четиридесет и три минути да свикнеш с тази идея.

— Гадняр...

Андерсън го ощипа по задника с твърдите си като желязо пръсти, но Хартман очакваше това отмъщение и се беше стегнал, така че не го заболя много.

— Стига, Мери-Ан. Успокой се. Ще си пафнеш трева и ще ти мине.

— С удоволствие бих го направила, но никога не я нося... особено в Гранд Сентрал. Но това няма значение. Как ще ме откарат, по дяволите? Ако мислиш, че ще позволя да ме окачат като багаж на някой скайхок, много се лъжеш! — Гласът на Андерсън омекна, когато Хартман се отпусна. Слабините им се допряха и тя му се усмихна.

Хартман се успокои.

— Не се безпокой, СИНК-ТРЕЙН вече е помислил за това. Пращат от Санта Фе двуместен скайрайдър.

— О, чудесно...

— Ей... спри! Трябва да пазиш репутацията си. Нали те наричат Желязната лейди.

— Да. Но съм такава само когато краката са ми на земята...

— Виж, това е на сто седемдесет и две мили по суша. По въздух няма да продължи повече от час и половина. Просто трябва да поседиш малко неудобно деветдесет минути. Да не искаш да кажеш, че не можеш?

— Как беше при теб първия път?

— Все още чакам някой да ми предложи такова пътуване — иронично отговори Хартман и спря протеста ѝ с една бърза целувка. — Ако почне да ти действа на нервите, просто затвори очи, облегни се назад и мисли за...

Твърдите бедра на Андерсън се отъркаха в него.

— Не казвай нищо, за което може да съжаляваш, момчето ми...

— Права си. — Хартман я прегърна. — Не е време да се държим глупаво. Даваш ли си сметка, че ни остават само още шест години... може би осем, ако имаме късмет? — Той въздъхна. — Бих желал да сме заедно...

Андерсън сложи глава под брадичката му, докато се олюляваха нежно под струите топла вода.

— Още ли ти липсва Лорен?

— Не толкова, колкото ще ми липсваш ти.

Андерсън плъзна ръка около кръста му.

— Накъде пътуваш?

— Сидър Рапидс, Айова...

— Къде е пък това?

— На около хиляда и двеста мили на северозапад оттук. На същата ширина като Чикаго.

— Кристо! Там не вали ли сняг по това време от годината?

— Така казват.

— Сигурно е нещо много важно, за да рискуват да те изпратят толкова на север. Имаш ли някакво подкрепление?

— Не, доколкото знам.

— Каква е задачата... или още не са ти казали?

— Откриване и спасяване на група. Поне така се казва в заповедта на СИНК-ТРЕЙН. Петима наши хора са изчезнали там. — Той вдигна рамене. — Хюстън иска да ги намеря и... да ги доведе.

— Фед?

— И да са, няма да ми кажат.

„Фед“ беше прякор, който се отнасяше за специални агенти, за които се смяташе, че работят за Първото семейство. Никой никога не беше попадал на сигурни доказателства, че такива хора съществуват, но това не беше разсеяло широко разпространеното мнение, че ги има.

— Единственият вид други хора, които бродят наоколо, са нарушители. Освен ФИНТЕЛ^[2], разбира се. Но за първи път чувам някой да работи на изток от Мисисипи.

— Да. Другото странно нещо е, че двама от тях са планеристи от „Дамата“ — Джоди Казан, ръководител на въздушното отделение, която направи пет тура с мен преди самолетът ѝ да се взриви. В онази битка, за която ти разказах, когато...

— Когато сте се натъкнали на някаква неочаквана трудност...

— Да, същата. Вторият е мъж, Брикман. Един от тримата, които изгубихме, преди да побегнем на юг да лижем раните си. За другите трима нищо не знам... освен факта, че един е планерист... но всички мислеха, че Казан и Брикман са загинали над Уайоминг миналия юни.

— Хартман вдигна рамене. — Изглежда, сме сбъркали.

— Този младеж, Брикман... да не би случайно да е 2102-8908 Стивън Рузвелт Брикман?

— Да, същият. Откъде знаеш името и номера му?

— Това е човек, който се запомня... по много причини.

— Но... как така?

— Той долетя в Пуебло на самоделен планер преди почти една година. Каза, че избягал, след като бил свален и взет в плен от едно мютско племе...

Хартман гледаше изненадано.

— Бил е пленник?

— Така каза. Ние съобщихме по радиото на „Дамата“ да проверят дали имате планерист с такова име. Твоят свързочник очевидно не ти е предал запитването ни. Във всеки случай той потвърди, че Брикман е един от тримата планеристи, записани като загинали на вражеска територия на североизток от Шайен на 12 юни, точно както твърдеше и нарушителят.

— Нарушител?

— Всеки, който идва от повърхността, напуснал частта си и без документ за идентификация, автоматично се смята за потенциален нарушител, докато не докаже противното. Знаеш го.

— Разбира се — изръмжа Хартман. — Но всички нарушители застават до стената. И каква беше историята му?

— Не знам. — Андерсън понижи глас. — Поискахме досието на Брикман от Гранд Централ и то беше с девето ниво на достъп.

— Което имаш право да четеш.

— Добре че не го направих. Иначе можеха да ми опекаят задника. Брикман е в списъка за специално третиране.

Хартман повдигна вежди.

— Така ли? Добре, че ми каза, макар че, ако бъда честен, не бих казал, че съм много изненадан. Винаги говоря открито с новите планеристи, когато идват на борда, след това сравнявам мнението си с това на Макдонъл, коменданта на ешелона. Двата преценихме, че той може да стигне далече.

— Знам какво имаш предвид — каза Андерсън. — Има един такъв особен поглед...

Хартман я притегли до себе си.

— Да. Очите. — И погледна нейните.

— Така че внимавай.

— Ти също. — Той я целуна по върха на носа. — Добре, удоволствието свърши. Да излизаме.

— Разбира се... — Андерсън дръпна завесата настрана. — Просто от любопитство... винаги ли се къпеш с чорапи?

Хартман погледна краката си.

— По дяволите! Виждаш ли какво става, когато си наблизо? — Той свали чорапите и започна да ги изстискава.

— Може би ще е по-добре, ако спреш душа. — Мари Андерсън излезе от нишата, взе две кърпи, хвърли едната на Хартман и започна енергично да се бърше. — И така, каква е новината за останалите от моята част? И те ли ще бъдат откарани със самолети в Санта Фе? Или ще трябва да отидат пеша?

— Нито едното, нито другото — отговори Хартман. — Ще останат при мен.

Мери-Ан спря да си бърше косата, хванала в ръце единия край на кърпата, а другия стиснала между бедрата си.

— Но тези хора трябваше...

— До три месеца да се приберат, да. Отлага се. Трудно е, но е така. Ще се върнат у дома заедно с нас.

— Това е жестоко... — Андерсън затърси решение. — Не можеш ли да ги свалиш в Монро/Уичита, когато минаваш оттам? Знам, че преходът не работи, но те могат да слязат през вентилационната шахта, която беше пробита през пода на старата попътна станция.

— Няма да минем през Уичита. Маршрутът ни е през Грейт Бенд и Салина. Теренът е по-лек и ще можем да поддържаме добра скорост и през нощта.

Андерсън изпсува, след това изля разочарованието си върху собственото си тяло с допълнително наказателно триене.

— Все трябва да има нещо, което да можем да направим!

— О, не зависи от „нас“. И не забравяй, че това е твоето тяло, мила.

— Благодаря, ще го запомня — каза тя раздражено.

— Слушай, Мари, това е заповед. Ако не ти харесва, оплачи се в СИНК-ТРЕЙН... когато идеш в Санта Фе.

— Това означава да преодолее цял куп бюрократични прегради. Всяко оплакване, което правя, трябва да мине целия път до щаба на пионерния корпус, преди да бъде предадено на СИНК-ТРЕЙН. През което време...

— ... при условие, че някога стигне там...

— ... ти ще си откъд Мисури.

— Точно така. Ти знаеш отговора... точно както СИНК-ТРЕЙН знае, че твоите хора знаят, че пътуват за дома с „Дамата“. Няма заповед да ги стоваря, защото никой от Гранд Сентрал не дава пукната пара дали те ще са у дома на Нова година, или не. Единственото, което е от

значение за Гранд Централ, е този ешелон да отиде в Сидър Рапидс. И то бързо. Така че не ми пречи да изпълня заповедта.

Андерсън загуби интерес към него, прекара кърпата по бедрата си и надолу и назад по краката.

На Хартман не му беше необходимо да гледа лицето ѝ, за да знае, че тя би предпочела да го удуши с нея. Той метна кърпата си на врата си и взе чорапи и бельо. Не беше съвсем сух, но имаше само четири минути да се облече, преди да съобщи лошата новина на помощниците си и на командирите на отделения — и това изобщо не го радваше.

Като командир, който се грижеше съвестно за хората си, той можеше да разбере нежеланието на Мери-Ан да изостави войниците си, но се подразни, като откри, че тя изглежда по-загрижена за тях, отколкото за него. След по-малко от тридесет минути щеше да отлети и да го остави с начумерения екипаж и нежелания проблем да се оправя два месеца с още шестдесет и четирима недоволни.

Той вдигна ципа на работния си комбинезон в защитен цвят и си сложи жълтата бейзболна шапка под установения ъгъл. Андерсън, вече по пликчета и тениска, пъхаше нещата си в полевата си раница. Все още беше с гръб към него.

— Стига, Мари... не се сърди. Тази нова задача ще е трудна за всички.

Тя се обърна. Стиснатите ѝ устни бяха изкривени в кисела усмивка.

— За всички, освен за мен. Прав си. Ти си последният, на когото трябва да се сърдя. Извинявай.

— Не казвай „извинявай“. Просто кажи довиждане.

Прегърнаха се топло. Андерсън долепи лице до неговото.

— До следващия път, а?

— Разбира се. И не се тревожи за хората си. Няма да е пътуване за развлечение, но ще направя всичко възможно да се погрижа за тях. Устните им се срещнаха за кратко, после, когато се пуснаха с нежелание, Хартман взе ръчния си часовник. — Кристо! Закъснял съм! — Той го сложи на ръката си, стисна я за рамото и прошепна: — Слушай, този Брикман... Къде отиде, след като напусна станцията?

— Сложиха му качулка на главата, оковаха го и го откараха в Санта Фе със скайрайдър от Биг Ред Уан, откъдето са го предали на началника на военната полиция на Ню Мексико да го отведе в Гранд

Сентрал. А от Гранд Сентрал ни посъветваха да изтрием името му от дневника на базата.

Хартман кимна.

— Това обяснява защо не ни беше изпратена информация. Ние все още го водим за убит в акция.

— Не разбирам — каза Андерсън. — След като е бил изпратен в Гранд Сентрал като нарушител миналия ноември, какво, по дяволите, прави горе в снега в Айова?

— Права си — съгласи се Хартман. — Но дори да го намеря, ние с теб никога няма да научим отговора. Младият господин Брикман е от списъка за специално третиране — ти ми го каза.

---

[1] Terminal Radiation Induce Cancer — причинен от радиация рак (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Federation intelligence — разузнаване на Федерацията (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

За Стив Брикман всякакви предимства, давани на лицата от списъка за специално третиране, в този момент бяха неопределени и съмнителни. Той, разбира се, нямаше причина да се чувства различен — освен в отрицателен смисъл, защото и той, и четиримата му спътници неочаквано се бяха озовали в тежка ситуация. Отново набързо, лошо замислено действие го беше изправило пред трудности и опасности.

Пристигането им преди зори през същия ден на набраздените от вятъра дюни на Лонг Пойнт на западния бряг на езерото Ери отбелязваше края на първата фаза на бягството им от Ни-Исан, източните земи, над които господстваха майсторите на желязо. Предстоеше втората фаза — преминаване по въздух на хиляда и петстотин мили до Уайоминг. Това пътуване след напрегнат, но успешен старт, беше тръгнало катастрофално зле. След два и половина часа полет Стив откри, че горивото им бързо свършва — и щеше да стане още по-лошо.

С помощта на двама трекери-рenegати — Джоди Казан и Дейв Келсо — Стив беше спазил обещанието си да освободи Кадилак и Клиъруотър, двама надарени мюти от Плейнфолк от племето М'Кол, които бяха в ръцете на майсторите на желязо. Обещанието беше дадено пред Мистър Сноу, хитър стар летописец, чийто ум служеше като хранилище на устно предаваната история на племето. Мистър Сноу може да беше пазител на миналото и водещ интелект на племето, но това не го предпазваше от грешки. Преди всичко той беше отговорен за изпращането на Кадилак и Клиъруотър в Ни-Исан; решение, за което по-късно съжаляваше и което Стив прибързано беше предложил да поправи.

Но както в повечето ситуации, в които Стив беше изпадал, това не беше толкова просто. Преди да даде обещанието на Мистър Сноу

Стив беше привлечен в редовете на АМЕКСИКО — строго секретна организация под директното командване на Генералния президент на федерация Амтрак. Толкова секретна, че само шепа избрани от Първото семейство знаеха за съществуването ѝ.

Обучен като планерист — военновъздушният елит на надземната ударна сила на Федерацията — Стив сега беше „мексиканец“ — общо название, вероятно прието от оперативните работници на АМЕКСИКО заедно с използването на думи и фрази от езика, известен преди Холокоста като испански; език на отдавна изчезнала нация, която някога бе граничила с южния край на Федерацията и сега беше убежище на някои от прогонените племена на южните мюти.

Новият шеф на Стив, главнокомандващият Бен Карлстром, му беше възложил същата задача, както и Мистър Сноу. Но тъй като не смяташе мютите за хора, той беше посочил Кадилак и Клиъруотър като „цели“ и думата „спасяване“ беше заменил с „пленяване“.

Мистър Сноу също беше цел — ако перифразираме Карлстром — „за отстраняване от уравнението“. Задачата на Стив беше да откара тримата живи във Федерацията или да остави труповете им на лешоядите.

Съществуваше скрита заплаха за наказателни санкции, които могат да бъдат наложени на сестрата на Стив, Роз, и неговите родители-настойници, Ани и татко Джак. Смъртта или лошото третиране на неговите родители-настойници би била за него голяма беда, но щеше да я понесе. Заплахите срещу Роз не можеше да допусне да се изпълнят.

Стив беше приел задачата, защото тя му даваше възможност да се върне в Света със синьото небе и да помисли за някоя маневра. Даваше му време да помисли как да направи така, че всеки да получи каквото желае — или да бъде излъган и накаран да мисли, че го желае. Имаше впечатлението, че Карлстром не му вярва. Това чувство беше взаимно. През няколкото месеца, прекарани на повърхността и запълнени с дейност, Стив беше открил, че Първото семейство от столетия лъже лоялната си войска — може би от самото начало, когато облаците пепел от огнените бури, преминали над Америка, бяха превърнали слънцето в студено червено око за повече от три десетилетия.

Но причината не бяха само заплахите и лъжите. В най-важния и опасен момент Карлстром беше онзи, който осигури жизненоважна подкрепа на Стив да си пробие път към свободата. Част от тази подкрепа беше един агент под кодовото название Сайд-Уиндър, преобразен с помощта на пластична хирургия като мют.

Сайд-Уиндър, който претендираше, че работи в Ни-Исан от години, беше просто част от озадачаваща структура, която включваше няколко важни агенти от една от собствените разузнавателни мрежи на майсторите на желязо. Стив, който не знаеше за тази връзка, беше направил сделка с високопоставен самурай от друга мрежа, а вероятно имаше и други. Пласт подир пласт от измами и интриги забулваха важни истини за Първото семейство, федерацията Амтрак и техните вековни врагове, мютите.

Възложената му от Карлстром задача — и доброволно поета от Мистър Сноу — сама по себе си беше достатъчно трудна, тъй като мютите вярваха, че никой не се е върнал от „Източните земи“. Но тя беше станала двойно по-трудна от чувствата му към хората, които му беше заповядано да предаде. Кадилак и Клиъруотър бяха мюти с идеално оформени тела и чиста, без петна кожа — също като истински човешки същества, — която изкусно бяха прикривали чрез растителни багрила, за да не се различава от многоцветните кожи на останалите от племето.

Мистър Сноу имаше характерна за племето кожа и деформации на костите, поради които всички мюти бяха смятани за „изроди с израстъци по главите“, но беше надарен с енциклопедична памет, забележителен интелект и безгранична мъдрост, съчетана с дяволит, добродушен хумор.

Дилемата на Стив произтичаше от факта, че той се беше — да използваме изтърканата фраза от времето преди Холокоста — влюбил в Клиъруотър и тя му беше отговорила със същата страст.

Израснал във Федерацията, където думата „любов“ изобщо беше непозната, Стив никога не беше изпитвал дълбочината на това емоционално изживяване. Но той беше изключително близък със сестра си — по-близък, отколкото могат да са две нормални човешки същества. Двамата с Роз имаха изключително силна телепатична връзка, която ги отличаваше от другите трекери още от ранно детство,

и при достигане на пубертета Роз беше придумала Стив за сексуална връзка.

С постъпването му във въздушната академия на четиринадесетгодишна възраст тази връзка прекъсна поради дългата раздяла. Роз все още изпитваше същите чувства, но Стив, неин неохотен партньор, ги беше преодолял. От първостепенно значение беше психичната връзка; чувствата му към Клиъруотър — които бяха изплашили Роз толкова много — бяха нещо съвсем различно.

Тези чувства бяха станали причина за задълбочен самокритичен анализ. Още от съвсем малък Стив беше учен да смята мютите за поразени от болест животни, позор за Природата, същества, които трябва безмилостно да бъдат изтребвани. Интимната връзка между трекер и мют беше немислимо нарушение на Първи кодекс, продукт на болен мозък. Но привличането, което двамата с Клиъруотър изпитваха един към друг, беше неустойимо и за Стив желанието да притежава тялото и душата ѝ се бе превърнало в непреодолима мания.

Връзката му с Мистър Сноу и Кадилак почиваше на чувството на благодарност. Макар че той беше взел участие в убийствено въздушно нападение срещу тяхното племе, те го бяха излекували и по-късно го бяха спасили от почти сигурна смърт. Ако те бяха заловени от трекери, щяха да бъдат убити на място, но тези двама така наричани диваци бяха показали такава степен на снизхождение и опрощение, каквато той не заслужаваше. Чувствата му към Клиъруотър бяха станали причина да измами доверието им, но отново не бяха последвали никакви обвинения и той не можеше да ги предаде втори път.

В Наръчника ясно се казваше, че нормалните морални съображения не са в сила в отношенията между трекери и мюти. Въпреки външното подобие те не бяха хора, те бяха умствено увредени антропоиди, чието място в еволюционното дърво беше приблизително по средата между човешките същества и отдавна изчезналите човекоподобни маймуни. Карлстром, ръководителят на АМЕКСИКО, му беше казал, че „обещанията пред мютите не важат“. Едната половина от Стив знаеше, че това е вярно, но другата, новосъбудената, му казваше, че не е.

От момента, когато беше извършил първия си самостоятелен полет над земята, в него беше настъпила дълбока промяна. Беше се почувствал разкъсан на две. Солидарността, която изпитваше към

другарите си трекери, и тържествената клетва за непоколебима лоялност към Първото семейство бяха в конфликт с нарастващото чувство, че той не е и никога не е бил напълно част от тяхната подземна империя. Влизането в Света със синьото небе беше като... връщане у дома. То отхвърляше всякакви съображения и Стив знаеше, че това е вярно.

За момента обаче смазващият товар на тези терзания беше изместен от по-непосредствения и основен проблем за оцеляване...

Стив, Джоди и Келсо бяха опитни пилоти, но никога не бяха летели на нещо толкова сложно като скайрайдър. Инструменталното табло беше отрупано с ключове, циферблати и помощни навигационни средства плюс видеоекран, който показваше положението на самолета като точка на движеща се карта, която се програмира преди излитане. Те бързаха, така че нямаха възможност да открият как се прави това и бяха съвсем незапознати с двигателя, който беше по-могъщ и работеше на съвсем различен принцип от акумулаторно захранваните двигатели на „Скайхок“, с които бяха свикнали.

Стив беше пътувал два пъти със скайрайдър, но първия път беше много зает в приказки с пилота — бившата си съкурсничка Дона Монро Лундквист, а при втория случай — нощен полет с един необщителен МХ — през по-голямата част от пътуването гледаше през капака на кабината обсипаното със звезди нощно небе.

До тази сутрин Джоди и Келсо никога не бяха виждали скайрайдър, но също като Стив, бяха достатъчно схватливи да излетят и да го управляват не с помощта на претрупаното инструментално табло, а инстинктивно. Шансът да направят фатална грешка беше силно намален от наличието на един „бордов идиот“ — съкратен списък, включващ основните контролни проверки и регулировки, които летецът трябва да направи при излитане и кацане.

Но той не им каза всичко, което трябваше да знаят, преди да предприемат това пътуване. И тъй като временно бяха обездвижили водача си, Сайд-Уиндър, и двамата МХ пилоти, изпратени да ги върнат във Федерацията, нямаше кой да им каже, че за обратния полет самолетите трябва да се презаредят от огромната цистерна, заровена в пясъчната почва край затревената писта.

Преди да напуснат Лонг Пойнт Келсо с помощта на Джоди напълни две торби с храна и други полезни неща от склада на брега — ако Сайд-Уиндър не им го беше показал, нямаше да знаят какви богатства лежат заровени под краката им. По същия начин не се сетиха, че там може да има цистерна с гориво. Но дори да се бяха сетили, едва ли щяха да могат да я открият. Подобно на склада с продукти с хитро покрития с камъни капак, точките на достъп до цистерната бяха скрити от неканени посетители под потъмнял от годините дънер, който можеше да се отключи и отмести само с помощта на специален инструмент.

Истината беше, че те бяха толкова доволни, че са надхитрили изпратените да ги откарат трима души, че идеята, че самолетите се нуждаят от презареждане, просто не им дойде наум. Тях ги занимаваше само една мисъл — колкото се може по-бързо да се изметат от Лонг Пойнт.

Стив летеше с Клиъруотър и плячката на Джоди от склада на брега в товарното отделение; Джоди летеше с Келсо плюс Кадилак и втората торба с плячка в товарното помещение.

Също като Джоди и Келсо, Стив беше проверил горивото след включването на батериите, които захранваха таблото на бордовите системи. Визуалният дисплей, градуиран да отчита наличното гориво в проценти, показваше седемдесет и пет процента. В долната половина на циферблата имаше четири малки правоъгълни прозорчета, разположени едно до друго. Първите три бяха червени, такава беше и долната част на четвъртото прозорче; горната част беше бяла.

Тъй като по природа бялото се възприемаше като неутрално и следователно не показващо нищо, Стив не без основание прие, че първите три червени маркировки отговарят на 75% и показват три пълни резервоара и един почти празен. Имаше малък проблем с тънката червена линия в долната четвърт на четвъртото прозорче, но фактът, че 3.25 не е точно крайно на 75, не предизвика у него никаква тревога. Той просто заключи, че нула процента показание на циферблата оставят на пилота четвърт резервоар за последните няколко мили преди двигателят да спре.

Беше сбъркал. Поради същата изопачена логика Джоди и Келсо направиха същата грешка.

Беше вярно тъкмо обратното. Червеният стълб във всеки правоъгълник показваше *празен* резервоар, а процентните показания се отнасяха за включения в момента в горивозахранващата система резервоар. Пилотите на двата скайрайдъра бяха пристигнали с включен четвърти, резервен резервоар, които беше три четвърти празен.

Когато вече бяха летели на запад час и половина, еуфорията им започна да се изпарява. Червеният сегмент в четвъртото прозорче пълзеше *нагоре*, не надолу и стрелката, показваща процента на оставащото гориво, бързо падаше. Стив не каза нищо на Клиъруотър, нито на Джоди и Келсо — те летяха отдясно, краят на крилото на самолета им бе наравно с опашката на неговия — но след половин час, след проверка на всеки бутон, ключ и циферблат, страховете му се потвърдиха. Другите три резервоари бяха празни.

По дяволите!

Стив включи канала за връзка с другия самолет. Бяха поддържали радиомълчание от напускането на Лонг Пойнт, за да предотвратят всякакво подслушване и евентуално проследяване. След като Сайд-Уиндър и двамата МХ пилоти през последните два часа не бяха пратили никакво съобщение, навсякъде из Гранд Централ сигурно звъняха алармени звънци, а след като Карлстром откриеше какво се е случило — ако вече не беше открил, — щеше да стане страшно. Не беше време да започнат радиовръзка за затрудненото си положение, но Стив нямаше избор — положението беше критично.

— Брейкър едно до Брейкър две. Как сте с горивото, край.

В слушалката се чу гласът на Келсо.

— Странно, че питаш. Ние с Каз тъкмо се опитваме да разберем защо горивото намалява толкова бързо, след като летим с оптимална пътна скорост и височина. Излетяхме със седемдесет и пет процента, а сега имаме трийсет.

— При мен циферблатът показва трийсет и седем — каза Стив. — Това е добрата новина. Лошата е, че показанието се отнася само за един резервоар. Още от излитането летим на резерва. Другите три са празни.

— Кристо! — изруга Келсо. — И колко побира резервоарът? Почакай минутка... Джоди търси дали някъде няма видеофакс версия на бележки за работа. Вие имате ли?

— Остани включен... — Стив каза на Клиъруотър какво да търси, но тя не намери нищо. — За съжаление не, Дейв. Най-доброто, което можем да направим, е да затворим дроселите. Бъди внимателен обаче. Тези неща падат от небето под ъгъл шейсет и пет градуса. Но ако можем да изразходваме по-малко гориво, можем да увеличим пробега.

— С колко? При нас горивото свършва по-бързо, отколкото при вас, защото имаме по-голям товар! Забрави ли, че караме твоя шарен приятел?

— Стига, Дейв. Той е със същата нормална кожа като теб.

— Може би. Но отвътре не е същият...

— Слушай! Не дрънкай глупости! Всички сме в еднакво положение.

— Да, но не сме в един и същи самолет! Това не ме радва, Стив. Джоди току-що ми показва картата. Точно под нас има голяма водна площ.

— Знам. Езерото Мичиган. От другата му страна е родината на мютите от Ши-Карго. Потомствен дом на двамата ни приятели.

— Каква полза от това, ако ще потънем, преди да стигнем там? — извика Келсо.

— Няма да потънем! — извика и Стив. — Ще успеем!

— На тази или на другата страна... какво значение има?! — изръмжа Келсо. — Ще ни отрежат главите, като кацнем.

После се обърна към Джоди.

— Нали ти казах, че рано или късно този кучи син ще ни вкара в беля!

Джоди погледна видеоплотера за местоположението, провери разстоянията по пластифилмовата карта и му отговори само с очи — устата ѝ остана затворена.

Стив също помълча, после каза:

— Знаеш ли какво? На Лонг Пойнт сигурно е имало скрита цистерна.

— Да бе! — присмя се Келсо. — Да имаш друга безполезна информация?!

Джоди изгуби търпение.

— Престани, Дейв!

Продължиха по същия курс няколко минути в ледено мълчание. Стив погледна другия скайрайдър и видя, че Джоди върти глава, сякаш търси нещо. След малко тя вдигна един правоъгълен предмет и го размаха триумфиращо.

— Брейкър две до Брейкър едно. Намерих го, Стив!

Беше намерила видифакс — тънка, джобен формат, банка данни. Горната повърхност беше разделена между един течнокристален екран и специални клавиши, в това число за команда за превъртане, която позволяваше на наблюдателя да сканира блокове от копия чрез преместването им ред по ред нагоре и надолу по екрана с различна скорост.

Джоди избра главното меню, влезе в менюто за гориво и намери интересуващата ги информация.

— Добре... чуваш ли ме, Стив?

— Брейкър едно слуша...

— Резервният резервоар събира 30 галона гориво. Оптималният разход е един галон на двайсет и пет мили, което осигурява максимален пробег седемстотин и петдесет мили...

— Но ние тръгнахме със седемдесет и пет процента от това количество — обади се Келсо.

— Знам — отговори Джоди.

Стив въведе цифрите в малкия калкулатор на долния пулт на инструменталното табло.

— Това ни осигурява пробег петстотин двайсет и пет мили.

— Не се радвай толкова — каза Джоди. — Това е валидно при товар само летецът и другите три резервоара празни. В нашия случай са в сила някои други цифри...

Келсо избухна.

— Добре, разбрахме, Каз! Стрелката на този циферблат отива към двайсет процента.

Джоди го прекъсна.

— Дейв, спри за малко. Стига си вил като койот!

— Ние сме близко до двайсет и девет — каза Стив. — Но това не означава нищо, ако не знаем колко сме изминали.

— Мисля, че мога да ти отговоря. Успях да накарам този екран с картата да се върне малко назад. Приближаваме реперна точка Гранд

Рapidс. Това означава, момент... че досега сме изминали триста и дванайсет мили.

— Благодаря. Ще се обадя след малко. — Стив започна да въвежда числата.

Джоди подаде картата на Келсо.

— Провери какво е разстоянието между Гранд Rapidс и реперна точка Милуоки... — Пръстите ѝ заиграха по клавишите на калкулатора.

След малко Стив се обади по радиото.

— Пресметнах. Разходът ни е един галон на двайсет и две мили. Ако показанието от двайсет и девет процента е вярно, ще можем да изминем още сто деветдесет и пет мили. При вас как е?

— Не е много добре, Стив. С допълнителния товар ние изминаваме само осемнайсет цяло и девет мили с галон. В резервоара имаме само шест. Според изчисленията това прави сто и тринайсет цяло и пет мили, но без да отчитаме насрещния вятър.

Стив погледна картата си.

— Все пак имаме шанс. Езерото Мичиган е широко само осемдесет мили.

Гласът на Келсо направо го проглуши.

— Идиот проклет! Погледни скапаната си карта. Ние сме над Гранд Rapidс. Това е на сто и дванайсет мили от Милуоки! Погледни през предното стъкло! Наистина ли мислиш, че ще минем сто и дванайсет мили с гориво *може би* за сто и тринадесет мили?!

— Какво искаш да направя?! — извика Стив. — Да изхвърля част от горивото, за да имаме същия шанс като вас? Напъни си малко мозъка, Дейв! Ние сме на осем хиляди фута. Ако двигателят ви спре, ще можете да планирате десет, може би петнадесет мили.

— О, така ли? Човекът, който не се сети, че излита с празни резервоари, сега е експерт по „Скайрайдър“! Ако смяташ, че ще летя над тази водна шир, за да откроя, че това нещо планира като ютия, трябва да те разочаровам! Когато горивото свърши, искам под колелата да има трева. Ние с Каз поемаме на юг!

Стив намали разстоянието между самолетите и крилата им почти се допряха. Той погледна към Джоди Казан, която му пречеше да види Келсо.

— Джоди, за Бога! Не можеш ли да направиш нещо?!

Тя бързо прекара ръка през гърлото си — сигнал, използван да каже на пилотите да изключат двигателя, който се използваше и като знак да се изостави една безполезна ситуация или спор.

— Мисля, че той е прав, Стив. Видя ли какво има пред нас?

— Да — каза Келсо. — Погледни вдясно!

Стив погледна на северозапад. На хоризонта имаше застрашителен облачен вал, който бързо идваше срещу тях.

Клиъруотър посочи разкъсаната пепелявосива стена на облаците и каза:

— Това носи в корема си Бяла смърт!

Беше права. Облакът носеше сняг. Фронтът му се простираше далеч встрани, горният край на места се издигаше почти два пъти по-високо от сегашната им височина.

— Ще трябва да го изпреварим, Стив — обади се Джоди. — Той може да се простира оттук чак до Северна Дакота. С горивото, което ни е останало, няма да можем да се изкачим над него, а и там също не ни чака нищо добро. Ако пък кацнем в тази „бяла тъмнина“, както я наричат ветераните, може да имаме големи неприятности.

— Каквото и да направим, ще имаме големи неприятности — измърмори Келсо, затвори дроселната клапа, премести контролния лост напред и нагоре вляво и се гмурна под опашката на Стив.

Стив погледна през рамо и видя как скайрайдърът се плъзга под него, за да го изпревари. Изруга и натисна бутона на предавателя.

— Брейкър едно до Брейкър две. Какъв е новият ти курс?

— Просто следвай задника ми, Брикман! — извика Келсо. — Летя към южния край на езерото. Оттам можем да се насочим на запад! — Той хвърли поглед към Джоди. — Стига това скапано време да не ни попречи!

Джоди не каза нищо. Познаваше нрава му.

Стив потисна гнева си и увеличи скоростта, за да се изравни с Келсо. Знаеше, че трябва да променят курса, но се подразни от това, че е изгубил контрола над ситуацията. Келсо беше помогнал да се измъкнат от Херън Пул, но още от първия ден не помагаше с нищо, а само създаваше затруднения.

Когато си в каша като тази, в която бяха те, едно от нещата, от които не се нуждаеш, са хора, които се оплакват, вместо да предлагат позитивни решения. Търпението на Джоди без съмнение беше продукт

на дружбата, родена от бедата, но търпението на Стив се изчерпваше. Той мислено даде на Келсо още един шанс да промени поведението си. Ако ли не, червоглавият плямпач щеше да се окаже излишен... и Джоди щеше да реши дали иска да остане вярна на един неудачник, или да се присъедини към печелившия отбор.

Той погледна Клиъруотър и видя, че е напрегната — беше се свила на седалката и не помръдваше.

Стив стисна успокоително ръката ѝ.

— Отпусни се! Преди малко ти харесваше да летиш, нали? Какво има?

Тя стисна устни.

— Не ми е ясно за какво говорите. Разбирам само, че нещо не е в ред и че си много ядосан. Кадилак трябваше да дойде с нас. Тогава двамата подземни хора щяха да са свободни да вървят, където искат.

— Права си. Това щеше да направи нещата много по-прости. Но идеята беше да се раздели рискът, така че... ако този самолет или самолетът на Келсо бъде свален, един от вас двамата все още да има шанс да се прибере у дома.

Устата ѝ се отпусна малко.

— Всички ще се приберем у дома. Не сме ли родени всичките в сянката на Талисмана?

— Ти и Кадилак може би. Мисля обаче, че той не се интересува много за останалите от нас. Не се безпокой за Келсо. Джоди и аз ще се оправим с него. Той е от онези хора, които се чувстват щастливи само когато се оплакват. Иначе има добро сърце.

„А ако установя, че не е, аз лично ще пробия дупка в него...“

— Страхувам се от Бялата смърт.

— Ти? — Стив се засмя. — Хайде стига! Ти не се плашиш от нищо! Вие с Кадилак сте видели повече от тези неща, отколкото всеки от нас! Келсо е преживял три зими, Джоди е оцеляла една. Аз съм този, който трябва да се страхува!

— А страхуваш ли се?

— Не... Аз имам теб, нали? Вярвай ми. Накрая всичко ще бъде добре.

— Да, знам — каза Клиъруотър. — Дори ако ние с теб не доживеем да го видим.

Понеже трябваше да следва самолета пред тях, Стив не можеше да види лицето ѝ и да разбере какво точно има предвид с тази загадъчна бележка.

Усетила, че го е разстроила, Клиъруотър добави:

— Вярвам ти. Животът ми е в твоите ръце. Такава е волята на Талисмана.

Стив пак погледна облака вдясно, след това насочи вниманието си към самолета на Келсо.

— Защо винаги трябва да се връщаме към това проклето пророчество? Нямам ли и аз дял в онова, което чувстваш?

— Но аз наистина го дължа на *теб*, златен мой. Ти наистина...

— Да... — Стив погледна право напред. Сигурно бе прекрасно да има някой, на когото да можеш да се осланяш. Някой, който истински да държи на теб, който поема всичките ти грижи, прави всички пресмятания и се грижи да не ти се случи нищо лошо. Защо винаги ставаше така, че той трябваше да се грижи за всички?

Може би така ставаше с хора, които обичаха да дърпат конците. Но Джеферсън 31-ви, настоящият Генерален президент — с когото се беше срещал, — изнасяше най-голямото шоу на земята. Човек можеше да е повече от сигурен, че той не дава пукната пара за никого под себе си. Включително за Стивън Рузвелт Брикман. Личеше му по очите. Джеферсън беше от хората, които могат да те изпратят до вратата, да ти се усмихнат приятелски, да те потупат бащински по рамото — и да знаят, че извиканият от тях наказателен взвод те чака в коридора.

Истинската сила действаше на нивото на Генералния президент и точно това трябваше да го тревожи...

Когато двата самолета се спуснаха, сивата стена на облака започна да ги прихлупва като вълна, която заплашваше да ги погълне без остатък. Силният северозападен вятър гонеше безброй снежинки към тях.

Стив погледна жироскопния компас. Следваше Келсо в посока два нула нула и бяха слезли на деветстотин фута. Беше ясно, че Келсо иска да поддържа визуален контакт със земята, умно решение при тези обстоятелства, но ако искаха да не се удавят, скоро трябваше да вземат по-южен курс.

Стив погледна картата и се опита да намери характерна особеност на езерния бряг под тях. И изведнъж се случи. Когато

левият му показалец стигна до Бентън Харбър, картата и повърхността на земята под тях съвпаднаха и той видя тумбестите правоъгълни очертания на кораб до дървен кей. Не беше от масивните кораби с колела, посетили търговския пункт, но все пак беше голям, с колело с лопатки, широко колкото цялата кърма.

При идеална видимост Стив може би щеше да види и вдигнатото нагоре лице на мъжа, застанал на долната палуба като черна точка на фона на тъмните дъски, но не и в този сняг. Изо Уантанабе видя двата скайрайдъра да минават над него, но хората в самолетите не го видяха.

За Стив това не беше необходимо. Имаше само едно място, откъдето би могъл да дойде корабът — Ни-Исан. Майсторите на желязо го бяха докарали тук и бяха построили квадратния кей, на който беше закотвен. Сигурно го бяха докарали толкова далеч от Ни-Исан преди седмици, ако не и месеци. Корабът и невидимият му екипаж можеха да са само на Яма-Шита: неговият род имаше изключителен лиценз за търговия с мютите. Но Яма-Шита беше мъртъв от една седмица — убит от Клиъруотър по време на бунта. Неговите раболепни слуги долу знаеха ли това? И знаеха ли, че неговите убийци са избягали?

Това не беше вероятно, въпреки че майсторите на желязо използваша пощенски гълъби. Родът на Яма-Шита вероятно още не се беше съвзел от шока и най-вероятно беше зает повече да отблъсква завистливи съперници, които искаха да откъснат по парче от търговската му империя, отколкото да уведоми хората си в далечните райони.

Не. Истинският въпрос беше другаде: защо един кораб, пълен с джапи, беше закотвен на южния бряг на езерото Мичиган през втората седмица на ноември? Провеждаше ли Хиро Яма-Шита някаква разширена операция с мютите в този район?

Необходимостта да продължат напред и да изпреварят настъпващия сняг правеше подробното наблюдение невъзможно, но Стив не видя никакви съоръжения на брега. Хората на кораба може би бяха въоръжени, но те бяха като завързани патици. За момент Стив се изкуши от съблазнителната идея да завладее кораба и бавно, но величествено официално да поеме към търговския пункт в Ду-арута. Щяха да са в абсолютна безопасност по море — щяха да слизат на брега само за дърва за парния котел — източника на енергия и

топлина. Проблемът с храната щеше да се реши с риболов, както правеха и майсторите на желязо.

Зимата щеше да отстъпи мястото си на Новата земя. Освободена от хватката на ледените пръсти, почвата щеше да се стопли и засетите семена щяха да се разбудят. Нова розова трева щеше да израсне по лицето на света и когато дойдеше пролетта и въздухът омекнеше, те щяха да доплуват и пратениците на М'Кол щяха да се присъединят към другите племена в края на годишната търговска среща с майсторите на желязо. И тогава, преди огромните триетажни кораби с колела да се появят, те щяха да се приближат до брега с откраднатия кораб пред очите на чакащите мюти.

Стив си представи лицата на мютите, когато поведеше групата си по брега. Да, това щеше да е много по-добре, отколкото пътуване до Уайоминг. А ако Келсо започнеше да нахалства, щеше да свърши завързан за колелото с лопатки...

— Стив!

Викът на Клиъруотър прекъсна мечтите му. Скайрайдърът на Келсо беше изчезнал. Видимостта беше нулева. Кабината беше обградена от плътна снежна пелена.

Стив наклони самолета наляво, насочи носа надолу и отвори широко дроселната клапа. Снегът започна да оредява, после остана зад тях, когато изпревариха облака. Той знаеше, че са спечелили само временен отдых. Единственият начин да избягат беше да летят на югоизток обратно към Ни-Исан, — мястото, където той не искаше да се върне.

Той върна скайрайдъра на юг — и погледна покрития с топящ се сняг капак.

— Не можеш ли да ги видиш? — Зрението му беше добро, но той вече знаеше, че някои мюти могат да виждат движещи се обекти на учудващо голямо разстояние — както птиците виждат жертвата.

Клиъруотър затърси в небето пред тях.

— Гледай внимателно... — Стив разклати самолета — спусна последователно лявото и дясното крило, за да осигури по-добър обзор. Южният край на езерото Мичиган, който лежеше точно под дясното му рамо, беше в сянката на напредващия снежен облак.

Видя долу пясъчни дюни и блата, превзели площта, някога пресушена и изравнена под бетонните основи на стоманодобивните

заводи и нефтохимическите комплекси. Отровните изпарения и сернистите пушеци от ерата преди Холокоста бяха превърнали площта в пустиня, но девет столетия по-късно водата на езерото Мичиган беше така чиста и синя, както през 17-о столетие, когато първите френски ловци на кожи бяха плували с канута по Уобаш.

Клиъруотър протегна ръка и каза:

— Там!

Той погледна натам, накъдето му сочеше. На неколкостотин фута под тях една точка с крила летеше на югозапад. Келсо и Джоди. Всяка минута щяха да останат без гориво и щяха да потърсят приемливо за кацане място.

— Не ги изпускай от поглед — каза Стив и включи връзката между самолетите.

— Брейкър едно вика Брейкър две. Как сте с горивото? Край.

— Брейкър две — отговори Джоди. — Нула по стрелката на уреда през последните шест минути, но двигателят още... момент, току-що спря. Край.

— Не се отчайвайте. Опитайте да намерите място и за двата самолета. Следваме ви.

— Прието. Дейв казва, че според картата имало път, който водел на запад. Слизаме към него. Брейкър две край.

В момента, в който Джоди прекъсна връзката, самолетът влезе в поредната заслепяваща снежна вихрушка. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Ще можем ли да кацнем?

Келсо се бореше с управлението.

— Каз... това единственото, в което можеш да си сигурна. Дали ще можем да се измъкнем, е съвсем друго.

Измъкнаха се на относително чисто място на небето. На двеста фута отдолу видяха разбит път — остатъци от магистрала 30 на САЩ. В този сняг беше невъзможно да се прецени състоянието му, а без гориво не можеха да прелетят ниско, за да го разгледат. Влязоха отново във вилицата, снежинките се лепяха по стъклото и те не виждаха почти нищо.

— Безнадеждно е! — извика Келсо. — Ще кацна по посока на вятъра. — И отвори задкрилката. — Затегни си колана.

Без тяга завой се прави с насочен надолу нос, за да се избегне загубване на скорост, което при малка височина обикновено е фатално. Снегът остана зад тях, така че видимостта малко се повиши, но пък скоростта на въздуха над крилото малко се намали, като отне от ценната подемна сила и увеличи скоростта на спускане.

Покритият със сняг път се издигаше към тях със заплашителна скорост.

— Дейв! За Бога...

Трите гуми се удариха в земята, после отхвърлиха отново самолета във въздуха на северната страна на пътя; главата и гърбът на Джоди се удариха болезнено. Келсо завъртя и излезе беше почти неуправляем, но с помощта на порой ругатни от Келсо се завъртя и излезе на централната линия на импровизираната писта.

— Готово! — Келсо се опита да коригира отклонението надясно, но лостовете за управление вече не действаха.

Първо удари земята главното колело откъм страната на Джоди. При удара колесникът оцеля, но при втория удар се счупи. Скайрайдърът се сгромоляса напред на носовото колело, дясното стъпи на наклонения, обрасъл с трева банкет и скайрайдърът се наклони още повече наляво. Крилото от страната на Джоди заора в земята и се прекърши. Самолетът се разтърси и заподскача по неравния път. Още части от задната страна на кабината се откъснаха. Скайрайдърът се завъртя по корем, след това се плъзна настрани по неповреденото дясно крило по покритата със сняг растителност на северната страна на пътя.

Джоди за миг зърна някакви дървета. Вътрешният ѝ радар почувства, че сигурно ще се блъснат. Тя притисна брадичка до гърдите си и стисна ръце пред тях. Знаеше, че ако оцелеят, ще открият, че е имало достатъчно място скайрайдърът да мине между дърветата, но че по закона на Мърфи е трябвало да се ударят.

Дясното крило остърга последното дърво — кабината от страната на Келсо понесе удара.

Джоди, макар да бе вързана с обезопасителните колани, се удари силно в преградната стена — дори шлемът не ѝ помогна. За част от секундата преди да изгуби съзнание последното нещо, което регистрира умът ѝ, беше непреодолимо чувство на облекчение: може би щеше да умре, но поне нямаше да изгори жива...

Стив и Клиъруотър имаха по-малко тегло и затова и малко гориво в резервоара. Като се плъзна застрашително близко над върховете на дърветата, Стив прелетя над пътя, за да намери скайрайдъра на Келсо.

В тази вихрушка трябваше да съсредоточи цялото си внимание върху поддържането на курса на самолета. Разчиташе Клиъруотър да види другия скайрайдър, но дори нейното остро зрение го пропусна при първите два опита. Забеляза го чак когато Стив мина за трети път на запад.

— Ето ги!

— Добре! Не ги изпускай от очи!

— Ох... крилата му са счупени! — Тя притисна лице към стъклото. — И нищо не се движи!

— При това време е по-добре да стоят вътре — каза Стив, за да я успокои, макар че изобщо не беше спокоен.

От друга страна, нямаше смисъл да се тревожи за онова, което можеше да се е случило, а може и да не се бе случило на Джоди, Келсо и Кадилак. Първото нещо, което трябваше да направят, беше самите те да кацнат благополучно.

Той се наклони наляво и се насочи на изток почти успоредно на твърдия път по посока на вятъра. Въгленосивата сянка на самолета му се плъзгаше по снега. След тридесет секунди по цифровия часовник в кабината беше почти на миля оттатък дърветата.

Зави обратно, подготви се за кацане и каза на Клиъруотър по радиоканала:

— Ще летя над пътя. Кажете ми, когато ги видиш. Може да стане всеки момент!

Клиъруотър откопча предпазните колани, долепи лице до стъклото и се взря навън.

Видимостта беше отвратителна. Земята беше побеляла, около тях се сипеха снежинки. От показанията на уредите Стив разбираше, че лети по права линия на височина по-малко от петдесет фута, но силните пориви на вятъра ги тласкаха във всички посоки. Единственият надежден указател къде свършва земята и откъде започва небето бяха тъмните закътани петна под клоните на дърветата.

— Сега! Сега!

Колелетата докоснаха земята и Стив изключи двигателя. Зърна за миг предната половина на скайрайдъра на Келсо — беше се ударил в

едно дърво край не настиланата повече от деветстотин години магистрала с шест платна. Кацането беше като пързаляне с ролкови кънки по гофрирана ламарина. Стив издърпа лоста на спирачката докрай и блокира главните колела. И точно когато се чудеше какво е станало с другата половина на скайрайдъра на Келсо, се блъснаха в него.

Стив, който миг преди това беше получил предупредителен сигнал от своя ангел пазител, дръпна Клиъруотър назад. Успя да я предпази да не изхвърчи с главата напред от кабината, но рязкото спиране я свлече от седалката. Коленете ѝ се удариха в арматурното табло, чу се остро пукане като от чупене на кости и Стив изтръпна.

Клиъруотър не издаде никакъв звук. Твърдостта на характера и душевната дисциплина бяха направили мютите — с малко изключения — почти напълно неподатливи на болка.

— Кристо! Добре ли си?

Клиъруотър бавно се надигна, опипа коленете си и изпъшка:

— Ще ти кажа, след като се опитам да ходя. — Посегна към лоста, с който се отваряше нейната страна на кабината. — Трябва да намерим Кадилак...

Стив я хвана за рамото и я натисна на седалката.

— Стой тук. Аз ще отида да видя какво е станало. — Той бързо се измъкна. Болката от раната в бедрото му напомни, че Клиъруотър не е единствената, която не е в най-добра форма за надземна експедиция.

Затвори кабината и погледна да види в какво са се ударили. Беше разкъсаният опашен лонжерон на самолета на Келсо. Витлото се беше счупило.

„Браво, Брикман...“ Той отвори товарното отделение и извади сламено пончо — дреха, каквато майсторите на желязо даваха на робите мюти. Спусна визъора на шлема си, наведе се срещу виещия вятър и закуцука към разбития скайрайдър на Келсо.

Той се беше блъснал в едно огромно дърво — тъмен силует сред белия пейзаж. Ударът беше свалил снега от клоните и той почти бе затрупал самолета. Нямаше никакъв знак за движение, никакъв звук.

Дръжката от дясната страна на кабината беше заяла. Стив разби аварийния спасителен панел зад кабината и се опита да я отвори. Пантите бяха изкривени и заяли. Той ги насили нагоре и видя, че другата половина е разбита. Вътре влизаше сняг и покриваше тялото

на Келсо. Джоди се беше превила на две. Лявата ѝ ръка беше върху гърдите — дясната върху Келсо.

Стив сложи ръка върху рамото ѝ.

— Джоди...

Главата ѝ леко се помръдна.

— Как си?

Джоди отвори очи. Трябваша ѝ няколко секунди да фокусира очите си. За мозъка ѝ трябваше малко повече.

— Ох... — Ръцете ѝ посегнаха към катарамата на предпазния колан.

Стив я откопча. След това охлаби каишката под брадата на шлема ѝ и го свали.

— Имаш ли нещо счупено?

— Мисля, че не. Вратът ми... — Тя предпазливо помръдна глава.
— Ооо!

— Чакай... — Той опипа мускулите и костите на гърба ѝ и тя се задъха от болка.

— Ей! По-леко!

— Ще се оправяш. Малко ще боли, но изглежда всичко си е на място.

— Мога винаги да си тегля куршума, нали? Когато ровихме в склада на брега, взехме няколко ампули с морфин и няколко пакетчета клауд найн.

— Те може да ни трябват за Келсо... ако е жив. Хайде, размърдай си задника. — Той ѝ подаде ръка и тя се заизмъква от кабината. Клиъруотър накуцваше неуверено към тях.

— Май имаме още един кандидат за парада на болните — засмя се Джоди, въпреки че зъбите ѝ тракаха от студ. — Загазихме. Но все пак мисля, че има надежда.

Стив вече беше влязъл в кабината и проверяваше пулса на Келсо.

— Жив е... Дейв! Дейв! Чуваш ли ме?

Келсо простена. Стив вдигна визъора на шлема му и видя, че е стиснал зъби от болка. Алуминиевите ребра от неговата страна на кабината бяха разкъсани и смачкани и Келсо беше затиснат от бедрата надолу.

— Лошо ли е пострадал? — попита Джоди.

— Не знам. Но не изглежда добре.

Клиъруотър отиде при тях и се наведе над кабината. Дишаше през стиснати зъби.

— Какво правиш тук, по дяволите? — викна й Стив. — Казах ти да стоиш в самолета!

— Къде е Кадилак?

— Едно по едно! — отсече Стив. — Келсо е тежко ранен!

— Но Кадилак също може да е ранен!

— Преди малко ми каза, че всичко ще е наред, защото Талисмана бди и над двама ви!

— Ох, упорит си като него! — Клиъруотър тропна с крак и едва не припадна от острата болка, която прониза крака й от глезена до бедрото.

Джоди я хвана, тя се олюля и седна на стъпалото.

— Спокойно... остави на нас.

Стив излезе от кабината. Споделяше загрижеността на Клиъруотър, но не се подаде на раздражение.

— Джоди... тази дупка в кабината е ужасна. Трябва ни нещо да я покроем, за да предпазва Келсо от снега, докато го извадим оттам.

— Защо не използваме люка на товарното отделение?

— Идеално... — Стив извади брадвата от кабината и с известна ирония добави: — И ако се окаже, че Кадилак все още е цял, можем да го попитаме дали ще иска да ни помогне.

Клиъруотър погледна присвитите му очи, но не се хвана на въдицата.

Вратата на товарното отделение беше конструирана да се вдига нагоре, но тъй като самолетът беше наклонен на една страна, ключалките се бяха забили в земята. Стив отсече пантите и с дръжката на брадвата повдигна изкривения люк.

Клиъруотър помогна на Джоди да измъкне тежката торба, натъпкана с плячка. Когато я вдигнаха, видяха вдървеното тяло на Кадилак — първо главата, с лице, обърнато надолу.

Страхувайки се от най-лошото, Стив го обърна по гръб. Нямаше никаква следа от нараняване. Очите на мюта бяха затворени, но не беше в безсъзнание. Спеше дълбоко — и доволно похъркваше.

Клиъруотър ахна отчаяно, загреба шепа сняг и разтри лицето му; после, когато той не реагира, напъха втора шепа в яката му.

— Уф! Какво става?! — Кадилак се надигна на лакти, удари главата си в ниския таван, падна назад и се хвана за челото.

Измъкнаха го и го изправиха. Той се олюля. Беше изпил толкова много саке на Лонг Пойнт, че не можеше да стои прав. Но с оглед на случилото се това се беше оказал най-безопасният начин за пътуване. Беше учудващо.

Кадилак измъкна снега от яката си и се усмихна на Клиъруотър и Джоди признателно — и доста измъчено.

После погледна озадачено небето, от което мълчаливо падаха бели снежинки. Вцепененият му от сакето мозък явно трудно възприемаше ставащото.

— Сняг — каза той. — Вали сняг.

Неразбирането отстъпи място на разбирането, последвано от вълна на предпазливо въодушевление. Кадилак хвана двете жени за ръцете.

— Къде сме... в Уайоминг?

— Не съвсем — каза Стив. — Но ти започваш да загреваш...

Вятърът отново задуха и снегът — вече големи като нафора снежинки — заваля по-силно.

ГЛАВА 3

Дадоха на Келсо транквиланти и го прегледаха. Дясната му ръка и десният му крак бяха счупени, но без рентгенов апарат и преглед от лекар беше невъзможно да се каже дали има вътрешни наранявания. Отново Клиъруотър дойде на помощ. С неразкрита досега дарба на повелител тя можеше да чете така наречените от нея „огнени дяволи“. Сложи нежно ръце върху тялото на Келсо, откри фрактурите в рамото и бедрото и установи, че има също четири пукнати ребра. Най-лошото беше, че беше счупена ставата на бедрото — или може би пукнат таз.

Стив си помисли дали да не го ликвидира веднага. Алтернативата беше да го носят по целия път до Уайоминг, но докато стигнеха там — при условие, че някога стигнеха — дори Мистър Сноу нямаше да може да му помогне.

Това беше трудна алтернатива, пред която можеха да се изправят, ако ситуацията се влошеше, и щеше да предизвика разногласия. Стив знаеше, че Джоди ще се бори до последния момент да запази Келсо жив. Но пък ако беше на мястото на Келсо, той също щеше да е доволен, ако някой го защитава.

Междувременно единственото, което можеха да направят, беше да му сложат шини, да бинтоват счупените крайници, за да предпазят бедрената става от по-нататъшно разместване, и да го вържат за вратата на люка на товарното отделение като на шейна.

От склада на брега на Лонг Пойнт бяха взели бинтове, лекарства и храна и — най-доброто от всичко — няколко аварийни термоодеяла. Но оцеляването им беше застрашено от съвсем неподходящите им обувки и дрехи и липсата на подслон.

Стив вече беше предприел мерки за решаване на последното. За да освободят Келсо, изместиха фюзелажа от дървото, като използваха клони за лостове. После подпряха счупеното дясно крило със същите клони, като наведоха плоскостта така, че десният край на крилото да допре до земята. Преместиха Келсо под него и сега той лежеше, завит

с две одеяла, върху клонки, отсечени от околните борове. Меките вечночервени игли миришеха сладко и успокояващо.

Нагласиха още клони в предния и задния край на крилото, сложиха и още няколко слоя, за да спрат снега, и се получи уютно малко скривалище, в което се сгушиха.

В сравнение с раните на Келсо раната отпреди една седмица от стрела в дясното бедро на Стив беше само малко неудобство, но ако не ѝ отделеше достатъчно внимание и грижа, скоро нямаше да може да върви. Клиъруотър беше ожулена и с натъртени колене, а Джоди я болеше и вратът, и целият гръб и едва ходеше. При това положение той трябваше да върви напред — което не го правеше много щастлив, но все някой трябваше да поеме това задължение, за да оцелеят.

Краката на Джоди не бяха пострадали, но щяха да са необходими две или три седмици преди Стив и Клиъруотър да оздравеят достатъчно, за да извършат преход от хиляда мили — и по целия път да носят Келсо. Стив знаеше, че това е на практика невъзможно, но трябваше да тръгнат, за да оцелеят; тук можеха да останат най-много два или три дни — не толкова за почивка, колкото за подготовка за предстоящия преход.

Трябваше да се махнат оттук. Дори електронните уши на Карлстром все още да не бяха доловили паническият им разговор във въздуха, той скоро щеше да научи, че са излетели с почти празни резервоари. И единственото, което трябваше да направи, беше да начертае един кръг върху картата. И нямаше да мине много време преди някой от неговото разузнаване да разбере в коя част на кръга се намират.

Към това трябваше да се прибави съвсем неочакваната заплаха от присъствие на майстори на желязо в пристанище Бентън — само на шестдесетина мили от мястото, на което се намираха. След като той бе видял кораба, беше основателно да се допусне, че някой от борда може да е видял двата скайрайдъра. И ако поддържаха връзка с помощта на пощенски гълъби, новината щеше да бъде предадена на рода на Яма-Шита. Майсторите на желязо непрекъснато пращаха писма и документи по правителствената пощенска система и паралелните частни мрежи от куриери на всеки от всеки от седемнадесетте феодални владетели.

Стив и другарите му бяха дали на рода на Яма-Шита достатъчно основание да съжالياва за участието им в построяването на летящи машини. Роднините на самурая можеха да сбъркат рапорта за двата скайрайдъра с ракетно захранваните самолети, които той и другарите му бяха използвали за бягството от Херън Пул.

През това време на годината, като се имаха предвид атмосферните условия и разстоянието, което ги отделяше от главната квартира на фамилията в Саракуза, възможността за намеса оттам беше малко вероятна, но нямаше смисъл да се рискува — особено при неизвестния брой джапи на котва до брега. Оттук нататък преследването от агенти на АМЕКСИКО и на майсторите на желязо бяха фактори, които трябваше да имат предвид; щеше да е глупаво да основават бъдещите си ходове само на късмета.

Стив седеше сгушен с Джоди, Клиъруотър и Кадилак пред примуса, топлеше ръцете си, поклащаше глава и мислеше за тежкото им положение. Защо ставаше все по-трудно и по-сложно, вместо да става по-лесно и по-просто? Кога щеше да свърши това? И преди всичко защо беше пренебрегнал всички предупреждаващи сигнали и се беше набутал в тази каша?

Отговорът беше заключен някъде далеч вътре в него — може би в някакъв непознат, чийто шепнещ глас той чуваше от време на време. С връзките на вуйчо Барт можеше да се уреди на безопасна и приятна писарска длъжност, но това щеше да е много лесно. Примерът, оставен от татко Джак, и неговата собствена потребност да се съизмерва с най-умния и най-добрия от най-добрите го бяха накарали да стане планерист. А това на свой ред бе станало причина да открие желанието си за работа на повърхността, един умопомрачаващ опит, който бе освободил чувства, разколебали предишната му безпрекословна вяроност към федерация Амтрак, чувства, които го бяха накарали да се чуди къде всъщност му е мястото.

Стив винаги беше вярвал, че е по-умен от всички, беше се радвал да противопоставя разума си на системата — но защо имаше това ненаситно желание да знае всичко, винаги да бъде първи? Защо той, а не друг? От къде на къде си въобразяваше, че е някакъв супергерой, който може да се справи с всичко и да победи? Откъде беше дошла тази арогантна самоувереност? Това беше лудост. И как той — който от най-ранна възраст беше изградил у себе си стоманена

самостоятелност — се беше забъркал? Защо беше започнал да се интересува какво чувстват другите и какво им се е случило? Какво значение имаше това за него, по дяволите? Плейнфолк вярваха, че всичко писано ще се случи: „Колелото се върти, пътят е начертан...“, непрекъснато повтаряха Мистър Сноу, Кадилак и Клиъруотър. Но това не обясняваше нищо. Небесните гласове? Кой им беше дал право да се месят?

Същият въпрос можеше да се постави на Първото семейство. Може би това беше причината, поради която той не можеше да се освободи: да потърси укритие, да потърси възможност... и затова се чувстваше толкова объркан. Страстно желаше да се успокои с мисълта, че някъде има приятел, който бди над него, готов е да му протегне ръка, да поеме част от товара му, но не можеше да се съгласи *наистина* да се осланя на някого или нещо. Имаше моменти, когато започваше да се съмнява дори в Клиъруотър. Защото ако погледнеш, всеки има гледна точка. И онова, което наистина създаваше проблеми, беше идеята, че някой друг — било това личност като Генералния президент или някоя въображаема сила като Талисмана — вече е планирал всяка стъпка, която ще направиш в живота си... и че той, Стивън Рузвелт Брикман, не може да направи нищо, за да промени хода на събитията.

Като много млади хора, Стив бъркаше материалния свят — външната реалност — с духовния свят. И тъй като във Федерацията нямаше книги и единствената морална философия — гарнирана с голяма доза лична заинтересованост — се разпространяваше чрез телевидеомрежата на Федерацията от Първото семейство, той не разбираше своята дилема и ключовия цитат отпреди Холокоста, който би донесъл мир на ума му: „Ние може да не сме господари на съдбата си, но всеки от нас е ръководител на душата си“.

Без оглед на нашите физически или материални обстоятелства, без значение дали съдбата ни е дарила с добро бъдеще, или ни е наказала да понесем най-жестоки удари (или и двете), вътрешно ние имаме силата да вземем съзнателно решение да запазим човечността си, способността си да обичаме и чувството си за право и справедливост, и истина.

Когато се върна да вземе торбите от скайрайдъра на Стив, Джоди определи по навигационните системи настоящото им местоположение.

В неповредената кабина имаше инерциален трасиращ прибор, който автоматично контролираше скоростта и посоката на полета. Тъй като приборът беше записал координатите на Лонг Пойнт, той можеше да изчисли къде се намират. Тя нанесе върху картата показанията за географска ширина и дължина и каза на Стив, че са на няколко мили на изток от реперната точка Меривил, Индиана.

Полетът им ги беше отвел в съседната часова зона. Бордовият цифров часовник се беше настроил автоматично и ръчните им часовници бяха с един час напред — нещо, което тя беше пропуснала да забележи. Не че имаше някакво значение; те имаха други, по-неотложни грижи. Но за дневника сега беше 14.16 централно стандартно време. А снегът не спираше.

Деветстотин мили на югозапад часовниците на борда на „Луизианската дама“ показваха планинско стандартно време. Полковник Мери Андерсън беше съобщила за пристигането си в Санта. Фе и скоро щеше да се качи на вътрешната совалка за Хюстън/ Гранд Сентрал. Досега „Дамата“ се беше придвижвала добре напред, поддържайки средна скорост 18 мили в час. Беше пресякла река Арканзас и сега се беше насочила към Ламар, последната реперна точка преди щатската граница Колорадо/Канзас.

На сутринта, когато Изо Уантанаве излезе на палубата, небето беше чисто. Той се качи по току-що изметените от снега стъпала на мостика и се огледа. Целият свят бе затрупан дебела снежна покривка.

Поради атмосферните условия Изо не можеше да изпрати съобщението, което беше подготвил предния ден, а и може би щеше да е просто загуба на време да го изпраща. Ако хората-птици бяха успели да изпреварят снежния облак и да се върнат в гълъбарниците си, отговорът на неговия въпрос нямаше да има никакво значение. От друга страна, получаването на неговото съобщение и съдържанието му щяха да бъдат съответно отбелязани и това щеше да е доказателство за бдителността му. Но дори ако агентът в Лудингтън нямаше да докладва нищо, това не променяше съществено ситуацията. Желязната змия, която носеше облачни воители в корема си и с белия си горещ дъх

убиваше всички, които се приближаваха до нея, може би все още се криеше на западния бряг на река Мис-Хипи.

Досега не беше имало нападения през зимните месеци, но можеше и да има. Облачните воини може би бяха видели кораба. Ако господарите им заключеха, че неговото присъствие означава укрепване на връзките между майсторите на желязо и Плейнфолк, може би щяха да се върнат и да го атакуват със страхотните си огнени цветя. Така че той трябваше да внимава — и то много. Изо извика хората си на палубата, каза им какво е видял предния ден и обясни колко е важно. От този момент целият екипаж по двойки на двучасови смени трябваше да наблюдава небето от зори до мрак.

След като набързо добави послепис към първоначалното съобщение, Изо нареди на гълъбаря да подготви най-бързата птица. Докато прикрепваха към крака ѝ съобщението, поставено в миниатюрна капсула, от Нюи-нисо пристигна друг пощенски гълъб. Известия от „приятелски“ мютски племена, чиято територия лежеше на северозапад, съобщаваха за два „стрелолиста“, прелетели „от изток“.

От Ни-Исан...

Някакъв вътрешен глас каза на Изо, че това е същата двойка, която беше видял да лети пред снежния облак. Агентът в Ди-Тароя, който подготвяше съобщение за господаря Яма-Шита, искаше да знае дали тези самолети са били видени от персонала на другите станции. Ако отговорът беше „да“, те трябваше да се свържат директно с Яма-Шита.

Обзет от предчувствие, че случайно е станал играч в сложна и загадъчна игра, Изо скъса първото си съобщение и бързо написа друго. Мисълта, че описанието на видяното от него, подписано и подпечатано с неговото име, скоро ще пътува към двореца в Саракуза, го развълнува. Първоначалното запитване до Лудингтън можеше да остане незабелязано с месеци, дори години; този рапорт обаче за един ден щеше да стигне до важните хора и да привлече вниманието им към старанието, с което той изпълнява задачата си. Изо затвори очи и призова богинята на щастието да благослови действията му. Почувства нейната успокояваща длан върху челото си и ръката му, която държеше четката, престана да трепери. Това не беше краят на историята. Щеше

да има още въпроси. Той възнамеряваше, когато дойдат, да има отговорите.

Гълъбът направи няколко кръга, за да се ориентира, и отлетя на изток.

Изо извика главния сержант и му каза, че е решил да направи четириднешно пътуване на кон във вътрешността заедно с двама моряци, товарни мулета и един слуга.

Надяваше се като установи контакт с разпръснатите племена, чиито територии лежах на юг от неговата станция, да научи поне с известна точност къде са отишли прелетелите над Бентън Харбър „стрелолисти“. Нареди на сержанта да подбере трима сигурни хора и му възложи грижата за плаващия дом.

На всеки агент бяха дадени по четири коня и шест товарни мулета за пътуване по суша. Времето съвсем не беше идеално за езда, но главната причина за животните да са тук беше да се впечатлят туземците. Огромните размери на корабите с колела по Великата река и страхотният вид на маскираните самураи създаваха атмосфера на авторитет и власт, които не съответстваха на скромния плаващ дом и относително жалкия антураж. Страхопочитанието, което съпровождаше техните кратки годишни посещения на мястото за търговия, също не можеше да се поддържа с месеци.

Корабите, закотвени в отвъдморските станции, можеха лесно да бъдат завладени, но агентите бяха сигурни, че е малко вероятно да бъдат атакувани. Племената Плейнфолк — които не бяха толкова тъпи, колкото изглеждаха — отдавна бяха разбрали, че всяка непровокирана агресия ще има обратен ефект. Това разбиране обаче не пораждаше автоматично респект — особено когато отстъпваш по брой и физически ръст.

Това беше реален проблем: средната тревна маймуна беше с една глава, че и отгоре над средния майстор на желязо. Тъй като не бяха страхотно много на брой като при трите гигантски кораба, които да действат като фон на преговорите, Изо и другите агенти се нуждаеха от нещо, което да повиши статуса им като синове на Ни-Исан, Това нещо бяха конете — Плейнфолк никога не бяха виждали коне. Яхнал коня, Изо се издигаше на впечатляваща височина и всички мюти го поздравяваха с еднакво страхопочитание.

Изо се сбогува с обляната си в сълзи жена и с децата и групата пое на северозапад. Майсторите на желязо бяха свикнали на сурови зими, но дълбокият сняг затрудняваше движението както на хора, така и на животни.

Тъй като това беше първата им зима в чужди земи, те не знаеха, че със започване на Бялата смърт Плейнфолк изпадат почти в зимен сън, като дивите животни. Умовете им също бяха склонни да заспят и жителите на малкото селища, които Изо успя да намери, бяха поглупави от обикновено и не можеха да окажат никаква помощ дори след като се сгрееха с чаша саке.

На четвъртия ден, вцепенен от студ, гладен и в лошо настроение Изо пое назад към Бентън Харбър. Търпеливият му ескорт, който почти не можеше да повярва на това щастие, го следваше мълчаливо, поддържан от мисълта за изпускащи пара каци с топла вода, топла храна, топли легла и мангали с горящи дървени въглища. Очакванията за ранно връщане към „цивилизацията“ обаче бяха разбити, когато Изо, воден от някакъв импулс, се обърна наляво и препусна по древния твърд път, който режещият вятър частично беше очистил от снега.

Тримата му придружители въздъхнаха изтощено и го последваха, като дърпаха товарните мулета. Хората и животните бяха навели глави и се бореха с вятъра, който навяваше бели вихрушки от околните преспи. Вървяха чак до вечерта и изминаха почти двадесет и пет мили — по-голямата част от тях пеша, защото не можеха да яздят изтощените животни в участъците, където снегът често стигаше до кръста.

Когато падна мрак, се подслониха между група борове, сгъсени един до друг в мразовитата пустош като обкръжени воители. Завързаха конете и мулетата, наметнаха ги с чулове, дадоха им последния останал зоб и чак после опънаха палатката.

Вечерята бе студен ориз и месо, прокарани със зелен чай, сварен на малък мангал с дървени въглища. Изо изпрати един от войниците да наглежда животните, след това, когато войникът се върна, наля на всички по една малка чаша саке преди лягане и съобщи твърдото си решение на зазоряване да тръгнат към Бентън Харбър. Тъй като хранителните им запаси почти бяха свършили и тъй като търсенето им досега не им беше донесло никаква полезна информация, войниците му бяха склонни да повярват, че той наистина го мисли.

След като се постоплиха над въглените, всички се пъгнаха в подплатените с кожа спални чували, нахлупиха плътно качулките на лицата си и засънуваха за дома: за дървета, отрупани с розови цветове, ливади, окъпани в слънце, сребристи риби, изскачащи от огледалната повърхност на езеро, смях на деца, легнали върху натовареното на каруци ароматно сено, лятно слънце — огромен червен диск, — спускащо се в златното небе, аромат на цветя, приведени тежко в неподвижния вечерен въздух.

На сутринта на петия ден се събудиха и видяха, че вечерта са минали на по-малко от сто крачки от друг лагер — странна конструкция, която дори под дебелия снежна покривка издаваше чуждестранен произход. Двамата войници се приближиха с лъкове в ръце. Изо извади меч си, който никога не беше проливал кръв в неговата ръка, и извика на обитателите да се покажат. Властната му заповед на японски едва ли щеше да бъде разбрана, но гласът му нарушил тишината, трябваше да предизвика някакъв отговор.

Нищо не помръдна, никой не се показа.

Охранявани от двамата моряци, Изо и слугата приближиха чуждия лагер и видяха покрити със сняг остатъци от самолет, наклонен на една страна. Корпусът — широчината му беше по-малка от разперените ръце на човек — беше с остъклена кабина; едната ѝ страна се беше разбила в съседното дърво.

Изо огледа от безопасно разстояние покритата със сняг вътрешност на кабината и празното товарно пространство зад нея, после заобиколи от другата страна.

Ударилото се в земята крило беше превърнато в импровизиран заслон с помощта на клони, отсечени от съседните борове. Изо нареди на слугата си да провери дали вътре има някой, след това влезе и той. По-малки клони бяха използвани за настилка. Няколко счупени сухи клона лежаха до покрит със сажди метален контейнер. Имаше още няколко такива контейнера. Ако се съдеше по миризмата, бяха съдържали чуждоземна храна. Имаше и няколко парчета с неправилна форма от гъвкав материал с повърхност като полирана стомана и — най-важното от всичко — няколко скъсани ивици окървавен синьо-сив плат.

На една от тях имаше знак, който Изо позна веднага. Тъмноклафявото осемлистно цвете — емблемата на Мин-Орота. Бледото синьо-сиво беше цветът на дрехите, носени изключително от робите работници в Ни-Исан. Беше парче от туника и кръвта показваше, че собственикът ѝ е бил ранен, когато небесната колесница е паднала на земята.

Причината да е летял със самолета беше очевидна — опит за бягство. Но как един неграмотен роб бе получил достъп до такъв самолет и къде бяха дългите кучета, управлявали този и другия самолет?

Викът на единия от войниците прекъсна по-нататъшните му разсъждения. Изо излезе от заслона, бързо заобиколи разбитата небесна колесница и видя единия от войниците да залита към него през дълбокия до колене сняг. Войникът посочи другаря си — той беше отишъл малко по-далече по пътя и ръкомахаше възбудено.

Изо затича с подскачане, като се опитваше да стъпва в направените от двамата войници дупки.

— Друга небесна колесница! — каза задъхано първият войник. — Празна... но... — той спря да си поеме дъх — здрава!

Изо му заповяда да отиде при слугата и тръгна напред. Мускулите на бедрата му започнаха да се схващат и той се отказа от подскоците и започна да разравя пътя си като плуг, оставяйки след себе си дълбока бразда.

Когато се приближи до втория войник, видя покрития със сняг самолет. Гледан отдалече, той беше почти невидим на фона на бялата околност. Гонени от вятъра снежинки се бяха залепили върху леденостудения корпус, покривайки всичко, освен долната повърхност на тъмносивото тяло.

Войникът — пръскаше се от гордост — поведе Изо към находката си, като отгъпкваше снега пред него. Небесната колесница стоеше на три крака, заровени в снега, който достигаше на няколко пръста от корема ѝ. С правите си крила, простиращи се настрана на височина на рамената, приличаше на дебела патица, която се спуска към някое езеро. Само дето беше неподвижна.

Опашката — която Изо едва можа да достигне с пръсти — беше прикрепена към две паралелни кухи греди, които излизаха от задния край на крилата. Люкът на товарния отсек беше отворен и празен. Изо заповяда на войника да изстърже снега от един от страничните прозорци на кабината и погледна вътре.

Снегът по другите стъкла хвърляше зловеща светлина върху тъмно оцветената вътрешност. Въпреки чуждестранната си конструкция двете седалки с предпазни колани за пътниците му бяха ясни. Колкото до функциите на странните прибори, разположени пред тях, това беше загадка, която Изо нямаше да се опитва да разгадае. Беше видял достатъчно, за да разбере, че това е изключително опасна машина, в която той и неговите хора не бива да се опитват да влизат. Самолетът и всичко в него беше дело на подземните хора, роби на тъмната светлина — лошата сила, която беше разрушила предишния свят.

Изо не се съмняваше, че това са двете небесни колесници, които беше видял да идват от изток и които бяха прелетели над Бентън Харбър. Дватама с войника обиколиха самолета, но виелиците, които бяха спъвали придвижването им през първите три дни, бяха заличили следите, оставени от заминалите облачни воители.

Това щеше да направи намирането им по-трудно, но Изо не се разтревожи много. Тъй като неговата група при пътуването си на юг не беше срещнала никакви следи, това можеше да означава, че облачните воители може да са тръгнали в посоката, която той очакваше — на запад. Ако вървяха пеша през дълбокия сняг, при това с най-малко един ранен, придвижването им щеше да е болезнено бавно.

Това бяха предположения, направени въз основа на най-оскъдни доказателства, но в миналото Изо винаги беше имал късмет, когато се беше осланял на преценката си. Ако пак беше прав (а той беше убеден, че е), имаше голяма вероятност да попадне на следата на бегълците преди те да стигнат Мис-Хипи.

Но без храна и за хората, и за изтощените коне, незабавното преследване беше невъзможно. При това време, за да предприемат дълго пътуване по страната, щяха да се нуждаят от отпочинали коне и още товарни животни. Първата стъпка беше да се върнат в плаващия дом и той да изпрати съобщение на господарите си. Изо даде знак на

моряка да го последва, обърна се към лагера и затича с препъване през снега...

Придвижването им по покритата със сняг земя беше болезнено бавно, но проблемът за студа беше частично решен, преди да напуснат подслона си. Като оставиха Клиъруотър да се грижи за Келсо, Стив и Джоди отидоха на лов с Кадилак. Пистолетите нямаха далекобойността на мютските арбалети, но след два дни преследване на всичко с кожа те набавиха достатъчно кожи да се защитят от студа.

Проблемът за съшиването им беше предвиден от онзи, който беше проектирал пакетите за оцеляване, каквито имаше във всеки скайрайдър; във всеки пакет имаше различни игли и макари със здрави конци. Наклякали около огъня като имигранти шивачи, току-що пристигнали от царска Русия, те се заловиха за работа. На разсъмване шивашкият кръжок беше пригответил няколко безформени горни дрехи, които овързаха около телата си с жици и ленти тъкан, отпрани от счупения скайрайдър. За щастие те държаха повече на топлината, отколкото на външния си вид, защото когато беше завързан и последният възел и излязоха навън да проверят ботушите си на йети, приличаха на четирима уличници примитиви от каменната ера, които търсят мамонтови бургери.

Колективното, но малко неохотно решение да тръгнат на запад покрай пътя беше взето приблизително по времето, когато Изо Уантанабе реши да тръгне в същата посока. Хаплив студен вятър гонеше снега по полето, но Стив не искаше да спира. Всички бяха в заядливо настроение, но въпреки отвратителното време тръгнаха, защото снегът и вятърът бързо щяха да заличат следите им.

Опакован като мумия с отражателни термични одеяла и завит с мечешка кожа — още мокра и кървава от вътрешната страна — Дейв Келсо лежеше на импровизираната носилка.

Със Стив и Клиъруотър отпред и Кадилак и Джоди отзад товарът беше равномерно разпределен и лек, но, след първите няколко мили Стив разбра, че няма да могат да го пренесат през снега чак до Уайоминг.

Освен че не беше възможно физически, нямаше смисъл да го правят — както Стив вече беше заключил. Когато стигнеха там,

фрактурите на Келсо щяха да са неизлечими. Но дори да го изоставеха, както бяха лошо подготвени и при този дълбок сняг, беше съмнително дали те самите ще могат да преживеят такова пътуване.

Трябваше да намерят къде да се приютят до пролетта. Стив знаеше само едно такова място — землянката, използвана от него в Небраска. Тя беше топла, суха, добре скрита и достатъчно голяма за петимата. Добра идея, но имаше две големи пречки. Землянката беше построена от АМЕКСИКО, което означаваше, че там може да има друг агент под прикритие — с радиовръзка с Карлстром. И — по-голямата пречка — тя беше на седемстотин мили от сегашното им местоположение.

Стив със съжаление си спомни за Баз, игривото вълче, чийто кратък живот беше отнет от Малоун. После изтри картината от съзнанието си и върна мислите си към проблема за намиране на подходяща зимна квартира.

Трябваше да има друго решение...

Имаше, но то стана ясно няколко дни по-късно.

Затоплен от едночасовото киснене в изпускащата пара бъчва и любовната прегръдка на жена си, Изо беше доволен. Настроението му се подобри още повече, когато неговият доверен сержант му предаде друго съобщение, пристигнало с пощенски гълъб в деня преди неговото завръщане.

С треперещи пръсти Изо разви хартиената лентичка. Беше по-дълга от обичайно и изписана и от двете страни. Съобщението — изпратено директно от двореца в Саракуза, дома на Яма-Шита — беше подписано от Аиши Сакимото, един от чичовците на господаря и ключов член на вътрешния съвет на рода. Но съобщението не само беше подписано — то беше и написано от ръката на Сакимото и в него се използваше интимната форма на обръщение, обичайно запазена за кореспонденция между благородници с еднакъв ранг. Изо не пропусна да отбележи жеста.

Съдържанието на съобщението беше стряскащо. Семейството на Яма-Шита търсеше петима роби, убили голям брой високопоставени майстори на желязо посредством смъртоносна комбинация от черен барут и тъмна светлина, след което избягали с „летящи коне“.

Сакимото нареждаше на Изо да направи всичко възможно, за да открие двата самолета. Ако се установяло, че тяхното въздушно пътуване е продължило, Сакимото искаше да бъде уведомен за последната посока, в която са се отправили. Ако, от друга страна, времето ги било принудило да кацнат в поверения му район, Изо трябвало да направи всичко възможно да открие настоящото местонахождение на ездачите — живи или мъртви.

Сакимото знаеше, че търсенето може да се окаже безплодно, но залогът беше честта на рода Яма-Шита. Ако намерел ездачите живи, Изо трябвало да използва най-изкусните средства, с които разполага, за да ги задържи в района, без да им даде основание да се разтревожат. Щяла да бъде изпратена наказателна експедиция да ги доведе и да изправи и тях, и съучастниците им пред съд, но това нямало да стане преди пролетта на следващата година.

Сакимото нареждаше Изо да не се намесва директно със собствените си малки сили. Ездачите имали силни приятели и скрити средства мигновено да ги извикат. Изо беше упълномощен да предложи на Плейнфолк примамки, с които да осигури тяхното сътрудничество. От него, разбира се, се очакваше да прояви благоразумие, но родът Яма-Шита щял да изпълни всички обещания, които той щял да направи от тяхно име — стига да доведат до положителни резултати.

Съобщението завършваше с топли пожелания и обещание, че ако Изо успее, той и семейството му ще бъдат богато възнаградени със земи и титли. Изо не се нуждаеше от по-нататъшно подканяне. С откриването на двата изоставени „летищи коня“ мечтите му за получаване на социален статус и материални награди, съответстващи на способностите му, вече ставаха осъществими. Ако искаше да задържи облачните воители, не трябваше да губи нито миг.

Докато екипажът от машинното отделение се трудеше да повиши налягането на парата, Изо наблюдаваше от мостика как пощенският гълъб с последния рапорт — скромно адресиран до Аиши Сакимото — отлита към Саракуза. След малко сержантът докладва, че корабът е готов да отплува. Изо даде команда за вдигане на котва и нареди на кормчията курс на запад през езерото Мичиган към легендарното родно място на мютите Ши-Карго.

Според предварително съставения план от навигатора капитан Райдър времето на пристигане на „Дамата“ в Сидър Рапидс беше 16.15 часа на 15 ноември. За това време от годината то се оказа неблагоприятно оптимистично, но макар Райдър да понесе главния удар от последвалото неудоволствие на СИНК-ТРЕЙН, той едва ли би могъл да бъде винен за допуснатата грешка. Досега нито един ешелон не беше дръзвал да излезе на сняг.

От Тринидад, Колорадо, до бреговете на Мисури всичко вървеше по план. При денонощното пътуване, което екипажът на ешелона наричаше трисменно търкаляне, „Дамата“ се движеше средно с 18 мили в час през първите 620 мили и пристигна в Канзас Сити късно след обяд на 13-и.

Макар че температурата на нощния въздух и на земята спадаше с настъпването на зимата, дъжд и сняг не беше валило въпреки застрашаващото облачно небе. Това позволи на „Дамата“ да върви по суха повърхност — оптимални условия за толкова дълго транспортно средство — по рушащите се, покрити с трева и бурени остатъци на магистралната система отпреди Холокоста.

Мостовете над реките и клисурите отдавна бяха изчезнали. Плитките бавни реки можеха да се преминат на означените на картата бродове; по-дълбоките и по-широки — като Мисури — можеха да се пресекат само с помощта на специални съоръжения за преминаване на другия бряг. Реките със стръмни или осеяни със скали брегове бяха непреодолими бариери, които трябваше да се заобиколят.

Където беше възможно, ешелоните на Федерацията следваха леките завои и наклони, оформени от предшествениците на Амтрак, компанията, която беше наследила жалките останки от Американската железопътна мрежа — гигантско, епохално предприятие, опитомило и трансформирало един дивашки континент.

Широчината на ешелоните означаваше, че те могат да пътуват само по пътища, където в далечното минало е имало поне две ленти, а поради тяхната височина тунелите — много от които се бяха срутили — бяха също толкова непроходими, колкото стръмните речни брегове.

Една от задачите, на която Първото семейство възнамеряваше да се посвети след завоюването на Света със синьото небе, беше възстановяването на американската железопътна система. Бащата

основател Джордж Уошингтън Джеферсън Първи беше един от мечтателите, помогнали да се създадат скоростните влакове МХ, които се бяха движили по линиите преди Холокоста, и в негова памет историческите линии трябваше да се възстановят. И не само да се възстановят. Историята трябваше да се пресъздаде. Новите композиции нямаше да бъдат надземни версии на ракетата Транс-Ам с нейния високоскоростен линеен индукционен двигател, те щяха да са точно пресъздадени копия на гигантските локомотиви 464 „Юниън Пасифик“ от славната ера на парата, когато творческа енергия и дръзновение са били в трайна, нямаща равна на себе си дружба, която е можела — и съвсем буквално — е премествала планини.

Маскирани като обикновени товарни влакове, транспортните средства МХ и командните модули бяха циркулирали по системата Амтрак от бряг до бряг. Бетонните силози за МКБР^[1], заровени под прериите, бяха цел на врага в продължение на десетилетия, но влаковете МХ — най-добре опазената тайна на Пентагона от последните години на 20-то столетие — бяха останали сигурно скрити от шпионските очи на вражеските разузнавателни спътници; невъзможно да бъдат намерени, спрени и поразени.

Някои бяха унищожени от случайни попадения при първия удар — разположени на неподходящо място и в неподходящо време, — но много повече оцеляха: екипажите им бяха защитени в херметизираните, защитени от радиация помещения. От тези влакове, след като Америка беше превърната в гигантска погребална клада, беше нанесен вторият опустошителен удар — ударът, който окончателно унищожил враговете на свободата, но който също така предизвика детонация на техните движещи се в орбита оръжия за Деня на Страшния съд и тури край на така наричаното от мютите Старо време.

Истината за тази част от историята беше достъпна само за висшите ешелони на Първото семейство. Що се отнася до останалата част от Федерацията, историческите архиви, достъпът до които ставаше с любезното съдействие на КЪЛЪМБЪС, не оставяха у читателя никакви съмнения за виновника за Холокоста: мютите.

От напускането на Пуебло два от дванадесетте нови скайхока на „Дамата“ бяха постоянно във въздуха през деня в така наречените предни въздушни патрули — еквивалент на зорките конници, които

навремето пътували пред керваните и кавалерийските колони на САЩ и отбелязвали техният път през континента и в историята.

Сега, дванадесет столетия по-късно, самолетите се носеха в изпълненото с облаци небе със същата лекота и грациозност, като разузнаваха фланговете и пътя напред за всякакви препятствия или скрити опасности.

В сгъстяващия се мрак Гас Уайт, съвипускник на Стив Брикман и водач на последния за деня патрул, включи монтираните на плексигласовите обтекатели на фюзелажа две светлини за приземяване и се насочи на запад над широките спокойни води на Мисури. Неговият съекипник, връщащ се от последното разузнаване над северния фланг на „Дамата“, го последва, като намали притока на гориво, за да остави половин миля между тях.

„Дамата“, която вече се беше обърнала срещу вятъра, включи необходимото осветление. Един лазерен лъч, предназначен да действа като фар, беше насочен вертикално от покрива на командния вагон. Когато самолетът понижи облачната покривка и излезе под нея, пилотът щеше да види разположените върху влака светлинни сигнали, очертаващи централната линия и четирите краища на площадката за кацане.

Върху площадката бяха опънати три комплекта спирателни кабели за закачване на куката, която висеше между задните колела на самолетите; наземният екипаж, разположен от двете им страни, бе готов да пристъпи към действие.

С изключение на пълното отсъствие на офицери на палубата, на хора, размахващи палки, или електронни средства процедурата — както беше отбелязано по-напред — беше по същество като онази, използвана за кацане на реактивни самолети на флота на САЩ върху самолетоносач отпреди Холокоста. Но вместо неколкотонните астрономически скъпи самолети, които връхлитаха със скорост над 120 мили в час, „Скайхок“ се появяваха над кърмата със скромните 35 мили в час.

Самолетът на Гас Уайт се закачи за единия кабел и докосна палубата; наземният екипаж скочи и пристъпи към действие. Неговият съекипник, сега на една миля по посока на вятъра по същата

траектория, щеше да кацне след по-малко от две минути и половина. Време повече от достатъчно за откачване на скайхока от спирачния кабел, сгъване на крилата на две места, отключване на двойката опашни лонжерони, завъртане на задната секция надолу и под крилата и преместване на получения пакет в асансьора на предната дясна част на вагона.

Асансьорът се върна бързо и вторият скайхок също кацна.

Обикновено, освен караула, екипажът на ешелона оставаше вътре до зори, но тази вечер имаше много работа. СИНК-ТРЕЙН беше решил да презареди „Дамата“ за пътуването ѝ.

— Ще трябва да ни вземете — каза капитанът на цистерните на Хартман с обезоръжаваща честност. — Няма никакъв смисъл и двамата да завършим със задници, затънали в снега.

„Дамата“ вече беше попълнила запаса си от водородни гранули по време на престоя в попътната станция Пуебло и сега Хартман трябваше да закачи две от цистерните — по една във всеки край — до силовите вагони. Другите две щяха да бъдат оставени на границата между подземния свят и повърхността при Монро/Уичита в случай, че „Дамата“ трябва да дозареде при пътуването си на юг към депо на ешелона във форт Уърт. Беше успокоително да чуе, че СИНК-ТРЕЙН мисли, че ще се върнат.

Хартман и хората му се заловиха за работа, подпомогнати от екипажа на цистерните и шестдесет и четиримата пионери от попътната станция Пуебло. Повечето от тях бяха превъзмогнали първоначалното си лошо настроение от неочаквано отложената им отпуска, но каквито и да бяха чувствата им, сега те се включиха в изпълнението на задачата заедно с домакините си.

Шепа пионери, ръководени от един заядлив лейтенант — казваше се Мат Хармър, и един видеокомуникационен — Дийк Хейуд, още в началото си предложиха услугите доброволно. Бък Макдонъл, известен повече като Голямото Д, комендантът на „Дамата“, събра останалите преди „Дамата“ да започне прехода през Мисури и бащински им съобщи с дрезгавия си глас, че съчувства на незаслужено тежкото им изпитание. Те били, както се изрази той, „изтеглили погрешния край на сламката“.

Обаче (и тук тонът и темпото на речта му се промениха) сега имали цели два дни, през които да се адаптират към ситуацията и/или

да плачат сърцераздирателно. Оттук нататък той не очаквал да има недоволна тълпа кръглолики женкари, тъпоумни, с насрани задници, с пикливи мозъци пионери, които само лежат, тъпчат се и се чукаат.

Независимо от ранга и квалификацията си отсега те били под негово командване и трябвало да изпълняват всички задължения до дебаркиране. Никакво отпускане или симулиране нямало да се търпят и всеки болен, който не бил умрял, много скоро щял да пожелае последното. Така че по-добре да се залавяли за работа. Веднага...

Преминаването на ешелона през Мисури държа и двата екипажа ангажирани за следващите двадесет и четири часа. Шестнадесетте вагона на „Дамата“ плюс двете цистерни трябваше внимателно да бъдат натоварени един по един на управляем сал. Салът беше монтиран на двайсет големи надувни понтона и задвижван от свръхмощни двигатели. В Тексас, вътрешния щат, няколко реки имаха постоянни понтонни мостове, направени от такива възли, много други бяха монтирани на ключови места в по-сигурните райони на външните щати.

Конструкторите на ешелоните бяха решили проблема за тягата със задвижване на всяко колело с електрически мотор. Във всеки вагон имаше аварийни акумулатори, които можеха със собствена енергия да го движат напред или назад. И двата комплекта колела бяха управляеми и движението на вагона можеше да се контролира от оператор на борда или извън него посредством централен пулт.

Това правеше сравнително лесно гарирането на влака в депо или пренареждането на вагоните в съответствие с операционните изисквания. То също позволяваше отделните вагони да бъдат качвани и сваляни на салове, без да трябва да бъдат прикачени към тяговите вагони.

След като бе прекомпозирана, „Дамата“ се отправи на север по старата магистрала 35 на САЩ, свързваща реперна точка Канзас Сити с реперна точка Демойн. На този участък графикът на Райдър започна да се нарушава. Първите снежинки започнаха да падат, когато бяха близко до щатската граница Мисури/Айова и скоро средната им скорост падна на около 8 мили в час. Драматичното намаляване на скоростта се дължеше на нарастването на снежната покривка, която забулаваше естествените опасности на терена, и на факта, че избраният

маршрут беше осеян с малки притоци, които течаха на югозапад към река Мисури или на югоизток към Мисисипи.

Близо до Демойн — снежната покривка достигаше до осите на колелата — на командир Хартман му хрумна гениалната идея да използва акумулаторите за получаване на прегрята пара, която, пусната през дюзите, да разтопи снега и да разчисти пътя. По този начин най-малкото щяха да виждат върху какво се движат. Дюзите, монтирани за отблъскване на атакуващи отблизо мюти, бяха под ъгъл да покриват долната част на влака, без да разтопяват армираните гумени колела. Щом с пара за секунди можеше да се сваля човешка плът до кокал, снегът не трябваше да представлява никакъв проблем.

Така и се оказа. Като всички блестящи идеи, и тази беше невероятно проста. Причината никой да не се сети досега беше, че не бе имало такъв проблем. Имаше само един недостатък — системата от дюзи за прегрята пара не беше проектирана за продължителна работа. Това означаваше чести спирания за пълнене на цистерните с вода, което на този участък от пътя означаваше напълване със сняг. Продължиха напред през тъмни като катран нощи и дни със зловещ сумрак, който се просмукваше през безкрайното сиво облачно покривало, толкова натежало от сняг, че изглежда, щеше да падне от собственото си тегло. Със светещите предни прожектори и нос и страни, обгърнати от облаци съскаща пара и въртящ се сняг, „Дамата“ приличаше на чудовището от Лох Нес, заобиколено от разпенена вода.

Късно следобед на 21 ноември стигнаха до Айова Сити на двадесет мили южно от Сидър Рапидс с пет дни закъснение от разписанието и почти девет дни след уговорената под душа среща на Хартман с полковник Мари Андерсън. При пристигането в реперна точка Канзас Сити светлината стана още по-оскъдна. Тук също валеше. Силно...

През следващия ден валя без прекъсване четиринадесет часа и снегът покри лещите на телевизионните камери, които служеха за прозорци към света. Под зоркото око на Голямото Д групи трекари и пионери от Пуебло се бореха да поддържат покрива чист — използваха маркучи с пара и подомиячки. Беше неблагоприятна задача — като събиране на опадала шума при есенен вихър — и сутринта на 23-ти отново ги чакаше дебел цяла педя бял килим.

Този път обаче командата на покрива работеше под спокойно синьо небе. Повечето трекери не бяха очаровани от гледките и звуците над земята, но сега гледката беше величествена и няколко души — включително Дийк Хейуд от Пуебло, който беше запален по облаци — излязоха горе просто да погледат и да напълнят дробовете си с чист студен въздух.

През дни като този, размишляваше Дийк, е трудно да се повярва, че земята все още е обгърната от атмосфера, която трябва да се филтрира, преди да стане безопасна. Според Първото семейство няколкото дълбоки вдишвания вече бяха съкратили и без това краткия му живот с няколко месеца.

Какво пък, по дяволите. Нали всеки умира от нещо. А ако си трекер, е пределно ясно, че няма да достигнеш пределна възраст...

Хартман заедно с Райдър, навигатора на „Дамата“, се беше навел над една карта на местността. Криволичеща група езера лежах на прекия път, свързващ сегашното им местоположение с реперната точка Сидър Рапидс. За да се стигне до нея, трябваше да се заобиколи. Според Райдър при сегашните атмосферни условия това просто не си струваше труда.

Ако СИНК-ТРЕЙН искаше да отидат по-близо до мястото, където мислеха, че може да се намира Брикман с приятелите си, беше по-разумно да продължат по междуцатската граница към Давънпорт на западния бряг на Мисисипи. Но както Райдър побърза да посочи, това означаваше да се намери място за пресичане на Сидър Ривър. От друга страна, така щяха да се придвижат на седемдесет мили по-близо до главния район на претърсване, югозападно от репера Гари, Индиана.

Отиване и връщане със самолет от настоящото им местоположение плюс стандартното претърсване, когато отидат там, означаваше пътуване от над петстотин мили. Това беше неприятно близко до пределната далечина на полет на скайхок, но, което беше по-важно, означаваше също, че всеки самолет, изпратен от тях, ще бъде във въздуха повече от четири часа. Ако времето внезапно се влошеше — а при пътуването на север стана ясно, че това може да стане страхотно бързо — самолетите можеше да не успеят да се върнат на влака.

Хартман разбра ситуацията, но реши, че това е риск, с който неговите планеристи ще трябва да живеят — или да умрат. От СИНК-ТРЕЙН — вече изнервен от закъснението — той получи разрешение да промени маршрута на „Дамата“ в смятаната от него за най-добра посока, като вземе предвид състоянието на терена и преобладаващите атмосферни условия. Първото семейство искаше от него само две неща: да направи всичко възможно да върне Брикман и неговите спътници, но без да предприема някакъв курс на действие, който може да изложи на риск сигурността на ешелона. Екипажът можеше да се жертва. „Луизианската дама“ — не!

Настъпи типичното объркване, което се очакваше — такова, с което често трябваше да се справи всеки командир на ешелон.

След обсъждане на атмосферните условия с капитан Бакстър, ръководителя на въздушните операции, Хартман му каза, че са изпратени да върнат петима души, но не ги идентифицира. В първото съобщение на СИНК-ТРЕЙН се казваше, че подробности по задачата трябва да се съобщават само на база „необходимо да знае“. Когато Бакстър схвана какво се иска от неговите десет планеристи, Хартман извика Макдонъл в „седлото“ и нареди няколко души да почистят покрива.

— Да започнат от летателния дек, след това да продължат към двата края. Бързо почистване, господин Макдонъл. Самолетите трябва да са във въздуха в единадесет нула нула.

— Слушам, сър! — Комендантът сложи стека си под лявата си мишница, отдаде безупречно чест и излезе да пришпори подчинените си. Беше едър човек, доста над среден ръст за трекер, но се движеше с изненадваща бързина и подвижност.

В 09.27 часа първите два скайхока бяха катапултирани от рампите в предната част на летателната палуба секунди един подир друг. Облаци пара се носеха покрай наземния екипаж, докато връщаха пусковите скоби в стартова позиция. Други два скайхока чакаха ред на асансьорите с все още свити крила и опашки, пилотите бяха в тесните кабинни с шлемове на главите и със закопчани предпазни колани. Зад задната преградна стена имаше резервоари с течен метан, с който се запазваше хиперрефективният двигател, перките бяха във вертикално положение, готови да се завъртят при натискане на стартовия бутон.

Пръв излетя Гас Уайт — единственият оцелял планерист от първата среща с Плейнфолк миналата година. Гас беше назначен на „Дамата“ заедно със Стив и беше видял всички останали да умират или да изчезват за два дни кошмарно сражение. Той беше със Стив, когато планерът на Джоди избухна в пламъци, беше видял скайхока на Стив да пада в горящата нива, над която двамата бяха хвърлили бидони с напалм.

След като дойдоха попълненията — повечето новаци като Гас, им назначиха нов командир на отделение, с тригодишен боен опит. След несигурен старт, когато се беше представил в лоша светлина пред Голямото Д, Гас се беше постарал да изпълнява съвестно поставените му задачи и тъй като се натягаше за повишение, работеше упорито да стане любимец на капитан Бакстър.

Наградата за подмазването му беше назначението за заместник-командир на отделение. Пост, който не носеше никаква реална власт. Единственото, което получаваше, беше шансът да отиде там, където не беше ходил никой планерист преди него. С други думи, да води отделението при опасни акции. Тъй като постът бе съществен трамплин към по-нататъшно повишение, това бяха рискове, които Гас, като млад и амбициозен интригант, не можеше да не поеме.

Гас Уайт знаеше, че търси петима оцелели от двата скайрайдъра, които бяха паднали поради недостиг на гориво, но изобщо нямаше представа, че сред тях е неговият бивш съкурсник и съперник Стив Брикман. И макар понякога да изпитваше смътни угризения, че бе оставил ранения Стив да изгори в мютската нива, той беше изличил този инцидент от ума си. Всъщност наистина не можеше да направи нищо със заяла пушка срещу толкова много врагове. Прав или крив, какво значение имаше? Гас не обичаше да се обременява с морални товари. Стив Брикман беше мъртъв. СВ/ВТ, Уайоминг, 12 юни 2989. Край на историята.

Само че не беше край. Имаше и нещо друго, което Гас не знаеше. Стив мълчаливо се беше заклел да му го върне. Ако Гас знаеше какво го чака долу, може би щеше да търси с по-малка от обичайната си жар.

Лейтенант Мат Хармър, който също фигурираше в списъка на Стив за разчистване на сметки, откакто бе оглавил комитета по посрещане в Пуебло, стоеше до Бък Макдонъл на празната летателна

палуба и наблюдаваше как четирите скайхока се отдалечават и изчезват високо на изток.

След изпълнение на възложена задача пионерите рядко оставаха дълго върху покрива на влака — особено на територията на Плейнфолк, където излагането на открито криеше риска да бъдеш пронизан от десетинчова стрела от мютски арбалет. Но днешният ден не беше като безбройните дни, прекарани през предишните надземни операции за прочистване. Въпреки че беше прекарал шест години на предна линия, Макдонъл никога не беше виждал сняг — гладък, ослепителен бял килим под огромното чисто синьо небе. И сега искаше да се наслади на истинската природна сцена в нейните вдъхващи страхопочитание размери вместо на миниатюрата от телевизионния екран.

Въпреки това той не беше човек, който поема ненужни рискове само за да се наслаждава на природата. Като опитен участник в надземни операции той знаеше, че те са приемливо безопасни — поне в момента, във всеки случай. Ешелоните бяха съоръжени с монтирани на командните вагони скенери, които можеха да засичат топлокръвни същества и да разграничават двукраки от четирикраки.

Скенерите винаги се включваха преди някаква дейност върху летателните декове, за да наблюдават работните групи, почистващи снега от покрива. Невидимите им лъчи, които можеха да се калибрират и да локализируют топлинни източници на осемстотин метра, бяха свързани с огневата система на ешелона. След локализиране на цел нейното положение се предаваше директно на артилеристите в кулите, обхващащи съответния сектор.

Така беше на теория; на практика — както повечето електронни инструменти на Федерацията — апаратурата на борда на „Дамата“ никога не действаше сто процента, но все пак беше намалила силно броя изненадващи атаки. А това означаваше, че Голямото Д и лейтенантът от Пуебло могат да си отдъхнат няколко минути и да се наслаждават на пейзажа, вместо да стоят опрели гръб в гръб, нащрек, с оръжие в ръце, готови да поразят първото нещо, което видят да се движи.

Хармър бавно се завъртя и огледа огромната бяла пустош, като гладен вълк. После се обърна и погледна Макдонъл в очите.

— Единственото, което ме крепеше досега, бе мисълта, че може да имам шанс да поваля няколко диваци и да нанижа някой бобър. Но досега отминахме всичко, което откриха скенерите. Добре, гонитбата продължава. Сега сме тук и вие обещахте, че ще има някакво действие. Така че кажете ми... къде са всичките тези шибани мюти?

— Не се безпокой — отговори Макдонъл. — Тук са.

— Тогава кога ще започнем?

— По-скоро, отколкото си мислиш. Предполагам, че няма да са толкова любезни към нас, та да ни поканят точно когато са готови да празнуват Нова година.

Тесните очи на Хармър заблестяха.

— Чудесно. Няма нищо, което да желая повече от това да видя сметката на няколко диваци. Особено когато имат празненство. Това е най-доброто време да ги ударим — когато между очите им няма нищо друго, освен пушек.

---

[1] ICBM — Междуконтинентална балистична ракета (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Бък Макдонъл беше прав. Наоколо наистина имаше мюти и не всички бяха — както вярваше Изо Уантанабе — в състояние на летаргия.

Макар определено да беше вярно, че в сравнение с останалата част от годината голяма част от зимните месеци прекарваха в сън и бездействие, Плейнфолк все пак бяха в състояние, когато се събудят, да размърдат мозъците си.

Подобно на другите майстори на желязо, които бяха прекарвали известно време в отвъдморските райони, Изо Уантанабе беше по природа неспособен да извърши безпристрастно проучване на поведението на мютите. Също като трекерите, и той беше изпълнен с непоколебима вяра в собственото си превъзходство, разполагаше с информация от втора ръка и имаше предубеждения спрямо хората, с които щеше да има работа. Никой от резидентите агенти не беше живял достатъчно дълго по тези места, за да състави детайлна картина за ежедневието на мютите през една сурова зима и, което беше по-важно, това не беше нещо, което се изискваше да записват.

Като новодошъл Изо беше принуден да разчита на информацията, оставена от предишни резиденти, а те — поради посочените по-горе причини — бяха научили изненадващо малко за *истинския* начин на живот на мютите, за начина им на мислене — или за какво изобщо мислят. В резултат на това Изо не знаеше, че една от защитните тактики, използвани от мютите, беше да се преструват на по-глупави, отколкото са.

Много мюти бяха генетично обременени, което се отразяваше на връзката между частта от мозъка, която съхранява натрупаното знание, и устата. На компютърен език това означава да можеш да въвеждаш данни, но поради софтуерна грешка да не можеш да ги разпечатваш. Степента на проблема варираше силно между индивидите; но в социален контекст проблемът затрудняваше, а понякога дори правеше невъзможно да изразят с думи онова, което *знаеха* — за разлика от

онова, което виждаха, мислеха или чувстваха. И тъй като мютите нямаха четмо и писмо, знанието, което притежаваха, оставаше заключено.

В плен, оковани и бити, третиранни като животни и работещи като животни, те ставаха необщителни и мълчаливи. „Мют“, съкращение от мутант, бе станало синоним на „тъпак“. Но мютите съвсем не бяха глупави. В историческите архиви на Федерацията за тях се споменаваха като за „хитрите мюти“, но качествата, които се смяташе, че притежават, бяха обикновена животинска хитрост и жестокост. Кураж и интелигентност не бяха качества, които можеха да се припишат на тези полухора.

Трекерите — които смятаха себе си за единствените истински човешки същества, оцелели по време на Холокоста, знаеха как се очаква да изглеждат „истинските хора“. Тъй като мютите не отговаряха на този модел, те бяха считани за обезформени и грозни уроди и тази липса на симетрия, тази грозота беше доказателство за техния статус на полухора и за безнадеждната им тъпота.

Техните врагове от тъмните градове под пустините на юг, убедени, че имат за противник малоумни диваци, бяха успокоени от фалшиво чувство на сигурност. Убедени, че ги превъзхождат по огнева мощ и ум, командирите на надземните отряди в голям брой случаи бяха извършили тактически грешки, които вероятно не биха допуснали срещу по-уважаван противник.

Иронията беше, че когато настъпеше неизбежният крах, подземните хора, убедени, че са господарска раса, предпочитаха да търсят изкупителна жертва сред собствените си редове, вместо да приемат открито предположението, че са били надхитрени.

Същите тактики бяха използвани за справяне със заплахата от изток. Плейнфолк, чийто воински дух се основаваше на куража на индивиди в единоборство, бързо разбраха, че не могат да водят война на два фронта, и то срещу врагове, които притежаваха смятаните от мютите оръжия за масово унищожаване — дълго „остро желязо“, което може да убива или осакатява цели групи хора с един изстрел от голямо разстояние.

Ако не се брояха няколкото кървави сражения, когато корабите с колела бяха направили първите си нападения покрай бреговете на Голямата река, отношенията на мютите с майсторите на желязо бяха

приемливо добри и взаимноизгодни въпреки факта, че чужденците явно търсеха изгода. Старейшините на мютските племена, които се събираха ежегодно на мястото за търговия, болезнено разбираха, че бартерните преговори, водени от маскираните жълти джуджета, накърняват техните интереси, но беше постигнато съгласие (между потомствени кръвни врагове, които се съгласяваха по съвсем малко въпроси), че лошата сделка е по-добра от никаква.

Можеше много да се научи, като възприеме ролята на плахи и не много умни диваци, и много да се спечели, като не показваха задоволството си — какъвто беше случаят с мютите, чийто зимен сън Изо беше нарушил толкова грубо.

Оказа се, че никой от жителите на трите селища, които Изо Уантанабе посети по време на първата си обиколка, не е видял стрелолисти да прелитат по небето или да падат на земята. В топъл пролетен или летен ден обещаната награда за намирането им би развълнувала мютите. Но само един идиот — или майстор на желязо — би могъл да тръгне през вихрушките, които вееха от север над дълбокия сняг.

Воините и старейшините го гледаха със сънени очи и отпуснати уста, като се преструваха, че не го разбират. Когато цялата предложена огнена вода беше изпита от малцината щастливци и надутото джудже накрая се отказа от опитите си да ги убеди да се присъединят в търсенето на неуловимите стрелолисти, мютите погледаха малко как майсторът на желязо подскача върху странното си четирикрако животно, а след това се върнаха в колибите да стоплят измръзналите си тела върху топлите камъни край огнището.

И докато Изо и изморените му придружители се бореха със снега, клекнали на рогозките за говорене, мютите си подаваха лулата с трева рейнбоу и се смееха на глупавото поведение на майстора на желязо. Само умни хора, бяха единомушни те, хора които използват мълчалива реч да записват всичко, което виждат и правят, но не разбират нищо, са способни на такава глупост. Зимата — периодът, известен на мютите като Бялата смърт — беше времето, когато Мо-Таун, Великата небесна майка, която вдъхваше живот на земята всяка пролет, тъгуваше. Когато ледените ветрове от северната пустош свалят листата от дърветата, нейното сърце замръзва и светът се покрива със замръзнали сълзи. Всички знаеха, че облачните воини — за разлика от

мъртвешките лица — имат достатъчно здрав разум, за да останат в дупките си от края на Жълтеенето до времето на Новата земя.

Но не и тази година — както някои от кръвните им братя скоро щяха да открият...

Същите неблагоприятни атмосферни условия, които почти удвоиха времето за пътуване на „Дамата“ до реперна точка Айова Сити, провалиха надеждите на Стив за бързо бягство. Той се страхуваше, че Карлстром може да изпрати МХ отделение, но след като нямаше ясен план за действие, целта му беше да се отдалечи колкото се може повече от мястото, където бяха катастрофирали. Но тъй като се придвижваха болезнено бавно, им трябваша няколко дни да изминат малко над шестдесет мили. През два от тези дни хапещи студени ветрове, трупаци снежни преспи, не им позволиха изобщо да вървят и само опитните следотърсачи Кадилак и Клиъруотър ги спасиха от бяла смърт.

Макар че дремеше от болкоуспокоителното, Келсо вече се беше възстановил от първоначалния шок. От инжектираните от Джоди и Стив заместители на морфин той изпадаше в състояние на сънливост, редуващи се с периоди на ясно съзнание. И през тези моменти скоро стана очевидно, че въпреки раните си той е саркастичен и борбен както винаги — имаше случаи, когато на Стив му се искаше Келсо да си беше счупил челюстите вместо таза.

Осмият ден започна светъл и ясен. Те излязоха от боровата горичка и огледаха безоблачното небе и ослепителния бял пейзаж. Студът през нощта бе покрил вълнистия снежен килим с ледени кристали и го правеше да блести с безброй светли точки с цветовете на дъгата.

При всеки друг случай тази сцена би предизвикала чувството на чиста радост от това да си жив, но въпреки спиращата дъха красота четиримата се спогледаха над Келсо без никакъв ентузиазъм. Фактът, че нямаше вятър и че на хоризонта не се задаваше застрашителна снежна стена, означаваше, че нямат извинение да не продължат пътя си. Но същото това добро време можеше да подтикне воините на враждебните мютски племена да излязат на лов.

Всички знаеха, че ужасната виелица е единствената причина, поради която племената Плейнфолк от района не се бяха появили. Досега. И пак всички знаеха, че няма начин да стигнат до Уайоминг, без да минат през територията на враждебно племе. Сняг не сняг, беше само въпрос на време преди да се изправят лице в лице с първото предизвикателство. И също без някой да го беше обяснил, знаеха, че първата им среща с мютите ще бъде и последна. Ако ги нападнеше многобройна група, pistolетите, които носеха, щяха да им осигурят само кратка отсрочка и вероятно щеше да е по-добре да ги насочат към себе си. Самоубийството беше безкрайно по-добро от мъчителната смърт чрез ритуално осакатяване.

Въпросът за начина на защита, когато тази среща станеше неизбежна — и окончателна — беше зачекван на няколко пъти, докато се свиваха до огъня в нощните си заслони, но никой не предложи ясен план. Джоди беше останала с впечатлението, че мълчаливо са се съгласили ако *наистина* възникне такъв проблем, Клиъруотър да използва необяснимата си сила и да ги извади от затруднението.

След първия ден, когато се бяха олюлявали като пияни моряци през снежната фъртуна, вдигнали на раменете си носилката с Дейв Келсо, се бяха организирали по-добре. Люкът, за който беше завързан раненият, беше превърнат в шейна, която лесно теглеха по двама. Така Келсо пътуваше много по-безболезнено, а и освен това двамата, които не теглеха, можеха да носят запасите.

Към пладне опасността, която очакваха, се появи в облика на самотен облечен в кожи мютски воин — той изскочи сякаш изпод земята и спря, като видя Кадилак и Клиъруотър, които вървяха на около сто метра пред Стив, Джоди и Келсо.

Всички замръзнаха — включително мютът, който носеше арбалет. Стив прецени разстоянието и реши, че не може да направи много. Воинът беше на двеста метра от него — твърде далеч дори за Кадилак да го застреля с pistolет. А и той не опита, защото от двете страни на първия мют се появиха и други облечени в кожи мюти.

— По дяволите... — каза Джоди през зъби. — Какво ще правим?

— Не мърдай и брой — каза Стив.

Бяха тридесет души — пет ръце, — наредени в дълга редица, която започваше отдясно на Стив и завиваше покрай Кадилак и Клиъруотър, като препречваше пътя им напред. Поне една трета от тях

носеха арбалети; останалите бяха въоръжени с боздугани с остри шипове и ножове-тояги. Без бърза намеса на Талисмана присъствието на толкова много стрелци извън обсега на техните пистолети правеше изхода от всякаква съпротива предрешен.

Стив и Джоди наблюдаваха със затаен дъх как Клиъруотър вдигна дясната си ръка и направи традиционния знак за поздрав. Едновременно с това Кадилак измъкна пистолета с дебела цев, който беше взел от скайрайдъра, и изстреля право нагоре бяла сигнална ракета.

Шиии-еххх! Съскацията мютски вик, означаващ учудване, страхопочитание и възхищение, избухна от гърлата на воините, докато наблюдаваха как заслепяващото огнено кълбо се издигна на двеста фута, после се изви над главите им и падна на земята зад тях, като остави след себе си опашка от пушек.

Това беше еквивалент на „бяла стрела“ — стрелата, която носи пушещо снопче суха трева като сигнал, че преследвачът или преследваният иска да преговаря.

След един изпълнен с напрежение момент, когато никой от редицата на мютите не реагира, четирима воители в центъра побързаха да вдигнат десните си ръце и да отговорят на поздрава на Клиъруотър. След това последва един втори, по-дълъг и задушевен разговор между водача на мютската хайка и Кадилак. Броят на кимащите глави подсказваше, че изглежда, е постигнато поне някакво споразумение. Стив погледна Джоди и въздъхна с облекчение.

Бързо почукване привлече вниманието им към Келсо, който лежеше на шейната между тях. Той чукаше с кокалчетата на пръстите на здравата си лява ръка по вътрешния плексигласов капак, който го покриваше от главата до петите. Джоди се наведе към него.

— Какво има, Дейв?

— Махни този капак и ми дай пистолет! — прошепна прегракнало той.

— Ти луд ли си?

— Ти си луда! Ако тези лайнари ще ни пленят, искам да отведа поне един с мен!

Джоди ахна разгневена, след това удари по капака над лицето му.

— Дейв! Направи ни една услуга! Заспивай!

Кадилак идваше към тях през снега; носеше двете раници. Клиъруотър все още разговаряше с четиримата водачи на мютската хайка.

Кадилак подаде раницата на Клиъруотър на Джоди, а своята на Стив.

— Не искам да прозвучи много обнадеждаващо, но може би имаме късмет. Страхувах се, че може да сме се натъкнали на племената Д'Троит, но тези са мюти М'Уоки — най-смелите от племето Коджак.

— М'Уоки не са ли приятели с Ши-Карго? — попита Стив.

Кадилак отговори на въпроса му с лека покровителствена усмивка.

— Това е прекалено опростенчески. Дори племената от една и съща кръвна линия се избиват, за да защитят територията си. Нека просто кажем, че Ши-Карго са им мъничко по-малко омразни от Д'Троит.

— Страхотно... — Стив погледна Джоди. — Това какво означава за нас?

— Че сме живи... за момента.

Джоди огледа невъзмутимата редица мюти. Фактът, че не крещяха войнствено, правеше положението да изглежда още по-застрашително. Тя сбута Стив.

— Не разбирам. Те вече би трябвало да са се нахвърлили върху нас. Да не са се уплашили от сигналната ракета?

— Не. Сигурно Кадилак им е казал нещо. — Стив се обърна към мюта. — Какво направи... съкруши ги с някаква огнена реч ли?

— Напротив. Те казаха нещо, което ме озадачи. — Кадилак хвърли поглед към Клиъруотър, след това бавно огледа редицата мюти и чак после се обърна към Стив и Джоди. — Причината да не сме мъртви е, че ни смятат за особени.

— Особени ли?!

— Да. Те са ни очаквали. — Кадилак видя, че се споглеждат озадачено, и обясни: — Коджак имат летописец като Мистър Сноу. Той е пазител на пророчеството за Талисмана, но е съхранил и друго предсказание, което, изглежда, се отнася за нас. Много странно...

Стив се ядоса.

— Кади, за Бога, спести ни напрежението! Ние оценяваме рекламата, но сега не е нито времето, нито мястото!

— Добре. Значи така. Освен че им е разказвал за Талисмана, техният летописец им е разказвал, че един ден... малка група Плейнфолк — Избраните — ще долети от изток в коремите на железни птици...

— Не може да бъде!...

— Почакай, не съм свършил... и тяхното пристигане ще възвести раждането на Талисмана и завръщането на техните изгубени — мютите, държани в Ни-Исан.

— Разбирам... — замислено каза Стив. — И затова те не ни убиха. — Той погледна Джоди. — Какво мислиш?

Кадилак се намеси преди тя да отвори уста.

— Що за тъп въпрос! Те мислят така! Ако вярват, че ние сме „Избраните“, защо да ги разубеждаваме? Нека си остане така. Може пък и да е вярно.

— Може — призна Стив — Ако вярваш в тази история. — Той огледа неподвижните воители. — Каза ли им, че сме долетели от Ни-Исан?

— Не.

— Тогава откъде знаят за „железните птици“?

— Оттам, откъдето Плейнфолк знаят за облачните воители и железните змии столетия преди ешелоните да се появят изпод пустините на юг. Това е магията на пророчеството.

— Ох...

Джоди, която следеше разговора им с нарастващо недоумение, каза:

— Ще ми кажете ли какво означава тази глупост за желязна птица? И кой или какво е Талисмана?

— Някой друг път, Джоди — каза Стив. — И така, къде отиваме сега?

Кадилак се усмихна.

— За момента вие тримата не отивате никъде. Не можем да рискуваме Келсо да се разприказва.

— Точно това имах предвид — каза Джоди.

— Искат да ни откарат в селището си, за да може летописецът им да ни разпита, но аз им казах, че нашият „кръвен брат“ се е заразил от болест, която върлува в земята на мъртвешките лица. И докато не стане

на крака, по-добре да не го вкарват в селището. Обясних им, че ние не сме заразени. Че има опасност само за малките деца около болния.

— Хитро. Значи ние оставаме, а ти отиваш...

Стив погледна Джоди. Веждите ѝ бяха вдигнати в мълчалив въпрос.

— Според мен е добре, Стив. Клиъруотър ни изрисува, но дори Дейв да си държи устата затворена, той не е ориентиран в ситуацията. Ти може би можеш да импровизираш, но няма да мине много време и те ще открият, че не сме мюти.

— Права си. — Стив се обърна към Кадилак. — Добре... как ще действваме?

— Ще заведаш мен и Клиъруотър при техния летописец. Затова ви оставям раниците.

— И какво да правим? Да лагеруваме тук? — попита Джоди.

— Да. Няма да има никакъв проблем. Ние сме на тяхна територия. — Кадилак бързо огледа околността и посочи група високи борове — долните им клони бяха надвиснали под тежестта на натрупания сняг. — Това изглежда доста хубаво място. Защо не се настаните там?

— Ще се настаним — каза Стив намусено. — Къде ще ви отведаш?

— Не казаха. Някъде на север оттук.

— Значи не знаеш кога ще се върнете?

— Не. Но те са леко облечени... което означава, че селището им не може да е много далеч. Предполагам, че до два дни ще се върнем.

— Или въобще няма да се върнете — каза Джоди.

Кадилак отговори с философско вдигане на рамене.

— Зависи как ще се разберем с техния летописец. Ако успеем да го убедим, че наистина сме Избраните, може да ни предложат постеля и храна три пъти на ден чак до края на зимата.

Стив кимна замислено.

— Това решава въпроса за вас двамата и може би за Джоди и мен. Но Келсо остава на студа... или неговата „болест“ неочаквано ще бъде излекувана по чудо?

— Стига вече, Брикман. И двамата знаем само един лек за Келсо и...

— Я почакай! — викна Джоди.

Кадилак се обърна към нея.

— Не! Какво да чакам? Без мен и Клиъруотър животът ти не струва пукната пара! Дори ако Мистър Сноу беше тук, не би могъл да излекува Келсо. Той се нуждае от операция... и само твоите хора мога да я направят...

— Но...

— Виж! Няма да споря. Келсо е *ваш* проблем... и вие имате два дни да решите как да постъпите.

— Жалък дивак! — Джоди се хвърли напред, протегнала ръце към гърлото на Кадилак.

Стив видя, че Клиъруотър тича към тях, и застана между двамата.

— Спрете! Кристофър Кълъмбъс! Какво искате да направите — да провалите цялото споразумение ли?!

— Няма да ви позволя да го убие!

— Млъкни! — изсъска Кадилак. — Прощавам ти за последен път. — Той още повече понижи глас. — Единственият шанс, който имаме да се измъкнем оттук живи, е да се преструваме, че сме онези, за които ни смятат. Което означава вие двамата да минете за Плейнфолк мюти и *следователно* — той я посочи с пръст — трябва да се държиш като мют. За Плейнфолк смъртта е само част от продължаващия цикъл на съществуване. Когато един воин е тежко ранен...

— Така ли? Е, в такъв случай ще трябва да се отървеш и от мен!

Кадилак махна с ръка.

— Това е положението. Аз направих каквото можах. По-нататък се оправяй ти, Брикман. — Той се обърна към дотичалата Клиъруотър и ѝ изясни ситуацията.

Клиъруотър се опита да ги успокои.

— Джоди, моля те, знам какво изпитваш към Келсо, но ти само удължаваш агонията му. Ако ми позволиш да обясня...

— Не искам да слушам никакви обяснения! — изкрещя Джоди. — Вървете на майната си!

Стив я хвана за раменете.

— Джоди! Не викай!

Кадилак решително тръгна към водачите на мютската хайка. Насред път се обърна и повика Клиъруотър с властно махане на ръка.

Клиъруотър му направи знак да почака — не искаше да тръгне, докато Стив не успокои Джоди.

— Говоря сериозно, Брикман. Няма да позволя да го убие.

— Виж! Никой няма да убие Дейв. Обещавам ти! По този въпрос съм на твоя страна. Ще измислим нещо!

— Щом казваш. — Тя спря да се бори, но още трепереше от гняв.

— Добре. Сега се успокой. По дяволите... искам да кажа... след като преминахме през всичко това... ще е глупаво да се провалим сега.

Джоди го погледна възмутено и коленичи да провери как е Келсо. Беше заспал.

Клиъруотър отведе Стив настрана и каза:

— Ще се справиш ли с нея?

— Да. Няма проблем. За теб се тревожа. Едва ходиш. Ще можеш ли да издържиш това тичане?

Тя сложи ръка на рамото му.

— Не се тревожи за мен. Нали знаеш, че „мютите не чувстват болка“? — Очите ѝ се замъглиха. — Не искам да те оставя, но трябва да отида с Кадилак. Разбираш защо, нали?

— Естествено. Грижи се за него — и за себе си.

— Ще се върнем бързо. Обещавам.

— Разчитам на думата ти. — Стив ѝ махна да тръгва. — По-добре побързай. Твоят другар и господар става нетърпелив.

Предвождани от шестима мюти и останалите двадесет и четирима отстрани, Кадилак и Клиъруотър затичаха през снега, без да се обръщат. Стив ги наблюдава, докато не изчезнаха зад един хълм, после се обърна към Джоди.

— Кадилак е прав — каза тя и метна на рамо едната раница. — Няма смисъл да спорим. Един повече или по-малко... какво значение има? Така мислят диваците. Очите ѝ срещнаха очите на Стив. — Това е разликата между тях и нас, нали? Сигурно затова ние се водим добри, а те — лоши.

— Не е толкова просто, Джоди.

Тя се засмя подигравателно.

— За теб никога не е. Но ти всъщност не си вече един от нас, нали?

Хванаха въжетата на шейната на Келсо и тръгнаха към дърветата, без да кажат нищо повече.

Водени от Гас Уайт, четирите скайхока се издигнаха на пет хиляди фута и полетяха на изток успоредно един на друг, като всеки пилот поддържаше визуален контакт със съседа си. Четири десетина минути след излитането патрулът прелетя над Мисисипи — зацапана сива линия, която се виеше през покрития със сняг пейзаж като първа несигурна драскулка, направена от малко дете върху чисто бял лист.

След около час най-северният планерист видя долния край на езеро Мичиган. Нито той, нито другарите му бяха виждали някога толкова много вода. В центъра на извитата брегова линия, между базата на Изо Уантанабе в Бентън Харбър и легендарния Град на ледената дъга, от който произхождаха мютите на Ши-Карго, лежеше реперната точка Гари, Индиана.

На картата, която ръководителят на въздушните операции Бакстър бе показал на десетимата планеристи на инструктажа, реперната точка Гари се намираще по средата на горния край на застрихования правоъгълник, който на земята беше петдесет квадратни мили. Това беше районът за претърсване. Някъде в него бяха двата скайрайдъра — или цели, или на парчета. Първата задача на изпратения от „Дамата“ въздушен патрул беше да открие къде са паднали самолетите. След като направеха това, от тях се искаше да изяснят съдбата на петимата души, за които се знаеше, че са били на самолетите. Ако не лежах мъртви под останките, трябваше да се предположи, че са живи и продължават пеша на запад. Тогава въздушното звено трябваше да положи максимум усилия да открие настоящото им местонахождение и да помогне за тяхното връщане.

Това е причината, продължи Бакстър, поради която инженерите бяха направили четири комплекта ски по чертежи, доставени им по видеовръзка от Хюстън/Гранд Централ, които да помогнат на самолетите да кацат и да излитат на сняг.

Гас Уайт зададе въпроса, който се въртеше в главата на всички:

— Има ли определено време за изпълнение на задачата, сър?

— Не. Ще останем тук толкова дълго, колкото е необходимо — отговори Бакстър.

Прозвуча зловещо. Тъй като никой не искаше да е навън, това означаваше, че останалата част от екипажа непрекъснато ще ги притиска да изпълнят задачата си, така че всички да могат да се върнат навреме у дома за посрещане на Нова година.

Но имаше и още нещо. Бакстър беше завършил инструктажа с още една задача. Докато са в района за търсене и по обратния път те трябваше да записват положението и големината на всички мютски селища и да отбележат нивото на надземна дейност. Но не трябваше, повтори той, при никакви обстоятелства не трябваше да атакуват наземни цели — дори ако са обстрелвани от земята, — без да получат изрично нареждане лично от него. Единствената ситуация, при която можеше да се използва оръжие, беше да се защитят при кацане за изследване на ясно идентифицирани останки от самолетите или за евакуиране на оцелели.

Страхотно... хиляди благодарности, сър...

Бакстър усещаше скритото недоволство на десетимата пилоти и лично за себе си зададе въпроса за смисъла от „неагресивни“ патрули, но не получи никакъв отговор от Хартман. Командирът на ешелона споделяше резервите му, но беше получил ясни и точни инструкции от СИНК-ТРЕЙН, който, от своя страна, действаше по заповед от Овалния кабинет. Карлстром, оперативният директор на АМЕКСИКО, беше главният двигател зад операцията за търсене на Стив и неговите другари, но получаваше нарежданията си от Орел Едно — кодовото име на Генералния президент. Акронимът АМЕКСИКО никога не се беше появявал на никой видеоекран или на разпечатка и тази „невидимост“ беше една от причините, поради които през столетията съществуването на организацията беше останало в тайна за всички, освен за малцината избрани.

От момента, в който Келсо беше предал своя таен сигнал за бедствие и беше съобщил на организацията какво става на Лонг Пойнт, сложната система на АМЕКСИКО за прехващане контролираше радиочестотите, използвани от двата откраднати скайрайдъра.

При кратката размяна на сигнали с Келсо от намиращите се на самолетите апарати не беше имало време да се провери количеството на горивото в двата самолета. Келсо беше инструктиран да симулира

повреда в двигателя, която му дава приемливо оправдание за промяна на курса около езеро Мичиган, вместо да го пресече. След като Кадилак беше с Келсо, Брикман щеше да бъде принуден да го следва. Много зависеше от това как Келсо щеше да се справи със събитията, но той трябваше да се опита да кацне в Айова, колкото се може по-близо до Мисисипи.

Едва след като връзката с Лонг Пойнт беше възстановена, Карлстром научи, че самолетът е излетял, без да е презареден. Дотогава беше невъзможно да контактува с Келсо и да промени уговорките, без да рискува да се разкрие.

Бързо изпразващите се горивни резервоари осигуриха на Келсо повече от добро извинение за промяна на курса, но скайрайдърите бяха принудени да кацнат в снежна буря на около двеста мили на юг от избраната от Карлстром точка. Разгорещените разговори между Стив, Джоди и Келсо относно опасното им положение бяха записани, но тъй като те бяха прекъснали връзката преждевременно, сигналите на АМЕКСИКО не можеха да определят точно мястото, където бяха кацнали. И оттогава бяха изчезнали от ефира.

Сега, почти две седмици по-късно, Карлстром не знаеше, че Келсо — човекът, на когото разчиташе да поддържа връзка — лежи с изпотрошено тяло, завързан за самоделна шейна, а компактният, но мощен уоки-токи, който бе използвал с такъв добър резултат на Лонг Пойнт, се беше счупил при удара на самолета в един голям бор.

Като взе предвид действията на Брикман срещу неговите оперативни сътрудници на Лонг Пойнт, Карлстром реши да не изпраща повече „мексиканци“. Първите трима бяха осакатени само временно, но ако опитът на Брикман да открадне самолета се беше провалил, последиците можеха да са много по-сериозни — дори фатални.

При търсенето на помощта на Сайд-Уиндър за бягство от Ни-Исан с Кадилак и Клиъруотър Брикман беше говорил за необходимостта да стигне до Уайоминг, за да плени „третата цел“: Мистър Сноу — най-силния повелител, известен на Първото семейство. Ако това беше вярно, ако Брикман само *се преструваше*, че е променил позициите си, Карлстром можеше да предвиди ситуация, при която — за да укрепи доверието на племето М'Кол — той може би щеше да бъде принуден да вземе по-драстични мерки срещу всеки нов опит от страна на АМЕКСИКО да арестува Кадилак и Клиъруотър

преди той да е в състояние да ги докара. Неговата първоначална задача беше да залови и тримата. Може би планът, който беше разработил, се нуждаеше от присъствието на Кадилак и Клиъруотър като уловка за хващане на Мистър Сноу...

Тъй да бъде. Ако Брикман вярваше, че може да измисли някоя хитрост, нямаше смисъл да изпраща висококвалифицирани хора, които можеха да се използват по-ефективно на други места. Много по-добре беше да му даде по-голяма свобода. Ако той докараше тримата, какво значение имаше дали щеше сам да си надене въжето на врата? Затова Карлстром — който се самоласкаеше, че неговият собствен непочтен ум е много по-остър от този на Стив — беше избрал „Луизианската дама“ да извърши издирване в района.

Тъй като Стив Брикман и приятелите му нямаха необходимите дрехи и оборудване да извършат дълго и мъчително пътуване посред зима, той може би щеше да реши да продължи самичък. Ако изпратеше сигнал, помощта — в каквито и размери да се искаше — щеше да бъде осигурена бързо и дискретно.

От друга страна, ако трябваше да се дадат необходимите жертви, те също щяха да се осигурят — от екипажа на „Дамата“.

Всичко това се градеше на допускането, че главните играчи са оцелели при принудителното кацане и свързаните с него опасности. От ежедневните си контакти с Роз Брикман, сестрата на Стив, Карлстром беше убеден, че са оцелели. Така че ако се изключеше някакво непредвидено бедствие, беше само въпрос на време кога Стив и Джоди Казан ще се явят пред старите си другари. Да... Щеше да бъде интересен тест на *нейната* лоялност и степента на *неговото* лицемерие и двуличие.

Докато двамата с Клиъруотър тичаха на север с ескортиращите ги воители, Кадилак видя двата патрулиращи скайхока да минават над тях. За момент мютите спряха и загледаха с отворена уста стрелолистите. Няколко воители насочиха арбалетите си, но Кадилак им викна да не хабят ценните стрели — самолетите бяха много високо, за да могат да пронизат кожата им.

От контактите с другите мюти в търговския пункт племето Коджак знаеше за стрелолистите и че тяхната поява предвещава

появяването на някоя от ужасните железни змии, но до този момент на изток от Мисисипи не се бяха появявали стрелолисти. Това само по себе си беше учудващо, но какво търсеха те тук по време на Бялата смърт, когато, според Ши-Карго, железните змии — нахранили се с кръвта на Плейнфолк — изпълзяваха обратно в леговищата си под пустините на юг?

Водачът на хайката, Дет Лепард, махна на колоната да продължи. Стиснала зъби, но без да се оплаква — използваше душевните сили, които мютите притежаваха да блокират болката — Клиъруотър продължи да тича наравно с всички. До нея Кадилак със задоволство откри, че въпреки липсата на практика не се задъхва.

Поглеждаше нагоре от време на време и видя как двата самолета — поддържаха курс на изток — се превърнаха в мънички точки и скоро изчезнаха в синьото небе. Кадилак вярваше, че знае защо са тук, но моментът не беше подходящ да говори за такива неща.

По пътя към района на търсене патрулът на Гас Уайт съгледа шепа хора и движение на земята. И четиримата пилоти много искаха да стрелят по тях, но пластмасовите намордници, монтирани на картечните им, щяха да издадат всеки, опитал се да наруши заповедта да не се стреля.

След като не успяха да открият следи от разбити скайрайдъри в определеното им време, Гас нареди на другите да се върнат на „Дамата“ и продължи да търси, докато не му остана гориво само колкото да се върне. Тайно се надяваше да открие поне единия самолет и по този начин да припише цялата заслуга на себе си. Не успя да намери нищо, но си тръгна назад доволен, че допълнителното му усилие няма да остане незабелязано от офицерите.

Включи се в радиолъча на „Дамата“ и постепенно се спусна на височина две хиляди фута, за да огледа по-отблизо покритата със сняг повърхност.

Веднага щом Келсо беше настанен под боровете, Стив остави Джоди при него и излезе с два пистолета с надеждата да набави прясно месо. През времето, прекарано на повърхността, и Джоди, и Келсо

бяха преодолели отвращението, което имаха всички трекери към истинската храна — трудна задача за човек, израснал на диета от попара от синтезирана соя.

Стив обеща да се върне след час, но минаха близо два часа преди Джоди да го види през далекогледа. Облекчението ѝ от завръщането му беше примесено с разочарование, когато видя, че е с празни ръце.

Тя излезе да го посрещне.

— Лош ден, а?

— Да. — Той потри нараненото си бедро. — Видях всякакви животни, но или бяха много бързи, или много далеч.

— Няма значение, винаги можем да отворим... — Джоди млъкна, защото Стив вдигна глава към нещо в небето.

Тя погледна натам, видя синьо-сиво петно и бързо фокусира далекогледа върху него. Размазаният образ се превърна в самолет с прави крила, боядисан в стандартния за Федерацията син цвят; летеше директно към тях.

Когато видя знака в края на бялото крило, Джоди ахна.

— Не мога да повярвам... Стив! Погледни! От „Дамата“ е!

Преди да падне със самолета си от ешелона по време на сражението в река Нау енд Ден Джоди беше член на екипажа на „Дамата“ вече пет години, като се бе издигнала от планерист до командир на звено. — Кристо! Какъв късмет! Разбираш ли какво означава това?

Стив, който беше служил само три месеца преди да бъде свален, не сподели радостта ѝ. Погледна през далекогледа и изсумтя:

— Ха, късмет! Този самолет горе е от новите модели, за които ти казвах.

Стив я издърпа под прикритието на боровете, където бяха направили лагера.

Келсо, изглежда, спеше. Стив дръпна Джоди да се свият в снега и вдигна предупредяващо пръст.

— Мълчи и не мърдай!

Джоди сграбчи лявото му рамо с две ръце и го разтърси развълнувана.

— Слушай! Ако Хартман и Голямото Д са все още на борда, няма да има *никакъв* проблем! Ако мога да установя контакт с тях и да се върна на борда, мога да обясня станалото с мен!

— И?

— Брикман! Аз изкарах с тези хора пет години на повърхността! Ако те свидетелстват в моя полза, ще имам по-голям шанс за справедлива присъда от съвета на оценителите! Мога да бъда възстановена!

— Те искат да си мислиш точно това — каза Стив. — За Бога, Джоди! Федерацията има поне двадесет ешелона на повърхността. Съвпадение ли е според теб, че този самолет просто *случайно* е от „Дамата“?

Вълнението на Джоди моментално изчезна.

— Това е първият случай, доколкото знам, когато един ешелон извършва офанзива през това време на годината. Но с изключение на това фактът, че точно „Дамата“ обикаля наоколо, не ме поразява като нещо особено злокобно.

— Наистина ли? За какво мислиш са дошли тук?

— На лов за мюти, за какво друго? Сам виждаш, че наоколо има много.

— Стига, Джоди. Ти си умно момиче. Онзи човек горе търси нас!

— Това пък откъде го измисли?

— Какво ти става? Да не би мозъкът ти да е премръзнал? Когато онази маймуна Сайд-Уиндър се е събудила и е открила, че сме изчезнали, той е разбрал накъде сме се насочили...

— Откъде?

— От мен. Като истински глупак, аз му казах! А онези двама пилоти са знаели докъде можем да стигнем с останалото в резервоарите гориво! — Стив поклати глава и изруга. — Трябваше да ги застреляме... — Очите му станаха сурови. — Келсо искаше...

— Знаем. Аз го спрях.

— Голяма грешка. Но все пак наградата за най-голям глупак се пада на мен. Трябваше да изгорим скайрайдърите, вместо да ги оставим да стоят там като двойка пътепоказатели.

— Без телата вътре това нямаше да излъже никого за дълго. И макар никога да не съм летяла с нещо, което не се хранва с батерии, предполагам, че самолетите с празни резервоари не биха се запалили, освен ако някой не натрупа под тях цяла клада.

— Да... права си — промърмори Стив. — Но пък в този сняг е трудно да ги открият. Ако обаче са ги открили, ще знаят, че сме тук.

Днес видяхме само един самолет, но е възможно да патрулира цялото въздушно отделение.

— Мислиш ли, че ни е видял?

— Не знам. Наоколо има много следи, нашите и на мютите. Но това няма значение, защото освен ако някой не сложи надпис до нашите, няма начин да се установи разликата.

— Мислиш ли, че ще се върнат? Имам предвид самолетите?

— Да. Длъжни са. Само правя предположение, но като имам предвид часа от деня и факта', че този летеше на запад, мисля, че вече се прибират. Така че къде мислиш се намира „Дамата“ — отгатак Мисисипи?

— Звучи основателно...

Двамата разгледаха картата. Река Мисисипи не беше нанесена. Левият край на картата стигаше до Джолиет, Илиной.

— Страхотно... — Стив погледна Джоди. — Не вярвам Хартман да прекара войници през водата. Географията ми е малко мъглява, но мисля, че трябва да сме на около сто, може би сто и петдесет мили от реката.

Джоди изглади смачканата карта.

— Най-малко...

— Е, ти го познаваш по-добре от мен, но аз не виждам как Хартман ще изпрати бойно отделение толкова далеч без подходяща подкрепа... нали?

— Прав си. — Джоди ухапа долната си устна. — Така че... какво става сега?

— За момента нищо. Ще останем в укритието, докато не разберем какво споразумение са успели да постигнат Кадилак и Клиъруотър.

— Ами ако няма споразумение? Какво ще правим, ако не се върнат след два дни както казаха? Докога ще чакаме тук... вечно?

Стив въздъхна нетърпеливо.

— Джоди, ако няма споразумение, съвсем скоро ще научим. Воините Коджак ще се изсипят върху нас.

Джоди прие тази непривлекателна перспектива със замислено кимване, после каза:

— Позволи ми да ти направя едно предложение. Ти си бил изпратен да върнеш тези интелигентни мюти. Добре. С известна помощ от Дейв и мен ти ги изкара от Ни-Исан. Но сега те изчезнаха... и може би няма да се върнат. Така че преди да се окажем в беда, без да можем да направим нищо, предлагам да захвърлим всичко и да се присъединим към „Дамата“.

Стив я погледна недоумяващо.

— Луда ли си?

— Брикман, бъди реалист. Какъв шанс имаме тук?

— Същият както всеки друг! Ти си преживяла една зима. Можеш да преживееш още една.

— Миналата година аз бях една от деветдесетте ренегати в добре организирана група. Ръководена от Малоун, не забравяй.

— Едва ли мога да го забравя. — В смеха на Стив имаше горчива нотка. — Но не съм забравил, че той успя да загуби тридесет нарушители, включително теб и Дейв. Добър организатор!

— Е, добре, той също прави грешки. Но той разбра твоя номер за нула време.

— Да, вярно. Той...

Джоди понижи глас.

— Искам да кажа, че бях с хора като мен. Не вярвам на онези мюти, с които твоите двама нормални се опитват да се договорят. Както казах, тези диваци скоро ще разберат, че аз не съм от тях, но дори да има някакъв начин това да не стане, аз не съм готова да дойда с вас, ако това означава да изоставя Дейв.

— Джоди! Бъди разумна! Направихме всичко, което можахме, за него. Повечето хора щяха да му теглят куршума и да го оставят сред останките на самолетите.

— Така ли? Е, аз не съм като повечето хора. Ти ми обеща, че никой няма да го убие... че ще измислим нещо. Сега говориш така, сякаш си готов да натиснеш спусъка. На чия страна си, Брикман?

— На вашата. Най-малкото опитвам се да бъда... но това не е лесно, когато непрекъснато променяте намеренията си!

Това обвинение я раздразни.

— По дяволите! Що за нахалство! Ругаеше ме за промяната на курса, а в Небраска ти си променяше програмата всеки път, когато се натъквахме един на друг. Първия път ми каза, че си облечен като дивак

само за да си спасиш кожата. После се оказа, че си фед под прикритие, изпратен да отвлече някакви интелигентни мюти... и ми говореше, че съм истински Блу и как като ти помогна, ще спасиш задника на родната си сестра. А накрая, когато двамата с Келсо променихме мнението си... ти беше готов да изоставиш сестра си и да се сбогуваш с Федерацията! Всичко това просто не се връзва. Ти целиш нещо, Брикман. Сега не е времето и мястото да се разправяме, но аз не ти вярвам.

— Да... — Стив въздъхна тежко. — Имаш право да си подозрителна, Джоди, но неправилно тълкуваш нещата. Аз бях принуден да изпълня тази операция със заплахи срещу Роз. И, да, аз *наистина* поисках помощ от Федерацията. Ако не ни бяха помогнали, нямаше да оцелеем. Обещах да ти помогна да избягаш от Ни-Исан и го направих. Но никога не съм имал намерение да се връщам там.

— Тогава защо ми казваше, че съм истинска Блу и как всичките ще станем герои?

— Много просто. Не можех да го направя без теб. Но за да избягаме, аз трябваше да работя с Федерацията и *ти* трябваше да се согласиш. Рано или късно ти щеше да попиташ откъде идва всичкото онова оръжие... затова трябваше да спечеля лоялността ти. Лоялност на един възпитаник на Линдберг към друг. — Когато мютите ни плениха, ти беше доста настроена срещу Федерацията, така че когато се съгласих да ти помагам, не можех да съм сигурен дали наистина си променила мнението си. — Стив млъкна и загледа как Джоди се изчерви. — Разбрах, че ме лъжеш, чак на лодката на път за Лонг Пойнт.

— Не съм те лъгала, Брикман. Аз наистина бях готова и желях да се върна във Федерацията. Това беше просто, е... нагласено в Бу-фаро. И онзи човек, Сайд-Уиндър, не само боядисан, но и с израстъци на главата! Откритието, че Семейството има хора, които работят заедно с динките, ме изплаши. Неочаквано разбрах, че ние сме само малка част от много по-голяма организация, и почувствах...

— Че не струваш нищо? Ние никога не сме стрували нищо, Джоди.

— Да, прав си... Не знам защо това беше такъв шок за мен.

— Защото преди да се освободим и да можем да помислим трезво, никога не ни е идвало наум, че може да има алтернатива на

онова, което ни се предлага. От момента, когато пораснем достатъчно, за да почнем да разбираме, на нас ни се набива в главите, че единствената причина за съществуването на един трекер е да умре, но да помогне мечтата на Първото семейство да се осъществи. Завладяването на Света със синьото небе... Но никой никога не е оспорвал тяхното право за това... или дали то си заслужава изгубените животи, жертвите, които са направени, и безброй други, които ще бъдат дадени преди те да осъществят мечтата си.

— Това не е само *тяхна* мечта — каза Джоди. — Тази мечта споделяме всички ние. Е, повечето от нас...

Стив вдигна далекогледа и погледна през клоните на запад. Скайхокът вече беше далеч, мъничка точка върху огромния безоблачен жълт балдахин, който висеше над западния хоризонт.

После го свали и пак погледна Джоди.

— Въпросът е... ако тази мечта се осъществи, какво ще стане с Плейнфолк?

Джоди вдигна рамене.

— Ако Федерацията осъществи плановете си, предполагам, че никой от тях няма да остане жив.

От устните на Стив изскочиха думите на Роз.

— Нима те нямат право на съществуване?

Джоди го погледна озадачено.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Те са *хора*, Джоди! Човешки *същества* като нас! Нашите прародители са били и техни прародители!

Джоди остана безразлична.

— И какво от това? Ако е вярно, в което се съмнявам, е било много отдавна. И дори ако можеш да го докажеш, кой ще повярва? Мислиш ли, че всички ще ги разцелуват и ще ги приемат след всичките жертви, направени от поколения трекери? Престани да се заблуждаваш, Брикман. Диваци и нарушители не общуват. Дали си вътре или вън от Федерацията, мютите са врагове и винаги ще бъдат. Ако ние не ги убиваме, те ще убиват нас.

— М'Колите не убиха теб и другите.

— Вярно. Само ни продадоха на майсторите на желязо, така че те да ни бият!

— *Нищо* ли не си научила, откакто си навън?! — изсъска Стив.
— Кадилак и Клиъруотър ни помогнаха да *избягаме!* Ако не беше тя, сега нямаше да сме тук!

— И *ние* им помогнахме, но по различен начин. В Ни-Исан ние имахме общ враг — майсторите на желязо. Това споразумение престана да е в сила, откакто дойдохме на територията на Плейнфолк. Сега отново сме на *тяхна* територия. Те са сред свои. Просто погледни как се държи Кадилак.

Стив кимна.

— Става малко... по-твърд...

— Можеш да го повториш. Преди две седмици той се разпадаше и ти трябваше да го крепиш. Сега се държи като арогантен кучи син! — озъби се Джоди. — На теб може да ти харесва, но на мен — не!

Стив я погледна замислено.

— Знаеш ли какво? Мисля, че всички тези празни приказки, които ми наприказва за нас и за тях, кой какво и на кого е направил и дали можеш да ми вярваш, или не са просто глупости. Това всъщност е заради Келсо, нали? Ти си си втълпила, че ако можем да го качим на борда на „Дамата“...

— Какъв друг шанс има той? — извика Джоди. — Там има добър хирургически екип! Ако можем да се свържем, те веднага ще дойдат и ще го откарат там!

Стив погледна към Келсо. Той не се движеше.

Може би беше мъртъв? Никакъв шанс. Дейв не беше от хората, които биха направили услуга на всички да си заминат тихо...

Той пак се обърна към Джоди.

— Биха могли, но сега се *самозалъгваш*. Знаеш не по-зле от мен, че те няма да сложат Келсо на операционната маса. Ще му пуснат три залпа в черепа. Той е ренегат, не забравяй!

— Грещиш. Не е...

Стив се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е фед под прикритие. Като теб. — Стив я гледаше невярващо. — Не ми вярваш, нали?

— Откога знаеш за това?

— Откакто напуснахме Лонг Пойнт. Не си ли спомняш, че се върнах преди Келсо да излезе от склада на брега и как седяхме и го

чакахме, и се чудехме какво по дяволите прави, а двигателите на самолетите работеха?

— Да...

— Е, докато го наричах с всякакви имена, които ми идваха наум, натиснах няколко копчета и ключове и... случайно хванах края на едно радиоизлъчване.

— Продължавай...

— Беше Дейв.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Говореше със Скай-Бъкит Три, същата група, с която твоят приятел с израстъци на главата влезе във връзка, след като кацнахме на Лонг Пойнт.

— Можа ли да чуеш за какво разговаряха Келсо и Скай-Бъкит?

— Не съвсем. Скай-Бъкит предаваше инструкции от някого, наричан Майка. Това говори ли ти нещо?

Лицето на Стив не разкри нищо.

— Малко...

„Майка“ беше псевдоним, измислен от оперативните работници на АМЕКСИКО за Карлстром. Бе станал популярен още преди едно поколение и тогавашният оперативен директор бе позволил официалното му кодово име МХ-Едно, да се замести с него. Карлстром, който оценяваше всички нюанси на значението, бе продължил традицията.

— Келсо използва ли кодово име?

— Да, Рат-Качър...

Стив прие откровението на Джоди спокойно. Нямаше никаква полза да се гневи.

— Защо чак сега ми казваш за това?

Джоди се поколеба, после каза:

— Моментът изглежда подходящ. Нека погледнем фактите. През последните няколко дни трябваше да мислим за по-важни неща. Кадилак винаги беше наблизно и... аз бях...

— Объркана?

— Да. Истината е, че не знаех какво да мисля. Бях изненадана, естествено. Прекарах близо година с Дейв. Е, понякога той е голяма досада, но станахме много близки. Мислех, че е обикновен нарушител. А след това... мислех същото и за теб. Малко се обърках, когато те

видях облечен като мют. Но когато се срещнахме в Ни-Исан и накрая се изчисти и ми каза, че си фед под прикритие, плюс всичките други глупости... като връзката ти с вестителя...

Тя махна с ръка.

— Аз съм обикновен, съвсем лоялен човек, Брикман. С всичките споразумения, които правеше, от време на време губех представа кой, кой е. Първата ми реакция — след като се възстанових от изненадата — беше да си мисля, че може би ти и Дейв сте в тайно споразумение, но работите поотделно.

Стив кимна.

— Да, мога да те разбера. Ти си мислила, че...

— После ни се свърши горивото и начинът, по който постъпи Дейв, ме накара да мисля, че може би ти не знаеш какво цели той. И в този момент той се блъсна в дървото и се потроши целият.

— И ти започна да го съжаляваш...

— Какъв беше смисълът да ти кажа? Можеше да се опиташ да го застреляш на място!

Гневът на Стив нарасна.

— Какво те кара да мислиш, че няма да го направя сега?!

Джоди го хвана за ръката.

— Защото не бива да го правиш, а и аз няма да ти позволя! С какво може да ни навреди сега? Та той почти не може да се помръдне.

— Тогава какво ти пука? Просто не разбирам, Джоди. Той е причината да попаднем в тази каша. Защо се опитваш да го защитаваш?

— По същата причина, по която, когато ти беше завързан за кола с лице към трупа, измолих от Малоун да ми позволи да се върна и да ти помогна да се освободиш. Защото ми *пука!* И на Дейв му пукаше достатъчно да дойде с мен! По същия начин на *теб* ти пукаше достатъчно, за да ме изведеш от Ни-Исан — или пък ние с Дейв ти бяхме необходими, за да увеличиш бройката?

— Не! Обещах ти да те извадя оттам и го направих. Ние сме от „Биг Блу“, нали?

— Точно така. Най-добрите. Затова искам да направя най-доброто и за двама ви.

— Продължавай. Слушам те...

— Ако самолетите се върнат, ще им дам сигнал, че ние с Дейв сме тук долу. И ако попитат къде си ти, ще им кажа, че ти, Кадилак и Клиъруотър не сте се върнали от ловния излет. Че вероятно си хванат от мюти и единствената причина, поради която съм се спасила, е, че съм останала да се грижа за Дейв. — Джоди замълча. — Как ти изглежда?

— Продължавай...

— Вероятно ще трябва да им кажа, че си имал намерение да се опиташ да стигнеш до Уайоминг... но че всички трябва да забравят за това сега, защото ако все още не си мъртъв, вероятно скоро ще бъдеш. — Тя вдигна рамене. — Мютите убиват всеки, който нахлуе в тяхна територия, нали?

— Правилно...

— Разбира се, няма да им кажа нищо за онова, което Клиъруотър направи в Херън Пул. Във всеки случай те вероятно няма да го повярват. И освен това приказването за мютска магия е нарушение на Първи кодекс.

Стив почака малко.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Не забравяш ли нещо? Келсо може би е фед под прикритие, но ти си била с група нарушители цяла година. Какво мислиш, че ще направят те, Джоди — ще ти закачат медал за спасен живот на един фед? Ти си видяла твърде много и знаеш прекалено много. Ако те върнат във форт Уърт, вероятно ще завършиш изправена до стената.

— Знам. Но това е единственият начин, по който мога да спася вашите задници. Два живота срещу един. — Тя се намръщи унило. — Съотношението не е толкова лошо.

— Това е лудост. Трябва да има някакъв друг начин да откараме Келсо на борда и да запазим теб от...

— Не! — Джоди стисна здраво китката му. — *Аз искам да отида.* — Тя погледна в очите му за някакъв знак на поощрение, но не откри такъв. — Знам, че изглежда, като че ли бягам от теб, но... — тя спря неловко — това е най-добрият шанс, който някога ще имам да оправа нещата.

— Тогава го използвай. С командването на „Дамата“ като свидетели за твоя случай може да излезеш по-чиста и от бельото на

Генералния президент.

— Приятно е да мислиш така, но ако изтегля билет за стената, ще им кажа какво мисля. Имам достатъчно какво да кажа, Брикман. — Устата ѝ се изкриви в уморена усмивка. — Някога вярвах във Федерацията — вярвах, че Първото семейство не може да прави нищо лошо. После Дейв и Малоун, и Медицинската шапка ми показаха съвсем друг начин на живот, на чувстване и мислене и аз повярвах в това. — Разбрах, че сме захранвани с лъжи, а после открих, че Дейв — един от хората, които ми спасиха живота — също не е истински. Не го мразя за това, но то ме накара да разбера, че никъде не може да се намери истината, Брикман. Така човек може да приеме най-удобната лъжа и да живее с нея.

— Мисля, че грешиш, но знам какво искаш да кажеш. — Стив въздъхна с искрено съжаление. — Решението е твое, Джоди. И така, сега какво?

— Е... за да не направя нещо прибързано, може би трябва да обсъдя нещата с Дейв.

— Остави това на мен — каза Стив и видя как в очите ѝ трепна тревога. — Не се тревожи. Няма да му създавам проблеми. Почти съм сигурен, че той дойде с теб, защото искаше да види накъде ще тръгна. Вероятно е имал заповед да не установява контакт. Високите жици, които ръководят този мръсен бизнес в Гранд Централ, имат някои странни представи. Те не обичат хора като нас на предната линия да се сприятеляват.

— Кажи ми нещо...

— Какво?

— Когато пресичахме езеро Ери. Ако Дейв и аз не ти бяхме казали, че не искаме да се върнем, какво смяташе да правиш?

— Щях да ви упоя като другите — каза Стив.

Джоди огледа небето, след това се изправи и излезе на открито, обърна се и погледна Стив.

— Когато през 2889 дойде новото попълнение, Голямото Д ми каза, че трябва да те следя. Не съм изненадана, че са те направили фед под прикритие.

Стив скромно вдигна рамене. *Нямаше* план. От момента, в който се бяха качили на борда на кораба с колела за Бу-фаро, той сам беше решавал какво да прави. Беше объркан — докато не се появи Роз на

тяхната „частна линия“ с уверението, от което се нуждаеше. Но при сегашното опасно положение не бе време да проявява слабост или нерешителност. Ако Джоди беше убедена, че той е десет хода по-напред в играта от всеки друг, защо да ѝ отнема илюзията?

ГЛАВА 5

За планеристите на „Луизианската дама“ вторият ден донесе по-окуражаващи резултати. През нощта над главната площ на претърсване имаше нови снежни вихрушки, но вятърът, който беше променил пейзажа в нова картина с остри като нож дюни и дълбоки дупки, беше издухал натрупания върху изоставените скайрайдъри сняг.

Съгледа ги следобедният патрул, воден от Нейт Стинсън. Той беше заместник-командир на отделение на „Пясъците на Иво-Джима“ преди да бъде прехвърлен и издигнат на поста, който Джоди беше заемала на „Дамата“. Стинсън предаде новината на Хартман, а после, след като и четиримата пилоти огледаха района от ниско, нареди на Викърс да кацне и да проучи мястото на катастрофата.

Планеристът, един от двамата в настоящия патрул, чийто самолет беше оборудван със ски, не беше много очарован, но не можеше да направи нищо, освен да каже „Прието“. Кацна на някогашната магистрала и рулира до мястото, където единият от двата скайрайдъра стоеше повече или по-малко изправен, с носово колело, зарито в снега.

Като остави двигателя да работи в случай, че се наложи бързо да се махне, Викърс тръгна към него. Вятърът беше разчистил участъци от рушащата се магистрала, но растителността по наклоните беше хванала снега в ледена кора.

Това беше вторият оперативен полет на Викърс, но до този момент той беше кацал само на равния летателен дек на ешелона. Е, това не беше *съвсем* вярно. *Беше* извършил четири рисковани приземявания за изпробване на ските, но фактически за първи път изминаваше повече от десет метра на територията на Плейнфолк и преди да пресече Мисури никога не беше виждал толкова много сняг. Той тръгна напред с неточното предположение, че снегът е дълбок само до глезен, но пропадна през крехката снежна кора и потъна до колене. След като се възстанови от първоначалната изненада, се опита да продължи с целенасочената крачка, с която беше тръгнал от скайхока, но скоро беше принуден да премине към патешки ход поради

затрупаните под снега корени и стебла, който се заплитаха в краката му.

„Проклетата шибана повърхност... Първото семейство трябва да провери мозъците на онези, които желаят да живеят на такова отвратително място.“

Скайрайдърът не беше много далеч от магистралата, но докато стигне до него, Викърс беше изчерпал целия си речник от обидни и неприлични думи по адрес на скапаните високи жици, замислили тази операция.

От въздуха самолетът не изглеждаше повреден, но когато стигна по-близо, Викърс видя, че скайрайдърът се е превърнал просто в скелет. Орда търсещи плячка мюти, досущ като пустинни лешояди, смъкващи годните за ядене части от някоя мъртва камила, бяха оставили металните корпуси чисто голи: седалки, кабели, контролни лостове и жици, инструменти, люкове, части от навес, всеки квадратен сантиметър и всичко, което можеше да бъде отвинтено, разпрано или откъснато, беше изчезнало.

Огледът на покрития със сняг нанос около носовото колело показва, че при кацането скайрайдърът е заорал с откъснатата част на опашката. Викърс съобщи по радиото заключенията си на другите летци, след това се качи в своя скайхок и рутира на изток към другия самолет.

Той също беше оголен, но при внимателното оглеждане Викърс откри някои полезни следи. Петна от изсъхнала кръв върху краищата на назъбената надлъжна греда и спомагателно ребро в смачканата кабина свидетелстваха за силата на удара и вероятността, че най-малко един от петимата души, които търсеха, е или мъртъв, или сериозно ранен.

Под счупеното дясно крило Викърс намери — както и Изо преди него — следи от огън. Боровите клони, които групата на Стив беше сплела, за да направи стени на заслона, бяха разхвърляни и разпръснати, но няколко бяха останали сплетени и показваха за какво са използвани. Примусът и канчетата за храна — които можеха да му разкажат много повече, отколкото бяха разказали на Изо — бяха отнесени като трофеи, но разпръснатата наоколо пепел и капачки от консерви показваха, че оцелелите планеристи са прекарвали известно време под заслона, преди да изчезнат в покритата със сняг пустош.

Дали бяха напуснали доброволно, или бяха прогонени от същите мюти, които се бяха нахвърлили върху двата самолета да търсят плячка, не можеше да се установи. Викърс докладва на командира на отделението за състоянието на падналия самолет и мнението си за случилото се.

— Прието, Блу Две. Излитай.

Тези думи беше чакал да чуе Викърс. Той забърза назад към скайхока — беше го извъртял срещу вятъра. Не губи време да се изчисти от снега или да завърже коланите. Просто отвори широко клапата и задържа дъх, докато достигна относителна сигурност във въздуха. Когато висотомерът показа, че скайхокът е на петстотин фута и продължава да се изкачва, от гърдите му се отрони облекчена въздишка.

На следващия ден снеговалежът и облачното небе не позволиха да се извършва търсене от въздуха. Въздушното отделение бездействаше, но останалата част от екипажа и контингентът от Пуебло имаха много работа. След откриване на двата скайрайдъра Хартман реши да продължи напред към Давънпорт. Със завършването на това придвижване щеше да се увеличи обсегът на действие на самолетите с още сто и четиридесет мили, което щеше да им позволи да прекарват повече време във въздуха на изток от Мисисипи.

Няколко отделения тежковъоръжени войници, облечени в бели комбинезони, докарани на срещата в Канзас Сити с танкерния влак, бяха изпратени на разузнаване на двадесет мили от река Сидър. Те намериха подходящ брод и „Дамата“ продължи напред и разтовари двата булдозера, които караше. Под ръководството на Бък Макдонъл те започнаха да правят рампа за достъп до водата. Лейтенант Мур, старши полеви офицер, вече беше разположил два бойни отряда на източния бряг за предмостие и беше изградил обичайния отбранителен периметър, който винаги се разгръщаше, когато екипажът „преместваше кал“ около ешелона.

На това място реката беше дълбока само шест до осем фута, а дъното беше твърдо, което означаваше, че „Дамата“ може да мине, без дори да си намокри корема. Пресичането се забави, когато техниците решиха, че трябва да използват експлозиви, за да взривят скалите в

стръмния склон на отсрещната страна, но точно след зори на четвъртия ден булдозерите изкопаха необходимата площадка за излизане и „Дамата“ тръгна към Давънпорт.

Нарастващият брой стрелолисти, които кръстосваха небето, не остана незабелязан от домакините на Кадилак. Селището не беше нападнато, но като видя няколко скайхока в синьо и бяло да преминават почти директно над него, летописецът на племето Коджак, Карнеги-Хол, се разтревожи и попита уважаемите си гости дали появата на облачни воители и съпровождащата ги желязна змия са свързани с тяхното собствено слизане от небето.

Кадилак, който още от самото начало искаше да не остави никакво съмнение у Карнеги-Хол и старейшините на Коджак, че той и Клиъруотър са звездите от избраната група, която племето с нетърпение очакваше, остави без внимание предупреждаващия ѝ поглед и отговори утвърдително.

Вече смаял племето с безупречното си владение на езика на майсторите на желязо и описанието на живота в Ни-Исан на всички равнища, той разкри, че Клиъруотър е повелител и държи ключа към няколко кръга на власт.

Като всички летописци, Кадилак не можеше да устои на една отзивчива публика — особено когато разказаната от него история повиши собствената му значимост. Нека старейшините на племето Коджак си отбележат това! Той, Кадилак, син на Скай-Уокър от Блек-Уинг, и тя, дъщеря на Тъндър-Бърд от Сън-Данс, са родени в сянката на Тройнонадарения. И Мистър Сноу — който беше познат и уважаван от равните на него от годишните събирания на търговския пункт — ги е обявил за меча и щита на Талисман.

И не бяха ли М'Колите най-силното племе на Ши-Карго, свалило девет облачни воители от небето преди да накарат желязната змия, дръзнала да нахлуе на територията на Плейнфолк, да се обърне и да побегне? Кадилак описа ролите, които той и Клиъруотър бяха изиграли в онази голяма победа, като сравни техните сили с онези, които притежаваше Мистър Сноу — Носителя на бури.

Карнеги-Хол и старейшините изреваха одобрително. Това наистина бяха велики дела!

Но имало и още нещо, заяви Кадилак. И продължи пред публиката, която поглъщаше всяка негова дума, да описва как, преди да напуснат източните земи те двамата и техните трима другари нанесли на майсторите на желязо смъртоносен удар, като убили силните господари на войната и осакатили бойците им с небесен огън и земна гръмотевица.

Хей-яяя...

Това, заключи Кадилак, станало, защото те и техните другари били заплашени и преследвани от подземните хора точно както след време мъртвешките лица щели да опитат да отмъстят за наранената си гордост.

Последната забележка на Кадилак беше напълно импровизирана — просто словесно разкрасяване. Но дори да чертаеше образи на бъдещето от виждащ камък с тяхното значение, изписано с огнени букви, той не би могъл да направи по-точно предсказание. Но той не беше определен от съдбата да разкрие смразяващата истина, която лежеше зад хвалбите му, докато опасността не връхлетеше върху него като скала, срутила се върху керван, пътуващ през тесен планински проход.

Карнеги-Хол, тъмен, зловещ на вид мют с рошава черна брада — който според Кадилак беше наполовина на възрастта на Мистър Сноу, — каза, че щом Клиъруотър е повелител и е помогнала на Мистър Сноу да отбият атаката срещу М'Колите, не би ли могла — като жест на благодарност за защитата и гостоприемството, оказани им от племето Коджак — да прогони тези облачни воители от небето и да принуди скритата желязна змия да се върне в дупката си?

Като чу въпроса, Кадилак зяпна, но вече беше отишъл твърде далече и не му оставаше нищо друго, освен да каже:

— Ако волята на Талисманът е такава, това ще бъде направено. — После почувства, че отговорът му се нуждае от по-колоритна окраска, и добави: — И ако това стане, Плейнфолк ще потвърди силата на Избраните и племето Коджак ще бъде справедливо възнаградено за това, че първо ги е приело.

„Колко вярно, мой млади приятелю — помисли Карнеги-Хол. — Колко вярно.“ Но наградите, които имаше наум той, бяха от съвсем различен характер.

Щом останаха за момент сами, Клиъруотър погледна Кадилак с унищожителен поглед.

— Браво. Този път надмина себе си. — Очите й блестяха от едва сдържан гняв. — Как смееш да говориш за скритите дарби, които само аз мога да разкривам!?

— Увлякох се — каза Кадилак и разпери извинително ръце.

— Идиот такъв! — Клиъруотър ядосано заудря с юмруци по гърдите му. — Докато те слушах, исках езикът ти да окапе! Как можем да направим онова, което обеща!?

Кадилак я парира внимателно.

— Успокой се! Не съм обещал да *направим* нищо. Казах, че то ще стане, *ако* волята на Талисманът е такава! — Той отстъпи назад и каза високомерно: — Време е да разбереш, че не *аз* обещавам. Тези думи са ми дадени. Ние с теб може и да не разбираме тяхното значение, когато те излизат от устата ми, но след време целта на Талисмана ще ни стане ясна. Научи се да бъдеш търпелива.

— Браво — отвърна Клиъруотър. — Надявам се да си прав. — Погледна го. Той вече все повече приличаше на надарения младеж, с когото беше израснала и чийто живот беше поверен на нейните грижи. Упорит, сложен, стремителен, капризен, но също и смел, лоялен, с въображение и привлекателен. Истински приятел. Кадилак, на когото беше отдавала тялото и душата си до съдбовния ден, който бяха предсказали Небесните гласове, когато облачният воин беше паднал от небето.

И бе променил живота им...

Кадилак я потупа успокоително по рамото.

— Не се тревожи. Имам усет за тези неща.

Тъмнината забули покритата със сняг пустош на изток от реперна точка Джолиет, Илиной. Стив седеше, загледан в тлеещите въглини. От другата страна на огъня Джоди хранеше Келсо със супа от пакетче концентрат от соя с аромат на телешко.

През деня Стив беше построил около лагера висока до кръста стена от сняг с четири изхода, които можеха да бъдат запречени от клони. Клони покриваха и пода. Освен че прикриваше най-ярката част

от огъня през нощта, стената спираше ледения вятър и вътре бе относително топло и уютно.

След като нахрани Келсо, Джоди отиде при Стив и му предложи останалата супа.

— Не, благодаря, изяж я ти. Време е двамата с него да премахнем недоразумението.

— Мога ли да присъствам?

— Не. Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре. — Той видя, че тя се ядоса. — Знам, че ти е трудно да ми повярваш, но се опитай... само този път. Каза ли нещо на Келсо за...

Тя поклати глава.

— Какъв смисъл има?

— Права си. Ще му кажа, че аз съм го хванал по време на предаването. По този начин оставаш чиста. И без да се забъркваш в онова, което е направил Келсо, си имаш достатъчно проблеми.

Джоди вдигна рамене.

— Аз знам за теб.

— Да. И дори и това е прекалено много.

— И какво да правя, ако някой ме попита?

— Кажи им какво си направила и че си го направила, защото съм ти казал, че действам от името на Федерацията и... *че ти вярваш, че все още е така.*

— Разбрах. — Джоди се усмихна. — Ти наистина знаеш как да използваш стария номер с искреността. Спомням си как се опитваше да ме шашнеш, когато се срещнахме за първи път във форт Уърт. Очите ти заблестяха. Знаеше ли това?

— За Бога, Джоди! Не се опитвам да те лъжа! За твое добро е!

— Това е проблемът с момчета като теб.

— Какво искаш да кажеш с това „момчета като теб“?

— Преуспяващите. Вие нямате чувство за хумор. Но съвсем сериозно... онези хора, които може да ми зададат въпрос... да им кажа ли, че знам за Сайд-Уиндър и връзката му с японците?

— Само ако те попитат. Придържай се към златното правило. Не премълчавай нищо, но и не разкривай нищо доброволно. И преди всичко не се опитвай да оправдаваш действията си. Прехвърли вината на мен. Всичко си правила, защото аз съм ти наредил. Разбра ли?

— Разбрах... — Джоди стана.

Стив я последва.

— Очите ми наистина ли блестят?

Джоди се засмя.

— Опитваш се да ми кажеш, че никога не си се гледал в огледало? — Тя излезе извън снежната стена и погледна през клоните.
— Кристо! Виж само...

Стив отиде при нея. Студената бяла луна грееше високо в синьо-черното сатенено небе. Светлината, достатъчна да хвърля сенки върху снега, превръщаше всичко в килим от перли. Пейзажът, суров и ослепителен на зимното слънце, беше забулен с тайнствени синкави сенки. В моменти като този беше лесно да се разбере защо мютите смятаха такава красота за вдъхновено творчество на някакво всемогъщо същество. Като Мо-Таун, Великата небесна майка.

— Това е едно от нещата, които ще ми липсват — каза Джоди.

— Да. Красиво, нали? В сравнение с това търговският център „Джон Уейн“ бледнее.

Тя го стисна за рамото.

— Смятам да се разходя малко, докато вие си споделяте тайните...

Стив се върна при огъня, сложи още клони, после се настани до Келсо.

— Трябва да поговорим.

— Ами ако не искам?

— Ами ако това означава да живееш, вместо да умреш?

— Искаш да кажеш, че имам избор?

— Искаш ли да знаеш нещо? Нещастieto наистина изкарва наяве най-добрите страни на характера ти.

— Давай по същество, Брикман. Иначе може да заспя, преди да свършим.

Стив описа плана на Джоди да се качат на борда на „Дамата“ и причината, поради която тя смята, че ще я приемат дружески.

— Поради нейните връзки...

— Да. Мисля, че тя агент на Федерацията, нали?

Келсо посрещна това с дрезгав подигравателен смях.

Личеше, че изпитва болка даже при дишане.

— На нея може да ѝ се размине, но какво ще стане с мен? Когато въведат серийния ми номер, в онова чудовище с голямото око в Хюстън ще разберат, че от три години съм дезертьор. И ще ме изхвърлят от ешелона, без дори да си направят труда да ми сменят превръзките!

— Вярно е, че рядко оставят ренегати живи, но в твоя случай мисля, че ще направят изключение.

— Така ли? Сигурно знаеш нещо, което не знам. — Келсо се опита да запази спокойствие, но начинът, по който стисна устни, го издаде.

— Грещиш. Но чух нещо, което не трябваше да чувам. — Стив гледаше лявата страна на главата на Келсо. — Не мърдай. Нещо пълзи по врата ти. — Той се пресегна и перна въображаемото насекомо, след това пълна показалеца си под ухото на Келсо и намери приемо-предавателя с големината на грахово зърно под кожата точно в края на черепа.

Келсо се опита да отмести главата си, но собствената радиостанция на Стив вече беше приела сигнала и предала в тъпанчето му приличащия на жужене сигнал на комар. Джоди беше права. Дейв Келсо наистина беше „мексиканец“ — както Стив беше предположил още в Хе-рън Пул, когато беше чул червеноглавият нарушител да тананика „Надолу по пътя за Мексико“.

— Просто проверявам. Нека се досетя за твоя позивен сигнал... РТКР?...

— Откога знаеш?

— Отпреди да напуснем Лонг Пойнт. Чух Рат-Качър да вика Скай-Бъкит Три да предаде съобщение за Майка.

— И какво сега? Какво мога да ти кажа?

— Много. Онази вечер в Херън Пул... когато те срещнах на пътеката и...

— Аз тананиках нашия сигнал...

— Да. Когато аз подадох моя... защо не ми отговори?

Келсо вдигна здравото си рамо.

— Проверях те. Джоди ми беше казала какво си намислил. Просто исках да се уверя, че наистина си един от нас.

— Да не искаш да кажеш, че отгоре на всичко има хора, които се преструват на „мексиканци“?

— Има най-различни хора, Брикман... преследващи различни собствени цели.

— И ти си мислил, че може да съм един от тях?

— Имах съмнения. Джоди също не беше сто процента сигурна. Трудно е човек да те определи.

— Внимаващ с кого говориш. А какво ще кажеш за промяната на мнението си по пътя към Лонг Пойнт?

— Много просто. Джоди беше тази, която неочаквано се разколеба. Аз се престорих, че съм съгласен с нея, за да разбера какъв курс ще приемеш ти. — Видя, че в очите на Стив се прокрадва съмнение. — Хайде, Брикман, знаеш начина, по който Майка държи да се работи. Ако не са изпратени като екип, агентите не се свързват един с друг без предварителни инструкции.

— Освен в бедствена ситуация.

— Правилно. Но не е задължително да се отговаря на сигнала за помощ, ако с това се излага на риск собствената операция. Същото се отнасяше до ситуацията, когато ти ми се обади. Ако съобщението не е шифровано, всеки агент има право да реши как да реагира. Зависи от обстоятелствата. Той може да не иска да се разкрие, след като години наред е бил прикрит. Добре, това може би означава, че има времена, когато дясната ръка може да не знае какво прави лявата, но това е единственият начин, по който АМЕКСИКО и провежданите от нея операции могат да останат в тайна.

— Да, така е... — Неочаквано му хрумна нещо. — Случайно ли се срещнахме в Небраска, или...

— Случайно, разбира се! Боже! Що за въпрос? Ако знаех, че ще ме пленят онези шибани диваци, нямаше да ме видиш! — Келсо лъжеше, но сега, когато Брикман мислеше, че знае всички отговори, беше по-лесно да го праметне.

А и това почти беше вярно. Те бяха предупредени за пристигането на Брикман. Като съвсем нов член на АМЕКСИКО, той беше подложен на изпитание до границите на физическата му и душевна издръжливост — и го беше издържал блестящо. Келсо и Медицинската шапка бяха инструктирани да се върнат и да го освободят, преди да пострада сериозно и по щастливо съвпадение искрената загриженост на Джоди се оказа удобно прикритие.

Събитието, което се оказа непланирано, беше неочакваната им среща с племето М'Кол.

— Какво правеше ти там? — Стив знаеше, че е губене на време да го пита, но любопитството му беше непреодолимо.

Келсо се засмя прегракнало.

— Никога няма да престанеш да ме учудваш, Брикман.

— А какво ще кажеш за Малоун? Той, изглежда, знаеше много за феди под прикритие.

— За това трябва да питаш него. — Келсо се прозина. — Още много въпроси ли имаш? Вече не мога да си държа очите отворени.

— Искам да предадеш съобщение на Майка.

Келсо пак се прозина.

— Надявам се да не е дълго...

— Не. Но слушай внимателно. Аз съм изпратен да заловя трима мюти. Кадилак, Клиъруотър и техния учител Мистър Сноу.

— Е, двама от общо трима не е лошо. Особено като първа задача.

— Ще ме изслушаш ли? — попита ядосано Стив. — Важно е! Тези двамата са нищо в сравнение с Мистър Сноу. Ти видя какво направи Клиъруотър в Херън Пул. Нали? Е, Мистър Сноу може да освободи десет пъти по-голяма сила от тази!

— Да не би да предлагаш да го помолиш за помощ?

— Единственият начин, по който мога да отида при него, е чрез неговите ученици. Те са подготвени да заемат мястото му, когато умре, и те са *единственото* слабо място.

— Продължавай...

— Загубата на Сайд-Уиндър и на двамата МХ пилоти беше необходима да ми даде по-голямото прикритие, от което се нуждаех. Кадилак и Клиъруотър трябваше да повярват, че съм напълно предан на Плейнфолк. Затова обещах на Мистър Сноу, че ще направя всичко възможно да ги спася от Ни-Исан. Ако можем да ги върнем безопасно в тяхното племе в Уайоминг, аз ще съм герой за племето и...

— И ще хванем и тримата.

— Точно така. — Стив се усмихна. — Разбираш ли, работата е там, че аз всъщност не давам пукната пара за спасяването на мръсната ти кожа. Просто ми трябва човек, на когото да се доверя и който да обясни какво става. Някой с подходящи връзки. Първото нещо, което трябва да направиш, когато отидеш на борда на „Дамата“, е да се

свържеш с Майка, да му предадеш току-що чутото и да помолиш Хартман да изпълни заповедите му. Искам неговият ешелон да излезе оттук колкото е възможно по-скоро и не искам да виждам друг на север от Канзас, докато не се обадя.

— Те може и да изтеглят „Дамата“, но не ги виждам да задържат цялата шибана война, докато ти изпълниш задачата си.

— Ти просто предай посланието.

— Добре. Но трябва да те предупредя. Ако някой ми предложи бързо възстановяване под пълна упойка, може да се наложи посланието ти да почака, докато не изляза от нея.

— Боли, а?

— Много. — Келсо потисна един пристъп на болка и стисна ръката на Стив. — Слушай. Оценявам подкрепата. Благодаря за помощта ти да ме върнеш у дома.

— Още не си се върнал, амиго.

— Почти е станало. Дължа ти го, нали?

— Ако предадеш съобщението, ще сме квит. Но ако искаш да ми направиш услуга, просто се погрижи Джоди да излезе цяла от тази каша. Тя жертва главата си, за да спаси твоята. Запомни го.

— Ще го запомня...

— Добре. Ето и последното. Ако някой друг, освен Майка се интересува, единствените оцелели сте вие двамата. Ти не си видял нищо. Джоди знае цялата история. Разбра ли?

— Да...

Джоди дойде да даде на Келсо нощната доза болкоуспокояващо, после го погали по челото.

— Сега поспи. Искаме да си в добра форма за голямото събитие.

— Кога ще е?... Утре ли? — Очите на Келсо започнаха да се затварят.

— Скоро — каза Стив. Трябваше да бъде скоро. В санитарната чанта бяха останали само още две ампули морфин.

На връщане към лагера старейшините на Коджак осигуриха на Кадилак и Клиъруотър две ръце ескорт вместо обичайните пет. Макар това да изглеждаше като подценяване на тяхната значимост, то всъщност беше замислено като комплимент. Като чува високомерните

думи на Кадилак, старейшините стигнаха до заключението, че дори само половината от това да е вярно, Избраните са повече от способни да се защитят сами.

Решението не беше единодушно, но несъгласните отстъпиха пред Карнеги-Хол. Летописецът също не искаше да излага на риск тяхната сигурност, но етикетът трябваше да се спазва. Да осигурят на почетните си гости същия или дори по-голям ескорт би означавало, че думите на Кадилак за неговата и на Клиъруотър сила не са взети на сериозно.

Спазваната от години традиция изискваше летописците да си говорят открито. Те можеха да не споделят всичко, което знаят, но всичко, което споделяха, *трябваше* да е истина. Защото дори един член на тази избрана група да загатнеше с дума или дело, че един брат по дух е използвал дарбите си за лъжа, това щеше да е публично оскърбление с непредсказуеми последици.

Старейшините имаха друга, по-практична причина за намаляване броя на ескорта; имаше остра нужда от воители на друго място. Появата на желязна змия беше нарушила зимния сън на мютските племена, чиято територия лежеше близо до Мисисипи. Ако можеха да преодолеят отделните си интереси, те може би щяха да успеят да изградят обща и силна защита; но денят, когато племената Плейнфолк щяха да сменят враждебността си с чувството за национална държава, беше още много далеч.

Вместо да се бият, те започнаха да се оттеглят на североизток. Същата сутрин група воители на Коджак се бяха срещнали с една предна група С'Нати от едно неизвестно племе, които забиваха колове в територия, вече обявена за собственост на М'Уоки.

С'Натите — чакалите, подмазващи се на глутници вълчици Д'Троит — бяха прогонени без бой, но заплашиха да се върнат с още хора и това разтревожи старейшините на Коджак. С около деветстотин воители от двата пола Коджак не се страхуваха от нападение от съперническо племе, но не биха могли да устоят на едновременно нахлуване на тяхна територия на няколко противника — както щеше да се случи, ако желязната змия продължеше да настъпва.

Един неблагоприятен конфликт можеше да бъде избегнат само ако се премахнеше заплахата от този страхотен звяр. Тъй като Кадилак беше заявил, че неговото появяване на сцената е директно свързано с

появата на Избраните, беше естествено да се очаква тези надарени личности да използват обединените си сили да премахнат заплахата. На Карнеги беше възложена задачата да обясни на Кадилак преди той да си тръгне, че победата над желязната змия вече не се смята само като жест на добра воля; сега това беше важно, за да не бъде смазано племето от натиск от изместените им съседи.

Сърцето на Клиъруотър се сви, но Кадилак прие задачата с увереността на човек, за когото няма нищо невъзможно. Докато тичаха на юг, той реши да не обръща внимание на укорителните ѝ погледи, но се укоряваше за неконтролираното си красноречие. И загадъчната личност, която се криеше в мозъка му, с нарастваща тревога си задаваше същия въпрос без отговор: „Какво ще правя?!“

Стив пресрещна колоната една миля на север от лагера и отведе Кадилак и Клиъруотър настрана.

— Разтревожихте ме. Очаквахме ви още онзи ден.

— Пътят е по-дълъг, отколкото мислехме — каза Кадилак.

Стив погледна Клиъруотър. Лицето ѝ изглеждаше измъчено.

— Добре ли си?

Кадилак отговори преди нея.

— Тя е чудесно. Какво направихте с Келсо?

— Все още е с нас, но се пригответи да чуеш изненадата. Джоди направи интересно предложение и мисля, че трябва да го обсъдим. — Той огледа небето. — Хайде да се поприкрием...

Облечените в кожи воители ги последваха между боровите и седнаха достатъчно далече, за да не чуват.

Стив погледна мютите, после попита:

— Как се разбрахте с техния летописец?

Кадилак отговори със самодоволна усмивка.

— Тук сме, нали? Изиграх му истински номер.

Изражението на Клиъруотър не се промени, но очите ѝ говореха за друга история.

— Сигурно... Но как така вие и Мистър Сноу не сте знаели за това пророчество за Избраните? Нали всички летописци си предават тези неща по време на годишните събирания на търговския пункт?

Кадилак не се опита да скрие раздразнението си от този опит за подкопаване на новосъздадения му авторитет.

— Брикман! Остави въпроса за пророчествата на онези, чиито умове са обучени да разсъждават върху такива неща!

В опит да запази мира Клиъруотър каза:

— Древния може да е скрил тайната, за да ни защити. Неведението и ужасът на унижението, които трябваше да изживеем в източните земи, ни дадоха безразсъдния кураж, който ни беше необходим. Предварителното знание на тези неща може би щеше да отслаби решителността ни.

— Умно — каза Стив и кимна възхитено. — Но не дава отговор на моя въпрос. — Той кимна към седналите настрана мюти. — Ако те са ни чакали, това означава, че е било определено да оцелеете при пътуването ви в Ни-Исан. Така че няма никаква разлика дали сте знаели в какво се замесвате, или не.

— Може ли да се върнем към *истинската* цел на този разговор? — сръза го Кадилак. — Не сме тук да оправдаваме нашите действия, а да чуем защо не си решил проблема с Келсо!

— Ще стигна и до това. Тези хора там... те ли командват, или вие?

Кадилак погледна дванадесетимата мюти и се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Кристо! Въпросът е пределно прост! Ще направят ли каквото им кажеш!

Кадилак отново погледна към мютите, след това погледна предпазливо Стив.

— Просто ми кажи какъв е планът, Брикман. Виждам, че изгаряш от желание да ми кажеш.

— Страхотно. Самолетите, които видяхме, са...

— ... от „Дамата“. Знаем. Краищата на крилата им са бели. Само че са „Марк Ту“, за разлика от моделите с делта крила, на които летяхте ти и Джоди миналата година в Уайоминг. Преди М'Колите да туриха край на обещаващата ти кариера.

— Правилно... — Стив не допусна прекъсването да го отклони. Кадилак се мъчеше да уреди стари сметки и имаше известна възможност. Ако не бъдеше спрял, скоро щеше да си повярва, че той

движи нещата. Беше време за малко подмазване. Една лека усмивка. — Когато влезеш в нечий ум, ти наистина го източваш.

— Просто исках да ти го напомня... в случай че се опиташ да го подминеш.

— Напротив. Това е шанс да се представиш пред новите си приятели.

— Не ми казвай. Остави ме сам да се досетя. Джоди смята да направи опит да се върне на борда на „Дамата“... и ще вземе и Келсо.

— Браво. Източването на сакето от организма ти наистина ти е изострило ума.

— Добре. Това ще ни отърве от Келсо, но каква ще ни е ползата?

— Джоди ще се закълне с ръка на сърцето, че е видяла как на връщане ни е хванала голяма хайка мюти. Нея не са я видели, защото е била на закрито с Келсо, но тя ни е видяла с далекогледа. Те са ни посекали и след това са провесили телата на пръти и са ни отнесли.

Кадилак и Клиъруотър се спогледаха угрижено.

Стив усети, че нещо в думите му не се връзва, и се опита да ги успокои.

— Сигурно се чудите дали може да се вярва на Келсо, че ще потвърди историята ѝ. Няма проблем. Откакто заминахте, той непрекъснато е упоен. Не знае дори ден ли е, или нощ. — Той ги погледна, но лицата им не изразяваха нищо. — Така че само от нея зависи. И тъй като тя е доверен член на екипажа от пет години...

— Те ще ѝ повярват...

— Разбира се — продължи Стив. — Когато новината стигне до Гранд Сентрал, оттам ще кажат на Хартман да се прибира. Вие ще защитите честта си и всички ще могат да се върнат и отново да спят.

Кадилак се замисли. Брикман му предлагаше възможност, каквато търсеше. Планът започна да изкрystalизира в ума му.

— Хитро... харесва ми.

— Добре. Сега го обясни на онези там. Не искаме, когато дойдат самолетите да ги вземат, да започнат да правят глупости, нали?

— Не съм пълен идиот, Брикман.

Стив се приготви да му отговори, после премисли и преглътна острите си думи. Щеше да има достатъчно време да тури тази тревна маймуна на мястото ѝ.

Когато Хартман се показва на екрана да съобщи, че на сто и четиридесет мили на изток от сегашното им местоположение е видян отпечатан в снега един осемцифров серийен номер, новината беше посрещната със спонтанен одобрителен вик. Тъй като на екипажа на „Дамата“ беше казано, че търсят петима трекери, всички бяха искрено доволни, че са ги намерили, но истинското вълнение беше предизвикано от перспективата за ранно завръщане у дома.

Макдонъл позна серийния номер, изписан на екрана от радиокомуникационния техник, който беше приел съобщението. Хартман, който знаеше, че има серийни номера, означаващи повече от онова, което се вижда, го беше вкарал в компютъра.

Веднага се появи отговор:

2096–5341 КАЗАН, ДЖОДИ, Р. ОТ
„ЛУИЗИАНСКАТА ДАМА“, 5 АПРИЛ 2984. ЛЕТЕЦ,
КМНД/ОТД, 1 МАЙ 2986. ЗАГИНАЛА ПРИ ОПИТ ЗА
КАЦАНЕ ПО ВРЕМЕ НА БУРЯ БЛИЗО ДО РЕПЕРНА
ТОЧКА КАСПАР, УАЙОМИНГ, 12 ЮНИ 2989.

Никой, бил на борда по това време, не беше забавил 12 юни.

Хартмай знаеше, че Джоди е на повърхността, откакто му беше заповядано да промени курса в Тринидад, но беше истински изненадан, че е получил като на тепсия положителна идентификационна карта и местоположение, точно когато търсенето след едно обещаващо начало беше заприличало на търсене на игла в купа сено, така че каза на Макдонъл:

— Това е невероятно...

— Изобщо не ме изненадва, сър. Тя е твърд *тип*. — От устата на Голямото Д терминът — прилаган без разлика на пола — беше висока похвала. И рядко се правеше.

Хартман се обърна към дежурните изпълнители и техници на „седлото“.

— Това е, господа. Първият ни контакт... и тя е от „Дамата“.

Всички се развикаха възторжено.

Хартман кимна на командира на въздушните сили.

— Предприемете процедури по завръщане, господин Бакстър. Искам Казан да бъде докарана на борда колкото се може по-скоро. Това включва и всички, които са с нея. Дръжте ме в течение. Искам да знам историята в нейното развитие.

— Слушам, сър! — Бакстър отдаде чест и отиде да изпълни задачата.

Хартман отведе Макдонъл настрана.

— Не искам да развалям удоволствието на другите, Бък, но когато я докарат, разчитам на вас приемът да бъде съдържан. — Видя как широката усмивка на Макдонъл помръкна. — За седемнадесет месеца може да са се случили много неща.

Комендантът го разбра.

— Просто не мога да си я представя като нарушител, сър. Казан беше лоялна. Вината за нейното изгубване отчасти е моя. Щом придошлите води се оттеглиха, един от нейното звено — планеристът Брикман — дойде при мен. Предложи да оглави група за издирване по реката. Отказах му. Казах му, че не искаме да губим планеристи за откриване на трупове! — Той се усмихна унило. — Знаем, че малко след това бяхме ударени от крещяща маса диваци, но тогава така мислех.

— Направили сте онова, което е трябвало, Бък. Няма място за съжаление... особено сега, когато тя е намерена и очевидно е в достатъчно добро състояние, за да напише името си на снега. Споделям уважението ви към нея, но няма да можем да я задържим при нас. Всъщност вероятно ще трябва да мине много време преди да я реабилитират. Ако изобщо я реабилитират. Когато оценителите се заемат с нея...

— Тя ще се оправи, сър. Залагам пагона си. Шефът на екипажа ми разказа как е паднала от площадката за кацане. Ако питате мен, ѝ е трябвало повече от обикновен късмет да се измъкне от такава каша. Разстоянието от Уайоминг до Илиной е твърде голямо, за да се премине без ешелон. Да, сър. Горя от нетърпение да чуя какво е преживяла. Прав ли съм да мисля, че е свързана с онези два скайрайдъра, които търсим?

— Няма да можем да разберем това, докато не дойде на борда — отговори Хартман. С изключение на неговия заместник лейтенант Купър и навигатора Райдър никой на борда не знаеше, че Казан и

Брикман са двама от петимата, които „Дамата“ трябваше да намери. Сега беше извадено на показ името на Казан, но Хартман прецени, че е благоразумно колкото се може по-дълго да избягва да я свързва със свалените самолети.

— Защото казват, че скайрайдърите често се използвали от федеи.

Хартман се наежи. От поучителния душ с полковник Мари Андерсън той беше убеден, че „Дамата“ е изпратена да събере остатъците от една тайна операция, която беше протекла погрешно. Но не беше готов да споделя мислите си с някой друг.

— Нямам коментар, господин Макдонъл. И един съвет. Избягвайте по-нататъшни предположения по тази тема — и пред публика, и насаме.

Макдонъл застана мирно и безупречно отдаде чест.

— Слушам, сър!

Когато комендантът напусна „седлото“, дойде старши полевиет командир Мур със заместника си капитан Върджил Клей.

— Какво има, Боб?

— Върджил има идея, която иска да сподели с вас.

Клей обясни.

— Лейтенантът от станция Пуебло предложи да преведе отряд през Мисисипи, така че да имаме подкрепа на суша.

— Хармър? Онзи със счупения нос?

— Същият. Твърди, че има деветнадесет мъже, готови да отидат с него. Всичките имат боен опит при зимни условия.

— Знае ли колко далеч трябва да пътува? Казан е на сто и четиридесет мили на изток оттук.

— Вече е решил този проблем. Имаме четири скайхока, комплектовани със ски. Планира да закрепим две шасита за хора — по едно от всяка страна на фюзелажа.

Хартман се обърна към лейтенант Мур.

— Могат ли скайхок да вземат допълнително двама пътници с пълно бойно снаряжение?

— Могат, ако се свали многоцелевото оръдие. Хармър е проверил всичко това с Бакстър. Ако всичките четири самолета направят три курса, за седем часа и половина можем да имаме на земята двадесет души. Курсът в двете посоки ще продължи приблизително три часа.

— Което означава, че първите осем души ще бъдат сами три часа.

— И за това е помислил. Другите самолети ще трябва да осигурят въздушно прикритие при подготовката. Всъщност те ще се нуждаят от такова прикритие през дневните часове през цялото време, докато са там.

Хартман не изглеждаше впечатлен.

— Което означава, че цялата ни въздушна сила ще е ангажирана, докато този глупак се опитва да спечели слава и почетна награда, и ще са необходими седем и половина часа да се карат всички. — Той поклати глава. — Много разточително прехосване на въздушни сили...

— От друга страна... — започна Мур.

Хартман го прекъсна.

— Знам какво ще кажете, Боб. Мисля, че трябва да почакаме, докато Казан пристигне на борда. Нека видим каква е нейната роля в тази работа и кой друг е там.

— Разбрано.

Капитан Клей изглеждаше разочарован — надяваше се да участва в пътуването и също да спечели почетна грамота.

— И така, какво да кажа на лейтенант Хармър, сър?

— Дайте му карта да се запознае с мястото и му кажете да приготви списък с необходимите неща за себе си и хората си. Имат ли оръжие?

— Само лично оръжие, сър.

— Погрижете се да бъдат въоръжени според правилника. И кажете на Хармър, че той лично трябва да провери въоръжението на отделението си и да се погрижи всичко да е в идеално бойно състояние. Искам до дванадесет часа да са в отлична бойна форма!

— Слушам, сър! — Дясната ръка на Клей отхвърча до дългата козирка на жълтата бейзболна шапка. Той се обърна кръгом и излезе.

— Това ще ангажира лейтенанта за известно време — каза Мур.

— Да. — Хартман въздъхна. — Проклети пионери. Само защото не са го направили на ешелоните, не могат да устоят на желанието да докажат колко са усърдни. — Той прокара пръсти по краищата на рунтавия си бял мустак — знак, че размишлява над нещо. — Мислите ли, че може да е таен агент?

— Трудно е да се каже — отвърна Мур. — Защо не попитате Мери-Ан?

— Може и да го направя. Междувременно не го оставяйте на мира, Боб. Може да се попревъзбуди и да се разкрие.

Мур се усмихна.

— Бих казал, че не е вероятно. Но винаги има шанс.

Въпросът на Хартман относно изпълнения с ентузиазъм лейтенант от Пуебло се отнасяше до прикрито разгръщане на военен екип, придаден към отдела на оценителите. Те изпълняваха същите задължения като редовните войници със съответния ранг, но истинската им задача беше да контролират операционното „старание“ и компетентност на командирите на ешелона и екипажите им.

Тяхното присъствие на борда на един ешелон или вътре в попътната станция обикновено излизаше наяве, когато се появяваха като свидетели пред дисциплинарния трибунал. Никой не знаеше колко разпространена е тази неприятна практика, но знанието, че свидетелските показания на тези долни личности е изпратило добри хора до стената, караше всички да са нащрек.

В известен смисъл работата (тоест оценката за „отношението“ на екипажа към лидерството и директивите на Първото семейство) на оценителите на активна служба — защото това беше тяхната официална длъжност — наподобяваше на работата на политкомисарите в поделенията на Съветската армия — особено по време на инцидента отпреди Холокоста, известен като Втора световна война.

Комисарите обаче бяха видими и можеха да обсъждат с военните командири „правилността“ на тактическите решения. Един ОАС имаше също власт да провали кариерата на човек; трудността идваше от това, че не можеш да видиш дори върха на айсберга. Когато го откриеш, обикновено вече си накован лошо и загиваш заради нарушения на Кодекса — не се приемаха никакви смекчаващи вината обстоятелства.

Оценителите можеха да прекарат в определена команда месец или година. Един ОАС можеше да бъде старши или младши офицер, техник, войник — всякакъв. Това беше особеността и красотата на системата — не беше необходима огромна армия от хора да си навират носа навсякъде. Подобно на много от влиянията, упражнявани от

Първото семейство, това действаше по класическия принцип, известен като „СНС“ — Страх, Несигурност и Съмнение.

Лейтенант Хармър може би беше доказал, че е досаден, но един от неговите спътници от Пуебло, Дийк Хейуд, се оказа истинска находка. Видеокомуникационният техник имаше ненаситна страст към безоблачното небе, но доколкото всички знаеха, това не беше нарушение, наказуемо със затвор — макар че може би беше явно умствено нарушение. Каквото и да беше официалното мнение, екипажът на „Дамата“ смяташе пристрастеността на Дийк за малко и простимо отклонение, когато се съпоставеше с факта, че този човек беше електронен гений. Още щом се качи на борда, той поправи няколко системи и сега се беше заел с апаратури, чийто периодични повреди се бяха оказали непосилни за диагностичните умения на техниците на „Дамата“.

В очакване на първия контакт въздух-земя Дийк беше комплектувал две идентични черни кутии — една за всеки от сменяващите се патрули от четири самолета. Монтирани на „Скайхок“, те позволяваха на човек от земята да се свърже с „Дамата“. Единственото, което трябваше да направи планеристът, беше да пусне подходящо опакован уоки-токи и Хартман можеше да говори директно с човека долу.

Групата на Стив обаче имаше две радиостанции — по една към всеки от пакетите за оцеляване, с които бяха комплектовани двата паднали самолета. В резултат на това Джоди първа се обади по радиото още преди да й пуснат парашута.

Гас, който си представяше как пристига с изгрева като легендарната 5-а кавалерия, не беше много доволен.

— Няма значение — каза Бакстър. — Нали ще слезете да я вземете.

Скрити на безопасно разстояние под борове на север от лагера, Стив, Кадиллак и Клиъруотър се редуваха да наблюдават събитията с далекогледа, който беше дошъл от същия пакет за оцеляване, като преносимата радиостанция, която лежеше до тях. Тя беше настроена

на стандартната честота, използвана за връзка въздух-въздух и въздух-земя.

Стив видя Джоди да се появява с втората станция в лявата си ръка и ракетен пистолет в дясната. Тя погледна към кръжащите високо в небето самолети, после изстреля почти успоредно на повърхността зелена ракета. Ослепителното огнено кълбо падна почти по средата на огромните цифри, които Стив и Кадилак ѝ бяха помогнали да утъпче в снега през нощта.

Стив наблюдаваше как от горящия магнезий се разнася пушек и мислено направи преглед на извършената подготовка, за да се увери, че са взели предвид всичко.

За да придадат тежест на думите ѝ, че е прекарала последните няколко дни самичка с ранения Келсо, те грижливо прикриха следите от последните си движения около лагера и когато се оттеглиха на север към сегашното си скривалище, вървяха в колона по един.

Преди да напуснат лагера Клиъруотър използва малко сапунени листа и разтопен сняг да изтрие боята от лицето, врата и ръцете на Келсо, после помогна на Джоди да направи същото със себе си. Почистването беше нужно, за да предотврати инстинктивната реакция на хората, които щяха да ги спасят. Ако неочаквано се намереха изправени пред мюти, те вероятно веднага щяха да стрелят. Тогава Стив се сети, че когато видят изрисуваното ѝ тяло, това неизбежно ще доведе до неудобни въпроси.

Джоди се съгласи и скоро се изправи съвсем гола и трепереща до малкия огън. Всички се струпяха около нея и я затъркаха като луди.

Раните на Келсо не позволяваха да се направи същото, но Стив реши, че това не е проблем. „Мексиканецът“ щеше да бъде хоспитализиран веднага щом стигнеше на борда и Карлстром, предупреден с кода РМ^[1], прикрепен към серийния му номер, щеше да осигури той да бъде заобиколен със стена от мълчание.

Докато Стив повтаряше с Джоди сценария, за да са сигурни, че всичко е както трябва, Кадилак и Клиъруотър направиха последен преглед на Келсо — увериха се, че шините и превръзките са все още здраво на мястото си, за да се избегне разместване на крайниците му по време на пътуването по въздуха. Когато свършиха, Кадилак помогна

на Стив да провери лагера и се погрижи всички следи да сочат, че е бил зает само от двама души. Клиъруотър пък каза на Джоди да се наведе, за да масажира врата ѝ и да облекчи болката от нараняването, което беше претърпяла при катастрофата. В един момент Джоди, изглежда, за кратко заспа, но когато отвори очи, можеше да си движи главата спокойно, без ни най-малък пристъп на болка.

— Това е невероятно!

— Не и за Плейнфолк — каза Кадилак.

— Всичко е в ума — обясни Клиъруотър, хвана Джоди за ръката и я погледна в очите. — Когато дойде време да се действа, вслушай се в гласа в себе си и ще можеш да извикаш необходимата сила да изпълниш каквото се иска от теб.

Това се стори на Стив малко странно, но после бяха излезли да утъпчат номера на Джоди в снега и той не беше помислил отново за него.

---

[1] Резидент мексиканец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Сега, в ранния следобед на следващия ден, планът се осъществяваше. Стив, който заедно с другите слушаше бърбенето на планеристите от „Дамата“, които разговаряха помежду си, знаеше, че огромните цифри на земята са потвърдени като принадлежащи на Джоди и спасителната операция започва.

Един от кръжащите „Скайхок“ мина ниско над угасващия огън и Нейт Стинсън, пилотът, люшна крила, когато префуча покрай Джоди. Тя му махна, а той се издигна, зави надясно, зае хоризонтално положение на петстотин фута и направи плавен завой на 360 градуса.

Когато синьо-бялата машина прелетя над покритите със сняг борове, под които лежеше скрит Стив, Джоди включи радиостанцията.

— 2-0-9-6-5-3-4-1 вика „Скайхок“. Как ме чуваш? Край.

— Блу Едно на 5-3-4-1. Чувам те идеално. Твоята позивна е Сноу Бърд^[1], повтарям Сноу Бърд. Нуждаем се от точното ти местоположение, за да улесним евакуацията. Стой на място, докато те свържем с Лейди Сън-Рей. Край.

— Разбрано, Блу Едно. Сноу Бърд стои на...

Стинсън превключи каналите, извика „Дамата“ и получи потвърждение, че неговата черна кутия препредава излъчването на Джоди. Разменените предавания се записваха на лента и един цифров аудиопреобразовател едновременно ги препредаваше в текстова форма на много видеоекрани. Лейди Сън-Рей беше позивният сигнал на Хартман.

— Блу Едно на Сноу Бърд. Лейди Сън Рей на линията. Продължи с точното местоположение. Блу Едно приема.

Стив, Кадилак и Клиъруотър слушаха напрегнато как Джоди предаде на Хартман кратко и ясно здравословното състояние на спътника си и му каза, че двамата с Келсо са единствените оцелели от първоначалната група от петима.

Хартман ѝ благодари, след това попита за серийния номер на Келсо.

Джоди го каза на един дъх и добави:

— Беше ми казано да добавя, че има суфикс ОУ — каквото и да означава това. Край.

— Разбрано, Сноу Бърд. Бъди готов. — Хартман се обърна към Декстър, дежурния радиокомуникационен техник. — Нашата радиовръзка с Хюстън включена ли е?

— Тъй вярно, сър.

— Въведи последното име и номер до централния контрол на данни. Искам незабавно потвърждение и оперативно ръководене!

— Слушам! — Пръстите на Декстър бързо заиграха по клавиатурата.

ОУ беше съкращение от „Отнеси до управлението“. Това означаваше, че никой не може да предприеме никакво административно действие по отношение на такъв човек без разрешение на АМЕКС, изпълнителния клон на федерация Амтрак, разположен в Черната кула. Висшите ръководители като Хартман знаеха, че АМЕКС е продължение на Първото семейство. Това означаваше, че Келсо работи за Белия дом. Възможно ли бе Джоди Казан — както беше намеквал Бък Макдонъл — също да работи за тях?

От време на време Стив, Кадилак и Клиъруотър виждаха скайхока на Стинсън, който продължаваше да кръжи над мястото на лагера. Джоди се беше върнала до дърветата и стоеше с радиостанция до ухото. Другата станция лежеше до Стив и Кадилак и тихо пукаше от статично електричество.

Хартман отново се обади.

— Лейди Сън Рей на Сноу Бърд плюс един. Преминаваме към евакуация. Два, повтарям два самолета за евакуация, четиринадесет-петдесет часа. Оценено време на пристигане шестнадесет-двадесет часа централно стандартно време. Имате ли точно време? Край.

— Сноу Бърд на Лейди Сън Рей. Потвърждавам. Сверх го. Петнадесет-петдесет-пет. Край.

— Един час сте напред, Сноу Бърд. Сега е четиринадесет-петдесет-пет. Трябва да изтеглим авиационното ви прикритие, но не се безпокойте. Кавалерията е на път. Имате ли цветни ракети?

— Да, Сън Рей. Три червени и две зелени.

— Добре, Сноу Бърд. Пусни зелена, ако евакуацията може да продължи. Ако на земята има вражески сили, изстреляй червена ракета в посока към тях. Ще бъде изпратен ескорт, който ще открие прикриващ огън.

Стив и Кадилак се спогледаха.

— Дръж се, Казан — продължи Хартман. По гласа му личеше, че се усмихва. — Ако всичко върви по план, ще те приберем на борда след три часа.

— Чакам с нетърпение, сър. Сноу Бърд, край.

Беше ред на Клиъруотър и Кадилак да се спогледат. Стив, който бе с гръб към Кадилак, не можеше да види триумфиращия блясък в очите му.

Джоди гледаше как скайхокът се изкачва на височината на другаря си. Когато небето се изчисти, я обзе внезапна тревога. Толкова близко и въпреки това толкова далеч... Тя погледна часовника си. Смяната им скоро щеше да дойде. Ако всичко вървеше добре, в осемнадесет нула нула тя щеше да е на борда и да участва в шумна веселба с добрите си стари приятели.

Мушна се под клоните и отиде да види дали Келсо е още буден. При новината, че след три часа ще бъде в опитните ръце на лекарите от „Дамата“, сигурно щеше да се зарадва. Намери го да спи и реши да не го буди.

През следващите четиридесет и пет минути небето над лагера остана празно. Джоди никога не се беше смятала за търпелива, но откакто срещна Келсо откри, че има скрити резерви от това ценно качество. Сега трябваше да разчита на него — въпреки дружелюбния разговор с Хартман тя си представяше всички неща, които можеха да тръгнат погрешно. Брикман можеше да ѝ каже нещо успокоително, но те се бяха разбрали да не поддържат радиовръзка, за да не ги засекат идващите самолети.

Минутите течаха мъчително бавно, всяка подчертавана на всеки десет секунди от ритмичното хъркане на Келсо. Накрая Джоди видя три скайхока да летят към нея, подредени един до друг. Погледна часовника, после вдигна далекогледа към самолетите. Имаха колесници. Когато водачът започна да кръжи като мишелов, търсец

плячка, останалите два обърнаха на север и на юг. Тримата летци очевидно не поемаха никакви рискове.

Слушалката изпука и оживя.

— Блу Четири до Сноу Бърд плюс един. Актуализирайте местонахождението си. Край.

Джоди натисна бутона за предаване.

— Сноу Бърд на Блу Четири. Все още сме на предишното място и ви виждаме. Край.

— Прието, Сноу Бърд. Приемете съобщението на екипа, че оцененото време на пристигане остава шестнадесет-два-десет часа и зелена ракета от вас. Блу Четири, край.

В четири и десет Джоди видя още три точки да се насочват към нея на малка височина. Далекогледът разкри, че към колесниците на самолетите са прикачени къси ски. Когато дойдоха достатъчно близко да се виждат ясно с невъоръжено око, Блу Четири се снижи да ги посрещне. Другите два скайхока останаха високо горе. Триото със ските мина на около осемстотин фута над главата на Джоди, следвано от Блу Четири, и всичките четири самолета започнаха да кръжат над зоната за евакуиране.

Когато първите два самолета се гмурнаха надолу, Джоди изстреля високо във въздуха зелена ракета. Двата самолета минаха под дъгата от пушек от ракетата един подир друг и се плъзнаха ниско над лагера. Джоди подскачаше и развълнувано размахваше ръце. Самолетите минаха втори път на по-голяма височина, за да изберат подходящо за кацане място. Джоди се мушна под укритието и клекна до Келсо.

— Дейв! Дейв! Събуди се! Всеки момент ще кацнат! — Тя го потупа по бузата, после възбудено го разтърси за рамото. — Заминаваме!

Джоди хвана въжетата за теглене на импровизираната шейна и го издърпа на открито. Освен сигналния пистолет, далекогледа и радиостанцията нямаше нищо друго за носене — Стив и двамата мюти бяха отнесли торбите с останалото от тяхната плячка.

Първият от двата самолета обърна срещу вятъра и започна последния си заход от североизток — отдясно на Джоди. Вторият, който сега летеше по посока на вятъра, временно беше закрит от дърветата зад нея.

Брикман и приятелите му можеха да виждат и двата. Джоди се чудеше дали Стив не е променил решението си. Испита внезапно съжаление, че го оставя на милостта на онези диваци, но, по дяволите — той беше направил своя избор, а тя — своя. Тя отново беше намерила себе си. И вътрешната увереност за правилността на решението ѝ, ѝ беше дала куража да посрещне онова, което я очаква.

Оставаше да се преодолее само още едно препятствие. След като беше убедила Келсо, че Стив е убит, сега тя се беше натоварила със задачата да убеди и всички останали. По цялата йерархия. И за разлика от Дейв, *техните* мозъци не бяха объркани от болкоуспокояващи. Просто тя самата трябваше да направи всичко възможно. Сега беше твърде късно да се върне назад. Не, това щеше да е последната лъжа. Наистина последната...

Вторият „Ски-хок“ още беше на последния си заход, когато първият спря на петдесетина метра. Тя свали от лицето си безформената космата кожена качулка и махна на пилота, който отвори капака на кабината и излезе, после започна да тегли шейната на Келсо към него. Пилотът вдигна визьора си и затича към нея. Зад него вторият самолет леко кацна на вълнистия снежен килим.

Джоди поздрави първия пилот с широка усмивка.

— Много мило, че дойдохте. — Тя протегна ръка. — Радвам се да те видя, Гас.

Гас я погледна за миг, после се завъртя да огледа наоколо и разкопча кобура на пистолета си. След като направи пълен кръг, отново я погледна — сякаш не можеше да реши дали си заслужава да я спаси.

Джоди помисли, че може би не я е познал.

— Казан. Джоди Казан. Миналата година през април бях твой...

— Да, знам... — Гас небрежно стисна все още протегнатата ѝ ръка. — Какво е станало с лицето ти?

— Ако толкова те интересува, попитай ме пак, когато се върнем на борда.

Гас посочи Келсо, който лежеше завързан за товарния люк. Под люка имаше груба дървена рамка, която служеше за плазове.

— Може ли да бъде свален от тази измишльотина?

— Можем да отрежем клоните, но трябва да остане завързан за люка. Това го държи цял.

Гас изруга под нос и взе едно от въжетата от Джоди.

— Добре, хайде. Да го качим и да се измитаме оттук. Ти можеш да пътуваш с Радък. Той е от новите момчета. Завърши тази година. Аз съм заместник-командир на звеното.

— Честито — каза Джоди.

Издърпаха Келсо при самолета на Гас. Радък намали газта, остави мотора да работи на малки обороти и дойде да помага.

— Как върви?

— Чудесно — изсумтя Гас. — Пригответи шасито, докато отрежа това. — Той извади бойния си нож и започна да реже суровите животински сухожилия, с които Кадилак беше завързал клоните за люка.

Джоди направи същото от другата страна. Радък разгъна прикрепеното към дясната страна на фюзелажа шаси, закрепил горната и долна опори и отвори прозрачен найлонов чувал с цип, в който пътникът да е защитен от силния въздушен поток и смразяващия студ.

Но когато вдигнаха алуминиевата носилка, стана ясно, че тя не може да влезе в чувала.

— По дяволите! — извика Гас.

— Няма страшно! — извика Джоди. — Той е увит с две термични одеяла плюс кожата. Просто срежете чувала и с предната част му покрийте главата!

— Но капакът от шлюза е прекалено широк! Ремъците не могат да го обгърнат.

— Тогава направете нещо, задници със задници! — избоботи Келсо. — Просто ме измъкнете оттук!

— Млъкни, редник! — изръмжа Гас. — Бъди щастлив, че сме тук да те измъкнем от тази каша!

— Я върви на майната си!

Джоди удари с юмрук по люка.

— Дейв! Престани да създаваш затруднения! — Тя се обърна към Гас. — Можем да ги удължим, като използваме онези от самолета на Радък! Имам здрави ръце и мога да издържа... и, повярвай ми, след като съм стигнала дотук, няма да го оставя!

Радък вече беше тръгнал.

— Ще ги донеса...

Джоди видя как Гас загрижено се огледа. И неочаквано си спомни какво й беше казал Стив. Това беше човекът, който го беше

оставил сред горящата нива. Под надутото си многословие Гас беше изплашен до смърт от перспективата да се изправи лице в лице с тълпа крещящи мюти.

— Успокой се — каза тя. — Не съм виждала нито помирисала диваци от дни.

Той само изсумтя.

От изгодната си скрита позиция на север от тях Стив, Кадилак и Клиъруотър наблюдаваха евакуацията. Стив се взираше през далекогледа. Клиъруотър лежеше до него.

Кадилак, който беше клекнал няколко метра зад тях, попита:

— Какво става?

— Не съм сигурен — отговори Стив. Опитваше се да изтълкува жестовете, които съпровождаха разгорещената размяна на реплики между Джоди и пилотите. — Изглежда, има някакъв проблем.

— Надявам се да не е сериозен. — Кадилак се обърна, видя един от войните Коджак по-навътре в гората, на около петдесетина метра вляво, вдигна лявата си ръка и замахна бързо, сякаш сече.

Мютът прие сигнала и постави пръсти пред устата си. Пронизителен писък на ужас на малко животно, хванато в челюстта на хищник с остри зъби, за миг прониза тишината. Не силен, но смразяващ.

Стреснат, Стив се претърколи в снега.

— Какво беше това, по дяволите?

Кадилак се премести до него.

— Някакво животинче завършва живота си по неприятен начин. Ще ми дадеш ли...

— Разбира се. — Стив сложи далекогледа в протегнатата ръка на мюта.

Когато Радък се върна с двата предпазни колана, въздухът около самолета на Гас беше пронизан от доста различен, но също толкова смразяващ звук.

— Какво ста...

Зззззззззззззз! Нещо друго прелетя покрай тях после — *Зззззззззззззз!* *Зззззззззззззз!* Две стрели от арбалет удариха самолета. Първата мина право през десния стабилизатор на опашката и продължи. Втората влезе през носа, за малко не уцели Радък и спря — острието изскочи от другата страна точно където стоеше Гас Уайт.

Гас скочи, сякаш е ударен от ток на електрическия стол.

— Мамка му! — Той извади пистолета си и клекна да се предпази.

Радък също се снижи.

— Виждаш ли ги!? Виждаш ли ги!? Къде са по дяволите?

Джоди коленичи до тях.

— Не се паникьосвайте, момчета. Далече са.

— Откъде знаеш!?

— Мютите обикновено не пропускат. Ако бяха близко, тази стрела щеше да пронизе и трима ни. — Джоди погледна забитата стрела и извади радиостанцията си. — Блу Четири, тук Сноу Бърд. Помощ. Обстрелват ни с арбалети. Броят на враговете е неизвестен. Оценена далечина — хиляда метра от нас. Гледай червена ракета за посоката. Край!

Джоди даде радиостанцията на Гас, бързо зареди червена ракета в плоския ракетен пистолет, подпря ръце на фюзелажа над стрелата и изстреля ракетата към далечната линия дървета. Разстоянието не беше хиляда метра, а хиляда триста двадесет и пет. Беше отишла там с Брикман и другите да остави фалшиви следи през нощта и на връщане механично беше преброила крачките си. Червената ракета беше насочена право към точката, където ги беше видяла последния път. Джоди дори не можеше да си представи какво се е объркало, но вече не можеше да направи нищо, за да защити Брикман. Щом диваците бяха решили да ги нападнат, изборът беше съвсем прост.

Ззззззуюоккк! Една стрела долетя от друга посока и рикошира от отворения люк на скайхока на Гас. Радък, който завързваше допълнителните колани към шасито, се наведе и изруга, но пръстите му продължиха да работят.

— Дойде оттам! — извика Гас и включи радиостанцията. — Блу Четири, тук Граунд Хог Едно. Врагът ни обстрелва! Какво чакате? Стреляйте по тия негодници!

— Идваме, Граунд Хог Едно. Край.

Джоди изстреля втора червена ракета към десния край на гората; четирите кръжащи самолета се разделиха на двойки и се спуснаха към невидимите цели.

Радък я хвана за рамото.

— Отиди при моя самолет и свали шасито. Можеш ли да го направиш... и да влезеш в чувала?

— Разбира се. Няма проблем.

— Окей, действай! Ние с Гас прибираме твоя приятел и идвам.

Джоди заобиколи самолета на Гас, клекна под перката и след това се втурна към втория скайхок. *Зззззуиииии!* Друга стрела прелетя покрай нея. След това още две, този път високо над главата ѝ. *Зззззуиииии-зззззуиииии!* Диваците сигурно бяха разбрали, че другите четири самолета слизат да им надупчат задниците.

В ума ѝ прозвуча един глас. *Настойчив. Изискващ. Напомнящ ѝ, че трябва да направи нещо. Да, разбира се. Всичко това имаше смисъл. Това не беше атака. Не се предвиждаше никой да бъде убит. Това беше диверсия за отвлечане на вниманието на онези, които може би не разбираха, че тя помага на приятелите си...*

На Гас и другите, които бяха приковани към земята, може би им се стори цяла вечност, но четирите кръжащи в орбита скайхока се забавиха по-малко от тридесет секунди. Забавянето се дължеше на това, че Блу Четири, пилотиран от Шийла Крей, трябваше да предаде на Хартман бърз рапорт за ситуацията, преди да може да открие прикриващ огън. Но сега, най-после, мютите бяха открити. Крей, която водеше атаката на левия край на гората, включи електромотора, който щеше да завърти шестте цеви на пушката, и сложи палец на бутона за стрелба. Когато го натиснеше, пушката щеше да изстреля със скорост хиляда и двеста залпа в минута смъртоносна градушка от остри като бръснач игли.

В целевата площ долу дванадесет мюти Коджак вече тичаха навътре в гората и изчезнаха в грубия заслон от сплетени клони, който бяха построили през нощта по инструкцията от Кадилак, докато той и другите небесни пътници бяха заети другаде.

Стив и Кадилак бяха все още в опасната зона и се караха, стигна се почти до бой. Клиъруотър, временно забравена от двамата мъже и самата тя забравила за присъствието им, стоеше на няколко метра от тях със затворени очи, разкращена, с ръце на бедрата и лице, обърнато към небето; умът ѝ бе насочен към нещо отвъд него.

— Какво става? — беснееше Стив. — Мислех, че си се разбрал с тях!

— Успокой се! Те знаят какъв е залогът. Никой не е убит. Стрелят ей така, на шега!

— На шега ли?! Тези маймуни едва не провалиха всичко!

— Не разбираш ли?! Тези хора са воини, Брикман! Това там са техни врагове. За тях това е въпрос на чест. Честта на племето! Трябваше дълго да ги убеждавам да не ги избият. Накрая се съгласих да им позволя да направят този жест на предизвикателство.

— Така ли? И не ти ли мина през ума, че момчетата горе могат да реагират също с малък жест!

— В такъв случай по-добре да се махаме оттук. — Кадилак посегна да хване Стив за ръката.

Стив бутна ръката му и се обърна към Клиъруотър.

Кадилак го стисна здраво.

— Не се меси, Брикман! Тя *знае* какво прави!

Тялото на Клиъруотър потрепери, когато началният силен земетръс влезе през подметките в краката ѝ и продължи нагоре, за да се срещне с подобна сила, която дойде от небето като невидима светкавица. Мускулите на тялото ѝ се стегнаха, сухожилията се опънаха, лицето ѝ се превърна в непроницаема маска и когато отново отвори очи, те светеха така ужасяващо, както на легендарната Медуза.

Клиъруотър замахна напред и нагоре — показалците ѝ сочеха двата приближаващи се самолета — и от устата ѝ излезе пронизителен виещ вик — знак за изригване на повеля от устните ѝ. Нечовешки, неземен звук, невъзможен за описване. Спирац сърцето, изсушаващ вътрешностите, пронизващ мозъка. Звук, който оставяше неизличима следа в умовете на всички, които са го чули, превръщащ костите в желе и кръвта във вода.

Както беше научила в Ни-Исан, тя можеше да влезе в ума на друг само ако той е отворена врата, но не беше нужно да се търси врата у онези, които жадуваха за кръв и чиито инстинкти за убиване бяха насочени срещу нея, или онези, които беше избрала да защити. Енергията, която подхранваше тяхната омраза, действаше като проводник за нейната сила, засмукваше я в самото сърце на тяхното съществуване.

Същата лудост, която беше обхванала съвипускника на Стив Фазети над горите на Уайоминг и го беше накарала да се обърне срещу своя съекипник Нейлър, сега обзе Марк Ридъл, който летеше зад

Шийла Крей. Той включи лазерния си далекомер, докара червената точка върху фюзелажа на скайхока на Крей и стреля. Поразеният самолет се преобърна надясно и полетя надолу с носа напред.

Ридъл не погледна втори път. В ума му имаше само една мисъл. Той трябваше да защити живота на онези долу от своите подведени другари. Спусна се стръмно надясно, атакува успешно водещия скайхока, след това се обърна към четвъртия самолет, пилотиран от приятеля му Есекс, и полетя право към него с неизразим възторг.

Радък, който беше изтичал да затвори чувала на Джоди върху шасито, замръзна с широко отворена уста и очи. Размерът на бедствието, неговата необяснима природа и бързината, с която се случи, го оставиха безмълвен.

Джоди, измъкнала глава навреме да види как трите самолета падат, споделяше ужаса и мъката, но тя вече познаваше разрушителните сили на мютските повелители и позна почерка на Клиъруотър. Нямахме смисъл да се опитва да обяснява на Радък какво се е случило. А и нямаше време.

— Не си прави труда да дърпаш ципа! — викна тя. — Излитай преди небето да е паднало върху ни.

Радък не се нуждаеше от повече убеждаване. Той скочи в кабината, затвори капака и отвори широко дроселовата клапа.

Скайхокът на Гас Уайт се плъзгаше по снега пред тях. Джоди видя как той се отлепи и полетя стръмно нагоре с Келсо, завързан от дясната страна. Секунда или две по-късно те също бяха във въздуха. Чудесно, жизнерадостно чувство.

Успяхме, Дейв. Връщаме се у дома...

Малко след това Хартман получи новината за успешното евакуиране и неочакваната загуба на четирите ескортиращи скайхока. Той благодари на двамата пилоти за тяхната роля в операцията по евакуиране и им пожела безопасен обратен полет. Като командир на ешелона Хартман знаеше някои неща за повелителите, но темата за тях и мютската магия се дискутираше шепнешком, и то само с равни.

Нямаше сигурно доказателство за съществуване на такива хора нито имаше логическо или дори правдоподобно обяснение откъде идва тяхната сила, но никой не можеше да отрече, че от време на време

срещу силите на Федерацията беше изпращана някаква ужасяваща разрушителна сила, несвързана с природни явления. Срещу „Дамата“ също. В Уайоминг и сега тук. Сила, която можеше да влияе върху умовете и да призовава буря от ясно небе.

Крей беше първата жертва, но Уайт не беше сигурен кой от другите трима пилоти е отговорен за масовата сеч. Тя имаше потискащо познат характер, но Хартман знаеше, че по този въпрос трябва да запази мислите си за себе си и за малцината колеги, на които можеше да се довери. Публичното говорене по този въпрос беше нарушение на Първи кодекс. За официалния дневник трябваше да се намери някаква запазваща репутацията формула. Но този път, със загубата на цели четири съвсем нови самолета, трябваше да е нещо по-приемливо от обичайната „пилотска грешка“.

Гас и Радък кацнаха плавно на снега от дясната страна на „Дамата“ и в сгъстяващия се мрак рулираха към авиационния вагон. Наземният екипаж и някои от лекарите от санитарния вагон вече чакаха. Хартман беше използвал парните дюзи да изчисти снега под ешелона и площадката под корема на съседната секция беше свалена, за да могат хората да влизат и излизат.

Бък Макдонъл също беше там. Беше решил да посрещне Джоди с усмивка, но при загубата на четирима планеристи нямаше място за усмивка. Въпреки това се успокои, като я видя. И все пак погледна с неприязън парцаливите ѝ кожени одежди.

— Казан... Приличаш на нещо, което мютите убиват за обяд. — Той я прегърна. — Хайде. Старецът с нетърпение очаква да те чуе. Насаме.

— Ей сега... *сър*. — Джоди хукна при лекаря, изброи вероятните рани на Келсо и лечението, което беше провела, после добави: — Не го местете на носилката. Най-добре е да остане завързан за люка, докато не го качите на операционната маса.

Лекарят, който беше дошъл да ръководи прехвърлянето на Келсо на „Дамата“, се съгласи.

— Права си. Добре, момчета, да го вкараме вътре.

Джоди хвърли последен поглед на другаря си и очите ѝ се насълзиха. Тя стисна ръката на Радък и махна на Гас Уайт.

— Ще се видим по-късно, момчета.

Докато вървеше по рампата с Макдонъл, шефът на въздушното звено даде знак на оператора на крана да започне да вдига скайхока на Радък. Четирима души от наземния екипаж бяха готови да откачат самолета и ръчно да го вкарат във високия двадесет фута хангар на палубата. Под тях другите членове на наземния екипаж бързо сгънаха крилата и опашката на самолета на Гас и го избутаха под стрелата на крана. Започнаха да падат снежинки.

Санитарите сложиха люка и неговия вонящ, увит в кожи товар на една количка. Лекарят доближи нос до тялото на Келсо.

— Мисля, че има гангрена... — Подкараха количката към санитарния вагон.

Джоди и Макдонъл минаха покрай летателния вагон преди скайхокът на Радък да стигне на предния асансьор. С изгубените четири самолета в хангара имаше достатъчно място. И щеше да има достатъчно празни места на масата в столовата. Макдонъл качи Джоди на една количка с акумулаторно хранване, паркирана в една странична ниша, и поеха по коридора към командния вагон.

Когато и последният човек се качи, тумбестата рампа на вагона зад летателния вагон се затвори. Скайхокът на Гас Уайт също беше свален в хангара, след това правоъгълната дупка на летателната палуба се затвори. Останалите пилоти и другите членове на екипажа се струпаха около Гас и Радък и заслушаха внимателно разказа им как цялата операция едва не се провалила. Хармър, строгият лейтенант от Пуебло, трепереше от гняв. Ако неговото искане да изведе хората си беше прието, сега там щяха да лежат изкормени и потънали в кръв диваци вместо момчета в синьо.

В санитарния вагон екипът на хирурга капитан Кийвър провери дали Келсо е още жив и изслуша рапорта за предполагаемите му рани. Кийвър реши да направи визуален преглед, последван от цялостно сонарно сканиране, и нареди на лекарите да свалят коланите, които държаха Келсо към люка, и да разрежат кожата и термоодеялата около потрошеното му тяло.

Джоди и Макдонъл слязоха от количката и влязоха в командния вагон. Бакстър, първият оперативен офицер, слезе по стълбата от „седлото“.

— Командирът горе ли е? — попита Макдонъл.

— Да. Ще слезе лично. — Бакстър подаде ръка на Джоди. — Отдавна не съм те виждал. Как се чувстваш?

— На борда? Малко странно, но... с всяка минута по-добре.

— Какво е станало с лицето ти?

Джоди пипна обезобразяващия розов белег, който минаваше по лявата страна на лицето и врата ѝ, и отвърна с крива усмивка:

— Получих го, когато целунах „Дамата“ за довиждане. Надявам се посрещането у дома да е по-малко болезнено.

Бакстър кимна с безразличие и се обърна към Макдонъл.

— Влизайте. Всичко е готово. Аз отивам при моите момчета в летателния вагон.

Макдонъл и Джоди влязоха в личната квартира на Хартман. До две съвсем нови кърпи на леглото имаше чиста планеристка униформа.

— Добре, събличай се.

— Да се съблека?

— Чу какво казах. Не можем да те представим пред Стареца в такъв вид. Хайде. Сваляй тези вонящи боклуци от гърба си и влизай под душа.

Джоди изглеждаше сконфузена.

— Аз... аз... не мога! — Тя се хвана за челото. Чувстваше се сякаш някой е забил в мозъка ѝ нажежен до червено нож.

— Казан, казах да се съблечеш! — Той я хвана за раменете и я разтърси грубо. — Какви са тия глупости, по дяволите?!

Болката в главата ѝ стана непоносима. Джоди се отдръпна и изръмжа като хваната натясно планинска котка.

— Махни си ръцете от мен, мръснико! — Дясната ѝ ръка посегна към бойния нож, завързан за бедрото ѝ. — Само да ме пипнеш и ще те убия!

Умственият радар на Макдонъл регистрира тревожно ехо. Имаше нещо много погрешно и то изискваше незабавно действие. Със страхотен удар той я събори в безсъзнание преди тя извади ножа от ножницата. Когато се наведе над свитото тяло, усети, че зад него има някой, и се обърна. На вратата стоеше Хартман.

— Колко видяхте от това?

— Достатъчно. — Хартман пристъпи напред и също се наведе. — Какво става, Бък?

— Не знам, сър. Но имам чувството, че сме в голяма беда. — Докато говореше, той започна да разпаря кожените дрехи на Джоди. Стигна до мръсната сиво-синя памучна туника, която тя носеше като робиня в Ни-Исан, разтвори я и видя нещо, което изглеждаше като квадратен дървен клин под пояса около кръста ѝ. Само че в *това* парче дърво имаше скрит радиодетонатор.

— Кристо! — ахна Хартман. — Това не е дърво, това е...

— Шибана бомба!!! — изрева Макдонъл, сграбчи пластичния експлозив, свали детонатора и го захвърли в коридора зад гърба си. — Обяви обща тревога!

Хартман се спусна към големия червен бутон на стената.

Ходът, който щеше автоматично да затвори всеки вагон от съседните, беше твърде закъснял.

Когато петимата лекари вдигнаха Келсо от капака на люка, детонаторът в квартирата на Хартман се взриви със силен гръм; едновременно с него в ешелона проехтяха две други експлозии.

Най-катастрофален беше взривът в скайхока на Радък. Експлозивът, поставен под пилотската седалка, взриви резервоарите на съседния самолет. Това на свой ред предизвика други взривове, стелажите с бидони с напалм и намиращите се под пода резервоари с гориво под налягане се запалиха и летателният вагон избухна като минивулкан.

Пламтящото гориво и ненаситните огнени кълба на напалма, съчетани с адската ударна вълна, която нахлу в коридорите на съседните вагони, погълна всички, които стояха по пътеката. На разстояние два вагона в двете посоки някои членове на екипажа запазиха присъствие на духа да затворят аварийните врати и да спрат огъня, но с това решиха съдбата на всички уловени от другата страна на вратите.

Между онези, които изчезнаха, или онези, чиито тела бяха намерени по-късно овъглени до неузнаваемост, бяха Бакстър, ръководителят на въздушното отделение, Гас Уайт, Радък, лейтенант Хармър, останалите планеристи и целият наземен екипаж. И освен тях много други...

Вторият взрив — в санитарния вагон — разкъса на парчета Келсо, уби петимата лекари, които го държаха, и хирурга капитан Кийвър и разруши операционната. Неколцина други от санитарния

екип, които бяха в купето или работеха наблизно, бяха или убити, или фатално ранени. Онези, които бяха достатъчно щастливи да оцелеят, излязоха изпод развалините с мозъчно сътресение, наранени и обгорени.

Експлозиите бяха взривени със същия радиопредавател, който Стив беше използвал с такъв добър ефект при бягството от Херън Пул, но бяха организирани от Кадилак и Клиъруотър.

Трите експлозива бяха останали от Херън Пул и когато кацнаха до река Хъдсън, Стив внимателно ги беше извадил от самолетите с ракетна тяга, които бяха използвали за първата част на пътуването си. По време на пътуването с лодка до Бу-фаро експлозивите, детонаторите и радиопредавателят бяха прибрани в торбата, която Кадилак грижливо съхраняваше в кабината си.

От Бу-фаро торбата беше пренесена на Лонг Пойнт, прибрана на борда на един от откраднатите скайрайдъри и после скрита в снега на последния лагер. И когато научи за плана на Стив да пусне Джоди и Келсо на „Дамата“, Кадилак реши да нанесе удар, който да впечатли подземните хора и да премахне всякаква по-нататъшна възможност Стив да продължи двойната си игра.

С дълга усукана животинска жила и парче огънат метал, отпран от капака на товарния люк, Кадилак монтира ръчния предавател така, че бутоните, които контролираха трите експлозива, да се включат, когато Келсо бъде вдигнат.

Предавателят и един от експлозивите бяха поставени под тялото на Келсо, когато бяха проверявали шините и превръзките му. Малко след това Клиъруотър използва силите си, за да влезе в ума на Джоди, докато масажираше врата ѝ.

Според внушената психически заповед Джоди скри втория експлозив до тялото си. По-късно, по време на диверсионната атака на мютите, тя се възползва от объркването и постави останалия експлозив в скайхока на Радък. Не си спомняше да го е направила, но внушението беше останало в подсъзнанието ѝ. Така че когато Бък Макдонъл ѝ каза да се съблече — което щеше да разкрие скритото под туниката ѝ и по този начин да наруши плана, — тя се възпротиви като умопобъркан зомби.

Келсо беше подложен на същата обработка, което го направи нечувствителен към пакета, пъхнат под кръста му. Смъртта го връхлетя

преди умът му да може да регистрира болезненото усещане, че е бил предаден. Беше иронично, защото ако беше имал време, той щеше да прокълне Стив с последния си дъх.

Иронично и твърде тъжно, тъй като за първи път през живота си Стив беше невинен. Той беше играл честно. Е, почти честно. И беше надхитрен. Но Кадилак не му беше съобщил новината. Тримата тичаха на север с ликуващия си мютски ескорт и Стив не знаеше, че „Луизианската дама“ лежи изкормена и горяща и че със смъртта на Келсо неговите добре замислени планове също са изгорели.

---

[1] Снежна птица (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Макар че снеговалежът беше спрял, на Стив му бяха необходими почти три дни да измине четридесетте мили, които отделяха техния изоставен лагер от селището на Коджак. Затрудняван от раната от стрелата в бедрото, той не можеше да издържи на темпото, наложено от мютите, и Кадилак се възползва от възможността отново да подчертае новооткритото си превъзходство и безмилостно да го пришпорва.

Стив стискаше зъби и се молеше болката да изчезне, но на втората сутрин кракът му просто отказа и той зарови нос в снега.

Кадилак застана над съперника си с ръце на кръста, докато двама воители го вдигаха. Последва кратка препирня дали трябва да го носят, но Стив, който съзнаваше, че рискува да изгуби всякакъв „статус“ на един от Избраните, настоя да продължи сам и да стигне, когато може.

Клиъруотър заяви, че ще остане с него, и помоли двама воители да ги съпровождат, за да им служат за водачи. Тъй като тя вече беше демонстрирала силата си да унищожава всяка съпротива, която могат да срещнат, доброволци не липсваха. Кадилак настоя да продължи с останалите десетима воители и когато Стив доуцука до огъня, вече беше заел почетното място.

Така че пристигането преди другите даде възможност на Кадилак да получи лъвския дял от почестите, особено след като десетимата мюти разказаха какво се е случило, и да се похвали със свалянето на четиримата облачни воители.

Но това не било всичко, започна да се перчи Кадилак, когато дойде неговият ред да говори. Той бил спазил обещанието си да прогони желязната змия в леговището ѝ. Както неговият ескорт можел да потвърди, двама от Избраните използвали силата си, за да влязат в умовете на врага, и принудили оцелялата двойка облачни воители да се върне в корема на звяра и да го погуби.

И сега, каза той, змията е разкъсана и запалена, погълната от смъртоносния огън, който носи в корема си. Племената на запад, най-

близките до доблестните Коджак, щели да съобщят новината за нейното унищожаване от невидими удари, поразяващи със силата на земна гръмотевица.

При освобождаването на страхотната си сила Избраните били загинали — но не за дълго. Техните духове били отнесени високо и щели да бъдат събрани от Мо-Таун, Великата небесна майка, и върнати на земята в телата на силни воители. Онова, на което щастливите воители били станали свидетели — както техните съседи скоро щели да потвърдят — било силата на Талисмана, действаща чрез родените в неговата сянка.

Хейй-ЯАААА! Викът излезе от почти хиляда гърла. Последваха възхвали, съпроводени от ритуално биене на барабани, танци и пеене, подсилени от много изпушена трева рейнбоу.

Късно през нощта дойдоха и последните. Клиъруотър беше посрещната триумфално и отнесена на ръце до гигантския празничен огън, запален в чест на гостите — огнената му колона се извисяваше на двадесет фута. Един от най-стиснатите старейшини заяви, че за един час са изразходвали повече от месечния запас гориво за зимата за цялото селище, но заядливата му бележка остана нечута.

Стив, кучата патка — буквално и метафорично — също беше топло посрещнат, но тъй като още не фигурираше в някакво блестящо действие и нямаше мистични качества, той остана на заден план.

Перченето на Кадилак вече беше започнало да дразни Стив, но той не си позволи това да го отклони от целта. При сегашното им положение беше много по-добре да остави мюта да се перчи. Личните му проблеми накрая щяха да изкарат истината наяве и Стив възнамеряваше, когато това стане, да е там. И този път нямаше да бърза да му помага. А и това съвсем не беше лоша новина: с изгряващата сега звезда на мюта той беше възприел искрено изразеното от Клиъруотър желание да сложи край на ревността.

Кадилак, който от най-ранна възраст беше възприемал себе си и определената му роля като наследник на Мистър Сноу прекалено сериозно, сега беше много близко до постигане на философското безпристрастие, което толкова дълго беше търсил. Не можеше ревността и други дребни емоции да отклонят един истински воин от Пътя. Умът му вече беше насочен към по-големи и по-благородни цели

— превръщането на Плейнфолк в нация, готова за отдавна очакваното пристигане на Талисмана.

Неговото съперничество вече не беше съсредоточено върху притежаването на тялото и душата на Клиъруотър: то беше за лидерството в това велико начинание. Само той, Кадилак от М'Кол, потомък от кръвната линия на Ши-Карго, храбростта на чиито воители нямаше равна сред Плейнфолк, имаше качествата да приеме ролята на пръв между Избраните.

Във всеки случай неговите земни желания сега бяха щедро осигурени. Съветът на старейшините на племето Коджак, впечатлен от смелата атака срещу облачните воители и предсказаната смърт на желязната змия, му беше предложил богат избор от жени воители да служат за украшение на колибата, предоставена на негово разположение. Кадилак избра три услужливи „лични робини“ да убива времето си през дългите часове на тъмнина — Тайт-Фит, Стоун-Фокс и Афърнун-Дилайт.

Да. Всичко беше започнало да си идва на място.

Благодарение на бързия си ум и силата на Клиъруотър той беше повторил привилегированото си съществуване в служба на Мин-Орота, само че сега имаше „статус“, имаше уважението и възхищението на домакините си — нещо, което майсторите на желязо му бяха отказали. Признаването на способностите му го направи да се чувства отново силен, възвърна му безграничната му увереност. Това, плюс щедрите лули, пълни с реинбоу, и вниманието на избраните жени, намазани с ароматно масло, пълноценни другарки в леглото *почти* премахна разяждащата го безутешност, причинена от пълната и окончателна загуба на саке.

Колибите на племето бяха наредени в концентрични кръгове на една поляна на някогашните височини Арлингтън — квартал на град Чикаго отпреди Холокоста. Облечени в кожи стражи патрулираха около лагера по пътеките през иначе непроходимата ниска растителност. Имаше и неохранявани пътеки, но те водеха към скрити смъртоносни ями, пълни с подострени колове, и други също толкова смъртоносни оръжия, монтирани по дърветата.

Като знак на чест за Стив и Клиъруотър беше определена колиба във „вътрешния кръг“, нормално запазена за старейшини и други като Карнеги-Хол и Флаинг-Тайгър, върховният воин на племето. Кадилак и неговите три жени-лисици бяха настанени в колиба срещу тази на летописеца.

Колибите бяха с различна конструкция от тези на М'Кол. Предишните домакини на Стив използваша система от рамки и извити пръти за построяване на покрити с кожи, приличащи на гъби колиби с отвор за пушека на около пет фута от пода, докато Коджак използваша шест прави, грубо одялани кола, завързани на върха, и техните колиби бяха почти два пъти по-високи. Това означаваше, че вътре човек можеше да стои прав и да излиза, без да трябва да пълзи под завесата на входа. Но въпреки допълнителното пространство или може би поради това те не бяха така топли и уютни, както приличащите на утроба колиби на М'Кол.

Когато някъде след зори честванията бавно затихнаха, Стив изпълзя в леглото. Клиъруотър го последва и легна до него със съблазнително покорство. Стив не беше безразличен към стоплящото присъствие на голото й тяло и възхитителния начин, по който то съответстваше на извивките и вдлъбнатините на неговото, когато тя се долепи до гърба му. Но дори когато тя отърка бедрата си в него, най-доброто, което успя да направи, беше да измърмори кисело: „Лека нощ“. След преживяното през последните десет дни не можеше да вдигне дори малкия си пръст, камо ли пък нещо друго — и целия ден и цялата нощ спа, заровил нос под дебелиите кожи.

На следващата сутрин се събуди от глад, ужасна жажда и от болка и затърси в торбите нова превръзка — и изведнъж забеляза, че експлозива, детонаторите и предавателя ги няма. Стомахът му се сви. Последвалото основно претърсване потвърди най-лошите му страхове. Той знаеше — със смразяваща ума сигурност — кой ги е взел и защо.

Стив излезе и тръгна по централната пътека към колибата на Кадилак.

Клиъруотър, която тъкмо се връщаше по същата пътека, го срещна по средата и щом видя лицето му, разбра всичко.

— Ти знаеш...

— Адски вярно. Къде е Кадилак?

— С Карнеги-Хол и старейшините. — Тя препречи пътя му. — Ако искаш да говориш...

— Да говоря?! — избухна Стив. Опита се да я отмести, но тя отблъсна ръката му, преди да достигне рамото ѝ и го стисна за китката.

— Излей си гнева тогава. Нека падне върху мен. Защото без моя помощ това нямаше да се случи.

— С теб нямам никакъв спор. Спорът ми е с Кадилак.

Пръстите ѝ не отпуснаха силната ѝ като менгеме хватка.

— Ние с него действяхме заедно. Аз ще отговарям.

Стив знаеше, че тя е силна, но този път имаше впечатлението, че направо ще му счупи китката. Очите ѝ бяха като сапфири, поставени в лед, без любов или страст. Той отпусна мускулите си — не възнамеряваше да използва сила, за да я укроти.

Тя отслаби хватката си и го поведе към южната страна на селището. Минаха покрай последния кръг колиби и продължиха към гъстата гора. Когато се отдалечиха достатъчно, за да не може никой да ги чуе, отново се изправиха лице срещу лице.

— Експлозивът, който изнесох от Ни-Исан. Къде е?

— Поставен е в корема на желязната змия.

Разбира се. Къде другаде?

— Как?

Клиъруотър му каза. Тонът ѝ не беше нито триумфиращ, нито извиняващ се. Всичко изглеждаше абсурдно лесно. Единственото, което Стив можеше да направи, беше да се хване за неоснователната надежда, че нещо може да се обърка. Докато тя завършваше, той видя Кадилак да идва към тях.

— Това трябваше да бъде направено, защото само чрез демонстрация на сила можем да спечелим статус в очите на нашите домакини и да получим сигурен подслон по време на Бялата смърт — каза Клиъруотър накрая.

— Ти вече уби четирима планеристи! — извика Стив и махна гневно към Кадилак, който спря до тях. — Това не беше ли достатъчно за този надут женкар?

— Стига, Брикман. Ешелонът трябваше да бъде спрян. Или си мислиш, че снегът щеше да го затрупа? — Тонът на Кадилак беше подигравателен, триумфиращ.

Стив се нахвърли върху него.

— Той щеше да се изтегли веднага щом Гранд Централ научеше, че трупите ни са били отнесени от мютите! Това беше замисълът, затова изпратихме Джоди и Келсо на борда!

Кадилак посрещна думите му с подигравателен смях.

— Сериозно? Ние не сме идиоти, Брикман... нито пък ти и твоите господари, които управляват тъмните градове. Или си забравил за Розалин, родната си сестра? Дори ако Джоди удържи на обещанието си и поддържа историята, че ние тримата сме мъртви, било чрез сила, било чрез други средства, твоите господари ще научат, че *ти* си жив!

— Не непременно. — Стив не беше допускал, че мютът е проникнал толкова дълбоко в мозъка му. Трябваше да е по-внимателен. — Роз, хм... знае какъв е залогът.

— О, така ли? — Пак презрителен смях. — И какъв точно е залогът, Брикман? Твоят език и намеренията ти са криволичещи като желязната змия, която те доведе до нас в корема си!

Стив потисна желанието си да му размаже устата.

— По дяволите! Страшно си нахален! Как можеш да ми говориш такива глупости? Единствената причина главата ти да е още на раменете е, че обещах на Мистър Сноу да ви изведе с Клиъруотър от Ни-Исан. И едва не си изгубих живота!

— Така ли? Искаш ли да знаеш защо не си го изгуби? Защото *ние* ти го запазихме! Ти си толкова зает в старанието си да печелиш доверие, та пропусна да отбележиш факта, че *Клиъруотър* спаси *всички* ни. А самолетите, които построих аз, ни позволиха да тръгнем за дома!

— *Ти* си ги построил? Ха! Това е най-големият виц! Ако не си беше напъхал главата в моя ум, нямаше да знаеш как да завържеш и две пръчки!

— О, така ли?

— Да! Още щеше да си същият глупак, когато срещнах в нивата и който не знаеше от коя страна се държи пушката! — Когато думите излязоха от устата му, Стив съжали, че ги е казал, но беше късно.

— Прав си — призна Кадилак. — Спасяването ти беше невероятна глупост. Трябваше да те оставя да изгориш.

— Престанете! — извика Клиъруотър и застана между тях. — Така ли трябва да бъдат запомнени Избраните от Плейнфолк? Да се дърпат за дреболии като деца?!

— Не се меси — каза Стив. — Откакто кацнахме, този идиот ме обижда. Няма да търпя това повече. — Той отново се обърна към Кадилак. — Добре, паднах в нивата. И ти ми спаси живота. Но смятам, че сме се разплатили. И да, ти направи няколко самолетчета от дърво и коприна. Няма да гледаме откъде дойде този неочакван опит, но има едно нещо, което не можеш да отречеш. Този проект никога нямаше да успее без ракетна тяга. — Той посочи гърдите си с пръст. — И тази идея беше *моя!*

Кадилак не изгуби новопридобитото си хладнокръвие.

— Така ли? *Всичко* ли беше твое „дело“? Не получи ли малко помощ от приятелите си, които летяха високо всяка нощ? Същите грижливи хора, които пускаха необходимите ти неща в езерото в Херън Пул? Какво очакваха *те* в замяна? Ами онези, които използваша влиянието си върху някои майстори на желязо да ни осигурят безопасно преминаване през владенията на Яма-Шита? Какво им обеща? Същото като на Мистър Сноу? Да ни изведеш от Ни-Исан? В чии ръце, Брикман? Отговори ми! В чии ръце?

Стив видя същия обвиняващ поглед в очите на Клиъруотър, но успя да скрие объркването си.

— Нямам какво да крия. Федерацията пускаше онези неща, защото мислеше, че работя за нея. Да... те ме изпратиха да хвана и двама ви. Аз приех задачата, защото това беше единственият начин да се върна на повърхността. Нямах избор, защото Роз е в техни ръце. Реших, че след като дойда тук, може би ще мога да намеря начин да я отърва...

— Като плениш нас.

— Не! — извика Стив. — Смятах да спечеля време... така че да мога да намеря решение! Но нямах представа къде сте — знаех само, че сте в Ни-Исан. И не виждах голяма надежда да ви спася... и когато не се появихте на търговския пункт, Мистър Сноу беше толкова... потиснат, че реших да опитам.

Той погледна към Клиъруотър и продължи:

— Ако искаш да знаеш цялата истина, тя е причината да дойда да ви спася. Не ме интересуваше какво се е случило с теб, но тъй като Мистър Сноу ще умре, а племето не може да живее пълноценно без летописец... — Той разпери ръце. — Единствената ми грижа сега е да ви отведа безопасно до Уайоминг.

— И не планираш други предателства по пътя?

Клиъруотър отвори уста да протестира, но Кадилак ѝ махна да замълчи.

— Имам право да задам такъв въпрос! Щом облачният воин е готов да предаде кръвните си братя, как можем да сме сигурни, че няма да се обърне срещу нас?

Очите на Стив срещнаха очите на Клиъруотър — те бяха станали съвсем светлосини.

— Попитай нея. Тя знае каква е истината. Аз се върнах на повърхността, защото... не ме питай защо... защото трябва да съм тук. С нея.

Погледът ѝ не трепна.

— Думите ти стоплят сърцето ми, облачни воине. Но какво ще стане със сестра ти?

— Не знам. Но докато отивахме към Лонг Пойнт, гласът ѝ влезе в ума ми. Тя ми каза да остана с вас. Вече не се страхува от онези, които се опитват да контролират живота ни.

— И ти реши да свържеш съдбата си с Плейнфолк.

— Не е ли очевидно?

Кадилак се засмя иронично.

— Типичен неискрен отговор от човек, който никога не отговаря с ясното „да“ или „не“! След няколко дни — ако имаме късмет — ще знаем дали нашият ход срещу ешелона е бил успешен. Ако е бил, тогава миналогодишните жертви на нашите племенни братя и сестри ще бъдат частично отмъстени и ще спечелим безопасен пристан за зимата.

Кадилак го изгледа втренчено.

— Но искаш ли да знаеш *истинската* причина, поради която заложих експлозивите на борда на „Дамата“? Да туря край — веднъж завинаги — на двойната ти игра! Да те принудя да избереш страна, като ти оставим само *една*, на която да застанеш! Ако експлозивите са се взривили, мнозина са загинали и онази смъртоносна машина ще остане завинаги осакатена. Ще има разпити, разследвания, обвинения. И накрая ще посочат единствения човек със средства, възможност и необходимата степен на жестокост и двуличие да извърши такова нещо. Не някой глупак, който не знае от коя страна се държи пушката, а *теб*, Брикман... Така ти ще се простиш с идеята да държиш връзка

със силните си приятели в случай, че нещата не тръгнат по планирания от теб начин. Оттук нататък ти си с нас независимо дали това ти харесва, или не.

„Не се съмнявам“ — помисли Стив. Беше подценил сериозно Кадилак. Младият мют беше много по-умен, отколкото си беше мислил. Но... защо да не е? Колко глупаво от негова страна да противопоставя ума си срещу огледалния му образ!

Той огледа и двамата. От последния кулминационен, наситен с кръв ден в Херън Пул отношенията му с Клиъруотър бяха преминали на друго ниво. Макар и по-малко страстна, физическата им връзка все още беше така силна, както винаги, но сега други, по-смустващи елементи се криеха в дълбините — като студените езерни същества, които се отъркваха о голото му тяло, докато плаваше под лунната светлина в езерото, и от тях го побиваха тръпки.

Когато блестящото синьо се забулваше със сиво, очите ѝ се превръщаха в очи на чужд човек, изпълнени със загадъчна, мрачна ненавист. Не лично към него, но към света... или може би към света, който представляваше той.

Но не и сега.

Сега те бяха очите, които беше видял на онова идеално лице в редиците на войните М'Кол през нощта, когато беше захапал стрелата. Очите, които бяха чакали неговите, завладявайки сърцето и ума му, оплитайки го в паяжина на интрига, измама и опасни приключения. Опасна, измъчваща ума игра, която, ако се изпълнеше пророчеството за Талисмана, щеше да завърши със смъртта на една нация и раждането на друга.

Той изпрати на Клиъруотър мълчаливо послание и след като получи отговора, който очакваше, каза с нотка на неохотно изразено възхищение:

— Наистина си много хитър, Кади. Не знаех. Но дори да исках да унищожа „Дамата“, не бих използвал Джоди и Келсо като живи торпили. Все пак... сега, когато вече е направено и ми обяснихте защо сте го направили, в душата ми няма място за лоши чувства.

— Радвам се да го чуя.

— Честно го казвам. Ако помислиш за това като за теоретичен проблем, това е идеалното решение. Всъщност... не ми е приятно да го кажа... то е адски блестящо.

— Имам добър учител...

Стив схвана иронията, но виждаше и че новият Кадилак, също като стария, се радва на похвалите. Той се засмя.

— Съмнявам се дали вече мога да те науча на нещо. Но ти грешиш по отношение на едно. Вярно е, че се опитвам да имам отворена вратичка към Федерацията, но това не означава, че планирам някаква двойна игра. Надявах се да използвам тази връзка в наша полза и да дам възможност на Роз да подготви действията си... но вие променихте всичко. — Той вдигна рамене. — Е, мога да го приема. Защо не забравим всичко и не започнем отначало?

Той извади ножа си, поряза дясната си китка и протегна ръка към Кадилак. Мютът направи същия ритуален разрез, после двамата допряха китките си.

Клиъруотър хвана ръцете им и ги притисна силно, така че кръвта им да се смеси, и каза:

— Сега сте истински братя. Нека има мир и дружба между вас. Предложете любов и вяност на хората от племената си, посветете живота си в служба на Талисмана, запазете гнева и омразата към враговете на Плейнфолк. Заклевате ли се?

— Заклевам се върху нашата кръв — каза Кадилак.

Стив повтори клетвата с подходяща тържественост. Тя имаше същото значение като молитвата на трекера, която беше произнасял всеки ден в продължение на петнадесет от осемнадесетте години живот във Федерацията. Но, от друга страна, това беше просто едно споразумение, с което можеше да живее, докато не дойде време да си уреди сметките...

След като двата взрива бяха унищожили въздушното отделение и лекарския екип и с над сто души убити и много ранени, на които можеше да се даде само първа помощ, Хартман нямаше друг избор, освен да се оттегли на юг.

Той остави двата разбити вагона плюс три, които бяха напълно изгорели, прекомпозира „Дамата“ и се насочи към реперна точка Демойн. Като научи лошата новина, СИНК-ТРЕЙН изпрати необходимото одобрение и нареди „Дамата“ да отиде на границата Монро/Уичита между подземния свят и повърхността.

Изборът на Монро вместо депото на ешелона в Никсън/Форт Уърт беше показателен. Там щяха да стоварят пострадалите, за да получат квалифицирана лекарска помощ, но пак там щеше да е краят на кариерата на Хартман и на неговите помощници. Монро/Уичита беше крайната северна точка на експреса Транс-Ам и последният параграф от сигнала на СИНК-ТРЕЙН изброяваше всички от Хартман надолу, включително и Макдонъл, които трябваше да се качат на първата совалка, заминаваща на юг.

Посочените лица нямаха илюзии за вида на приема, който ги очакваше в Гранд Централ, и атмосферата на борда на „Дамата“ при пътуването за дома беше тъжна и безрадостна като зимния пейзаж.

Джоди Казан се свести от удара на Макдонъл, но остана в шок — състояние, което по-късно беше диагностицирано като вцепеняване. Тя, изглежда, не беше в състояние да говори, не отговаряше на въпроси и не реагираше на заобикалящата я обстановка. Не ядеше, не можеше да се изправи без чужда помощ и само лежеше на леглото си с празен поглед в очите. Когато я сложеха на стол, оставаше в положението, в което я бяха сложили, също като използваните от художниците манекени.

СИНК-ТРЕЙН нареди да бъде затворена в килия до предаването ѝ на началника на военната полиция в Монро/Уичита.

Когато „Дамата“ стигна границата между подземния свят и повърхността, началникът на военната полиция дойде лично на борда да постави Хартман и другите престъпници под строг арест, а Джоди, която сега носеше черен комбинезон на дезертър с голямо жълто Х отпред и на гърба, беше с качулка на главата и окована. Качиха я на същата совалка.

Ранените, повечето обгорени, бяха разтоварени заедно с телата на умрелите по пътя и идентифицираните жертви на двете първоначални експлозии. Обезобразените и обгорените до неузнаваемост бяха закопани в масов гроб, изровен от оставения на бреговете на Мисисипи булдозер.

Нов екип администратори се качи на борда да откара останалото от „Дамата“ във форт Уърт. Юридическите лешояди влязоха в командирския вагон и веднага съставиха списък на хората от екипажа — всички трябваше да бъдат разпитани. Когато „Дамата“ стигна форт Уърт, подробните разпити бяха свършили и някои хора, за които беше

преценено, че са виновни за поражението, за по-сигурно бяха затворени.

С помощта на лекарства един здравен екип на АМЕКСИКО — там не им бяха чужди методите на психоанализата — успя да неутрализира умствените нареждания, които Клиъруотър беше внушила на Джоди, и да възстанови нормалното ѝ състояние поне външно. Неуспехът да изпълни заповедта да унищожи себе си и „Дамата“ беше предизвикал пълна умствена и физическа парализа — самопричинено наказание, което без лечение евентуално би я убило.

Веднъж програмирана, Джоди беше като компютър, който зацикля на зададена инструкция, която не може да изпълни. Единственият начин да се прекъсне цикълът е компютърът да се изключи, преди да изгори дънната платка.

Карлстром, ръководителят на АМЕКСИКО, се срещна с Генералния президент да обсъдят как да се проведе разпитът. Решиха, че Хартман и арестуваните с него трябва да се явят пред съвет на оценители, но че поради деликатния характер на голяма част от свидетелствата разпитът трябва да се извърши от дегизирани членове на Първото семейство, които знаеха за съществуването на АМЕКСИКО и бяха запознати с пророчеството за Талисмана и концепцията за „мютска магия“.

Карлстром щеше да е председател на съвета. Генералният президент включи в него и Фран Делано Джеферсън — млада своя роднина, контролор на Стив Брикман. Майка повдигна вежди, но когато Генералният президент обясни какво има предвид, Карлстром съжали, че не се е сетил пръв.

Когато в залата за разпит влезе една млада тъмнокоса жена, Джоди застана мирно. Качулката ѝ беше свалена, но ръцете и краката ѝ бяха останали оковани, а веригата бе завързана за халка в пода. Жената, облечена в сив комбинезон — униформа, носена от правния отдел — седна на бюрото пред Джоди, включи видеото и нагласи ъгъла на екрана. После набра код за повикване и прочете горния ред:

— 2086–5341 Казан, Дж. Р?

— Тъй вярно, мадам.

— Седни. — Тъмнокосата жена се усмихна съчувствено, когато Джоди седна на завинтения на пода зад нея стол без възглавница. — Съжалявам за веригите, но такива са разпоредбите... нали разбираш?

— Тъй вярно, мадам.

— Можеш да оставиш това „мадам“ — каза тъмнокосата жена. — Може би е по-добре да се представя. Аз съм Нанси Рейгън Дилейни. — Тя се усмихна. — Може би е съвпадение, че избрах мен, но ние двете сме от една и съща база. Тъй или иначе... тъй като твоят случай е малко сложен, правният отдел ме назначи за твой съветник.

Тя отново се усмихна, като видя изненадата на Джоди.

— Знам, аз също имах подобна реакция. На нарушителите на Първи кодекс нормално не се разрешава да подават молба за смекчаващи вината обстоятелства. Но както казах, ти се водиш специален случай. — Жената погледна екрана. — Твоето досие... до момента, когато си преминала на другата страна, е образцово и искам да знаеш, че възнамерявам да направя всичко възможно след процеса съветът да издаде оправдателна присъда.

Погледна Джоди в очите.

— Но преди да си казала нещо трябва да те предупредя, че на мен няма да ми бъде разрешено да присъствам по време на изслушването. Моята молба от твое име... която се надявам да изготвя от тези разговори... ще бъде представена за разглеждане от съвета на оценителите *преди* ти да бъдеш изправена пред него. Затова кажи ми, Джоди... готова ли си да ми се довериш?

— Да, мадам. Разбирам, че положението ми не изглежда много добро, но нямам какво да крия.

— Приятно ми е да го чуя. — Дилейни разгледа данните, които беше извикала на екрана. — В моя бележник всеки, който е заслужил пет звезди и похвалите, които виждам тук, е истински Блу и знае *точно* какво прави и защо го прави.

За първи път от качването си на „Дамата“ Джоди започна да се чувства отново като човешко същество. Испита огромно доверие към тази жена, но в същото време това беше странно изживяване. Дилейни се държеше с нея като със сестра — и можеше да ѝ е сестра. Имаше кръгло лице и къса лъскава тъмна коса — само че разделена на път и

прибрана над ушите, докато нейните несресани къдрици бяха късо остригани като на новобранец.

Имаше също по-голяма уста с пълни устни и по-големи, виолетовосини очи, докато устните на Джоди бяха изтънели от годините, прекарани с пионерите под нейно командване, а очите ѝ бяха с цвят на гранит. И, разбира се, лявата страна на нейното лице беше ужасно обезобразена, докато...

Дилейни опря лакти на бюрото и събра длани.

— Нека ти кажа какъв е най-големият ми проблем... Командирът Хартман и комендантът на ешелона „Дамата“ направиха изявления в твоя защита. Те вярват, че ти, без да знаеш, а не нарочно си пренесла експлозива на ешелона.

— Вярно е, мадам, не знаех.

— Ще ми се да ти вярвам. Но освен двамата пилоти оставате вие с Келсо. Знаем, че не е могъл да бъде Стив Брикман или двамата мюти, които са били с вас, защото имаме запис на излъченото от теб съобщение, в което казваш на командира Хартман, че те са били убити няколко дни преди това. Тъй като е очевидно, че Келсо не е бил в състояние да направи нищо, трябва да си ти. Защо просто не си признаеш обвинението и да свършим с тази история?

— Защото не съм го *направила*, мадам! Не бих направила нищо, с което да нараня моите другари пионери. Аз постъпих на „Дамата“, когато командирът Хартман стана началник на ешелона, и служих до...

Дилейни я прекъсна с рязко движение на ръката.

— Знам всичко от досието ти. Но когато хората станат ренегати, се случват странни неща. Възгледите им се променят... понякога много основно. Там горе има нещо във въздуха. Хората стават... замърсени.

— Аз не бях ренегат, мадам. Аз бях намерена от ренегати. Групата никога не е предприемала никакво враждебно действие срещу поделения на Федерацията и, във всеки случай, през по-голямата част от времето, през което бях с тях, аз се възстановявах от раните, получени, когато моят скайхок...

— Да, да, знам всичко това. Но ти все още не си обяснила кой, ако не си била ти, е поставил експлозивите. На Келсо, в един или в двата скайхока, които ви докараха, и как си пренесла друг експлозив, скрит под дрехите ти.

— Не знаех за експлозивите, мадам. Кълна се!

— Продължаваш да отричаш. Аз се опитвам да ти помогна, Джоди, но ти не правиш нищо да си помогнеш сама! Ти си се съпротивлявала на заповедта да свалиш дрехите си... и дори си се опитала да измъкнеш нож в опит да забавиш откриването на експлозива. Двама свидетели, старши офицери... пионери, на които ти твърдиш, че държиш, свидетелстваха, че само за част от секундата ти не си разрушила предния командирски вагон... като убиеш тях и вероятно всички други на „седлото“.

От това обвинение Джоди се просълзи.

— Не го направих, мадам. Най-малкото не съм знаела, че го правя. Те трябва да са ме накарали...

— Те?

Устата на Джоди потрепери.

— М-м-моля за извинение, мадам!

— Не си играй игрички с мен! — Дилейни удари по бюрото. — Ти каза: „Те са ме карали“. Кой са тези „те“, за които говориш, Джоди?

Изречението на Джоди говореше за душевното ѝ терзание.

— Брикман е още жив, нали? Също и неговите приятели мюти. Ти, лоялният пионер, истинският Блу... или поне искаш да вярваме, че си такава... излъга командир Хартман, нали? Той ти повярва... както и Макдонъл и останалите от екипажа... и ти ги предаде. Права ли съм?

Джоди наведе глава, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Така изглежда, мадам, но...

С уморен жест Дилейни набра командата да изчисти екрана и въздъхна.

— Съжалявам, Джоди. Не мисля, че има нещо, което мога да направя за теб. Ясно е какво се е случило. Вие с Брикман сте видели патрулите от „Дамата“ и сте разбрали, че играта е свършила.

— Не, мадам, не беше така — промърмори Джоди.

Дилейни не ѝ обърна внимание.

— Било е само въпрос на време кога ще ви хванат и ще ви докарат. Вие сте знаели наказанието, което очаква ренегатите. Не е имало какво да губите. Ти си излъгала, защото си споделяла плана на Брикман да разруши „Дамата“.

— Не! Това не е вярно! — извика Джоди. — Той няма нищо общо с това! Нито аз... поне не съзнателно. Тя трябва да ме е накарала

го направя... по същия начин, по който накара самолетите да стрелят един срещу друг.

— О, така ли? — Дилейни беше изчистила екрана, но разговорът тайно се записваше на видеолента. — Разкажи ми по-подробно.

Джоди разказа как е наблюдавала с ужас вторият скайхок в първата формация да поразява водещия самолет и как след това се е обърнал срещу другите, свалил е единия и се е блъснал в другия — с фатални последствия и за двата.

Дилейни слушаше равнодушно.

После Джоди описа какво се беше случило в Херън Пул. Описа момента, в който Хиро Яма-Шита бе забил меч в тялото си осем пъти, преди да падне мъртъв в краката на Клиъруотър, и унило завърши:

— Знам, че нарушавам Първия кодекс, като твърдя, че съм била свидетел на мютска магия, но всяка дума от казаното от мен е вярна. Едно нарушение повече... какво значение има? Във всеки случай с мен е свършено. Но мисля, че ако вие или някой друг каже това на Първото семейство и то научи на какво са способни тези диваци, те може би ще могат да направят нещо. Така поне от смъртта ми ще има някаква полза.

Дилейни се усмихна съчувстващо.

— Тази мисъл ти прави чест въпреки че описаните от теб събития са напълно невероятни.

— Ако не бях там, щях да реагирам точно по същия начин като вас. Но това е истина. Кълна се. И има нещо друго, което мисля, че трябва да знаете. Брикман не е ренегат. Той е фед под прикритие.

Дилейни изглеждаше озадачена.

— Фед под прикритие? Не те разбирам.

— Това е жаргон на пионерите за някои тайни агенти...

— Той ли ти го каза?

— Да... Само че той не използва тази дума. И случайно научих, че и Келсо е такъв. Колкото до това за кого работят или под командването на кого са... това за мен е загадка. Те не казаха и аз не ги питах. Официално такива хора не съществуват, нали? Но това е голяма работа... и хората, която я вършат, са свързани с нипи^[1], които ни помогнаха да избягаме от Ни-Исан.

— Разбирам... — Дилейни се замисли. — Върни се към началото. Искам да знам всичко, което ти се е случило, след като си

паднала от ешелона.

Джоди пое дълбоко дъх и започна да разказва историята си. Беше доста дълга.

Когато стигна до момента как се бяха качили на надувната лодка и се бяха насочили към Лонг Пойнт, Дилейни погледна ръчния си часовник, наведе се напред и вдигна ръка.

— Добре, останалото ще го пропуснем. Кажете ми... да се върнем към казаното по-рано... чия беше идеята да се опиташ да се върнеш на „Дамата“?

— Моят, мадам. Още щом видях самолетите, разбрах какво трябва да направя.

— Даааа...

Дилейни се изправи и я загледа укорително Джоди скочи и застана мирно; веригите издрънчаха.

— Бавно начало, но накрая може и да стигнем донякъде. Обаче трябва да кажа, че съм много разочарована, защото трябваше да те притисна, за да признаеш, че си скрила за Брикман и неговите приятели мюти. Това сериозно усложнява положението. И предвид последното ти твърдение относно Брикман и Келсо съм длъжна да търся съвет от моите началници. Сега положението е още по-безнадеждно, отколкото беше. Помисли върху това.

— Да, мадам!

Дилейни кимна рязко.

— Добре. До утре... — Натисна звънеца да извика охраната, която чакаше в съседната стая да върне Джоди в килията, после излезе. В края на късия коридор имаше асансьор, който можеше да бъде включен само от хора с идентификационна карта от най-висок ранг. Звънецът, който извика чорбарите — вече напълно отегчени, — не прозвуча преди вратите да се затворят, за да не се види кой се качва.

Когато стигна на един от застланите дебели килими етажи на Белия дом, тя внимателно свали виолетово-сините контактни лещи от по-малко ефектните, но по-пронизващи сиво-кафяви очи на Фран Делано Джеферсън — една от любимите племеннички на Генералния президент и контролор през последните шест години на Стив и Роз Брикман.

На следващия ден, когато я извикаха на разпит, Джоди видя с Дилейни един мъж на неопределена възраст — строен, среден на ръст, със слабо лице, високо чело и тъмни очи, които не изпуснаха нищо. Беше облечен като Дилейни — в сива униформа на юридическия отдел на АМЕКС.

Тънките устни и стиснатата му уста подсказваха, че е човек, свикнал да получава каквото желае. Но бръчиците около очите и странната извивка на устните му говореха, че изтръгва истината с интелект и хумор, а не с шантаж и потапяне във вана, пълна с ледена вода.

— Това е мой колега — каза Дилейни. — Той има специални познания по, хм... споменатите от теб вчера въпроси. Пред него можеш да говориш спокойно. Аз обаче не съм квалифицирана за такава дискусия. — Тя се обърна към вратата.

— Моля за извинение, мадам...

Дилейни спря, обърна се и я загледа очаквателно.

— Това... това означава ли, че вече няма да сте мой съветник по защитата?

— Не непременно...

Щом Дилейни излезе, Карлстром почна разпита.

— Поради сложния характер на този случай пълните факти може би не трябва да се изнасят пред съвета на оценителите. За да сме сигурни, че ще бъдеш третирана справедливо, отделът вероятно ще промени или анулира присъдата, когато се стигне до потвърждаване или... или можем да намерим начин да не допуснем тя да бъде поставена пред съд.

— Разбирам, сър. Благодаря.

— Дилейни и аз сме тук да ти предложим помощ. — Намек за усмивка. — Винаги има начин да се помогне на важни случаи като твоя... при условие, разбира се, че ни разкажеш всичко... точно както е станало.

— Ще ви разкажа всичко, сър. Нямам какво да крия.

— Да... е, не сега може би. Обаче трябва да те предупредя, че имам достъп до някои файлове. Първото семейство знае много повече за Брикман и неговите приятели, отколкото може би си мислиш.

— Аз се върнах по собствена воля и при първа възможност, сър. Тук съм, за да разкажа истината.

— Добре. Разкажи ми цялата история от самото начало.

Джоди го погледна объркано.

— От момента, когато паднах от „Дамата“?

— Не. От момента, когато си минала от онази миризлива рибарска лодка на езеро Ери в надувната лодка и си решила да повериш съдбата си в ръцете на Брикман и неговите мютски приятели.

Като забеляза смущението на Джоди, Карлстром се усмихна.

— Дилейни ми каза, че си имала проблеми с припомнянето на някои неотдавнашни събития. Мислиш ли, че можеш да си ги спомниш?

— Да, сър. — Джоди му разказа какво се беше случило: разказа му защо беше променила мнението си, докато все още бяха в двора на търговеца на роби в Бу-фаро, как Келсо се беше съгласил с нея и беше казал на Стив и за взетото колективно решение да избягат на Лонг Пойнт.

— Няма нужда да ми разказваш всичко — каза Карлстром. — Четох копие от доклада, направен от лице, което ти познаваш като Сайд-Уиндър.

Джоди продължи историята от мястото, където случайно беше дочула Келсо да предава съобщение чрез Скай-Бъкит Три до някой, наречен „Майка“. Нямаше представа, че Майка, главата на АМЕКСИКО, е пред нея.

Продължи с подробности за катастрофалното кацане и пътуването през снега, за срещата с мютите и появата на самолетите от „Дамата“. Успокояващата гледка на техните крила с бели краища бе породила у нея непреодолимото желание да се присъедини към другарите си. Брикман, от друга страна, беше посрещнал решението ѝ да се върне с учудване.

— С учудване? Сигурна ли си?

— Да, сър. Той се опита да ме разубеди. Каза, че вероятно ще ме изправят до стената, а Келсо ще убият веднага... заради раните му.

— Ти повярва ли му?

— Да, сър. Виждала съм екзекуции на ренегати по бързата процедура, докато служех на „Дамата“, по девети канал също съм виждала да ги изправят до стената. Казах му, че не ме е грижа какво ще стане с мен. Бях загрижена за Дейв.

Карлстром кимна разбиращо.

— И тогава каза на Брикман, че Келсо е агент под прикритие...

— Да, сър.

— Как реагира той? Беше ли изненадан? Ядосан? Имаш ли впечатлението, че си му казала нещо, което той вече знае?

— Сър... с Брикман понякога е трудно да се каже. Той изглеждаше едновременно и изненадан, и разстроен... но това беше повече, задето не съм му казала по-рано.

— Но Брикман не прояви никакви признаци, че е променил решението си да дойде с теб, така ли?

— Да, сър. — Джоди разказа на Карлстром редактираната версия. — Той се беше обвързал с някакво споразумение с двамата мюти, които избягаха от Ни-Исан заедно с нас. Не знам какво. Единственото, което знам, е, че те трябваше да отидат в Уайоминг. Може би той е разказал нещата на онзи с червената превръзка, Сайд-Уиндър. — Тя разпери ръце. — Трябва да ме разберете, сър. Когато наоколо има трекери... не само боядисани, но и с израстъци на лицето, а други се представят за ренегати, за обикновения войник като мен е трудно да каже кое е вярно.

— Да, разбирам...

— Работата е там, че Брикман като че ли съгласи с мен, но аз бях разтревожена, че мютите няма да се съгласят да ни пуснат — мен и Келсо. И тогава предложих...

— ... да излъжеш и да кажеш, че той и двамата му приятели са мъртви...

Здравата страна на лицето ѝ почервения от смущение.

— Да, сър. И той прие.

— Убеден съм.

Джоди почувства, че свидетелстването ѝ става толкова пагубно за Стив, колкото и за самата нея. Не беше искала да стане така.

— Сигурна съм, че е имал сериозно основание, сър.

— Аз също. И какво стана после?

Джоди му разказа за среднощната разходка, докато Стив и Келсо приказвали край огъня.

— Някаква представа за какво са говорили?

— Не, сър. Но мисля, че трябва да е било нещо секретно, защото Брикман не ме допусна да слушам. Каза, че вече знам повече, отколкото е добре за мен. Говориха двадесетина минути.

— Време повече от достатъчно Брикман да сложи експлозивите.

— Не, сър! Когато се върнах, Дейв... искам да кажа, Келсо, беше все още в съзнание. И, във всеки случай, ако се предполага, че аз съм сложила експлозивите в скайхока и под дрехите си, как ме е накарал да го направя?

Карлстром вдигна рамене.

— Брикман е много убедителен човек. Убедил те е да му помогнеш да изведете мютите от Ни-Исан... и ти си се съгласила да излъжеш, за да му спасиш кожата, макар да си знаела, че можеш да бъдеш изправена до стената. Да бъдеш разкъсана на парчета е по-гадно, отколкото да бъдеш изправена пред наказателен взвод, но резултатът е един и същ. И много по-бърз.

— Не, сър! — извика Джоди. — Ако бях изправена пред стената, щях да умра само аз! Единствената причина да се върна беше да се опитам да спася живота на Келсо!

— Единствената причина?

— Не, не... искам да кажа *главната* причина — запъна се Джоди. — Двата мюти искаха да убият Дейв! Аз предложих да прикрия Брикман, защото това беше единственият начин, по който можех да ги накарам да сътрудничат!

— И после да разкажеш на командващия офицер, че си била принудена да лъжеш и че Брикман все още е жив, така ли?

— Нямах тази възможност, сър.

— Да. Била си твърде заета да вдигнеш във въздуха „Дамата“.

— Това не беше мое дело, сър. Опитах се да го обясня на съветничката вчера.

— Да, тя ми каза. Това наистина е интересно...

— Така беше, сър. Брикман няма нищо общо с това. Кадилак и Клиъруотър са го направили. Те са от племето М'Кол. Тяхната територия е в Уайоминг. Планеристите от „Дамата“ са запалили нивите им миналата година и са ги обстрелвали с напалм, когато те се опитали да отвърнат на удара. „Дамата“ ги е нападнала. Те са имали двоен мотив. Отмъщение... и възможност. — Джоди разказа на Карлстром какво се беше случило през нощта преди бягството и подкрепи тезата си с описание на уменията и знанията, които Кадилак беше показал в Ни-Исан.

Карлстром ѝ позволи да изложи версията си, без да я прекъсва, после каза:

— Благодаря. Ако всичко това е вярно, изглежда, Брикман има голяма вина, че е позволил — може би дори поощрил — това предаване на знания на един враг. Ти знаеш официалния възглед за мютската магия, но ние ще имаме предвид вероятността, че върху ума ти може би е била приложена някаква... как да се изразя... неортодоксална техника за въздействие. Но поради наличието на достатъчно доказателства за възбуждане на съдебно дело срещу теб, произтичащи от експлозиите на „Дамата“, засега ще останеш арестувана...

Джоди скочи от стола си и застана мирно.

— Слушам, сър!

— ... и обвинена в нарушение на Първи кодекс... — Той я погледна с присвити очи. Не обичаше да го прекъсват.

— Не е необходимо да подчертавам сериозността на сегашното ти положение, но имай предвид откровените ми забележки относно специалния характер на този случай. Ще бъдеш подложена на задълбочен разпит, обхващащ периода между падането от „Дамата“ и завръщането ти. Все пак ти вече мина голяма част от този разпит с Дилейни и съм сигурен, че мога да разчитам на твоето искрено сътрудничество...

— Да, сър!

— От друга страна, мисли какво говориш. В твой личен интерес и в интерес на Федерацията те съветвам да подбиращ отговорите си и да избягваш да споменаваш за „мютска магия“. Разбира се, това зависи изцяло от теб. Не те приканвам да разказваш лъжи.

— Какво точно имате предвид, сър?

— Просто се придържай към фактите, не ги разкрасявай. Да вземем инцидента в Херън Пул. Ти можеш да разкажеш какво *мислиш*, че си видяла тогава и в друг подобен случай, където си била очевидец. Просто се погрижи да не прозвучи толкова невероятно и преди всичко не се опитвай да го обясняваш. Последното нещо, което искаме, е твоето умствено състояние да бъде поставено под съмнение. Разбра ли ме?

— Тъй вярно, сър!

— Добре. Не мога да ти обещаю нищо, но ще направя всичко, което е по силите ми, към теб да се прояви безпристрастно отношение.

На следващия ден Карлстром и Фран Джеферсън бяха извикани в Овалния кабинет. Генералният президент вече беше прегледал звуковите записи и текстовите резюмета от двете интервюта.

— Какво мислиш, Бен? Накарали ли са го да се преметне на тяхна страна?

— Това е един от онези случаи, когато нямам точен отговор. — Устата и уморените очи на Карлстром подчертаваха разочарованието му. — Винаги сме знаели, че Брикман е хитър агент. Но откривам у него и природно подозрителен ум.

— И двамата го откриваме — каза Генералният президент. — Точно затова съм на този висок пост, а ти си ръководител на АМЕКСИКО.

— Това помага, разбира се. Но и двамата знаем, че има нещо повече.

— Абсолютно. Но сега не е време да умуваме върху загадките на естествения подбор и съмнителния път на привилегиите. — Генералният президент завъртя стола си няколко градуса наляво и отправи въпросителен поглед към Фран.

— Аз се придържам към първоначалната интерпретация на главнокомандващия за магиите... основана на случилото се в Лонг Пойнт и предшестващите го събития. Мисля, че Брикман все още държи на каузата — каза тя.

— Възможно е. Но в такъв случай, като негов контролор, ти ще трябва да се съпротивляваш, доколкото можеш, на идеята, че накрая е отстъпил.

Фран прие тази истина с усмивка.

— Няма да отричам, че имам голям интерес от поддържане на аура на непогрешимост.

— Ние също — отговори Генералният президент. — Ние с Бен го вербувахме в АМЕКСИКО и го върнахме горе. — Той се усмихна на Карлстром: наслаждаваше се на затруднението му. — Би ли могъл Брикман да ме надхитри? Мен, човека, който се предполага, че знае всичко... и теб, човека, който обича да мисли, че знае всичко?

— Стига си ми натяквал...

— Просто се шегувам, Бен. — Карлстром беше един от малцината хора, с които Генералният президент можеше да се отпусне. — Добре, щом ти още нямаш факти, ти кажи какво мислиш, Фран.

— Казан е объркана, но основните ѝ показания доказват, че е предан войник категория А. Аз съм склонна да вярвам на това... макар че голяма част е просто неприемлива.

— Бен?

— Съгласен съм. Ако Брикман е бил замислил атентат срещу „Дамата“, е щял да убие тримата оперативни агенти на Лонг Пойнт. Ние умишлено съставихме малка група по посрещането, за да му осигурим достатъчна възможност да действа, да има известна гъвкавост. Но това не е влизало в неговия план. Всъщност Келсо се опита да направи нещо... и е позволил на Казан да го разубеди. Двата инцидента просто не се връзват... и освен това той е нашето златно момче и е последователен.

— Мислиш, че когато е разкрил, че Келсо е „мексиканец“, го е включил в схемата...

— Да. Джоди казва, че Брикман е говорил с него двадесет минути. Рат-Качър беше стара кримка. Той не би си губил времето в празни спорове и...

— И е било твърде рано да се сбогуват.

— Точно така. И освен това двамата мюти не са били там. Ако тема на разговора е била тяхната евентуална съдба, Брикман не би могъл да избере по-добро време. Колкото до плана на неговата игра... мога само да предполагам.

— Това отговаря на всичко, което знаем за неговия характер, така ли? — Генералният президент отправи въпроса си към Фран.

— О, да. Брикман е повече от способен на такава измама.

— Въпросът е... това ли е всичко, което е трябвало да ни каже Рат-Качър? Или е имало и нещо друго?

Генералният президент се усмихна.

— Ще оставя на теб да се пребориш с непредвидимите последици, Бен. — И стана да покаже, че срещата е свършила. — Брикман знае какво ще се случи със сестра му, ако прекали. — Всъщност... може ли *тя* да ни каже какво замисля той?

— Само в общи линии. Психическата връзка е много по-силна, когато се опитва да установи местоположението му. Но поради някаква причина дебелият сняг, който сега покрива Илиной и Индиана, прави невъзможно да се разчита на образите, които получава.

Генералният президент прие това обяснение и кимна.

— Докато вие разисквахте въпроса, аз още веднъж хвърлих око на видеолентата, която ми изпрати.

— О... когато Брикман захапва стрелата?

— Да. Много смущаващо...

— И мен ме учудва. Така и не престана да ме учудва.

Но една интересна подробност, която излиза извън нашето проучване на двойката Брикман, е фактът, че връзката като че ли работи само едностранно. Стив, изглежда, не е наясно, че ние знаем, че той е жив. Ако знаеше, не би накарал Джоди да каже на Хартман, че той и мютите са убити.

— Или чрез съобщението на Рат-Качър ни казва, че все още е жив и действа.

— Точно така.

Фран не можа веднага да схване какво се опитва да каже Карлстром.

— Искаш да кажеш, хм... че може да е предал истинските си намерения чрез Роз?

— Да...

— Може и да го е направил — каза Генералният президент. — И може би тя е решила да не ти каже за това.

— Тази мисъл ми е минавала през ума — призна Карлстром.

— Имаме ли начин да разберем как работи този мост между умове... или колко е ефективен?

Карлстром поклати глава.

— За телепатията знаем толкова, колкото и за мютската магия. Единственото, което имаме, е емпирическо доказателство, че работи. Роз може да му предава определени послания. Имаме запис от лента в Сантана Дийп, където той спомена за това.

— Да, спомням си. Свързали са се на пристигащата совалка. Така, на теория, тя би могла да му каже, че я използваме да го следим и да знаем дали е жив.

— Може би. Но не е. Лоялността на Брикман може да е под въпрос, но тази на сестра му не е. При нея използвах фактора ревност. Тя смята Клиъруотър за съперничка, която трябва да бъде премахната. Това се вижда много ясно на същата лента и видеозаписите при следващите срещи ясно показват, че чувствата ѝ не са се променили.

— Добре...

— Тя възприема и неговото душевно състояние. Разстоянието, което ги дели, не е ограничаващ фактор. Връзката с Брикман обикновено се инициира от специфичен инцидент, който включва висока степен на стрес или емоция. Лентите с психосоматичните рани демонстрират най-поразителния аспект на връзката, но докладът на Сайд-Уиндър потвърждава способността на Роз да свързва определени душевни състояния на Брикман със специфични дейности и местоположения, които могат да се потвърдят. Връзката отново изглежда еднопосочна. Роз се опитва да задълбочи тяхната душевна близост. Той, от друга страна, се опитва да я прекъсне. Ние имаме само нейната дума за това, но тя е подкрепена от онова, което тя казва на лентите от Сантана. Проверката на степента на достоверност на телепатичните им способности ще изисква контролиран експеримент.

— И участието на двамата...

— Точно така. Така че до завръщането на Брикман ще трябва да отложим това изследване.

— И да се надяваме, че междувременно тя ще ни сътрудничи.

— Благодаря ви, че ми провалихте деня — намуси се Карлстром.

— Удоволствието е мое, Бен. — Генералният президент изпрати Карлстром и Фран до въртящата се врата. — Ще прожектираме на голям екран филма „Те се заменими“. Защо не дойдете на вечеря?

— Ще дойда. Това е един от любимите ми филми.

— Съдържа послание за всички нас — каза Генералният президент. Ръката му се плъзна по гърба на Карлстром и хвана дясното му рамо.

Карлстром, който беше израснал заедно с Генералния президент и му беше помогнал да заеме високия пост в Овалния кабинет, знаеше точното значение на този непринуден жест — моментното, но безпогрешно стискане на стоманените пръсти. Зад усмивките и шегите Джеферсън 31-ви казваше: „Не си играй с това, Бен, скъпи, защото и ти рискуваш...“

Когато Фран мина през въртящата се врата към кръглата зала зад нея, Карлстром каза:

— Има една тема, която не засегнахме. Какво да правим с Джоди Казан?

— Имаме ли някаква възможност?

— Не голяма. Жалкото е, че тя е добър войник. Или по-скоро беше. При нормални обстоятелства активната ѝ помощ за докарването на мютите щеше да ѝ донесе похвала и две нашивки. Но поради онова, което знае, не можем да я върнем в ешелона, а и с нейната импулсивност не е подходяща за разузнаваческа работа. Използвахме лекарства да противодействаме на дестабилизиращото влияние на онази кучка, но това е само задържаща операция. Онова, което с нейна помощ се случи на „Дамата“, направо е взривило ума ѝ. — Той се намръщи. — Емоционално тя е истинска развалина...

— Физически също — допълни Генералният президент. — Това лице... — Той отпъди образа от съзнанието си с тръскане на глава. — Измъкнете каквото знае и се освободете от нея. О, впрочем, вечерята е точно в седем.

Карлстром кимна и излезе през въртящата се врата.

---

[1] Японци. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Татко Джак, бащата-настойник на Стив и Роз Брикман, загуби битката с причинения от радиацията рак през нощта на 23-ти срещу 24-ти декември 2990 година — три дни преди тридесет и шестия си рожден ден. Тъй като квазирелигиозният празник отпреди Холокоста, известен като Коледа, беше изхвърлен наскоро след раждането на Федерацията, имаше достатъчно време тялото на бившия планерист да бъде сложено в чувал, да бъде заровено и да се извърши възпоменателна служба, преди да започнат новогодишните празници.

Като двойна шестица — класификация, дадена на онези лица, които са изкарвали дванадесет години на повърхността и са получили дванадесет последователни похвали за добра служба, татко Джак отговаряше на изискването за тържествено погребение с почетна рота, състояща се от млади надути курсанти, облечени в триколюрната униформа на гвардията на Белия дом.

Церемонията, която включваше кратка телевизионна проповед от Генералния президент, се извърши на шесто ниво на издигащата се нагоре спираловидна Стена на героите — огромна облицована с мрамор шахта в Гранд Сентрал. И завърши с електронна последна тръба, предизвикваща сълзи на умиление, когато прахът на татко Джак — сега затворен в тънка месингова урна, направена от гилза — беше пхнат в ниша в стената до изгравираното му име.

Издигащата се нагоре спирала не беше без значение. Когато голямата цел бъде постигната и дойдеше време да си върнат Света със синьото небе, последното излизане от Гранд Сентрал щеше да бъде извършено покрай тази извиваща се рампа със записаните имена на онези, които през столетията са направили най-голямата жертва да превърнат лелеяната мечта на Първото семейство в реалност и да осигурят дългосрочно бъдеще на федерация Амтрак.

„Те умряха, за да живеят другите.“ Вдъхновяващото слово, приписвано на бащата-основател, беше един от неизбежните призови, изрязан във всяка стена по цялата Федерация. Вторият, по-смразяващ

цитат, се отнасяше за онези, които можеха да бъдат изкушени да се усъмнят в мъдростта и превъзходството на Първото семейство: „Само хората се провалят, не и системата“.

Със зелено-син-бял комбинезон и големи нашивки на ръката, които я идентифицираха като студент-хирург, и с параден колан, който показваше, че е общопрактикуващ лекар, Роз стоеше мирно с вдигната брадичка, дясната ѝ ръка бе замръзнала във военен поздрав. До нея стояха Ани, нейната майка-настойничка, в оранжево-синя премяна и вуйчо Барт, братът на Ани, блестящ в бялата си униформа и каубойска шапка на щатски началник на военната полиция. Очите на Ани, както тези на Роз, бяха замъглени от сълзи. Барт, в съответствие с неговия статус като глава на вътрешната сигурност на Ню Мексико, гледаше строго.

Докато слушаше заглъхващите звуци на невидимия тромпет, Роз осъзна, че на татко Джак не са оказани полагащите се последни почести. Неговите бойни подвизи изискваха той да бъде зачислен в избраната рота на минитмените, което, подобно на форејджърите, беше крайното постижение — преди признаване за член на Първото семейство, — към което можеха да се стремят обикновените трекери.

Изключителността на тези две роти почиваше на факта, че членството в тях беше ограничено до сто живеещи „имена“ във всяко едно време. Редиците за минитмените бяха запазени за бойния персонал — пионери и пехотинци, които са предшествали ешелоните; ротата на форејджърите обхващаше онези, които се бяха отличили със също толкова похвална служба в една от другите части — пионерен батальон, топография и изследване, заводи и мини и обща интендантска служба, чийто танкерен транспорт осигуряваше гориво, храна, амуниции и множество други неща, необходими за поддържане на гореспоменатите служби.

С толкова малко свободни места само онези с най-забележителни заслуги можеха да се смятат за кандидати и в резултат на това вписването често ставаше в последната минута; наградата за цял живот старание се даваше на около четиридесетгодишна възраст.

Тъй като това беше средната продължителност на живот на един обикновен трекер, за много достойни хора то беше всъщност награждаване на смъртния одър. И поради човешката природа инициалите МПП^[1] бяха влезли в жаргона на Федерацията като

синоним за неосезаеми или илюзорни награди, свързани с изпълнение на особено трудна задача.

Но това не беше съвсем вярно. Макар че татко Джак бе умрял, за да може да се гордее с причисляването към избраната рота на минитмените, неговото посмъртно избиране щеше да донесе допълнителни доживотни привилегии на Ани, включително по-добра квартира в една от новите дълбини. Въпреки връзките на вуйчо Барт обаче тази последна чест му беше отказана.

Роз подозираше, че Карлстром и безликите членове на Първото семейство, които бяха директно замесени със случая на Стив, са решили да отдадат на техния баща-настойник само минималното признание, което не можеше да му се отрече. Така да бъде... Все пак неговото име сега беше дълбоко изсечено в черната мраморна стена на южния край на шесто ниво и щеше да остане там независимо какво щеше да направи Стив оттук нататък. Татко Джак най-последно беше свободен и прикритата заплаха на Карлстром да го лиши от бойните му отличия вече не можеше да се използва като принуда за сляпо подчинение.

Оставаше Ани. Въпреки че бе изявил желание да им помогне, Карлстром беше намекнал, че свободата му за маневриране е ограничена от по-малко съчувстващи началници. Ани също беше изложена на риск, ако Роз и Стив не правеха онова, което се иска от тях. Но от днес тяхната майка-настойничка, изглежда, беше въвн от опасност. Преди погребалната церемония вуйчо Барт беше съобщил, че Ани ще се присъедини към неговия личен персонал в Рузвелт/Санта Фе. При толкова близка работа с една от „високите жици“ — плюс факта, че бяха роднини — Ани ставаше по-малко уязвима. След като поумува върху новината на вуйчо Барт, Роз реши, че ако Първото семейство бе искало да захвърли Ани на нива А... или нещо по-лошо... не би позволило това прехвърляне и съответното повишение.

С един родител-настойник, превърнат в прах, и другия в относителна безопасност Роз почувства, че може отново да диша свободно. Нейното собствено бъдеще като хирург все още беше на кантар, но вече нямаше значение дали ще ѝ бъде позволено да продължи учението си, или не. През месеците от връщането на Стив на повърхността тя беше открила, че животът ѝ има по-голяма цел.

Това знание ѝ даде по-голямо осъзнаване на силата в нея. Тя вече не се страхуваше от онези, които искаха да контролират живота ѝ. Когато дойде време, тя щеше използва тази сила и да подчини умовете им на своята воля.

Но въпреки това нараснало осъзнаване оставаха много неща, за които тя не знаеше нищо. Да вземем например три аспекта от погребението на татко Джак. Роз може би би гледала с по-малка увереност на бъдещето си, ако знаеше, че петнадесетминутното телевизионно появяване на Генералния президент по време на церемонията, от което сърцето ѝ едва не се пръсна от гордост и очите ѝ се напълниха със сълзи на благодарност, не беше предаване на живо или предварително записано, а електромеханично творение.

Като биологически родител — най-малкото на теория — на настоящите поколения трекари Джордж Уошингтън Джеферсън 31-ви беше добрият, ин витро баща на всички. Тази родителска проява — станала необходима, понеже повечето трекари и от двата пола се раждаха стерилни — се възхваляваше в молитвите, които трекарите бяха длъжни да произнасят два пъти дневно, втренчени в някой от безбройните портрети на Генералния президент. Подобно на лозунгите, които виждаха накъдето и да се обърнат, холографските портрети трябваше да се показват на всички достъпни за публиката места — работилници, столове и жилищни помещения с площ по-голяма от тридесет квадратни фута.

„Спасител на Света със синьото небе, Създател на Светлината, Работата и Пътя, Пазител на познанието, Мъдростта и Истината, в когото са въплътени Седемте велики качества и от чиято свещена кръв на живота произтичат нашите животи...“

Тъй като в биологически смисъл — поне така се смяташе — всеки трекер беше свързан с настоящия или предишен Генерален президент, се очакваше да притежава същите седем качества, които характеризират уникалната природа на Първото семейство, неговото право за вечно лидерство на федерация Амтрак. Качества, без които

нацията щеше да загине още преди столетия: честност, лоялност, дисциплина, преданост, храброст, интелигентност и сръчност.

Нарушението на кодекса за поведение беше не само акт на нелоялност към Федерацията, то беше предателство на родителско доверие. Патернализмът обаче е двустранен процес и в замяна на тяхната безусловна преданост и вяроност беше редно Генералният президент да каже няколко думи, когато изпрацат по вечния им път негови по-заслужили „чеда“. Това беше част от суровия, но грижлив образ, който Първото семейство желаше да внушава. Но включените същински членове правеха личната поява пред видеокамерите логистичен кошмар.

Проблемът, подобно на почти всички други, свързани с Първото семейство, беше решен със съчетание на находчивост и хладнокръвна ефективност. Също като своите предшественици, 31-вият Генерален президент беше дал на програмистите изчерпателен холографски портрет, който се използваше за създаване на компютърно генерирани аудио и видео еталонни ленти. С помощта на цифрови процесори тези данни и образи можеха да се обработят и да създадат напълно автентична реч с желана продължителност и подчертана с подходящи жестове или изражение по всеки повод.

В случая на татко Джак — 2003–4093 Джон Рузвелт Брикман, — файлът му беше измъкнат от архивите от оператора на пулта в заупокойната секция на извадените от строя от дивизията на ветераните и комбиниран с обновен набор от над двеста други. Единствената необходима информация беше датата и часът на настъпване на смъртта и дали да се предаде по мрежа, или „векторно“, което означаваше, че речта на Генералния президент, в която се изтъкват заслугите на татко Джак, ще бъде предадена в определени места като например Рузвелт/Санта Фе — неговата родна база, — военновъздушната академия под пустините на Ню Мексико, където бе учил за планерист, и на определени места в Гранд Сентрал, където се извършваше церемонията.

КЪЛЪМБЪС, централният компютър, който беше водещ интелект във Федерацията — или един от многото негови сателити — беше извършил останалото, бе гравирал името на татко Джак и бе посочил в речта справки за забележителните моменти от неговата военна кариера по същия начин, по който преди Холокоста се връчваха

писма за кредит при облекчен режим или „щастливите номера“, печелещи лека кола при абонамент за списание.

Резултатът беше повърхностно привлекателен, безличен и за трекерите, възпитани от рождение с помощта на видеоекрани, неразличим от истинския — чак до грижливо подработеното стягане на гърлото.

Второ, гравирването на името на татко Джак на Стената на героите не беше вечно, както си въобразяваше Роз. Във Федерацията човек можеше лесно да стане никой точно както при тоталитарните режими. Името на нейния баща-настойник беше гравирано с грациозна точност от компютърно управляван механичен гравьор, но можеше да бъде изтрито за минути чрез използване на специална силиконова паста, смесена с прах от черен мрамор. След полиране първоначалната повърхност се възстановяваше и ставаше готова да приеме името на някой друг, смятан за по-достоеен за увековечаване.

Третият и последен пункт се отнасяше до идентичността на човека, който Стив наричаше „лудия вуйчо Барт“. Барт Никсън Брадли, братът на Ани, беше един от многото членове на Първото семейство, на когото бяха възложени постоянни „дълбоко конспиративни“ задачи в цялата общност. Тези индивиди обаче не бяха агенти на АМЕКСИКО. Също като повечето от Семейството, Барт дори не знаеше, че съществува такава организация. Задачата на хора като него, неразличими от обикновените трекери, беше да действат на своите „другари по оръжие“ като пример за подражание, а чрез бързото им повишаване се демонстрираше какво може да постигнат обикновените трекери чрез упорита работа и самоотвержено посвещение на дълга.

Истината беше малко по-различна. Докато хора като Хартман и Андерсън можеха да израстат до командири на ешелони и попътни станции, те действаха на повърхността. Обхватът на техните операции — и чрез разширяване на влиянието властта, която можеха да упражняват — се управляваше от логистична подкрепа, осигурявана от Федерацията.

Контролът на границите между Федерацията и повърхността и дивизионните бази в земната кора беше нещо съвсем различно. На никого, освен на Първото семейство не се разрешаваше да заема висши позиции или някакви ключови постове във важни области като

комуникация, политика, обработка на храна, междуцатски транспорт и всеобхватни дейности по околната среда.

Ако Роз знаеше, че Барт е от Семейството, може би щеше да си помисли, че Ани, като негова сестра, ще е защитена срещу всякаква заплаха от репресия. Би било обаче грешка да се мисли така. Женското яйце и мъжката сперма, от които се беше родила Ани, бяха свързани в епруветка, докато Барт беше продукт на нормален полов акт. Този репродуктивен акт — идентичен на използвания от примитивните мюти — отличаваше Първото семейство от неговите поданици. Но дори Ани да беше зачената по този начин, това не би я направило неуязвима. В миналото, когато бъдещето на Федерацията бе застрашавано, Семейството никога не се беше плашило да изяде собствените си членове — и не би се поколебало да го стори и сега.

Когато церемонията свърши, Роз остана с Ани, а Барт Брадли отиде на заседание в Черната кула — сградата на администрацията на Амтрак. Ани имаше да убие два часа преди двамата с Барт да вземат совалката за Санта Фе, така че се качи с Роз на един от двата елеватора, които се движеха нагоре и надолу в средата на спиралната рампа. Слязоха на ниво 1 и използваха идентификационната карта на Ани да вземат една количка. Бяха само петдесет, паркирани косо покрай пътя, забили нос в нисък правоъгълен агрегат за зареждане.

С четири малки дебели колела, захранваните с акумулатори колички бяха като количките за голф отпреди Холокоста, но със свалена горна част. Роз и Ани избраха една, която представляваше самоуправляващо се такси; по-голямата му версия се състоеше от голям тягов вагон и открити ремаркета и се движеше през определени интервали по фиксирани маршрути.

Пъхнаха идентификационната карта на Ани в определения за това отвор и моторът се включи, а когато в края на пътуването я извадиха, от сметката на Ани беше приспадната определена сума. Контролен прибор с микрочип записа номера на идентификационната карта — когато количката се паркираше на следващата станция за зареждане, той щеше да предаде тази информация на КЪЛЪМБЪС заедно с мрежови координати на цялото пътуване. Тези координати се съхраняваха като магнитни данни на плоски метални ленти, заровени

през равни интервали под повърхността на пътя, и ако някой от властите пожелаеше, те можеха да бъдат възпроизведени на видеодисплей, за да се проследи пътуването.

Въртящите се врати и елеваторите, които осигуряваха достъп до определени райони и нива, работеха на същия принцип. По този начин движението на всеки можеше непрекъснато да се записва и при нужда да се спре. Достъпът до определени области, услуги и нива на информация по обществените канали и видеомрежата зависеха от ранга и функцията на лицето и това се контролираше чрез различния клас идентификационни карти. Микропроцесорите на различни контролни пунктове също отхвърляха всяка карта, ако кредитният ѝ баланс бе по-малък от пет точки, и можеха да се програмират от КЪЛЪМБЪС да поглъщат картата на издирвана личност и с пронизителен сигнал да алармират намиращата се наблизо военна полиция.

Идентификационните карти, които трябваше да се представят за „допълване“ на всеки осем седмици по същия начин, по който работниците отпреди Холокоста се редяха да получат трудовото си възнаграждение, беше един от многото начини Първото семейство да държи под контрол лоялните си поданици. Без автентична карта никой не можеше да получи храна от нито една столова, не можеше да изпрати видеограма или да използва видеофон, не можеше да използва никое от наличните транспортни средства, да сменя нива или да се движи от една контролирана област в друга. Дори не можеше да играе развлекателната игра „Убий мют“ — най-популярната игра във Федерацията. Лишен от средства за живот или от възможност да се движи — освен ако не бъде подслонен от приятели с карта — един нарушител на кодекса или „дис“ беше като плъх, хванат в капан. Имаше само един начин за измъкване и сред онези, които го знаеха, той се наричаше „да прегризеш път през тухлена стена“.

Докато пътуваха по тунела с четири платна, който свързваше Стената на героите с търговския център „Джон Уейн“, Роз седеше мълчаливо до Ани. Когато минаха покрай завоя към урната на бащата-основател Джордж Уошингтън Джеферсън 1-ви, Роз видя, че Ани гледа ярко осветената извита колонада.

— Искаш ли да я посетим?

Ани забави количката.

— Имаш ли нещо против? Няма да чакаме на опашката. Просто ще поседим на някоя пейка минутка-две.

— Както искаш. Имаме достатъчно време...

Ани пропусна две идващи колички да минат, след това зави надясно и тръгна към препълнения паркинг. Натисна бутона „Запазена“ на арматурното табло, извади картата си и я прибра в защитната калъфка. Това действие резервира количката и тя сега щеше да тръгне само ако се пъкне същата карта; на таблото светна една мигаща лампичка, която показваше, че количката още се ползва. Бутонът „Запазена“ имаше брояч. Ако притежателят на картата не се върнеше до един час, микрочипът изключваше мигащата лампичка и количката се освобождаваше.

Мемориалната урна на бащата-основател привличаше постоянен поток от посетители като мавзолея на Ленин на московския Червен площад. Мавзолеят от червен мрамор заедно със съседния на него Кремъл бяха изпарени при глобалния Холокост, който беше изличил всичко построено от времето на фараоните до началото на 21-то столетие. Мавзолеят на Ленин беше съществувал по-малко от сто години, но мястото на покой на бащата-основател съществуваше от почти петстотин и щеше да продължи да съществува. Не просто за още петстотин години, а за петстотин хиляди. Това високомерно твърдение трябваше да покаже колко дълго Първото семейство планираше да остане начело на Федерацията.

Ани и Роз заобиколиха бавно придвижващата се опашка от наредени по осем в редица хора и намериха празна пейка, изсечена от същия бял мрамор като високата петнадесет фута глава на Джордж Уошингтън Джеферсън 1-ви. Основата на врата лежеше върху умишлено груб, грапав гранитен постамент, висок десет фута, така че независимо колко хора има струпани около ротондата, лицето му винаги да може да се вижда от влизащите. Неговите две безсмъртни фрази бяха изсечени върху стените от всяка страна, за да могат хората на опашката да ги виждат. „Те умряха, за да живеят другите“ и „Само хората се провалят, не и системата“.

Бащата-основател беше умрял през 2045 година от новата ера, около тридесет години след Холокоста, но виждането му за Федерацията и бъдещето беше непрекъснато вгълпявано в умовете на неговите потомци. Гробницата, официално открита през 2500 година

от новата ера, беше построена в памет на „Затъмнението“ през 2445 година: дълго мечтаният момент, когато първите батальони пионери бяха излезли от земната кора и бяха започнали строителството на първата надземна връзка над Хюстън/Гранд Централ.

Това завръщане на земята, което бащата-основател беше поставил като първостепенна цел на следващите поколения, беше първата стъпка към сегашната битка за възвръщане на Света със синьото небе. Пет и половина столетия неспирна партизанска война с коварните мюти, към която трябваше да се прибави също толкова упорита борба за усвояване на огромната, враждебна природа. Природа, покрита с невидимо одеяло от отровен въздух. Тези пет и половина столетия конфликт бяха взели своите жертви, за което свидетелстваше Стената на героите и по-малките монументи на загиналите в дивизионните бази. И сега към този списък беше прибавено името на татко Джак.

Докато гледаха силното, строго лице на бащата-основател, дори Роз — вече започнала все по-силно да се съмнява в честността на онези, които управляваха системата — изпита чувство на сигурност, солидарност, приемственост. И напълно основателно. Първото семейство не беше ли ги защитавало и не се ли беше грижило за тях почти хиляда години? Не беше ли пазило то своето стадо от огньовете на Холокоста и смразяващата тъмнина, която ги бе последвала? Не бе ли ги водило към светлината, която изпълваше Света със синьото небе?

Бащата-основател беше предвидил опасностите, беше изготвил планове, по които четиристотин души и техните семейства бяха оцелели. И когато светът на Старото време беше поднесен на тепсия за разграбване от ордите мюти, които се бяха изсипали от разрушените клоаки, някога горди градове на Америка, той беше дръзнал да мечтае: че един ден, когато покварените и лоши елементи се задавят със собствената си отровна плът, силните и смелите ще се появят да очистят земята и да заемат полагащото им се място под слънцето.

Следващите поколения на Първото семейство съхраняваха грижливо тази мечта и като резултат огромни области на земята сега се контролираха от Федерацията. Но отровното присъствие на мютите все още замърсяваше атмосферата. Според Наръчника тяхната пот, техните екскременти, техният дъх носеха смъртоносни токсини. От телата им се излъчваше смърт, както нагорещената плоча излъчва

топлина. И тези отрови, натрупани през годините на активна дейност, бяха увредили тялото на татко Джак и накрая го бяха убили.

През живота на Роз в съобщаваните новини се посочваха цифри, които показваха, че нивото на отрова в атмосферата намалява. Преди години, когато Стив беше дръзнал да пита дали може да има друга причина — освен присъствието на мюти, — която е направила въздуха лош за дишане от трекари, татко Джак се беше ядосал и беше предупредил и двамата, че с такива мисли човек може да си навлече голяма беда. И когато го притиснаха да обясни защо опасността намалява, той удари с юмрук по масата и изкрещя: „Защото с всяка година ние избиваме все повече и повече от онези мръсни кучи синове! Не е ли очевидно? Колкото по-малко са те, толкова по-добър става въздухът! Но никога няма да стане добър за дишане, докато костите и на последния дивак не избледнеят на слънцето и не бъдат заровени в калта!“

Стив обаче беше прекарал половин година като пленник на Плейнфолк мюти, беше ял тяхна храна, беше дишал същия въздух и дори — Роз потрепери при тази мисъл — беше правил любов с една от тях и въпреки това здравето му очевидно не се беше влошило...

— Винаги се чувствам добре... когато идвам тук — промърмори Ани. — Това ме кара да разбирам колко дълго Семейството се е грижило за нас. И колко добре го е правило. Този велик човек там горе, той е направил всичко това. През всичките онези стотици години... той е знаел къде е искал да отиде и какво трябва да направи, за да ни изведе там. И всеки изминал ден ни приближава към тази цел. — Тя въздъхна. — Аз няма да доживея да видя Света със синьото небе, но ти може би. За десет години могат да се случат много неща.

Ани имаше предвид обещанието на Семейството да си възвърне Света със синьото небе през 3000 година от новата ера.

— От онова...

Роз рязко спря. Щеше да каже: „от онова, което ми каза Стив“, но за Ани Стив не се беше върнал от „Луизианската дама“ — официално той беше мъртъв: изчезнал над Уайоминг миналата година. Тя подхвана друга мисъл.

— ... хм, от онова, хм, знаеш, което човек чува из университета. От хора, които имат роднини на ешелоните...

— Да?

— Че ще продължи много по-дълго.

— Слухове! — срязва я Ани. — Никога не съм чувала татко Джак да разпространява такива безпочвени слухове. И не искам да ги чувам от теб. Нито сега, нито никога.

Седяха известно време мълчаливи, после Ани извади кърпичка и изтри сълзите от очите си.

— Знаеш ли какво искам? Да се направи възпоминание за татко Джак и Стив заедно. Знам, че те невинаги се разбираха. — Тя се усмихна на спомените си. — Не познавам момче, което да е искало да знае толкова много. Всеки път, когато Джак отговореше на един въпрос, той поставяше два нови. Изглежда, просто не можеше да разбере, че нещата са такива, каквито са казани в Наръчника. Как само спореха и... Но се обичаха. Ще съм истински горда да видя имената им едно до друго на Стената. Знам правилата за „тези, които са изчезнали“, но не е редно тялото на Стив да лежи някъде горе и да бъде забравено. — Тя отново попи очите си, после си избърса носа.

Роз се поколеба, след това стисна ръката на своята майка-настойничка. Прегърна я и каза:

— Ани, не можеш да ти кажа по видеофона, но... Стив не е мъртъв. Не мога да ти кажа *откъде* знам, но съм сигурна. И той ще бъде герой. Точно като татко Джак.

За нейна изненада Ани не я укори, че говори неща, различни от официалното съобщение за съдбата на Стив, а каза:

— Радвам се да го чуя. Аз имах същото чувство. — Тя се огледа дали наблизко няма някой, който може да ги чуе, след това понижи глас. — Но не бива да говорим за това. Дори да е вярно... и се моля бащата-основател да направи така... че да не се върне много бързо.

— Просто не губи надежда.

Ани поклати глава.

— Гробарите трябва първо да ми покажат тялото му. Казала ли си на другото за това?

— Не...

— Тогава не казвай. — Ани я прегърна. — Благодаря ти, че искаш да смекчиш удара.

— Не си измислям, Ани. Вярно е, така както е вярно, че сега съм тук.

„Защото когато той умре, ще умра и аз...“

— Знам, знам, мила. — Ани се изправи. — Хайде. Да тръгваме, преди да изгубим количката.

Следващият половин час се разхождаха из търговския център „Джон Уейн“, най-голямата каменна зала в цялата Федерация. Единствено триетажният купол в Линдберг се доближаваше до неговите размери.

Основната структура на търговския център беше във формата на петолъчна звезда, лежаща в кръгов автомобилен път с диаметър една миля. Клинообразните райони, групирани около централен петоъгълник, бяха изпълнени с галерии, които се срещаха в една плавна полукръгла извивка, осигуряваща достъп до кръговия път. Гледката на търговския център беше внушителна, но не беше нищо в сравнение с гледката нагоре; заостреният свод над петоъгълника беше висок от пода до върха цели осемстотин стъпки.

Над върха пионери вече пробиваха шахта през последния слой скала и почва да свържат търговския център с повърхността — когато бъдеше завършена последната фаза, една кула от стомана и стъкло щеше да продължи линиите на свода нагоре в блестяща петостенна пирамида, висока хиляда и сто стъпки и с наблюдателна площадка на върха. Светът отгоре щеше да стане едно със света отдолу и експресни елеватори щяха да отнасят подземните хора към облаците и зашеметяващата гледка на Света със синьото небе.

Дори сега имаше много за гледане (някои казваха, че било прекалено много) и една обиколка изискваше почти два дни. Групите, пристигащи със совалки от бази на три дни път, се настаняваха в помещения над горните, галерии; непосредствено под тях бяха разположени трекерите от персонала на търговския площад.

Работата в търговския център се смяташе за една от най-добрите, която може да има човек, по-добра дори от повишение в изпълнителната власт. „Високите жици“ в Черната кула може би получаваха по-добро възнаграждение, но работата там беше много по-несигурна. Както казват войниците от старата служба: „Колкото по-нагоре се издигаш, толкова от по-високо падаш“ — както командирът Бил Хартман и неговите изпаднали в немилост офицери от „Дамата“ научиха това на свой гръб.

Но да се върнем на търговския център. Галериите на първо и второ ниво съдържаха множество безистени, обширни паркове —

комбинации от архитектурни елементи и пейзаж, където можеш просто да седиш или да се разхождаш и да се радваш на гледката — и изложбени зали, обхващащи всички аспекти на Федерацията: минало, настояще и бъдеще.

За двадесет точки от кредита си можеше да поседиш десет минути в кабината на скайхок, заобиколен от компютърно генериран изглед от птичи поглед на повърхността на земята. Изкусно поставени дюзи създаваха въздушен поток да допълнят илюзията за движение, имаше цели, поставени за неопитни пилоти да стрелят с мек лазер. Друг експонат, който привличаше постоянен поток посетители, бе макет в естествена големина на трисекционен ешелон: команден модул, силов вагон и типична бойна станция.

След гледане на съпровождащ видео дисплей много юпи — млади пионери, които прекарваха 13-тата си година, като неквалифицирани работници и копаеха тунели за метро, въздушни шахти и други трудоемки инженерни проекти — напускаха макета и се насочваха направо към бюрото за набиране на бъдещи пионери. И дори за по-младите посетители на възраст от четири до седем години имаше миниатюрни открити ешелони, които извършваха маршрутни пътувания из търговския център. Те също слизаха от тях с широко отворени от преживяното приключение очи и неустойчиво желание да пораснат колкото се може по-бързо.

Само по няколко души и от двете групи някога щяха да се качат на боен ешелон, но илюзията за избор беше грижливо подхранвана като противодействие на чувството за задушаване контрол, налаган отгоре.

Всички се подчиняваха на заповедите на Първото семейство, защото вярваха, че това е правилно, а не защото са принудени. Семейството ти е дало живот, хранило те е, отгледало те е, отредило ти е важна роля в обществото, чувство за цел и обещание за по-добро бъдеще. Генералният президент, подобно на предшестващите го, те смята за своя собствена кръв; всички са синове и дъщери на едно голямо семейство. И също като бащата на всяко семейство, Генералният президент вярва, че ще отвърнеш по подобаващ начин на това доверие. Плюс неумиращата благодарност и доживотно послушание. Наказания се налагаха само на онези, които не оправдаваха доверието. Такова ирационално поведение беше продукт

на болен ум — заболяване, което се смяташе за силно заразно. Нарушителите на Кодекса бяха като носители на чума; те трябваше да се отстраняват от обществото и ако не можеха да се излекуват, трябваше да бъдат унищожавани.

Роз и Ани се насладиха на чаша джава до прохладните фонтани и зеленината в просторния централен петоъгълник под извисяващия се, изпълнен със светлина купол. Той беше не само източник на осветление, неговата топлина и яркост загатваха какъв ще бъде животът под лъчите на слънцето — поколения бяха умрели, без да са го видели. Тучната зелена широколистна растителност беше израснала от семена, грижливо запазени от Първото семейство. Назад в Старото време, преди от адските огънове да се родят мютите, повърхността на земята също била зелена. Сега дърветата и тревата там бяха кървавочервени, розови като плът и оранжеви като огнено кълбо, но един ден всичко това щеше да се промени. Когато въздухът и земята бъдеха очистени от всичко нечисто, щеше да бъде създаден нов свят; свят, в който щеше да царува простотата и добротата, загубени по пътя, и — както се пее в песента — добрите стари момчета щяха да се върнат при „зелените, зелени хълмове на дома...“

Роз гледаше търговския център и широките тротоари, облени в светлина, пълни с въздух, цвят и движение, и мислено го сравняваше със сивата, приличаща на буца сгур фасада на Рузвелт/Санта Фе, нейния дивизионен дом.

— Какъв ли е животът там, в другата половина... — обърна се тя към Ани. — Вярвам, че ще си добре там с вуйчо Барт. Струва ми, че веднъж ме води там. Когато бях... шестгодишна?

— Пет...

— Беше доста луксозно.

— Сигурно е по-добро от квартирата, в която започнахме живота си с Джак. Барт живее по-добре от повечето от нас, но... той върши важна работа. Когато високите жици от Черната кула отидат да го видят, няма да седят с колене до брадичката, нали така? — Ани посочи с ръка наоколо. — Запомни ми думите. Един ден навсякъде ще е също като тук.

Качиха се на елеватора за най-горната галерия с изглед на югозапад. Заради погребението на Роз ѝ беше даден пропуск от вътрешния щат У, който ѝ позволяваше да остане едно денонощие с

Ани. Взеха саковете си от стаята на портиера, набраха целта на пътуване, пъхнаха идентификационните си карти и се отписаха от регистъра за квартира.

Информацията беше предадена по мрежата на КЪЛЪМБЪС, който записа къде са били, къде отиват и кога ще стигнат. Текущото местонахождение и дестинация на всеки индивид се записваха временно в паметта на картите. Това позволяваше на началника на военната полиция да идентифицира всяка валидна карта. Началниците на военната полиция, силата за сигурност на Федерацията, наричани иначе „чорбари“, често извършваха случайни проверки на идентификационните карти на местата, известни като „точки за задушаване“. С помощта на портативни терминали те можеха да направят бърза проверка за състоянието на картата и за по-малко от две секунди да получат цялата история на притежателя на картата от файловете, съхранявани в КЪЛЪМБЪС.

През някои от съботните вечери, прекарвани при Чизъм в Сантана Дийп, Роз беше разговаряла с приятелите си за слухове за съществуване на субкултура, скрита в неизползвани служебни тунели и отдавна изоставени подземни инсталации от ерата преди Холокоста.

Когато откриваха такива места, ги изследваха и след това ги разрушаваха с експлозив или ги запечатваха и ги пълнеха с газ. Роз беше гледала няколко новинарски предавания, в които се описваше откриването на такива инсталации и последващото им разрушаване — но никога не се споменаваха за хората, живели в тези прашни тунели.

Ако не се брояха предаваните по телевизията съдебни процеси и екзекуции на нарушители на Първи кодекс — които бяха обвинявани в специфични, лични престъпления — Първото семейство не признаваше съществуването на някакви организирани групи дисиденти. И тъй като официалното мнение беше, че такива групи не съществуват, всяко споменаване за тях по дефиниция беше неоснователен слух, а разпространяването на такива слухове беше нарушение на Първи кодекс и при второ такова нарушение човек можеше да стане кандидат за „превъзпитаване“.

Докато слагаше идентификационната си карта в специалния джоб на гащеризона си, Роз мислеше, че животът във Федерацията силно контрастира със свободното съществуване на Плейнфолк, описано от Стив — тя беше споделила това с него по телепатичната им

връзка. Връзка така дълбока, че ѝ позволяваше да „вижда“ с вътрешното си око образи, които падаха върху ретината на очите му, да чува същите звуци, да мирише същите миризми и да споделя неговите чувства на силна радост или страх в моменти на смъртна опасност. И болка, защото когато го раняваха, тя също получаваше рани — но те, за разлика от неговите, заздравяваха учудващо само за часове.

Нова група туристи с широко отворени очи се изсипа на подземната станция под търговския център, когато Роз и Ани слязоха на рампата и през въртящата врата отидоха на перона за пътуване на запад. Пристигналата совалка вече беше заминала за депо, където щеше да бъде прехвърлена на друга линия, екипажът щеше да се смени, а после совалката щеше да се върне и да вземе Ани и други пътници, някои чак до западния терминал в Джексън/Феникс в новоприсъединения щат Аризона.

Роз огледа перона, но не видя вуйчо Барт.

— Той няма да дойде, докато не стане време за тръгване — каза Ани. — Барт не чака влакове... те чакат него. — За щатския началник на полицията и другите високи жици имаше запазено специално купе, Ани беше пътувала в него с Барт на идване и щеше да пътува по същия начин обратно. — Не е необходимо да чакаш, ако си имаш някаква работа.

— Искам да остана — каза Роз. — Не се виждаме толкова често и...

— Знам. — Ани се усмихна тъжно. — И сега, когато татко Джек си отиде...

Гледаха се известно време мълчаливо, после Роз каза:

— С мен се случват някои неща. Не мога да обясня, но... Ще отида горе.

Ани я погледна смаяна.

— А какво ще стане с учението ти? Означава ли това, че ще напуснеш лекарския институт?

— Не знам. Може би ще ми позволят да запиша втори курс. Знаеш как е. Разбрах, че съм необходима другаде.

Ани се огледа, след това зашепна:

— Това има ли нещо общо със Стив?

Роз кимна.

Ани помисли върху новината и, изглежда, стигна до някакво решение. Погледна най-близкия часовник, после поведе Роз за ръка към един коридор, който свързваше двете платформи.

— Не мислех, че трябва да го знаеш, но след онова, което ми каза при паметника — че Стив е жив, и онова, което ми каза току-що, трябва да ти призная нещо. Особено след като вече може би никога няма да се видим. — Онова, което щеше да каже, очевидно изискваше голяма емоционална сила.

Роз се наклони да я прекъсне, но Ани хвана ръцете ѝ.

— Не! Изслушай ме. Направих всичко по силите си да възпитам и двама ви по Книгата във всичко, което една майка-настойничка е длъжна, но при толкова дългото отсъствие на татко Джак това не беше лесно. Спомням си времена, когато бих могла да бъда по-мила и по-грижовна, и знаех, че вие искахте да съм такава, но... не бях.

— И знаеш ли защо? — продължи тя. — Във вас двамата имаше нещо. Начинът, по който си приказвахте, без да говорите, ме плашеше. Може би си въобразявах, но когато бяхте заедно... аз и татко Джак, и останалият свят сякаш бяхме изключени за вас. Вие бяхте различни. Особени. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да...

— Да, вие наистина сте особени. Не ме питай как и защо. Никой не ми го е казал. Много неща не ми казаха, но аз разбрах. — Ани пое дълбоко дъх и сложи ръце върху раменете на Роз. — Аз не ви носих в себе си, мила. Нито теб, нито Стив.

— О, Ани...

— Замълчи! Ти току-що завърши част от обучението си в Института за живот...

— Да, но не по акушерство. Това е семеен въпрос.

— Но ти знаеш приблизително как става това... искам да кажа как се раждат хората...

— Разбира се. Беше ни показана серия от видеографики.

— Е, когато влезеш в родилната зала, ти правят пълна упойка. Предполага се, че е за облекчаване на раждането, и обикновено губиш съзнание, но при мен не стана така. Призля ми и повърнах върху докторите, изплаших се и затворих очи, все едно съм изгубила съзнание. И те прекъснаха упойката.

— Никой не допускаше, че поглеждам крадешком продължи Ани. — И двата пъти беше едно и също. *Видях* бебетата, които извадиха от корема ми. Не бяха онези, които ми дадоха няколко дни по-късно в детското отделение.

— Сигурна ли си? — Роз беше объркана; не изненадана, а по-скоро любопитна.

— Съвсем. Както ти си сигурна, че Стив е жив. *Откъде* знам, е друг въпрос. Бяхте ми дадени и двамата да се грижа за вас. Но вие дойдохте отнякъде другаде. Може би затова винаги имах чувството, че сте особени... и изглежда, съм била права.

— Означаваш ли това, че Стив всъщност не ми е роден брат?

— Не мога да кажа. Но няма причина, поради която трябва да е. — Ани се усмихна. — Освен факта, че двамата винаги сте били по-близки от двете половинки на един бургер.

Прегърнаха се и Роз целуна Ани по бузите.

— Благодаря, че ми каза. Но това не променя чувствата ми към теб. Ти беше мила и грижовна и няма да позволя нито на теб, нито на някой друг да каже, че не си майка. Няма значение коя ме е износила. *Ти* си тази, която ме е отгледала.

— Просто си вършех работата — каза Ани.

— Ти направи повече от това и що се отнася до мен, ние винаги ще сме роднини. И ако Стив беше тук, той щеше да се чувства по същия начин.

Ани се отдръпна и извади друга кърпа. Попи сълзите си, после си издуха носа.

— Сега къде отиваш? В щат У?

— Да, но няма защо да бързам. Освободена съм от занимания до утре.

— Бих предпочела да тръгнеш сега — каза Ани. — Гласът ѝ бе пресекнат от вълнение. — Свалката скоро ще пристигне и... не искам вуйчо ти Барт да се разстройва. Той не обича да гледа сълзи. Така че тръгвай... хайде! — Тя внимателно сгъна кърпичката и отново избърса сълзите си.

Роз праметна чантата си през рамо и стисна ръката на Ани.

— Довиждане...

После се обърна и тръгна по коридора. Когато погледна назад, Ани я нямаше. Роз видя белия експрес „Транс-Ам“ — вагоните в

червено и синьо се плъзнаха плавно и спряха. Тя наведе глава и тръгна към площадката за излизане.

Макар че перонът беше претъпкан, нямаше блъскане за места — всеки си имаше резервация. Ани мина през совалката към купето ВИП и зачака Барт и неговия малък антураж да се появят.

Беше радостна, че е споделила дълго пазената тайна. Татко Джак беше умрял, без да я знае, но тъй като той беше само назначен настойник на децата, за него това не би значило толкова много. Сега, след като каза на Роз, Ани се чудеше дали е постъпила правилно. Надяваше се да е така. Ако Семейството беше набелязало друго бъдеще за тях, може би беше добре да знаят, че не са били износени от нея. Щеше да е *тяхна* задача — ако имаха такова намерение — да разберат защо. И откъде са дошли.

Видя Барт да идва с количка на перона и се сети, че беше отпратила Роз, без да я накара да обещае, че няма да каже на никого, освен на Стив за наученото. Но вече беше много късно да направи нещо. Трябваше да разчита на здравия й разум.

Когато разкри тайната, Ани очакваше товарът на плещите й да олекне, но бремето си остана. Тя не беше разказала цялата история. Откъде знаеше — с такава сигурност, — че Стив и Роз не бяха родени от нея?

Докато се преструваше, че е в безсъзнание, беше наблюдавала изпод мигли как вадеха изпод краката й бебетата с набръчкани личица и стиснати юмручета и как след това ги вдигаха и ги шляпаха да си поемат въздух. И в двата случая те бяха реагирали с давеници се писъци, както всички бебета в първия миг от живота си. Но вместо обичайните сиво-бледоморави телца, които бързо се променят до кремаворозови, когато дробчетата се напълнят с въздух, бялата кожа на нейните две новородени деца беше покрита с неправилни петна от черно, кафяво и масленозелено. А тези деца бяха създадени, като всички раждани деца, от семето на Джордж Уошингтън Джеферсън 31-ви, сегашният Генерален президент...

Имаше само едно обяснение. Или в нея, или в Генералния президент имаше примес от мютска кръв. Това беше срамна, смуцаваща тайна, която тя не можеше да сподели с никого. И щеше да

я отнесе със себе си, когато гробарят предадеше тялото ѝ на пламъците.

— Можеш ли да видиш Стив?

— Да...

— Ясно?

— Аз съм там с него — каза Роз. — Той е близо до центъра на осемте кръга.

— Осем кръга?

— Колиби, разположени в кръгове един в друг. Неговата е част от вътрешния кръг. Той е там и гледа един голям огън...

Карлстром видя как клепките на затворените ѝ очи се стиснаха още по-силно. Тя, изглежда, се опитваше да заличи получения образ. Устните ѝ се отдръпнаха назад и разкриха стиснатите зъби.

— Тя е с него!

— Клиъруотър? Добре. Ами Кадилак?

— Той също...

— Какво изпитват те към него?

— Много са ядосани, но все още му вярват.

— Хм... това място, където прекарват зимата... Можеш ли да ми кажеш къде е? — Карлстром дръпна стола на Роз към бюрото и постави ръцете ѝ върху голямата карта на Щатите отпреди Холокоста — на запад и на юг от Големите езера. — Знам, че снегът създава проблеми, но се опитай да опишеш района.

Карлстром внимателно наблюдаваше как пръстът на Роз бавно се вдига нагоре към западния бряг на езеро Мичиган — тя сякаш четеше брайлово писмо. Дишаше неестествено бавно и дълбоко. Гневът ѝ се смени със силна съсредоточеност.

— Тук някога е имало голям град. Високи блестящи кули от метал и стъкло са светели с всички цветове на дъгата...

— Реперна точка Чикаго — каза Карлстром, нетърпелив да ускори нещата. — Там ли е той?

— Не съм сигурна дали тази картина идва от него, или от картата... — Главата ѝ бавно се наведе, брадичката ѝ докосна гърдите, после, след малко, тя отново я вдигна. — Сега разбирам. Хората от

племето на неговите мютски приятели са свързани с това място. М'Колите са от кръвната линия на Ши-Карго.

— Правилно — каза Карлстром. — Но ние вече знаем това. Опитай отново. Той все трябва да има някаква представа къде се намира.

Роз се намръщи.

— Дървета, сняг... планини... на запад от водата.

— Това е по-добре. От мястото, където се намира, може ли да вижда водата?

— Не. Онези, които са му дали подслон, живеят по средата на голяма бяла гора.

— И са много...

Карлстром потисна неочаквано възникналото желание да удари безизразното лице на момичето.

— Близко ли е до Чикаго?

— Близко, да. Освен това друго не мога да кажа. За неговите очи навсякъде изглежда едно и също.

— Добре. Нека го оставим за минутка. Той знае ли, че си в неговата глава?

— Да...

Това поне беше нещо...

— Опитва ли се да те изключи?

— Не, този път не...

— В каква форма е? Душевно. Какво е състоянието на ума му?

Роз задиша дълбоко и се съсредоточи.

— Разтревожен е. От някакво съобщение. От умрял човек. Той има две имена: Първото започва като вашето... Кар... Кал...

— Келсо...

Роз бавно кимна.

— Второто име е свързано с някаква песен. — Тя се намръщи, поколеба се над непознатата дума. — Мекс... мексиканец... мексико?

Карлстром бързо смени темата.

— Какво е съобщението?

Генералният президент погледна замислено през сводестите прозорци на Овалния кабинет втория си любим пейзаж, после се

обърна към Карлстром.

— Не й ли вярваш?

Карлстром посрещна въпроса с вдигане на вежди.

— Досега се справяше добре. — В гласа му прозвуча съмнение.

Джеферсън 31-ви, който разбираше от нюанси, го погледна пронизително, след това се върна на мястото си до голямото бюро.

— Това също съответства на твоето тълкуване на плана на Брикман. — И посочи на Карлстром да седне.

— Точно така. Поради това искам вашето одобрение преди да действаме по тази информация. Залогът е голям. — Карлстром не беше забравил стоманения натиск на ръката на Генералния президент върху рамото си в началото на месеца.

Джеферсън беше изумен.

— С други думи, искаш аз да поема отговорността?

— Не. Искам вашия съвет. Във всеки случай, ако нещата тръгнат зле, аз ще бъда отговорен. Това е част от моята длъжност. Искам просто да съм сигурен, че вие сте огледали нещата от всички страни.

— Добре, нека ги разгледаме още веднъж... — Генералният президент обърна стола си към видеомонитора на страничната масичка отляво и разгледа точките от разговора им досега. Гласов преобразовател беше конвертирал стандартния лентов запис в бинарен код, който се беше появил в текстова форма на екрана. Централният процесор, който беше програмиран да разпознава гласовите им характеристики, добавяше имената им към репликите и отпечатваше думите на Джеферсън в синьо, а на Карлстром в червено за по-лесно проследяване.

— Така... според нея *истинската* причина, поради която Брикман е извадил от строя екипа, дошъл да ги вземе от Лонг Пойнт, е била, че се е страхувал от щетите, които Клиъруотър може да причини, след като влезе във Федерацията...

Карлстром кимна.

— Това е основната причина за промяна на намерението му. Разбрах, че сте прочели редактирани отчети от разпитите на Джоди Казан относно бягството им от Лонг Пойнт?

— Да. Изумителни са. Но това, което казва тя, истина ли е?

— Тя имаше стимул. — Карлстром не можа да сдържи усмивката си. — Не знам как точно е станало, но тя, изглежда, е имала

впечатление, че... ако сътрудничи... ще бъде възстановена като пионер.

— А нашите контакти в Ни-Исан?

— Новината е, че проектът Херън Пул е първата фаза на един неуспешен опит за преврат от семейството на Яма-Шита срещу шогуна. Нашите контакти не могат да потвърдят историята на Казан в детайли. Повечето от оцелелите от губещата страна след събитието са били екзекутирани или наскоро след това сами са посегнали на живота си. А фамилията То-Йота пази цялата история в тайна. Но според всички разкази са се случили някои много странни неща и, ако може да се вярва на нашите приятели, мютската кучка е като ходещ вулкан. Ако питате мен, Брикман ни направи услуга. Ние го изпратихме да я хване, но не му казахме как точно да я държи под контрол или...

— Или защо искаме да я върне жива, и то заедно с мютския ѝ приятел...

— Да. — Карлстром се опита да остане сериозен. — Надявах се, че вие ще ми дадете отговора, когато дойде време да бъда запознат с голямата тайна.

Джеферсън приличаше на баща, принуден да смърти любимия си син.

— Никой не ми е по-близък от теб, Бен. Но има някои неща, които е по-добре да не знаеш. Не е въпрос на доверие... в края на краищата ти ми помогна да заема този пост. Става дума за Роз Брикман. Никой всъщност не знае на какво е способна тя. Ако може да влезе в ума ти... и ти знаеш всичко, което зная аз... можем да изпуснем ситуацията от контрол.

— Тя казва, че не може, но... Приемам вашата гледна точка.

— Психиатрите, изглежда, мислят, че могат да контролират Клиъруотър с лекарства.

— При условие че тя позволи на някого да забие игла в ръката ѝ...

— Е, има и други начини. Нали затова Брикман би толкова път, докато ѝ влезе под кожата.

— Над и отвъд повика на дълга — засмя се Карлстром. — Все пак той е разтревожен. И след онова, което се твърди, че е станало в Херън Пул, има всички основания за това.

Генералният президент прегледа набързо няколко страници текст на дисплея.

— Кое то ни връща към Роз...

— Да. Тя казва, че може да неутрализира силите на Клиъруотър. Ако може да отиде достатъчно близко до нея.

— Очи в очи... Възможно ли е?

Карлстром вдигна рамене.

— Тъй като нямаме дресиран повелител, върху когото да провери, няма да научим, докато не опита. Но мотивацията има. Винаги, когато види образа на Брикман с Клиъруотър, тя практически изпада в истерия. Проблемът е, че трябва да приемем на доверие нейната претенция, че може да направи това. Тя не може да обясни механизма как ще наложи волята си на тази мютска кучка. Просто има чувството, че може да го направи.

— Нямаме база, за да започнем една толкова важна операция...

— Съгласен съм, но нямаме и голям избор.

— Но си сигурен, че тя ни е напълно предана, нали?

— Абсолютно. Тя не може да понася мисълта брат й да прави любов с мютка. Готова е да й прегризе гърлото.

— Да не ти се случва да разлютиш такава жена — каза Генералният президент.

— Е, вие сигурно знаете по-добре...

Генералният президент остави този намек за личния си живот без коментар. На малцина хора би им се разминало при такова нахалство... и дори само мисълта да направят такава забележка.

— И така, какъв е планът?

— Роз твърди, че тя и Брикман са еднакво надарени. Той има душевна сила да слага бариера пред Клиъруотър... ако отвори тази част на мозъка си. Проблемът е, че той прави всичко възможно тя да остане затворена.

— Причината може би е, че ни е изменил и не иска да разберем...

Карлстром поклати глава.

— Роз казва, че Брикман е с нас. Той винаги е знаел, че има тази дарба, но се е боял от нея. Той получава максимум от това, че е различен, но не иска никой да го знае. В общество като нашето, което е основано на подчинение и обявява за противозаконни всички приказки

за магия, не е много радостно да те обявят за телепат. Но *истинският* проблем на Брикман е, че не му харесва идеята някой да влиза в главата му. Дори и Роз. Нашето златно момче обича да е пълен господар на себе си.

— Познато ми е това чувство — каза Джеферсън.

Карлстром не се поддаде на уловката. Това възражение беше част от често повтаряното от Генералния президент твърдение: „Аз съм просто един от програмата за момчета“.

— Сега вече имаме по-ясна представа за намеренията на Брикман — подхвана Карлстром нишката на прекъснатия разговор. — Аз засегнах неговата основна грижа — възможната опасност за Федерацията. Неговите мисли са фокусирани върху начините и средствата да откара Клиъруотър и Кадилак безопасно до Уайоминг. И като прави това, въпреки нашите усилия да му попречим, той се надява да спечели тяхното пълно доверие... и да докаже на Мистър Сноу, че е човек от неговия свят.

— И тогава?

— Тогава ще заложи капан за тримата. Което беше неговата първоначална задача. Ще трябва да прекоси континента, за да го направи, но... Брикман е от онези млади хора, които обичат да довеждат нещата докрай.

— Знам, че сме направили правилен избор. Не ти ли казах, че нещата ще се наредят чудесно?

— Да, казахте ми — призна Карлстром. — Казахте ми също да го наблюдавам „зорко като ястреб“.

— О, не... това са *твои* думи, Бен, не са мои. Но ако бъда честен, те наистина изразяват онова, което имах наум. Бдителността не означава липса на доверие. В тези трудни времена това е просто разумна предпазливост.

— Съгласен съм. Все пак... ето как ще стане. Роз ще поддържа контакт с Брикман. Той планира да тръгне следващата пролет. Когато тръгне, тя ще го проследи и щом снегът се стопи, ще може да посочи точно неговото местоположение. В Ни-Исан това действаше чудесно. Можаме да съобщим на Сайд-Уиндър за възможността за среща и... сякаш като по чудо... се появява Брикман, облечен като пощальон, точно както беше казала тя!

— Да... страхотно.

Карлстром разпери ръце.

— Аз съм толкова нещастен от това, колкото и вие. Но каквото и да се казва в Книгата, и двамата знаем, че мютската магия е реалност. Единственият начин да се преборим с нея е да отвърнем по същия начин. Досега не ми бе позволен достъп до техните биоданни... въпреки факта, че работя с тези две деца... но не бяха ли отгледани те с такава цел? Защо иначе ще са в списъка за специално третиране?

— Добър въпрос. — Но Генералният президент не беше готов да отговори. — Добре... какво става в Уайоминг?

— Две неща. Никое от тях не е подробно обяснено. — Карлстром ги отметна на пръсти. — Първо, Брикман ще поднови връзката си с Хай-Сиера. И второ, ще открие, че сестра му е на борда на ешелона. Тя ще бъде изпратена като част от лекарския екип на борда на Биг Ред Уан.

Джеферсън присви очи.

— Интригуваща идея. Тя ли я предложи?

Карлстром беше изкушен да си припише заслугата, но реши вместо това да играе честно.

— Да. Обясни го по следния начин. Клиъруотър може да влиза в главите на хората и да ги кара да вършат разни неща...

— От рода на хипнотично внушение...

— Да. Нещо такова. Тя е направила няколко на Брикман. Нищо драстично. За щастие, от умствена гледна точка той е труден. Но тя е способна да създаде конфликт на интереси. Роз казва, че трябва да е колкото се може по-близко, за да изчисти емоционалната шлака, натрупана в мозъка му. На борда на „Ред Ривър“ тя ще е по-близко до мястото на действие и в същото време ще остане в пълна безопасност.

— Надявам се да е така. Не искам да загубим и двамата.

— Няма начин — каза Карлстром. — Ако всичко върви по плана и Брикман свърши своята част, нашите момчета ще се върнат с трима в торбата. — Той се изправи, закрачи по килима и накратко описа проектираната операция.

Генералният президент слушаше внимателно. И наблюдаваше и ръцете на Карлстром. Резките му жестове бяха показател за увереността му в предлагания план. Когато Карлстром свърши, Джеферсън завъртя леко стола си надясно и погледна през прозореца покритите със сняг върхове на Скалистите планини на фона на

изпъстреното с разкъсани облачета чисто, дълбоко, синьо небе. Рисунокът и верността на цветовете на света на компютърно генерирания образ, проектирани върху огромния извит екран, бяха поразяващи. Най-доброто след истинското.

Карлстром стоеше и чакаше.

След няколко минути тихо съзерцание, през което време Генералният президент загриза, а после внимателно разгледа левия си палец, той се обърна към племенника си.

— Звучи добре, Бен. Да почваме.

---

[1] Мъртъв при повишение. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

С приближаването на пролетта и стопяването на снега, когато скалистите дерета се напълниха със студена, искряща вода, мислите на Мистър Сноу се насочиха отново към съдбата на Кадилак, Клиъруотър и облачния воин, който беше обещал да ги спаси. Въпреки факта, че никой мют никога не се беше спасил от Огнените ями на Бет-Лем, той не се съмняваше, че един ден те ще се завърнат. Но щеше ли той да е жив да ги посрещне?

Известно време преди пътуването си до Източните земи Кадилак беше получил от един виждащ камък картини от смъртта на учителя си. Събитието, новината за което Мистър Сноу беше приел с толкова хумор, на колкото беше способен, трябваше да стане по време на Жълтеенето предишната година. Но сезонът беше дошъл и отминал и неговите стари кости остаряха с още една година. Бялата смърт беше започнала да отпуска ледената си хватка на земята, а той все още беше жив и здрав и без планове да се върне на мястото до двете реки, където беше намерен камъкът.

Погрешно ли беше разчел камъка Кадилак, или просто беше сбъркал годината? Преди битката с желязната змия той беше дал достатъчно доказателства за силата си като прорицател, но въпреки това все още беше новак. В камъните бяха записани и минали, и бъдещи събития, само че беше трудно да се каже кои какви са. Но дори когато гадателят разпознаеше нещата, които ще дойдат, беше изключително трудно да се установи с някаква степен на точност кога ще стане дадено събитие.

Белокосият летописец не се страхуваше от смъртта. Пътят беше начертан. Колелото бе завъртяно. Когато дойдеше време да отиде на Горната земя, той щеше да напусне света доволен да знае, че двамата му ученици ще преживеят трудностите, които щяха да дойдат, докато не изпълнят предначертаната им съвместна роля. Дразнеше го обаче мисълта да напусне сцената точно когато нещата бяха започнали да стават интересни.

Кадилак и Клиъруотър бяха мечът и щитът на Талисмана. Много пъти небесните гласове го бяха казали съвсем ясно. Те бяха говорили и за Брикман, облачния воин, чието присъствие също беше показано в камъните, които лежах под пътя на желязната змия. Брикман, заедно с младата жена, която той смяташе за своя родна сестра, щеше да изиграе също толкова важна роля.

Тези четиримата, които предстоеше да открият истинската връзка помежду си, бяха Избраните. Той знаеше това. Но ценната дарба на това знание не облекчаваше нарастващото му разочарование от липсата на знание за времето и мястото на неговата смърт. В прочетеното от Кадилак тя беше свързана със сцени на ужасно клане. Сцени, които, изглежда, предзнаменуваха пълното унищожение на племето. Няколко дни по-късно, когато той и неговите двама млади повереници бяха наблюдавали издигането в небето на облачния воин върху сините криле, които блестяха като остро желязо в лъчите на изгряващото слънце, Кадилак беше говорил по-директно: облачният воин щеше да се върне под маската на приятел със смърт, скрита в сянката му, и да отнесе Клиъруотър „на кървава река“.

Облачният воин наистина се беше върнал под маската на приятел и беше предложил да спаси Клиъруотър и Кадилак от лапите на майсторите на желязо. Тъй като те бяха избрани да подготвят пътя за Талисмана, Мистър Сноу беше убеден, че ще се върнат в Плейнфолк. Но ако Кадилак беше сбъркал датата на смъртта му поне с една година, може би беше прочел погрешно и всичко друго. Голямото умиране — мъчителният конфликт, който трябваше да предшества раждането на Талисмана и щеше да изисква големи жертви от Плейнфолк — може би щеше да се окаже по-ужасно за техните врагове: подземните хора и мъртвешките лица. „Кървавата река“ например — вместо да тече от телата на воините М'Кол, може би щеше да рукне от вените на майсторите на желязо, когато Кадилак, Клиъруотър и облачният воин избягат.

Ами ако думите на Кадилак бяха повлияни от ревност и чувство за малоценност? Завръщането на Брикман „под маската на приятел със смърт, криеща се в сянката му“ подсказваше, че той таи убийствени мисли срещу онези, които бяха спасили живота му и го бяха приели. Но можеше ли той да остане враг, когато научеше истинската си

идентичност? Мистър Сноу смяташе да му го каже, когато се върне... но кога щеше да стане това?

Мистър Сноу загърна наметалото от кожи по-плътно около тялото си, постла рогозката за приказване на любимите си камъни високо над селището, седна, обърна затворените си очи нагоре и насочи ума си към духовния свят отвъд небето. След час единствената му награда беше схванатият му гръб. Небесните гласове като всички космически интелекти, водили колебливите стъпки на човечеството от зората на Сътворението, предаваха само онова, което искаха да стане известно; те не бяха гражданско бюро справки.

На хиляда и сто мили на изток Карнеги-Хол, летописецът на племето Коджак, и неговите съюзници от съвета на старейшините търсеха съвет от същия източник с надеждата да разрешат дилемата, пред която бяха изправени.

Историята на „Избраните“ беше съчинена от Карнеги на база на основната информация, дадена му от майстора на желязо Изо Уантанабе. Мъртвешкото лице, което говореше зад страхотна маска, беше пресякло Голямата река да търси помощ от племето Коджак точно след първата яростна атака на Бялата смърт. Постигнатото споразумение включваше голямомащабна операция по издирване на петима „пътници“ далеч зад южния край на територията на Коджак. Ако ги откриеха, те трябваше да ги примамят с неустойимо съблазнително предложение за храна и подслон през зимата. И без да събуждат подозрение у тях, трябваше да забавят заминаването им до началото на пролетта, когато господарите на Изо щяха да изпратят военна сила да ги залови.

Ако всички бъдеха хванати живи, Коджак щяха да бъдат богато възнаградени с инструменти, облекло и мощно остро желязо. Мъртвешките лица им оставиха кафези с птици, които трябваше да бъдат пуснати в определен момент. Изо даде на летописеца парчета цветни панделки, които трябваше да бъдат завързани около един от краката на птицата преди тя да бъде пусната. Цветовете изразяваха различни прости съобщения и Карнеги-Хол вече беше пуснал една птица с бяла панделка с пет възела, за да укаже броя на „пътниците“, които бяха паднали в ръцете им. Капка кръв от двете страни на петия

възел показваше, че един от търсените от Изо „пътници“ е тежко ранен.

От този момент бяха започнали проблемите на Карнеги, защото в нетърпението си да направи сделка с майсторите на желязо и по този начин да има предимство пред съседите си той беше пуснал закръглената куриерска птица скоро след като неговите воители се бяха върнали с първата двойка пътници, но *преди* да научи, че неговите гости са един летописец и една повелителка, плюс трети, чиито сили засега бяха неизвестни. Поединично или заедно в една ужасяваща демонстрация на сила те бяха успели да разрушат четири стрелолости и техните двама другари бяха жертвали живота си, разрушавайки тялото на една от страхотните железни змии с небесен огън и земна гръмотевица.

Принудителното изтегляне на змията беше повишило статуса на племето Коджак в очите на съседите им, но това беше дало малко основание за задоволство на Карнеги-Хол. Летописецът разбра, че историята, която бе смятал за измислена, е била сложена в устата му от Талисмана. С действията си тримата мюти с прави кости бяха доказали по безспорен начин, че наистина са Избраните, и сега той беше изправен пред необходимостта да решава между два еднакво неприятни курса на действие.

Какво да направи? Трябваше ли да скрие лъжите си зад една все по-нервна усмивка и риска да разгневи Талисмана? Ако Избраните откриеха, че са предадени, страхотната сила, която Клиъруотър беше в състояние да извика, можеше да унищожи не само него, но и цялото племе! Алтернативата беше да се остави на тяхната милост, да признае всичко и да изложи племето на убийствения гняв на майсторите на желязо, когато те дойдат пролетта и разберат, че двама от петимата са мъртви, а другите трима са успели да избягат!

Стив, Клиъруотър и Кадилак също мислеха за бъдещето. Само че тях ги тревожеше не метафизическата връзка с Талисмана, а по-земният проблем как да се придвижат от точка А до точка Б. Това разстояние беше огромно, но най-много ги тревожеше разбирането, че пътуването от езеро Мичиган до високите равнини на Уайоминг трябва да се извърши през неизвестен брой враждебни територии,

ревностно защитавани от племена от кръвните линии на Д'Троит и С'Нати — смъртни врагове на Ши-Карго.

— Не разбирам защо не признаеш, че предлаганото от мен решение е идеално — каза Кадилак, когато се събраха за пореден път да обсъдят следващия си ход. — Дори Клиъруотър призна, че е разумно. Ще останем тук, докато не дойде време Плейнфолк да отидат на водата, след това тръгваме на север с делегацията на Коджак за търговския пункт, присъединяваме се към нашите хора — вероятно ще ги води Мистър Сноу — и когато всичко свърши, отиваме с тях у дома в Уайоминг. През целия път ще сме защитени благодарение на примирието. Какво по-просто?

— Нищо — отвърна Стив. — Идеята е блестяща. Съжалявам, че сам не се сетих.

— И аз съжалявам — измърмори Кадилак. — Защото ако се беше сетил, аз щях да се съглася и това щеше да тури край на всички безсмислени спорове!

— Има обаче едно нещо в нея, което куца. Ако приемем твоето предложение, това означава да висим тук до края на май. До края на периода, който вие наричате Нова земя.

— И какво от това?

— За три месеца могат да се случат много неща.

— Брикман. Колко пъти трябва да ти повтарям? *Нищо* няма да се случи с нас.

— Тогава защо чакаме? Защо не тръгнем направо?

Кадилак отвърна с уморена въздишка.

— Защото няма смисъл да предизвикваме съдбата. — Той вдигна ръка да спре Стив. — Да, знам какво ще кажеш, но моето виждане за значението на нашата роля в общата схема на нещата не се обезсмисля от желанието ми да вземем разумни предпазни мерки.

Стив се обърна към Клиъруотър.

— И този човек ме обвиняваше, че съм бил неискрен...

— Аз не съм неискрен. Просто подчертавам един факт.

— Разбрах. Добре. Ако в дебелията ти глава има място за някакви оригинални идеи, чуй внимателно следното. Може би ние тримата наистина сме родени в сянката на Талисмана... макар че защо е трябвало да избере мен, е загадка... и може би това обяснява защо

стигнах толкова далеч. Може би ние наистина сме тук, за да постигнем нещо, но доколкото знам, още никой не е обяснил какво е това нещо.

— Въпросът е следният — продължи Стив. — Вие сте тук, ходите важно насам-натам и си мислите, че сте недосегаеми, но минавало ли ви е през ума, че може би ние *вече сме направили* онова, което се иска от нас? Ако е така, какво ще стане с нас? Не са ли прекомерно големи изискванията ни? Няма ли нашият голям приятел на небето да оттегли защитата си? — Стив беше ужасно сериозен, но си струваше да се види лицето на Кадилак. Засягането на новоустановения авторитет на мюта му достави голямо удоволствие. — Помислете за...

— Ще помисля. Но ти току-що ни вдъхнови. Това, което каза, е най-добрият аргумент, който съм чувал за тръгване по най-сигурния начин за дома. През търговския пункт. След три месеца.

— Не можем да си позволим да чакаме толкова време.

— Разбирам. Въпреки твърдението ти, че може би няма повече да се радваме на защитата на Талисмана, ти предлагаш да изоставим всякаква предпазливост и просто... да си тръгнем по залез-слънце.

— Разбирам рисковете — каза Стив. — Но не се отнася само за нас. Ако не действаме бързо, ще пострадат много други хора.

— Ох, докога ще продължаваш? — недоволно възкликна Кадилак.

— Зависи от това колко можеш да си държиш устата затворена.

Мютът го подкани да продължи.

— Не мога да престана да се тревожа за кораба на джапа, над който прелетяхме — каза Стив. — Ако ни е видял, можем да имаме неприятности.

— Не разбирам как, но не се съмнявам, че ще ми кажеш.

— Яма-Шита има изключителна лицензия за търговия на Големите езера. Което означава, че този кораб е един от неговите. Двете постройки, които видях на брега, подсказват, че това е постоянен лагер. Не знам какво целят, но джапите няма да построят нещо толкова далеч без някакви средства за комуникация. Предполагам, че използват или някакъв съобщителен кораб, или...

— Пощенски гълъби... — Кадилак погледна Клиъруотър. — И ако са ни видели...

— ... можеш да си повече от сигурен, че новината вече е стигнала до Саракуза.

Дворецът в Саракуза беше главната квартира на рода Яма-Шита.

— Но — започна Клиъруотър — Яма-Шита е...

— Мъртъв. Знам. — Стив сложи ръка върху рамото ѝ. — Но родът му не е. Така че какво следва, Кади? Ти си единственият, която е влизал в главите на тези хора.

Въпросът подсили раздразнението на Кадилак от непрекъснатата съпротива на Стив срещу неговите планове и той изсумтя:

— Те ще искат реванш. Но нас какво ни засяга? Ти просто се позоваваш на това налудничаво предположение, за да наложиш собственото си виждане! Ние вече не сме в Ни-Исан и дори ако екипажът на този кораб ни е видял да прелитаме над тях, в което се съмнявам, не виждам какво ще ги накара да свържат самолетите с нашето бягство от Херън Пул. И дори ако по някакво чудо на умозаклучението го направят, то няма да ги заведе доникъде.

— Освен ако, разбира се, не намерят останките от катастрофата на магистрала 30. И онова, което може да сме оставили в самолетите...

— Добре. Да допуснем, че са ни свързали с Херън Пул. Признавам, че останките на двата скайрайдъра ще им подсказат, че сме продължили пеша, но те все пак нямат начин да знаят, че сме *тук*.

— Да се надяваме. И все пак не бива да се мотаем дълго *тук*. А ще се сблъскаме с още по-голяма трудност, ако отидем в търговския пункт.

— Защо?! — извика Кадилак.

— Защото там ще има три кораба с колела, пълни с червени ленти и самураи от рода Яма-Шита! Всички въоръжени до зъби и жадуващи за отмъщение!

— И какво от това? Те няма да ни познаят. През по-голяма част от времето, докато бяхме в Ни-Исан, Клиъруотър и аз бяхме с чиста кожа.

— Но аз не бях! — извика Стив и се удари в гърдите. — Колко мюти с руса коса има?

— Можеш да я боядисаш!

Стив избухна.

— Ах, колко умно! Да не мислиш, че това е единственото, което ме тревожи? Те *знаят*, че вие двамата сте от племето М'Кол! Ако не ни

задържат предварително, мислиш ли, че джапите ще допуснат вашите хора да си отидат, без да им отмъстят?! Кристо! Видях ги да разстрелват четирима от собствените си хора само за да покажат колко са добри скапаните им пушки! Доколкото ги познавам, те може да съсекат на парчета цялата търговска делегация на М'Кол.

Кадилак скри тревогата си зад пренебрежителна усмивка.

— Стига глупости, Брикман. Древният няма да позволи такова нещо.

— Страхотно. Ами ако не успее?

— Тогава другите делегации ще ни дойдат на помощ.

— Племената Ши-Карго може би. Но какво ще кажеш за Д'Троит и С'Нати. Те ще се радват на възможността да се нахвърлят върху вас. Бях на търговския пункт миналата година. Летописците се разбираха, признавам, но мнозина от техните воители изгаряха от желание за бой. Ако на М'Колите и на останалите от Ши-Карго не им бъде разрешено да търгуват, това ще е от тяхна полза. — Знаеш как е. На повърхността има усмивки, но под тях са готови да се хапят като кучета. Вашите хора са толкова заети в опити да си навредят един на друг, че джапите имат успех всеки път, когато правят сделка. Знам, защото когато не гледах вас двамата, ги наблюдавах как правят бизнес. Всъщност няма да ме изненада, ако използват някои от Д'Троит да забият ножа вместо тях.

— Това е още една причина да отидем там. Ако силата на Древния го напусне, Клиъруотър ще заеме мястото му. Ти видя какво се случи в Херън Пул. Тя ще направи същото, и дори повече!

— Ами ако се окаже, че не може? Ти загуби дарбата си да четеш камъните. Да предположим, че тя неочаквано открие, че повече не може да кара камъните да хвърчат във въздуха? Какво ще правим тогава?

Кадилак вдигна рамене.

— Ще трябва да приемем волята на Талисмана.

— Не съм съгласен. Аз искам да съм в състояние да мога да направя нещо. — Той посочи Клиъруотър. — Ти не можеш да разчиташ, че тя ще ни спасява винаги когато сме натясно.

— О? Защо не?

— Защото аз няма да позволя! — извика Стив. — Всеки път, когато един повелител освобождава сили, част от него умира. Знам,

защото Мистър Сноу ми го каза. Тези сили са като смъртоносен заряд. Увреждането на тялото на повелителя е директно свързано със силата, която преминава през него. Когато взех в ръцете си Клиъруотър след онова в Херън Пул, сякаш вдигнах изсушен царевичак. — Той я погледна в очите. — Ти беше неузнаваема. Мислех, че ще умреш в ръцете ми.

— И все пак съм жива...

— Знам. — Той стисна ръката ѝ. — Ти излезе сама срещу цяла малка армия и спечели. Но аз не искам отново да минаваш през това... което може би ще се случи, ако отидем на търговския пункт. Отсега нататък всеки наш план трябва да успее, без да разчитаме на земна магия. Това е скритото ни оръжие.

Кадилак се изсмя презрително.

Стив се нахвърли гневно върху него.

— Наистина мисля така, приятелче. Няма да ти позволя да ни поставяш в ситуация, при която тя трябва да оставя тялото си разкъсано на парчета отвътре само за да спаси жалкия ти задник.

Кадилак се поклони подигравателно.

— Толкова ти беше кръвната клетва за лоялност и дружба! Но тези неща са без значение за човек, който не е от Плейнфолк! — Той погледна гневно Стив. — Не ти си този, който има право да каже какво трябва да правим или да не правим. Пътят е начертан и ние трябва да вървим по него.

Очите му се спряха за момент върху Клиъруотър.

— Попитай нея. Ти може да си влязъл в сърцето и душата ѝ, но тя не е предала своето съществуване, защото то не е нейно, за да може да го стори. Великата небесна майка е поставила нея заедно с мен в ръцете на Талисмана. И ако тя поиска да даде живота си, ще го направи. С готовност.

Думите бяха последвани от съжалителна усмивка.

— Но това е нещо, което един подземен човек, който не вярва в нищо, не може нито да види, нито някога ще разбере.

— Грещиш, кръвни братко. Разбирам го много повече, отколкото си мислиш. Слушал съм много приказки за жертва, но онова, което липсва, е всякакъв израз на готовност от твоя страна да жертваш *твоя* живот, за да спасиш нейния.

— Ако ме познаваше толкова дълго, колкото я познавам аз — каза Кадилак, — щеше да разбереш, че не е необходимо да казвам онова, което се знае от момента, в който двамата се срещнахме още като деца.

„Ох! — помисли си Стив. — Наистина много елементарно се набутах в това.“ Погледна Клиъруотър за морална поддръжка. Тя отвърна с изражение на вежливо снизхождение; като майка, наблюдаваща две любими деца, счепкали се за дреболия.

— Хайде, кажи нещо! Заради теб споря с този глупак! Какво мислиш *ти*, че трябва да направим?

Тя се обърна към Кадилак.

— Облачният воин е прав. Ние трябва да тръгнем на запад веднага щом тревата погълне снега. Трябва да предупредим племето какво може да се случи на търговския пункт *преди* Древния и останалите да тръгнат.

— Това ще им даде възможност да решат дали да отидат там, или да не отидат — обясни Стив. — Ако *наистина* отидат, поне ще бъдат предупредени. Ще могат да подсилят делегацията си с повече воини... и да предупредят другите мюти Ши-Карго за онова, което може да се случи. — Той спря очаквателно. — Какво ще кажеш?

Кадилак гледаше двамата като човек, който е предаден.

— Преди да отговоря, искам да чуя как точно планирате да стигнем до Уайоминг. Какво имате предвид... някакви билки, които ще ни направят невидими? Хайде, Брикман. Вземи ни акъла с огромната си интелигентност!

Стив успя да потисне желанието си да го удари в лицето.

— Не се тревожи. Все ще измисля нещо.

За Стив прекараните с племето Коджак зимни месеци бяха вероятно най-щастливите в целия му живот, но също и най-разочароващите. Той беше благодарен за възможността да укрепи връзката си с Клиъруотър, особено след като сега тя беше узаконена чрез мълчаливото съгласие на Кадилак, но независимо колко приятен е партньорът, един млад мъж, особено такъв като Стив, не може да остане безкрайно в прегръдката на любимата жена. Той имаше нужда да върши нещо, но дебелият сняг, който покриваше земята от средата

на ноември до началото на април, изглежда, беше направил света почти да замре. Почти, но не напълно. Два или три пъти седмично, когато времето позволяваше, малки групи воители излизаха на лов и Стив отиваше с тях за поддържане на форма и за запознаване с терена.

Едно от по-интересните открития, което направи, беше, че не всички мюти се страхуват от големи водни пространства. Това, изглежда, беше присъщо на племена като М'Кол, които бродеха по високите равнини. Коджак, които живееха край езерото Мичиган — част от наричаната от мютите „Велика река“, — ловяха риба край брега, като използваша примитивни катамарани, крепени от тесни лодки, направени от намаслена бизонска кожа, опъната върху дървен корпус.

Катамараните, обикновено с екипаж от четирима души, се движеха с весла. Рибата се ловеше с въдици или с мрежи, теглени между две лодки. Ако срещнеха голям пасаж, по няколко лодки работеха заедно — първите заобикаляха пасажа със застъпващи се мрежи, като сближаваха носовете си, докато рибата не се превърнеше в кипяща, плъзгаща се маса. Спасяваха се само рибите с достатъчно мозък да се гмурнат под мрежите.

През зимните месеци лодките на Коджак бяха на брега, обърнати с дъното нагоре и здраво затиснати срещу виещите ветрове с купища камъни. През дългите вечерни часове мютите, скупчени около кръглите огнени камъни в колибите си, изкърпваха старите мрежи и плетяха нови. При много голям студ по краищата на езерото Мичиган се образуваше дебел слой лед, но дори когато нямаше лед силният хапещ вятър, който отвяваше тънки нащърбени слоеве пяна по стоманеносивата вода, и ниското облачно небе, което сякаш щеше да падне и да смачка всякакъв живот под себе си, бяха достатъчни да държат рибарите на брега.

Когато централната отоплителна система на дърветата накрая успя да разтопи снега от клоните и падащите капки покриха с дупчици упорития бял килим под тях, дойде време рибарите и техните семейства да пренесат палатките си на брега. Те изметоха снега от лодките и се заловиха за работа — провериха шевовете и връзките, подмениха разцепените дървета и намазаха бизонските кожи с животинска мазнина.

Риболовният сезон продължаваше от ранна пролет до късно лято и осигуряваше достатъчно риба за задоволяване на ежедневните потребности плюс един излишък, който се изсушаваше, както М'Кол сушаха късове месо, и се ядеше през зимата. Изсушената риба беше също главната стока, с която Коджак търгуваха с майсторите на желязо.

В Старото време езерото бавно било отровено, но за деветте столетия, откакто беше изсипан последният галон химически отпадъци, времето го беше излекувало и беше дарило водите с целувка на живот и сега те даваха богат улов на всеки с мрежа и необходимата настойчивост.

Друг интересен факт, който стана известен от разговора на Стив с лодкарите, беше, че Голямата река е считана за ничия от племената, чиято територия граничеше с езерото Мичиган. На практика това означаваше, че лодки на иначе враждебни племена често ловяха риба една до друга, без рибарите да изпитват нужда да си прерязват гърлата.

Стив просто запомни това заедно с всичко друго, което научи за Коджак. Чак по-късно, когато Кадилак направи свое собствено стряскащо откритие, тази страна от нравите на мютските рибари го наведе на една идея.

Откритието дойде неочаквано, когато Стив и Клиъруотър придумаха Кадилак да отиде до брега да наблюдава работата на лодкарите. Като равнинен мют, Кадилак не смяташе риболова за дейност, подходяща за един *истински* воин — макар старателно да скриваше това от домакините си — и не можеше да разбере каква може да е ползата от взиране в огромното, всяващо страх пространство студена вода.

Клиъруотър беше по-малко изплашена от това, но поради все още пресния спомен от пътуването по Голямата река споделяше антипатията му към сивите, неразгадаеми дълбини. Тя беше дошла по молба на Стив и за да му достави удоволствие, беше успяла да убеди и Кадилак да прекъсне един от безкрайните си разговори с летописеца на Коджак и да се присъедини към тях. Упорит като муле, той прояви малък интерес към работата на рибарите, отхвърли възможността да излезе и да работи с мрежите и се развесели чак когато по залез-слънце на брега запалиха огньовете и му предложиха топло място и

топла, изпускаща пара порция от дневния улов — който Стив беше помогнал да се извади.

Докато ядяха, тъмнината около тях се сгъсти и извиващите се пламъци оцветиха лицата им с оранжево зарево. Седнал между двамата лодкари, които го бяха поканили да се присъедини към техния екип, Стив гледаше Клиъруотър. Тя се беше погрижила Кадилак да остане на брега, докато той се върне, и сега двамата седяха един до друг. Очите ѝ бяха насочени към Кадилак. Но той беше спрял да яде и се беше обърнал настрана, загледан в нещо на брега на няколко метра зад бърборещата група рибари. Стив погледна в същата посока, но не видя нищо интересно нито в трепкащия кръг светлина, нито в сенките зад него.

Кадилак стана и отиде в тъмнината. Клиъруотър погледна Стив и му направи знак да го последва. Лодкарите и жените им продължиха да се хранят и да си приказват. Имаше няколко огъня и откакто беше започнало готвенето, мютите се движеха от един към друг.

На петнадесетина метра отвъд светлината, хвърляна от огъня, Стив видя Кадилак — коленичил и благоговейно сложил ръце върху един камък. Той клекна до него.

След като за малко бавно помилва камъка, Кадилак внимателно го вдигна на коленете си.

— Какво е това?

— Виждаш камък — отговори развълнувано Кадилак. — Не виждаш ли как свети! Дарбата ми се върна!

Стив виждаше само гладък камък с големината на бебешка глава. Клиъруотър се приближи и когато я погледна, Стив разбра, че тя знае всичко.

— Не тук — каза тя и поведе Стив и Кадилак зад корпуса на една намираща се наблизо лодка. — За момента е по-добре тази дарба да е известна само на нас.

— Какво става? — прошепна Стив, когато седнаха и погледите им се срещнаха.

Клиъруотър му направи знак да замълчи.

Кадилак затвори очи и изглежда, изпадна в транс. Главата му клюмна, после той я изправи и в същото време повдигна виждащия камък и го постави до челото си.

— Извлича от него образи — прошепна Клиъруотър.

Стив задържа дъх.

Без да навежда глава, Кадилак свали камъка върху коленете си. Очите му все още бяха затворени, но вниманието му беше фокусирано върху нещо в голямата водна шир зад Стив, нещо, което само той можеше да види.

— Червено небе... кръв и огън върху водата... коне, излизащи от вълните... с мъртви войници върху тях... със знамена от пламъци...

Мъртви войници... или мъртвешки лица?

Клиъруотър се пресегна и пипна камъка, който лежеше в ръцете на Кадилак.

— Откъде идват тези воини?

— От Източните земи... Ни-Исан...

Беше точно както се беше страхувал Стив.

Клиъруотър постави въпроса, който беше на устата му.

— Нас ли търсят?

— Да...

— Кога ще дойдат?

— Скоро... те знаят, че сме тук...

— Откъде? — попита Стив.

— Предателство... някои, които ни се усмихват, са ни лъжливи приятели...

Стив погледна Клиъруотър и кимна.

— Ясно. — Можеше да каже и без да пита, че те знаят кой е виновникът.

През следващите пет дни тримата тайно следяха Карнеги-Хол и с помощта на цифровите часовници, взети от двамата „мексиканци“ в Лонг Пойнт, отбелязваха неговите излизания и времето, през което отсъстваше. Винаги, когато беше възможно, вървяха подир него на безопасно разстояние и го наблюдаваха. Скоро започна да се очертава една схема. Общо взето Карнеги се държеше съвсем естествено и очевидно не знаеше, че е под наблюдение, но имаше един момент, рано сутрин, когато той, изглежда, проявяваше предпазливост.

Изчезваше за около тридесет минути в гората край селището. Пътят, по който тръгваше, криволичеше безцелно през концентрично наредените колиби. При всеки случай той влизаше и излизаше от

дърветата на различни места — но се връщаше по много по-пряк път, като от време на време спираше да поговори с хора от племето, които излизаха от колибите си да посрещнат изгряващото слънце и да напълнят гърдите си със свеж въздух.

След два дни, докато Кадилак държеше Карнеги-Хол ангажиран в един маратон „по пистата на паметта“, в който двамата поред разказваха историята на племената си, Стив и Клиъруотър тръгнаха из гората, като отчитаха времето, за да определят границите на разходките на летописеца. След като определиха радиуса на разходките, затърсиха — и намериха — или по-скоро чуха — онова, което търсеха.

На седмия ден станаха много преди изгрев-слънце, промъкнаха се на пръсти между колибите и влязоха в скривалището, което бяха приготвили. Бяха се споразумели, че Кадилак ще остане да размени обичайните сутрешни поздравии с Карнеги-Хол, така че да не събуди подозренията му, а после, след като капанът е заложен, ще се присъедини към тях.

Карнеги-Хол наистина се появи — вървеше тихо по хитро замаскирана пътека през гъстите храсти. Спря само на няколко метра от мястото, където лежаха Стив и Клиъруотър. Те наблюдаваха със затаен дъх как той разтвори клончетата на един висок храст и извади една кошница — като онези, използвани от майсторите на желязо за отнасяне на птици на пазара.

Карнеги отговори на тихото гукане на птиците, отвори хранилката, после извади малка торбичка със зърно от вътрешния джоб на кожената си дреха. Торбичката, както и кошницата, бяха изработени в Ни-Исан.

Клиъруотър събра длани пред устните си и издаде един от вибриращите птичи крясъци, които вълчиците М'Кол използваха да общуват помежду си.

Крясъкът предизвика подобен отговор, последван от шум на човек, който се провира през храстите. Карнеги-Хол се обърна. Първоначалната изненада на лицето му се превърна в учудване, когато видя Стив и Клиъруотър. Кадилак пристигна само след секунда.

Летописецът трепна, сякаш щеше да побегне, след това замръзна, защото видя предупреждаващия блясък на леденосините й очи и протегнатите напред ръце, чиито сплетени пръсти сочеха към

гърдите му. Пръсти, които можеха да освободят сила, по-голяма от поразяващата мощ на хиляда стрели от арбалет. Торбичката със зърното падна от треперещите му пръсти, но той не се опита да я вдигне. При разкритото предателство Карнеги нямаше никакво желание да проверява търпението на Талисмана с някакво движение, което можеше да се изтълкува погрешно като дръзко неподчинение или — още по-глупаво — опит за нападение.

Докато Стив проверяваше какво има в кошницата, Кадилак прие най-строгото си изражение и погледна укорително летописеца. Той на свой ред се опита да изглежда подходящо разкайващ се, но и да запази известна следа от предишното си достойнство. Положението беше деликатно. Карнеги-Хол беше по-възрастен — и следователно имаше предимство пред по-младия си колега; той също така беше много по-едър от Кадилак и освен всичко друго беше мил домакин.

От друга страна, Карнеги не беше оправдал доверието на хората, на които беше предложил подслон. Такъв вид гостоприемство не беше непознат, но не се предлагаше често на членове на друго племе и още по-рядко на онези, които са от друга кръвна линия. Но строгият кодекс на Плейнфолк, към който се придържаха повечето племена, забраняваше такова предателство. Ако едно племе има лоши намерения спрямо онзи, който търси подслон, то го прогонва или просто го убиваше. Но ако като Коджак го приемеше в огнения кръг и в колибите, обичаят изискваше към госта да се отнасят като към брат или сестра по душа.

Да постъпиш по друг начин се смяташе за акт на безчестие и виновната страна губеше всякакъв статус. Съдба, по-лоша от смъртта, която също следваше неизбежно. От само себе си се разбираше, че се очаква получаващите такова гостоприемство да съблюдают същите строги правила на поведение.

— Колко са? — попита Кадилак.

— Два... — Стив затвори хранилката и постави кошницата в краката на летописеца.

Карнеги-Хол гледаше протегнатите пръсти на Клиъруотър. Те все още бяха притиснати един към друг и насочени към гърдите му като цевите на страхотните оръжия на майсторите на желязо, които беше видял на търговския пункт. Да... трябваше да се досети, преди да се забърка с Избраните. Толкова строга! И никаква усмивка! Ако това

беше проба на онова, което щеше да дойде, той беше радостен, че Великата небесна майка Мо-Таун не го беше обременила с възвишена съдба. Е, човек или пчели, или губи...

И като пренебрегна проклетото доказателство в краката си, той разпери философски ръце и се опита с усмивка да обезоръжи главния си обвинител.

— Какво мога да ти кажа...

Стив беше най-бърз.

— Всичко.

Стив седеше в колибата, която споделяше с Клиъруотър, гледаше кошницата с гълъбите и размишляваше върху признанието на Карнеги-Хол. Една от птиците, с панделка да покаже, че пътниците са все още „задържани“, трябваше да бъде пусната, когато снегът се стопи; втората трябваше да се държи в резерва в случай, че стане нещо непредвидено.

Кошницата беше между него и Кадилак. Клиъруотър седеше с кръстосани крака на входа с гръб към тях, така че можеше да вижда какво става навън. След като доброволно призна всичко, Карнеги-Хол помоли за прошка, но не беше сигурно, че на него и на старейшините на племето може да се вярва. От друга страна, след като изслушаха неговата версия на историята, Кадилак и Стив не можеха да го осъдят на бърза ръка, още повече че те също бяха виновни в една малка измама.

— Мисля да изпратим съобщението, което чакат джапите.

— Защо? — попита Кадилак.

— Защото те ще ни помогнат да отидем в Уайоминг.

Кадилак го изгледа озадачено.

— Почакай за момент. Мислех, че искаш да ги избегнеш. Не беше ли за това цялата суетня?

— Да, но нещо, което ти каза, когато спорехме, ме наведе на тази идея. Ти говореше да тръгнем на коне по залез-слънце.

— И?

— Така ще стигнем до Уайоминг. На коне.

— На коне... — Кадилак не можеше да повярва на ушите си. — Искаш да кажеш да останем тук и да се изправим срещу цял кораб със

самураи само за да вземем три коня...

— Повече от три. Колкото можем.

Кадилак погледна Клиъруотър.

— Виждаш ли какво става, когато човек излиза с лодки във водата? Умът му подгизва!

— Слушай! — викна Стив. — Те вече знаят, че сме тук. Може би дори са решили да ни посетят дори ако гълъбът, който Карнеги-Хол трябваше да изпрати, *не* пристигне. Защото знаят, че птиците може да са умрели от студ или изядени, или да се е случило нещо друго с тях.

— В такъв случай трябва да преминем към изпълнение на първоначалния ти план и да заминем днес!

— Не можем да го направим.

— Небесна майко! Защо да не можем? — извика Кадилак.

— Не можем просто да изчезнем и да оставим тези хора да бъдат обвинени и наказани. Ако не бяха те, нямаше да преживеем зимата.

— Какви ги дрънкаш?! Те просто ни угояваха, за да ни убият!

— Недей така! Прояви малко признателност. Първоначалното им намерение може да е било такова, но не стана така. Карнеги-Хол ни обясни всичко. Ако ти трябва да помогнеш за сплотяването на Плейнфолк, не трябва ли да започнеш, като покажеш малко лична солидарност?

— Щом казваш. — Кадилак го погледна предпазливо. — Не знаех, че толкова лесно прощаваш.

— Тактическо решение. С кораб, пълен с джапи, тръгнали на път, не е необходимо тези хора да стоят като врагове зад гърба ни. Ние искаме те да се бият заедно с нас.

— Съгласен съм, но може ли да им се вярва?

— Не става дума за доверие. Ти видя реакцията на Карнеги пред Клиъруотър. Те са изплашени от онова, което може да се случи, ако тя реши да действа. Това племе не е имало повелител повече от две десетилетия, но те разпознават такъв, когато го видят. Не се тревожи. Единственото, което трябва да направи тя, е очите ѝ да заблестят и те ще се строят в редица.

— Шегуваш се, Брикман. Единственото нещо, в което можем да сме сигурни, е, че те ще стоят настрана и ще чакат да се присъединят към печелившата страна. Чу какво каза Карнеги. Той е готов да

ангажира племето в атака срещу майсторите на желязо, *при условие че тя ще успее.*

— Да. Не трябва да има оцелели майстори на желязо... защото това може да доведе до втора наказателна експедиция. Това опасение не е неоснователно. Онова, което разбрах от него, е, че племето ще ни окаже всякаква помощ, но ние трябва да предложим план за атака, който... ако се окаже погрешен... няма да се отрази неблагоприятно на Коджак.

— С други думи, трябва сами да свършим цялата работа.

— Кади, тези хора живеят на фронтовата линия. Най-близките майстори на желязо са само на осемдесет мили. *Ние сме причината тези джапи да дойдат.*

Кадилак удари юмруци в бедрата си.

— Но те нямаше да дойдат, ако Коджак не ни бяха предали!

Стив му махна да се успокои.

— Станалото — станало. Ако си честен, ще признаеш, че ние сме също толкова виновни, колкото и те.

— И какво предлагаш да правим?

— Ти вече отговори.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти прочете камъка. „Кръв и огън върху море...“ Ще се качим на кораба на джапите и когато доближи брега, ще го запалим.

— Просто ей така?

— Да — каза Стив ядосано. — Взривяваме дъното. Той започва да потъва... джапите го напускат... хора и коне плуват към брега... Коджак ги избиват със стрели, докато плуват или когато излязат в плитчините и на брега. Какво ще кажеш?

Кадилак се намръщи.

— Блестящо. Но не пропускаш ли нещо? Ние не знаем кога ще дойде корабът и дори ако знаем, как ще се качим на него *преди* те да дойдат тук?

— Не се тревожи, ще измислим нещо. Жалко само, че ти използва трите торбички с експлозив. Няма значение... ще трябва да се задоволим с онова, което ще намерим на борда.

— Ти си луд...

— Не, чуй ме. Ако е голям кораб, ще има оръдия. Значи ще носят черен барут. И трябва да имат някакви ракети...

— Надяваш се, че...

Стив не отговори. Той виждаше всичко това.

— Можем да организираме един фойерверк в кораба за отвличане на вниманието, след това ще използваме черен барут да взривим парния котел и да запалим складираните дърва...

— И ще го довършим, като пробием дупка в корпуса... — В гласа на Кадилак прозвуча саркастична нотка.

— Да. Когато дойдох да те изведа от Ни-Исан, се промъкнах незабелязано в машинното отделение, така че знам общото разположение там. След като взривим парния котел, корабът се превръща в неподвижна патка и дори да загасят огъня...

— Той ще потъне... Да. Трябва да призная, че го представяш като много лесно, но някак си не мога да повярвам, че ще стане.

— Е... очевидно ще изисква известно време да се подготви.

— Точно така. А точно време не ни достига. Те са на колко... осемдесет мили оттук до пристана в Бентън Харбър?

— Може да е малко повече.

— И каква е скоростта на един кораб с колела? Десет мили в час?

— Зависи от времето. Ако има насрещен вятър...

— Добре, нека са осем. Това означава десет часа. Приемам, че двамата ще работим върху този...

— Такава е идеята.

— Добре. От камъка знаем, че корабът ще пристигне под прикритието на тъмнината. Най-доброто време за една изненадваща атака, което мога да си представя, ще е вероятно призори.

— На това разчитам. Но ние можем да имаме повече от десет часа. Зависи колко бавен е корабът.

— Няма голяма разлика. Дните стават по-дълги и няма да имаме дори десет часа тъмнина! Да не би да планираш да разрушим кораба посред бял ден!

— Не. Но вътре в кораба е много по-тъмно.

— Добре, съгласен съм. Нека приемем, че *наистина* имаме десет часа тъмнина. Освен проблема с качването на борда трябва и да намерим пътя вътре в кораба, да открием помещението с барута и ракетите, да влезем, да откраднем каквото ни трябва, без кражбата да бъде открита, да сложим експлозивите и да се махнем, без да ни

хванат. Кажи ми... какво ще правят джапите през цялото това време? Ще стоят и ще ни гледат със скръстени ръце?

Стив избухна.

— За Бога, Кади! Казах, че би могло да стане! Не съм казал, че ще е лесно!

Кадилак поклати глава.

— Трябва да измислим нещо друго, Брикман. Идеята ти е чудесна, но изпълнението ѝ е много трудно.

— Трудно? Това е просто невъзможно! Но въпреки това ще го направим.

— Как?

— Не ме питай как! Още не знам! Просто знам, че ще стане! Може би не точно така, както го обясних, но ние с теб ще потопим този кораб! Искаш да знаеш *откъде* знам? Когато ти започна да извличаш онези картини от камъка, аз започнах да виждам картини в главата си. — Той спря. — Знаеш ли какво видях? Теб. На кораба. И аз с теб в една каюта... и от пода излизаше вода.

Кадилак, изглежда, прие това откровение съвсем сериозно.

— Вярно ли?

— Не се шегувам, кръвни братко.

— Избягахме ли?

Стив вдигна рамене.

— Не видях. Ще трябва да изчакаме и да видим.

След още един ден, прекаран в теглене на мрежи, Стив намери решение на изглеждащия на пръв поглед нерешим проблем за пресрещане на кораба на майсторите на желязо. Беше толкова очевидно, че му се искаше да се скрита за това, че не се беше сетил по-рано. От вълнение изскочи от лодката и не изчака вечерята.

Отведе Клиъруотър настрана и бързо ѝ обясни плана си. После, все още обзет от ентузиазъм от собствената си находчивост и без да я попита какво мисли, затича към центъра на селището, като ѝ викна да го последва.

Измъкна Кадилак от прегръдките на трите му прекалено любвеобилни другарки в леглото, прекъсна протестите му и го заведе при Клиъруотър, която седеше и чакаше пред общата им колиба. Вече

беше сложила дърва в огнения камък и пламъците бяха достатъчно ярки, за да четат пластифилмовата карта. Стив седна на една от рогозките за приказване, а Кадилак седна отляво, срещу Клиъруотър, допълвайки триъгълника. Гледаше ги тъжно.

Стив извъртя картата към Кадилак и посочи реперна точка Чикаго.

— Виж... Ние сме тук, а корабът на джапите, който видяхме... — пръстът му се премести към Бентън Харбър — беше някъде тук. Карнеги го разгледал добре, когато човекът с желязна маска го извикал да сключат споразумение да ни хванат, и от описанието, което ми даде, съм сигурен, че е същият. Той смята, че там има двадесет, може би двадесет и пет души, включително жени и деца, плюс онези, които са оставени да пазят кея. Ако се съди от размерите на кораба, не може да се повече от петдесет. Ти каза, че си видял огън на водата. Имаш ли някаква представа за кораба?

— Само че беше огромен... като онези на търговския пункт.

— Квадратните, като онзи, който видях отвътре. Каютата, в която бяхме, беше като онази на Сайд-Уиндър в машинното отделение. Това е разбираемо. Ако онези в Бентън Харбър се канеха да опитат нещо, отдавна щяха да са тук. Обаче не. След случилото се в Херън Пул те ще дойдат с много сила. Не само за нас, но и за да се защитят, в случай че Коджак в последната минута размислят. Джапите не са луди да стоварят шепа бойци на територията на племе, което има хиляда воители. Но преди да се нахвърлят върху нас те ще дойдат тук. — Стив показва Бентън Харбър. — Защото тези хора са единствените, които знаят къде точно сме ние...

— И тогава ние се качваме на борда, така ли?

— Да. Какво мислиш?

— Е, дотук не е сложно. Остава проблемът как да отидем там, а и още не знаем кога ще пристигне корабът.

— Прав си. Просто трябва да чакаме, докато се появи.

— В Бентън Харбър?

— Или наблизо. Значи трябва да тръгнем възможно по-бързо.

— Разбирам... — Кадилак имаше сериозни основания да се тревожи за тактиката на Стив. — Да предположим, че корабът с колела не се появи цяла седмица. Какво предлагаш да направим — да поискаме джапите в Бентън Харбър да ни осигурят храна и квартира?

— Не. Ние с теб ще ловим риба.

— Да ловим риба? — Кадилак и Клиъруотър се спогледаха, после мютът каза: — Никой от нас не знае да лови риба.

— Докато стигнем там, ще се научим. Двамата лодкари Коджак ще ни научат.

— А Клиъруотър?

— Аз ще остана тук — каза тя.

— Като заложник?

— Не. Като наша последна отбранителна линия. Ако не успеем да потопим кораба с колела... — Стив не довърши.

— Значи не си съвсем против използването на земна магия — каза подигравателно Кадилак.

— Това зависи от Клиъруотър. Но ако тя реши да го направи, това ще стане чак след като ние с теб сме опитали всичко друго... и не сме успели.

Кадилак се обърна към Клиъруотър.

— И си съгласна, така ли?

— Бих предпочела да дойда с вас, но иначе да, съгласна съм. Ти можеш ли да измислиш нещо по-добро?

Кадилак видя предизвикателния ѝ поглед и насочи вниманието си към картата.

— Аз не се страхувам да участвам в самоубийствена мисия... просто не искам да умра преди да имам възможност да вляза в бой с врага. Тези лодчици не са направени за пресичане на такива огромни водни пространства.

— Няма да ги пресичаме — каза Стив. — Ще плуваме покрай брега. — И показа на картата. Щяха да заобиколят извития южен бряг на езерото, без да губят брега от поглед.

За защита от времето щяха да опънат кожи на дървена рамка, за да има сухо място, където да спят на смени. Стив предложи също да сложат мачта и платно, като на малките лодки на майсторите на желязо, каквито бяха видели по река Хъдсън. Платното щеше да бъде направено от няколко рогозки за приказване — една от стоките, която се разменяше от джапите на търговския пункт.

За храна Стив предложи да вземат сушена риба и да я допълват с прясна, която успеят да уловят по пътя с мрежи. Щяха да използват

мрежите и като доказателство, че са обикновени рибари, но щяха да ги пускат само ако заподозрат, че на брега живеят други племена.

След като пристигнеха в Бентън Харбър, щяха огледат внимателно сушата с далекогледа, да хвърлят мрежите, да отидат на пристанището и да се опитат да продадат на джапите прясна риба.

Тогава, обясни Стив, в играта щяха да влязат уменията на Кадилак — например да подслушва японците, за да научи кога се очаква да пристигне наказателната експедиция. А когато корабът дойде, те ще са станали обичайна гледка и ще могат, без да събудят подозрение, да се мотаят около джапите и да се качат на него.

— Това е — завърши Стив. — Дотук планът е добър. Намери слабите места в него.

Кадилак се загледа в огъня и се замисли. Мисълта да плуват с лодка беше достатъчно ужасна; перспективата да прекарат като в капан на кораба трябваше да приеме смело, за да не изгуби инициативата. Макар и със слаби места, планът имаше достатъчно достойнства, защото след като стъпеха на борда, всичко зависеше от неговите лингвистични способности и това щеше да му върне ръководната роля.

Беше време да възстанови равновесието.

— Мина ли ти през ума, че край Бентън Харбър може да има племе рибари? Ако те вече търгуват с джапите, могат да се ядосат, ако се опитаме да се намесим.

Стив отхвърли възражението.

— Ще им кажем, че сме се загубили. Ветровете са ни отклонили от курса.

— Добре, да предположим, че предложат да ни покажат пътя?

— За това ще мислим, когато отидем там. Стига, Кади. Джапите може да са избрали това място точно защото наблизко няма никой.

— Може и да е така. Да предположим обаче, че не проявят интерес да търгуват с нас. Те самите са доста добри рибари.

— Няма да ни навреди да попитаме. Кристо! Трябва да използваме *всички* възможности. Когато казах да посочиш слабите места, имах предвид големи. Това, което посочваш, са дреболии!

— Тепърва започвам. Добре, ще ти покажа един голям недостатък. Използването на платно от слама. Коджак не правят платна, което, ако се замислиш, означава, че никой и от съседите им не правят платна. Корабите, които посещават търговския пункт, се движат

от колела, захранвани с пара. Единственото място, където мют може да е видял лодки с квадратни платна, изтъкани от слама, е Ни-Исан. Ако аз съм капитанът на кораба в Бентън Харбър и видя да идват мюти с такава лодка, ще ги заподозра, нали?

— Прав си... Браво, че се сети.

— Имам друга идея, която може да свърши по-добра работа от опита да им продадем риба, която те не искат.

— Казвай.

— Вместо да пращаме гълъба, който чакат джапите, защо ние не им занесем съобщението?

— Искаш да кажеш от Карнеги-Хол?

— Да. Връщаме двата живи гълъба и останалите панделки, за да докажем, че сме в играта...

— И да потвърдим, че Коджак все още държи петима пътници...

— И че онзи, който е бил ранен, се възстановява.

— Това ми харесва — каза Стив. — И за доказателство можем да занесем един смачкан шлем и два пистолета.

— Хитро. Но има и нещо по-добро. — Кадилак замълча, наслаждавайки се на момента. — Обясняваме на джапите, че... поради някаква причина, която ще измислим по-късно... племето е преместило селището си по-навътре, а ние сме изпратени да заведем майсторите на желязо при тяхната плячка. Кое то означава, че нашите двама лодкари могат да отплуват за дома и... ние да сме на кораба...

— И ще сме гости на джапите...

— И Клиъруотър ще знае, че сме на кораба, и може би... ако имаме късмет... кога трябва да пристигне той.

Стив видя всичко това като на цветен видеоекран. Дори и да бяха в трюма, те нямаше да пътуват тайно. Щяха да са в центъра на действието и Кадилак щеше да може да подслушва всички. Скри раздразнението си, че отново идеята на мюта се бе оказала по-сполучлива.

— Не е лошо — призна той.

— Не е лошо? — възкликна Кадилак иронично. — Направо е блестящо!

Клиъруотър ги прегърна развълнувана. Те също я прегърнаха през кръста и затвориха кръга, като се стиснаха за китките. Като истински братя по душа.

ГЛАВА 10

Въпреки някои внезапни бури по пътя, при които страничните поплавъци потъваха във водата, пътуването от реперната точка Чикаго до Бентън Харбър мина без големи инциденти. Видяха лодки на други племена, но както беше предсказал Стив, като цяло успяха да преминат незабелязано.

Първата половина на пътуването мина с помощта на мачта и едно платно, вдигнато на примитивна рея; през останалата част гребяха. Беше тежко. Известно време се чувстваха, сякаш ръцете им са откъснати от раменете, но здравите им, силни тела издържаха напрежението.

Най-трудно се понасяше морската болест. През първите два дни Стив чувстваше, че му се гади, но успя да остане в относително добра форма; Кадилак, от друга страна, прекара по-голямата част от пътуването с глава, повесена над борда. Повръщаше веднага щом хапнеше нещо, но дори когато стомахът му беше празен, продължаваше да стене и конвулсивно да се свива, все едно се опитваше да повърне вътрешностите си.

Разтревожен от впечатлението, което можеха да направят, ако Кадилак — който трябваше да е представител на племе от печени рибари — слезе на брега бледен и започне да залита, Стив убеди лодкарите Рейджинг-Бул^[1] и Дет-Уиш^[2] преди да стигнат до джапите да изтеглят лодката през нощта на юг от Бентън Харбър. Това даде възможност на Кадилак да хапне и пийне и малко време на стомаха му да обработи храната през няколкото часа сън на твърда земя.

Отплуваха на разсъмване, като оставиха изгряващото слънце зад гърбовете си, после заобиколиха, за да се приближат към кораба от югозапад — маневра, предприета да създаде впечатление у майсторите на желязо, че са пресекли езерото Ми-шига, без да слизат на брега. Морето, което беше изстъргало стомасите им през предишните четири дни, беше или милостиво спокойно, или злокобно гладко според

степената на оптимизъм, с която всеки член на дръзкия квартет гледаше на следващата решаваща фаза на операцията.

Рейджинг-Бул и Дет-Уиш бяха инструктирани да откарат Стив и Кадилак до избраното място, а след това да се върнат у дома, да съобщят за успешното им пристигане и да предадат всяко друго съобщение, което им бъде дадено. Никой от двамата лодкари не знаеше за плана да потопят кораба с колела. Това се дължеше не на липсата на доверие — двамата мюти вече бяха поели голям риск с откарването им до Бентън Харбър. Беше просто непредпазна мярка в случай, че нещата тръгнат съвсем погрешно. Колкото по-малко знаеха те, толкова по-добре за всички.

Изо Уантанабе, дребната мижитурка, командваща отряд от трийсет души в Бентън Харбър, слезе на брега да ги посрещне без маска и след обичайните поклони, задължителни за срещите между мюти и майстори на желязо на търговските пунктове, изслуша вежливо съобщението на Карнеги-Хол, което му предадоха. След това му дадоха останалите цветни панделки и кошницата с двата гълъба. Уантанабе, изглежда, повярва на историята им, ако се съдеше по изражението му, но не се разбра какво мисли. Чак когато отвиха двата тракерски пистолета и един от смачканите шлемове, взети от пилотите на АМЕКСИКО на Лонг Пойнт, интересът му нарасна. Магазинът на единия пистолет беше празен, но когато Уантанабе натисна спусъка, от дулото излетя въздушна струя. ЧУУ-уии-ЧУУ-уии-ЧУУ-уии!

Ауууууу!

Джапът беше изненадан, но за щастие стискаше здраво пистолета и когато Стив и Кадилак подскочиха с престорен ужас, прикри объркването си със силен смях. Наблюдаващите войници се присъединиха към присмеха над тъпите тревни маймуни.

Като внимаваше да не се покаже много запознат, Кадилак обясни, че във втория пистолет все още имало „дълго желязо“, което се изхвърляло във въздуха от въздушен демон, затворен в бутилка, скрита в частта, която Уантанабе държал в ръката си. След като изстреля троен залп във водата, джапът наблюдава как неговият сержант стреля още няколко пъти, после каза, че е доволен. Това как огледа високотехнологичния смачкан шлем беше по-показателно и напомни на Стив за начина, по който Нобуро Нака-Джима, суровият, но симпатичен лидер на ронините, се беше отдръпнал от радионожа.

Уантанабе разбра, че това е шлем на воин, но знаеше също — както знаеше, когато огледа вътрешността на крилатата колесница — че полираната, твърда като кост пластмасова черупка с мека подплата отвътре, посребрено забрало, слушалки, филтри, микрофон и гнезда за жак са неизвестни неща от един чужд свят, където робуват на тъмната светлина. Пистолетите бяха едно нещо, но това тук беше лошо — дори направо зло.

Стив наблюдаваше развеселен как Кадилак показва шлема на джапа, като го обръща ту на една, ту на друга страна според нарежданията му. Джапът не смееше да го докосне и след като го огледа от всички страни, нареди на Кадилак да го увие пак и заповяда на сержанта си да го прибере. Той отвори своята *кубибукоро* — торба, използвана за пренасяне на отсечени вражески глави, и Кадилак пусна увития шлем в нея. Сержантът имаше щастливия вид на човек, който се е освободил от бомба с часовников механизъм десет секунди преди да избухне.

Уантанабе им благодари с пренебрежително свити устни и се върна в плаващия си дом. Кадилак бе чул заповедите му и знаеше какво ще последва, но въпреки това слушаше почтително сержанта, който им обясни, че ще им дадат храна и подслон.

Храната се оказа ленти сурова риба и варен ориз; подслонът беше един тъгъл в конюшня, в която бяха вързани няколко коня. Наблизо се строяха няколко малки бараки с повдигнати над земята подове. Когато Стив бе прелетял оттук през ноември, беше построен само плевникът и конюшният. Това ново разширение на брега беше ясен знак, че тук се заселват джапи. Беше ли това строителство на по-голям търговски пункт, или бе претенция за територия?

Планът беше лодкарите да си починат ден-два, през което време Кадилак щеше да подслушва джапите с надеждата да долови някои сведения кога се очаква да тръгне корабът с колела. Имаше много слухове, но нямаше сигурни данни. Кадилак обаче все пак събра информация оттук-оттам. Разбра например, че според войниците Бентън Харбър е клоаката на света и че не уважават началника си. Въпреки безупречния си японски и първокласната си дикция Уантанабе беше известен като „чинк“^[3], а китайската му жена бяха кръстили „Жълтата опасност“.

Юмико, по думите на всички, беше нахакана, гадна кучка с амбиции, по-големи от тези на Изо Уантанабе. И това очевидно казваше всичко. Стив я видя два-три пъти — жена с безинтересно овално лице, покорна на съпруга си поне пред хора, което не се връзваше с репутацията ѝ — но той знаеше много добре, че видът може да лъже.

Един час след тяхното пристигане Стив видя Уантанабе да пуска пощенски гълъб от мостика. Птицата направи няколко широки кръга над предния пост, после се насочи на североизток.

Стив беше сигурен, че в съобщението се потвърждава, че петимата „пътници“ са при Коджак, но се чудеше до кого е адресирано. Въпреки смъртта на Яма-Шита неговото семейство не само все още беше в бизнеса, но и разширяваше търговската си империя. Решението за изграждане на преден пост беше взето много преди неговото пристигане в Ни-Исан. Разбира се, не би могло да се очаква Стив да го знае или да подозира, че с него се готви някакво възмездие върху тях за разрушаването на Херън Пул.

Но инстинктивното му предчувствие, че семейството ще иска да си отмъсти, се оказа вярно. Кое бе лицето, поело властта в настоящите обстоятелства, имаше малко значение. Истинският въпрос вече не беше „Смятат ли да си отмъстят?“, а „Кога ще го направят?“.

Пет дни по-късно новината, която чакаха двамата с Кадилак, пристигна. Чрез сержанта си Уантанабе им разреши да ловят риба край брега при условие да не се отдалечават много от плаващия дом. Неговият господар, обясни сержантът, не искал вълните да погълнат хората, на които разчитал толкова много. Което беше чудесно за Стив. Да стои близко беше всъщност целта му.

Кадилак пръв видя пристигащата птица. Двамата със Стив бързо издърпаха рибарските мрежи и подпомогнати от мощните удари на лодкарите, тихо, но бързо заплуваха към плаващия дом. Стив вече беше забелязал, че Уантанабе и семейството му заемат само предната част на плаващия дом непосредствено под мостика и че при топли дни плъзгащата се стена на обърнатата на юг дясна страна остава отворена, за да влиза пролетното слънце.

Видяха Уантанабе да влиза в кафеза за гълъби върху задната част на палубата и Кадилак даде знак да спрат лодката. Уантанабе излезе от кафеза и забърза към жилището си.

Кадилак даде знак отново да тръгнат напред и след минути бяха под самия корпус.

За всеки, който следеше движенията им от брега, те все едно се носеха по течението покрай брега и гледаха учудено плаващия дом. Кое то беше напълно обяснимо, тъй като съвършеното напасване на дъските подчертаваше непреодолимата пропаст между майсторите на желязо и примитивното общество, чието най-голямо постижение беше това четириместно корито, което в най-добрия случай приличаше на плаваща свинска кочина — и миришеше на такава.

Задачата да се блокира фоновият шум и бърборенето и в същото време да се слуша разговорът, който протичаше горе, не беше лесна. Кадилак чу развълнуван вик, последван от прошепнати думи, разменени между Уантанабе и Юмико. Последва тропот на стъпки, след това отново се чу гласът на Уантанабе, този път силен и ясен — викаше сержант Курабаши.

Курабаши — широкоплещест мъж с лице, което изглеждаше като издялано от корабни дъски, дотича по палубата и влезе през отворените паравани. Кадилак отново се вслуша. Този път, когато Уантанабе отново повиши глас, може да чуе всичко. Корабът с колела с капитан Рюку Каваниши щеше да пристигне в Бей-танаба след десет дни с една разузнавателна група под командването на самурая майор Морита.

Второто име му звучеше смътно познато, но Кадилак не можеше да се сети откъде. Продължи да слуша, докато Уантанабе съобщаваше на Курабаши броя и вида на включените войници. В този момент едно малко момченце, облечено в памучно палто и панталони, изтрополи по рейлинга и погледна надолу към него.

Изскочи и едно момиче и като хвана братчето си, за да не падне през борда, му заговори на японски:

— Виж! — И посочи Кадилак. — Маймуна! Маймуна! Кажете: „Махни се, мръсна маймуно!“

Момчето размаха юмруче също като така си.

В следващия миг се появи Уантанабе заедно със сержанта. Никой от двамата нямаше и най-малко основание да предполага, че някой в лодката долу може да разбира и думи японски, но и двамата гледаха сърдито.

За щастие Кадилак и Стив вече бяха измислили следващия си ход и Кадилак с поклон им предложи двете тлъсти риби, които държеше. Стив стана и също се поклони.

Плейнфолк се бяха научили да се отнасят към майсторите на желязо с уважение, но от тях не се искаше да избягват зрителен контакт и да лягат на земята като мютите роби в Ни-Исан. Тревните маймуни от „свободните райони“ може да се водеха по-долни същества, но все пак бяха съюзници и търговски партньори. Стратегическите и търговски съображения налагаха да се възприеме по-свободно отношение към тях. Само когато годишната партида нови така наричани „обща работници“ идваха на борда на корабите с колела, усмивките изчезваха и се появяваха камшиците.

— Съвсем пресни, сега уловени — каза Кадилак. — Подарък от Коджак да направят чест на масата на великите воители от изток. — И отново се поклони и загледа очаквателно.

Уантанабе ги удостои с безразличен поглед и каза на сержанта да извика готвача от камбуза. Готвачът — тлъст китайски дундъо — се появи с двама помощници и спусна с въже една кошница.

— Колко ти дава? — попита сержант Курабаши.

— Колкото искаш — отговори Стив.

— Добре — каза Уантанабе. — Взима всички. — После вдигна сина си Томо, изръмжа на слугинята, която трябваше да се грижи за него, и ѝ го подаде.

— Отсега вие стои далеч от кораб. Ако иска да говори или прави търговия, прави на брега. Разбра?

Стив и Кадилак отново се поклониха.

Когато се стъмни, Кадилак, Стив и лодкарите вечеряха яхния от запасите си от сушена риба и малко ориз, даден им от готвача на Уантанабе. Не беше щедра отплата, като се имаше предвид колко риби им бяха дали, но не беше време да издребняват. Особено като се имаха предвид погледите на джапите.

Отопиха тенджерата — придобита, подобно на много домакински принадлежности, от търговията на свръхвисока цена — със залци плосък хляб. Нямаше съмнение, че майсторите на желязо знаеха как да мамят туземците.

Двамата лодкари си легнаха, а Кадилак и Стив останаха до огъня, докато въглените не започнаха да потъмняват.

— Какво мислиш? — попита Стив.

— За Уантанабе ли? Едва ли ни подозира.

— И все пак беше изнервен.

— Той не е глупав — каза Кадилак. — Но няма начин да разбере, че подслушваме.

— Да се надяваме. — Стив погледна огъня и прецени ситуацията. В светлината на чутото от Кадилак шансовете им да потопят кораба с колела, изглежда, значително бяха намалели. С толкова много войска и коне на борда изобщо нямаше да ги качат. И как, в името на Кристофър, плуваше този претоварен кораб?

— Имам чувството, че загазихме, приятелю.

— Грещиш. *Те* са загазили — уверено каза Кадилак. — Ние ще се справим някак си. Но първо трябва да изпратим Бул и Дет-Уиш да предупредят другите.

— По-добре да изчакаме ден-два. Ако се върнат за същото време, за което дойдохме, Карнеги и Клиъруотър ще имат достатъчно време да се подготвят. Ако тръгнат веднага, може да изглежда подозрително — джапът може да свърже заминаването им с това, че висяхме до кораба...

— Кадилак кимна.

— Прав си.

Като летописец Кадилак беше надарен с феноменална памет, но изглежда, беше забравил, че обикновените мюти не са идеални носители на словесни послания — особено такива, които съдържат ценна цифрова информация. Тъй като мютите нямаха писмо, те не можеха и да четат; с две изключения — Кадилак и Клиъруотър.

Кадилак се беше научил да чете, когато беше използвал изключителните си умствени дарби да източи фонда натрупано знание от мозъка на Стив, а през последните три месеца при Коджак Стив беше научил Клиъруотър на наричаната от Мистър Сноу „тиха реч“. Тогава това не беше нищо повече от приятно упражнение; начин да са заедно, без непременно да са в леглото. Но сега излизаше, че е било умен ход, защото освен че беше допринесло за задълбочаване на връзката им, нейното новопридобито умение щеше да помогне да се спасят много хора.

Въпреки желанието ѝ да учи писменият речник на Клиъруотър все още беше ограничен. Но вината за това не беше нейна. Стив, както всички трекари, се беше научил да чете на много ранна възраст, но така ѝ не се беше научил да пише. Просто не се налагаше. Основното учебно средство в неговото образование беше видеоекранът с множеството интерактивни образователни програми и за да ги използват, трекарите се обучаваха да работят с клавиатура.

Глаголът „пиша“ се използваше само в контекста на писане на компютърни програми — задача, рядко изпълнявана от някой извън Първото семейство. Вместо него трекарите използваха думата „клавиш“. Хартията, писалките и моливите, използвани в ерата преди Холокоста, не съществуваха. Единственото средство за писане беше светлинната писалка, единствената повърхност — компютърният екран. Чертежите се правеха по същия начин и се оцветяваха от палитра, предложена от КЪЛЪМБЪС. Нямахме книги, рисунки, печат, фотографии — с изключение на съхранените във видеоархивите. Единствените съществуващи „твърди копия“ бяха топографските карти на пластифилм. Всичко, което трекарите знаеха за света и смисъла на съществуването, идваше от екраните на видеомрежа, контролирана от Първото семейство.

Освен словесната комуникация съществуваше само една разрушителна среда — „блекджек“ — неофициална и следователно незаконна музика, тайно записвана на ленти и дискове. Понякога тя беше съпроводена от странни образи, но обикновено имаше само звук, записан на празни видеоленти. Копия от копия от копия, безброй копия отпреди хиляда години.

Не всеки имаше достъп до необходимата апаратура, но онези, които имаха, чуваха смес от дрезгави жаловити мъжки гласове за търсене, намиране, загубване, копнеж, съпроводени от диви, извисяващи се, подканящи съзвучия и ритмични удари, от които изтръпваш. Думите отразяваха мечтите, някои светли, но по-често несбъднати, на един несвършен свят, където свободата да обичаш, да си нещо и да правиш нещо беше едновременно и благодат, и проклятие. Свят, пълен с надежда и въпреки това нямащ спасение; изгубен навеки в огньовете на Холокоста.

Никой не знаеше кой беше започнал да ги доставя или кой седи зад това сега. Стив, който винаги се беше държал настрана от тази

работа, не беше питал. Слушането на блекджек беше нарушение на Първи кодекс: едностранен билет до стената.

Така че макар Стив да знаеше формата на всяка буква и нейния звук и да можеше да ги произнася, той всъщност никога не беше *изписвал* думи с нещо друго, освен с клавиатура. Сега изписваше буквите върху снега, а когато паднеше мрак — върху гладки камъни с помощта на овъглена пръчка от огъня.

За да си осигури по-траен запис на азбуката, Клиъруотър избродираща буквите върху ръкавите на памучната си туника с игла и конец, купени от майсторите на желязо; тринадесет букви в два реда на ръкава на лявата ръка, останалите на ръкава на дясната. Започна да ги посочва, когато Стив ги произнасяше разбъркано, и се научи дори да казва различни думи буква по буква.

Първите думи, които искаше да напише, бяха „облачен воин“ и собственото си име. Стив се опита да обясни, че името му е Стивън Рузвелт Брикман, но тя не се интересуваше от това. Облачен воин беше неговото име на сила и тя искаше да се обръща към избрания от нея другар по душа само така.

Първото колебливо написано изречение без чужда помощ гласеше: „Клиъруотър дава на облачния воин сърцето си“. На вътрешната страна на парче кора Стив написа отговор с върха на ножа си: „Това е дар, за който винаги ще се стремя да съм достоен“. Не беше точно вълнуваща проза, но пък и Стив никога не беше писал любовно писмо.

Сега, далеч от майсторите на желязо, Стив почна да пише на малко парче кора. Беше доволен от проявената предвидливост да научи Клиъруотър на основните правила по аритметика, както и да чете и да пише, и надраска шифровано съобщение, като използва символи, които тя можеше да дешифрира.

За първи път рисувахе нещо без помощта на компютър и му достави удоволствие да го прави. Освен математическите знаци, символите не бяха взети от огромната памет с графически елементи на КЪЛЪМБЪС: бяха изцяло негово собствено творение.

Изпита странно чувство и се сети за художниците, които бе видял да рисуват като пощальон в Ни-Исан. Те рисуваха картини върху покрити с хартия екрани с четчици и гърненца с цветна вода.

Не картини, съставени от бездушни поредици театрални сцени, а създадени от *тяхното собствено въображение* — на гори, покрити със сняг планини и забулени в мъгла долини. Конник, преследващ диви животни с копие и лък, птици, кацнали на клони, отрупани с розов цвят, или крачеци на дълги тънки крака през обрасли с тръстика блата. Куртизанки в богато украсени кимона с бели като тебешир лица, полускрити зад слънчобрани, седнали изискано край езера с лилии, в които закръглени червени и бели риби раздвижваха водната повърхност с носовете си.

В сравнение с чудесата, които правеха те, неговите усилия бяха жалки, но сега поне знаеше, че човешките същества имат възможност да създават такива неща — независимо колко брутално може да е обществото, в което живеят. И ако майсторите на желязо можеха да го правят, защо трекерите да не могат?

След като изряза последния ред на съобщението, Стив извади малкото глинено гърне със стрито на прах тъмнокафяво багрило, което носеше, за да не става косата му руса в корените, смеси малко прах с вода и оцвети резките от ножа, за да ги направи по-лесни за четене. Доволен от постигнатия ефект, той откопира оригинала върху второ парче кора.

После подаде едното парче на Кадилак и попита:

— Мислиш ли, че ще може да го разбере?

Кадилак разгледа изрязаното съобщение.

— Това какво е? О, да, полегнало К, насочена стрела и риба. Разбрах го... Коджак. Опънат лък... Бъдете готови? Гответе се нещо да се случи и се пригответе да го предотвратите?

— Продължавай...

— Пет плюс пет. Слънца... едното тъмно, другото светло. Трябва да е изгрев и залез... десет дни... ще се събудите и ще видите... мmmm, съвсем ясно! Това колела ли са?

— Да.

— Корабите с колела идват при вас. Стрели идват от двете страни. Обкръжаване...

— Селище.

— Пет по десет, десет по пет... какво е това... следи от копита?

— Кой язди коне?

— Самураите. Да... добре изразена идея. Приемам, че този набор от числа се отнася до червените ленти. Не изглежда много като маска.

— Но го разбра, нали?

— Да. Но аз зная какво е съдържанието на съобщението. — Кадилак му върна кората. — Нямахте ли да е по-просто, ако го беше написал на бейсик?

— Разбира се. Мислиш ли, че го направих за удоволствие?

Кадилак вдигна помирително ръце.

— Не се дразни. Това е много умно. Работата е... че при нещо толкова решаващо не бива да има никакво неправилно разбиране.

— Няма да има неправилно разбиране! — каза Стив разгорещено. — Не ти ли е минавало през ума, че Уантанабе може би знае да чете бейсик? По-добре, отколкото го говори. Очевидно не. Да предположим, че реши да претърси лодката и нашите двама приятели преди да тръгнат. Малко вероятно е да се случи, признавам, но след като сме стигнали дотук, защо да не вземем мерки срещу всякакви рискове?

— Прав си. Но в този случай няма ли да е подозрително всичко, което прилича на скрито послание?

— То няма да бъде скрито. Мисля да им ги окача на вратовете. Като талисмани за късмет. Затова използвам само единици, знаци плюс, хикс и квадратни нули. Всякакви други числа ще издадат играта.

Тревогите на Стив не бяха съвсем неоснователни. Подозренията на Уантанабе наистина бяха разбудени от това, че ги беше видял под жилището си, докато обсъждаше информация, която можеше да бъде използвана от врага. Но колкото повече мислеше за това, толкова повече разбираше, че няма основания да предполага, че мютите замислят някакви неприятности. Въпреки това изпитваше известно безпокойство. Имаше нещо в тези двама водачи, които му беше изпратил летописецът Коджак. Нещо в очите им, в израженията им. Те изглеждаха прекалено... проникателни, хитри? От друга страна, това може би беше причината, поради която бяха избрани.

В Нй-Исан на робите беше забранено да установяват зрителен контакт с лица от горните класи. С тях се занимаваха лица с по-нисък ранг. Може би неговото *собствено* отношение беше некоректно. Може

би те просто не бяха толкова тъпи, колкото двамата лодкари и повечето мюти, които беше видял, откакто беше пристигнал в тази далечна земя. Да... Очевидно имаше още много да учи.

След два дни двамата лодкари поискаха разрешение от сержант Курабаши да се върнат в селището си, за да потвърдят безопасното пристигане на водачите. Курабаши им каза, че тяхната молба ще бъде разгледана, и отиде да провери новото строителство. Джапите бяха сключили сделка с най-близките си мютски съседни да им доставят дървен материал и използваха група от шестдесет души, които под непосредствен контрол от тяхна страна режиха трупите на дъски и вършеха други работи, като използваха инструменти на майсторите на желязо. Мютите бяха довели жените и децата си и сега бяха настанени в малко селище на миля и половина от брега. Беше добра сделка. Джапите не трябваше да хранят или подслоняват работната сила и след свършване на работа мютите не им се мотаеха в краката.

Стив и Кадилак помогнаха на Бул и Дет-Уиш да подготвят лодката за връщане, след това четиримата седнаха на брега близо до трапа на плаващия дом. Когато Курабаши се върна, вдигна очаквателно глави, но той се качи на борда, без да ги погледне.

Кадилак видя как сержантът влезе в квартирата на Уантанабе и попита Стив:

— Какво става?

— Ти ми кажи. Нали по-добре познаваш тези хора. Те обичат да правят голямо представление от всичко. Вероятно се опитва да ни поизпоти.

Ако намерението на Курабаши беше такова, той успя. Половин час по-късно той се появи с Уантанабе и го последва по трапа. Стив, Кадилак и двамата лодкари се поклониха, но джапите минаха покрай тях, без да им обърнат внимание, и отидоха на брега. И това продължи цяла сутрин. Сякаш четиримата изведнъж бяха станали невидими и, изглежда, нямаше начин да привлекат вниманието на джапа, без да го обидят, а това щеше да даде обратен резултат.

Времето за обедна почивка дойде и отмина и чак късно следобед, когато Стив вече все повече се безпокоеше от мисълта за още един

изгубен ден, Уантанабе и сержантът благоволиха да се обърнат към тях.

Курабаши носеше кошницата за гълъби, която бяха върнали. Двете птици бяха в нея, а панделките бяха завързани за сплетената тръстика. Двамата лодкари се поклониха, когато той постави кошницата пред Рейджинг-Бул, Стив и Кадилак също.

Уантанабе се изправи и прие най-сериозното си изражение. Трудно е да внушиш авторитет на недодялани диваци, когато си принуден да ги гледаш отдолу. И изключително дразнещо. В Ни-Исан тези маймуни щяха да пълзят в краката му с носове, зарити в калта.

— Кажи на твой летописец ние скоро благодарим те лично за негова помощ. Кажи му също той трябва изпрати обратно птица с послание както споразумели. — Той погледна към Стив и Кадилак, но те се бяха постарали да не реагират.

Бул и Дет-Уиш се поклониха. Когато се изправиха, медальонът от кора на Бул изскочи от кожената му дреха и очите на Уантанабе светнаха. Джапът посочи медальона, щракна с пръсти, после отвори длан. Бул го свали от врата си и му го подаде.

Уантанабе разгледа надрасканите на кората символи, провери другата страна, погледна още веднъж ръчната работа на Стив и подаде парчето кора на Курабаши. После тихо му каза нещо, което Кадилак не можа да чуе.

Главният джап отново се обърна към Рейджинг-Бул.

— Какво е значение на това?

— Това е муска за късмет — отговори Бул. — Магия. Държи лошите духове надалеч.

— Аха... ние не вижда преди. Кой даде това нещо?

— Старейшините на нашето племе. Да ни пазят през това опасно пътуване. Никой от нашето племе не е пресичал досега Голямата река.

„Браво, Бул. Продължавай...“ — помисли изтръпналият Стив.

Уантанабе изсумтя.

— Тези знаци, кои носят късмет... Тези слънца, тези очи. Какво казват те?

Лодкарят се поклати и разпери извинително ръце.

— Не мога да ти кажа, господарю. Това са небесни знаци. Само нашият летописец знае езика на Мо-Таун, Великата небесна майка.

Уантанабе прие това с кимване, но устата му показваше, че не е доволен. Той се обърна към Дет-Уиш:

— Ти също има огърлица да донесе късмет?

Вторият лодкар извади медальона от кора, но не го свали от врата си. Уантанабе го сравни с този, който държеше, после направи знак на Стив и Кадилак да излязат напред. Стив се опита да измисли убедителен отговор на въпроса, който знаеше, че ще последва, когато Уантанабе застана пред тях и протегна ръка. Колко глупаво, че не беше направил още две копия.

Кадилак дойде на помощ, докато Стив още се мъчеше да намери подходящи думи.

— Само нашите племенни братя носят магически амулети, заредени със силата на Мо-Таун, защото те трябва да пресичат Голямата река. Ние не се нуждаем от небесни знаци да ни пазят. Великата небесна майка е взела нашия живот в ръцете си.

Уантанабе наведе глава на една страна.

— Говориш добре. Коджак имат езици, хлъзгави като змиорки. — Той се обърна и избълва бърз поток от заповеди на Курабаши.

Сержантът ги предаде на подчинените си на палубата на плаващия дом и за секунди Стив и тримата мюти бяха заобиколени от осем въоръжени войници.

— Какво става, по дяволите...

— Мълчи и не мърдай! — изсъска Кадилак.

Двама войници хванаха Дет-Уиш за ръцете и го принудиха да коленичи. Други двама хванаха Рейджинг-Бул. Петият подаде на сержант Курабаши къса дървена пръчка, после посочи тримата, които стояха готови да съсекат Стив и Кадилак, ако те решат да се намесят. Курабаши отиде зад Дет-Уиш, пъкна пръчката под кожената връзка, на която беше закачен медальонът от кора, после я завъртя и усука връзката.

Огърлицата се впи в шията му и Дет-Уиш започна да се задушава.

— По-силно! — извика Уантанабе на японски.

Хората от екипажа, които не работеха на брега, се появиха на рейлинга на плаващия дом и наблюдаваха с безразличие как лицето на Дет-Уиш започна да става мораво. Когато Курабаши завъртя пръчката още веднъж, коженият клуп стегна шията още по-силно и очите на

мюта изскочиха, езикът му провисна от устата. Медальонът се заби в долната част на бузата му.

Уантанабе се обърна към Стив и Кадилак и каза уж учудено:

— Ваш приятел, изглежда, има проблем. Талисманът, изглежда, не работи. — Той се върна към жертвата си и загледа спокойно как Курабаши продължава да затяга връзката; после, когато смъртта беше само на секунди, с махане на ръка му нареди да спре.

Сержантът бързо размота клупа; видя се грозна лилаво-червена резка. Двата войници повлякоха падналия по лице, намиращ се в полусъзнание мют и го захвърлиха в предната част на корпуса.

Когато се върнаха и застанаха от двете страни на Уантанабе, той размаха медальона, който беше взел от Рейджинг-Бул, под носа на мютите.

— Нека това урок за всички вас! Небесните знаци на ваши богове не струват срещу силата на майсторите на желязо. Мо-Таун и този Талисман, за когото вие говорите, не могат спаси вас. Бъдеще на Плейнфолк в наши ръце!

После направо се развика:

— Само ние имаме сила победим подземни хора! Ние помага на онези, кои подчинява се... кои съпротивлява се или кои иска предаде нас — убива! Съпротива глупав! Хиляди тревна маймуна умре за всеки един майстор на желязо, кой падне! — Той хвърли медальона към Рейджинг-Бул. — Пази това за ваш старейшини!

Бул хвана медальона и се поклони. Под погледите на джапите Стив и Кадилак му помогнаха да изтегли лодката във водата. Дет-Уиш все още лежеше, но беше жив и устните му вече не бяха сини. Стив ги намокри с малко вода.

— Ще се оправяш ли?

Дет-Уиш разтри гърлото си, кимна и се опита да се изправи.

Стив го спря.

— Полежи още малко. Бул ще те закара у дома. Съжалявам за това, което стана, но ти ще имаш възможност да си го върнеш не тези мръсници. Обещавам ти. — После нагази във водата и отиде при Рейджинг-Бул, който седеше на носа на лодката. Медальонът висеше на шията му. Стив целуна два пръста и ги сложи върху изписаното съобщение. — Дай го на Клиъруотър.

Бул кимна и вдигна греблото. Стив и Кадилак пренесоха Дет-Уиш в лодката, избутах я във водата, после излязоха на брега и загледаха как тя се насочи към слънцето — блед златнооранжев диск, който ставаше все по-голям, докато се спускаше към водата.

— Мислиш ли, че ще успеят?

— Не виждам защо не — каза Кадилак. — Фактически сега, когато не са в ръцете на тоя луд, шансовете им са значително по-добри. — Той погледна през рамо и видя Уантанабе да се изкачва по трапа, следван от Курабаши и войниците. — Ще ми се да мога да кажа същото за нашите. Трябва да сме били луди, за да мислим, че можем да успеем.

Стив отговори със сух смях.

— Преди малко ти беше този, който ме уверяваше, че ще успеем. Ще го направим. Уантанабе просто се опитва да ни покаже кой командва. Може да стане малко гаден, но няма да извърши нищо драстично. Твърде много е свързан с това. Доколкото знае, ние може би сме ключова част в тази операция. Но не е сигурен. Затова е нервен. Единственото, което трябва да правим, е да избягваме да го дразним.

— И как ще постигнем това?

— Като не му казваме, нито вършим нещо, което да създава у него впечатление, че той е абсолютен глупак.

Кадилак настръхна.

— Да не искаш да кажеш, че Дет-Уиш едва не беше убит заради нещо, което казах?

— Слушай, радвам се, че един от нас каза нещо. Моят мозък просто беше изключил.

— Точно така. Като разбрах това, реших, че казаното от мен е твърде умно.

— Дори половината от него беше прекалено умно. Но не това, което каза, а начинът, по който го каза. Хайде, Кади. И двамата сме си имали работа с джапи. Знаеш какво чувстват към надменните мюти. Отсега нататък ще действваме умно и ще се правим на глупаци. Разбрахме ли се?

Кадилак въздъхна тежко.

— Щом казваш, Брикман. Последното нещо, което искам, е друг спор. Ти води, аз ще те следвам...

Като се движеше близо до източния бряг на езеро Ми-шига, грамадният кораб с колела, командван от Рюку Каваниши, се отправи на юг към Бей-танаба, последния от петте предни поста, разположени предишната година. Плъзгащите се по повърхността лъчи на изгряващото слънце превърнаха спокойната вода от лявата страна в одеяло от ковано злато, докато от дясната тъмната сянка на многоетажната надпалубна надстройка се простираше далеч към централната област на Плейнфолк — тяхната крайна цел.

Шеф на станцията в Бей-танаба беше някой си Изо Уантанабе и тъкмо рапортът на този бдителен функционер бе причината за тази операция — всъщност наказателна експедиция, със задача да хванат живи петимата нападатели, които бяха убили господаря Яма-Шита и бяха предизвикали ужасен пожар, убил и осакатил стотици други.

На мостика до капитан Каваниши стоеше самураят майор Тензан Морита. „Тензан“, японска дума за светкавица, беше прякор, идващ от неговото изкусно владение на меча и скоростта, с която реагираше при тактически ситуации. Морита беше, с други думи, опитен полеви командир и поради тази причина беше избран да води двеста и петдесет самураи, които сега бяха настанени в каютите на горните палуби.

Конете им бяха в специални конюшни на приличащата на пещера проходна палуба заедно с конярите и триста червени ленти — пеши войници с по-нисък ранг и произход, чиито бойни умения им бяха спечелили правото да носят масово произвеждана версия на тачи, извит дълъг меч. В Ни-Исан само самураите имаха право да носят и тачи, и по-късия му аналог уакиаши, което се считаше за голяма чест.

Петимата убийци бяха прекарвали зимата при рибарите мюти и според последния рапорт от Уантанабе сега с измама и ласкателство бяха хванати като мухи в паяжина. Планът беше да се заловят, докато спят или са още сънени. Техните мютски домакини бяха дали дума да съдействат на нахлуващата сила и, което беше най-важно, бяха обещали да отнемат всякакви отрови, оръжия и други потенциално опасни неща от убийците при получаване на сигнал часове преди слизване на брега. Не че Морита и хората му се страхуваха за живота си; целта беше да се лишат убийците от средства да се самоубият в

моментите между осъзнаването, че ще бъдат заловени, и самото залавяне.

По време на посещението на племето Изо Уантанабе беше дал на вожда на Коджак прост дървен календар да отбелязва минаването на дните. От края на първата седмица на април племето трябваше да наблюдава нощем небето на изток. Ако видеха три червени звезди да политат към небето в бърза последователност, това щеше да бъде знак, че войската е пристигнала и ще слезе на суша призори. В отговор Коджак трябваше да изстрелят една зелена ракета, дадена им от Уантанабе, за да сигнализират, че всичко е наред.

Тези мерки бяха още едно доказателство за похвалната предвидливост и находчивост, която Уантанабе беше проявил от момента, в който беше видял летящите коне да минават над неговия преден пост.

Аиши Сакимото, главният оцелял член от доверения съвет на семейство Яма-Шита и роднина на убития феодал, беше подчертал, че убийците трябва да бъдат докарани завързани и оковани, но иначе ненаранени. След като бяха затворени в крепостта на Яма-Шита в Саракуза, те щяха да бъдат подложени поединично и заедно на най-тежките мъчения, които можеха да се измислят.

Миналият опит показваше, че търпеливо прилаган, този процес развързва езика и на най-упоритите. И преди отстраняването на този конкретен орган — но едва след като беше промушен с нажежени до червено игли — Сакимото се надяваше да открие пълната история зад разрушаването на Херън Пул. Ролята на подземните хора и на техните мютски лакеи, племето М'Кол, вече беше точно установена; онова, което беше от критическа важност, беше степента на участие — активно или пасивно — на шогуна Йоритомо То-Йота и Йеясу, който въпреки напредналата си възраст все още беше силата зад трона.

Смъртта на Хиро Яма-Шита и последвалото преразпределение на търговските лицензи на семейството беше тежък удар върху техните дългосрочни планове да изместят То-Йота и да застанат начело на Ни-Исан. Изключителните права за търговия на запад с тревните маймуни бяха дали на Яма-Шита фактическо господство в търговията с роби и само техните кораби имаха право да използват канала, който разделяше тяхното владение и свързваше Голямата река и Източното море.

Търговският монопол беше източник на силата и влиянието на фамилията, но с посмъртното обвинение в предателство, повдигнато от шогуната срещу Яма-Шита, нещата се бяха променили. Техните съседи, Ко-Ника и Се-Ико, някогашни приятели и тайни съюзници, се бяха присъединили към други силни феодални в поддръжка на обвиненията срещу тях и с готовност се възползваха от предложението на шогуната да получат равни търговски права — и като резултат от тяхното подло отмъщение фамилията сега беше изправена пред перспективата да изгуби най-малко половината от доходите си.

Смъртта чрез екзекуция и самоубийство на най-близките на Яма-Шита, неговите главни поддръжници и две дузини роднини, смятани за замесени в заговора, беше жесток удар. След време родът Яма-Шита щеше да се възстанови и да си отмъсти жестоко, но за момента се изискваше търпение и мълчание.

Експедицията на Морита беше съставена и изпратена в пълна тайна поради две причини: да не научи шогунът какво се крои и освен това, понеже замисленото действие беше незаконно. Ако станеше известно, то можеше да доведе до друга серия от санкции върху фамилията. Законът, наложен от шогуната То-Йота, изрично забраняваше „приключения в чужбина“. Седемнадесетте главни феодални на Ни-Исан дължаха — на теория — пълна преданост на шогуната. Техните частни армии бяха — пак на теория — негови и се предполагаше, че движенията на всички части трябва да се докладват на местния генерален консул — главния представител на централното правителство, разположен във всяко феодално владение.

Предварителното уведомление за движенията на цялата войска беше един от многото механизми, използвани от То-Йота да поддържа статуквото, и беше помогнал да се поддържа мир в продължение на повече от осемдесет години. Йоритомо, настоящият владетел на Ни-Исан, щеше да получи мъглява представа за недокладваното изпращане на петстотин въоръжени мъже на предните постове — особено след като целта на операцията беше да се съберат доказателства, които щяха да помогнат да бъде разобличен той и семейството му.

Докато минаваше през протока на Нюи-нисо, триетажният съд на Каваниши направи кратко среднощно посещение на четирите предни поста, разпръснати по краищата на полуострова, разделящ езерото У-

рон от Ми-шига. Натовариха продукти и поща, написаха рапорти за постигнатото в установяване на постоянни връзки с тревните маймуни, населяващи тила, пратиха и последните въздушни съобщения от Уантанабе и вдигнаха много наздравници със саке за бъдещето. И сега, най-после, бяха на път за Бей-танаба — мястото за хвърляне на котва, от което щеше да започне нападението.

Стив и Кадилак с вълнение, смесено с безпокойство, видяха как корабът с колела се появява на хоризонта. До този момент всичко беше вървяло много по-добре, отколкото се бяха надявали. Но постигнатото с помощта на лодкарите Коджак не беше нищо в сравнение с онова, което предстоеше. Успех или провал, живот или смърт — сега всичко зависеше от онова, което щеше да се случи през следващите четиридесет и осем часа.

За известно време те щяха да бъдат официално признати членове на военната експедиция, която идваше към тях. И двамата разбираха, че един погрешен ход може да се окаже фатален, но мислите им бяха съсредоточени върху трудностите, с които щяха да се сблъскат на борда. И изобщо не им минаваше през ума, че техният план да потопят великолепия съд може да се промени ужасно още преди да са стъпили на палубата.

---

[1] Разярен бик (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Желание за смърт (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Китаец (презр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

След като с помощта на далекогледа се увери, че флаговете на кораба с колела са с фамилия знак на Яма-Шита, Изо Уантанабе слезе от мостика и каза на сержанта си да подготви гореща баня и чисти дрехи на двамата водачи мюти. Ако командирът на военната експедиция или някой от подчинените му офицери желаше да разпита тревните маймуни, те трябваше да са в представителен вид. Това означаваше да се сменят изпоцапаните, мазни „кожи за ходене“ с чисти панталони и туники и от тях да не се излъчва никаква миризма по-силна от тази на сапун.

Курабаши извика Стив и Кадилак на палубата на плаващия дом и им предаде добрата новина. Лошата беше, че не им се разрешаваше да използват банята на палубата, а трябваше да вземат една дървена каца от банята и с дадения им здрав прът да я пренесат на брега.

Каците нормално се пренасяха от четирима мъже с два пръта, но те го вдянаха в ушите по диагонал и успяха да постигнат необходимото равновесие — после едва не се изсипаха, докато я свалят от кораба.

— По дяволите! — извика задъхано Стив, след като стигнаха брега и оставиха товара на посоченото им от Курабаши място.

— Можеше да е... и по-лошо — каза Кадилак също толкова задъхан и се подпря тежко на своя край на пръта.

— Така е. — Стив се изправи и провери дясната си ключица, за да се увери, че е все още цяла.

— Да, можеше да е пълна с вода. — Кадилак възстанови дишането — си и измъкна пръта. — На връщане ще е надолу по склона.

— Спести си тъпите шегички. Курабаши започва да губи търпение.

Те изтичаха към плаващия дом и бързо пренесоха двадесет ведра гореща вода — по две наведнъж. Курабаши вървеше по петите им и крещеше при всяко разплискване и на най-малко вода на палубата. Ругаше ги на японски, но войнишките ругатни не признават езиковата бариера.

Последното им връщане беше да вземат калъп сапун, кисета за търкане и две кърпи.

— Измие тяло от глава до пети! — излая Курабаши. — Коса, лице, всичко! Миризма трябва отиде! Няма време!

Като спряха само да вземат няколко ведра студена вода от езерото, те свалиха кожите за ходене, сграбчиха сапуна и кисетата и скочиха в изпускащата пара каца.

Стив се отпусна, докато водата стигна до брадата му, и изохка доволно от обгръщащата го топлина.

— Да се надяваме, че няма да ни изтрие гърбовете...

Кадилак се засмя.

— Тревожиш се, че може да ти се смее, като ти види...

— Идиот! Не говоря за това долу, а за това тук. — Той почука мръсния парцал, завързан около челото му.

Кадилак също носеше такъв. В лентите бяха защити плоски от едната страна камъчета, които създаваха характерните подутини, причина трекерите да считат мютите за „хора с израстъци на главите“.

Шарките по телата им, които бяха автентични репродукции на изпъстрените с цветни петна кожи, с каквито бяха родени повечето мюти, нямаше да се изтрият колкото и силно да ги търкат със сапун и вода; само действието на масления сок от едни смачкани розово-червени листа можеше да разруши растителните багила. Но тъй като кожите им нямаша обичайните груби подутини като от разширени вени — третата деформация, която разграничаваше мютите от другите хора — те си бяха придали вид на хора с „бучки по главата“, за да скрият факта, че всъщност са с прави и гладки кости.

Необходимостта да приличат на своите домакини Коджак ги накара да изберат Рейджинг-Бул и Дет-Уиш измежду многото доброволци. С изключение на жилките като кора на дърво на челата си двамата лодкари бяха с гладка кожа. Израстъците на челата им — костни тумори, наследствен дефект в генетичния код на мютите — бяха покрити с ленти плат, за да изглеждат четиримата еднакви на вид.

Като дете на Федерацията Стив се къпеше ежедневно още откакто можеше да стои на краката си, но преди да отиде в Ни-Исан Кадилак никога не беше изживявал удоволствието да се изкъпе с гореща вода. Любимите на майсторите на желязо каци даваха на къпещите се много чудесни възможности и двукратните ежедневни

срещи с „телячките“ бяха една от най-приятните страни от този процес. Друго голямо откритие беше освобождаващият либидото ефект на сакето — бледожълта течност, приготвена от ферментирал ориз. Топлата прегръдка на водата му върна спомена и за двете и заедно с това остро разбиране, че тялото му все още жадува за освежителна глътка алкохол. Кадилак потисна неочакваната жажда, стиснала го за гърлото. Гласът на Стив прекъсна бляновете му.

— Кади! Свали лентата на челото си и го измий, докато наоколо няма никой! — Стив обърна гръб към плаващия дом, потопа главата си и почна да я мие.

Кадилак направи същото, после завърза лентата около мократа си коса. Стив точно я завързваше, когато видя Курабаши да идва към тях, следван от две домашни прислужнички. Първата носеше чисти дрехи, втората — някакви навити сламени рогозки. Курабаши пък носеше пръчката си. Когато имаше работа със строителни работници, той обикновено я размахваше като символ на властта си. Досега не го бяха виждали да я употребява, но опасността това да стане винаги съществуваше.

Бит достатъчно като пощальон, Стив не бързаше отново да го сполети същото. Той натри сапун в косата си и тя бързо се покри с пяна.

Слугините постлаха сламените рогозки на няколко стъпки от кацата и първата жена, тайландка, постави на всяка сандали с въжени подметки и грижливо сгънати бели памучни панталони и туники. После двете жени се поклониха и заситниха към кораба. Дрехите — туники с широки ръкави и панталони с крачоли до коленете — бяха почти същите като онези, които бяха дали на Кадилак в Херън Пул.

Курабаши измъкна пръчката изпод мишницата си и я сложи зад гърба си. После, стиснал я здраво, бавно тръгна около кацата. В баните на майсторите на желязо каците бяха сложени в дупки на покрит с талпи под за лесно влизане и за да може гърбът на къпещия се да бъде изтрит от някой, коленичил отвън; тук на брега горният край на кацата беше на нивото на подмишниците на Курабаши.

— Вие изми крака... задници, тревна маймуна?

— Да, майстор на желязо! — отвърнаха те в хор.

Курабаши кимна.

— Навън! Направи отново за аз да види!

Стив и Кадилак изскочиха от кацата и започнаха да се търкат от петите до кръста под втренчения поглед на сержанта. За щастие Стив се беше погрижил да оцвети космите около срамната си част също кафяви. Той имаше много малко косми по гърдите, докато при Кадилак те образуваха тъмна сянка, която вървеше надолу от гръдната кост през пъпа до слабините. Краката му също бяха покрити с косми.

Курабаши, като всички майстори на желязо, нямаше никакви косми по тялото и освен оскъдните къси мигли нямаше никаква коса и на главата. Той ги огледа със смесица от любопитство и отвращение, след това размаха пръчката.

— Хох-кей! Обратно във вода! Измие останало тяло!

Те продължиха с гърдите, ръцете и лицата, изтъркаха си един на друг гърбовете, после започнаха да плакнат пяната от косите.

Курабаши удари силно с пръчката по ръба на кацата.

— Не! Не! Не добър! — Той бодна лентата на главата на Кадилак. — Махни това преди измие коса!

Кадилак и Стив се спогледаха угрижено.

— Изглежда, ще трябва да намерим някакво обяснение...

— Тогава най-добре измисли нещо умно. — Стив смъкна лентата си и се мушна във водата. Кадилак направи същото, след това излезе и започна да си мие косата.

Когато Стив се показа от водата, Курабаши попита:

— Тревна маймуна... защо ти вече няма бучки на лице?

Със зачервени кожи от енергичното бърсане Стив и Кадилак бяха подкарани по трапа в чисти, сухи дрехи и спряха на предната палуба на плаващия дом. След като им каза да постелят сламените си рогозки на палубата, сержант Курабаши ги остави под бдителния поглед на четирима въоръжени войници и закрачи към квартирата на Уантанабе. Десетина минути по-късно се появи главният джап. Не изглеждаше много доволен.

Следвайки примера на Кадилак, Стив падна на колене на рогозката и наведе глава, когато Уантанабе се изправи пред тях и пхна под носовете им парцаливите превръзки за глава. Те бяха сгънати така, че пришитите камъчета да се виждат.

— Така, тревни маймуни... вие иска обясни таз измама?

Сега, когато имаше предимство във височина, той беше изоставил жабешката си поза. Старата практика на котка и мишка...

Кадилак стисна молитвено ръце и погледна косо към Стив. Очите му казаха: „Добре, умнико, искаш ли да обясниш защо сме направили това? Започвай да говориш.“

„Кучи син...“

— Не сме искали да ви измамим, майсторе на желязо! — започна Стив. — Камъните са само за, хм... за, хм...

Кадилак го избави от затруднението.

— ... да прикрият нашия срам! Ние сме с кожи на Плейнфолк, но като наказание за лошия ни предишен живот Великата небесна майка не ни е дала същите тела като тези на нашите братя от племето. Откакто сме родени, нашите майки държат главите ни увити с ленти с камъни... защото нашият срам е и техен. И така започнатото от тях ние продължаваме и до днес.

„Не е лошо, Кади... не е лошо...“

Уантанабе отстъпи назад и заговори с верния си сержант. Кадилак успя да чуе по-голяма част от разговора. Главният джап се беше хванал на неговата измама, но това решение беше неохотно, повлияно от факта, че корабът с колела с всяка минута идваше по-близо.

Уантанабе подаде лентите на Курабаши. Стив и Кадилак затаиха дъх и обърнаха очи настрана, когато той ги размаха пред тях.

— Добра история. Но тя вярна е?

Кадилак се поклони още по-ниско.

— Плейнфолк говорят само истината пред майсторите на желязо. Воин, който лъже, за да спаси живота си, е без чест. Това е закон за моя народ.

Етическите кодекси за поведение бяха нещо, което майсторите на желязо можеха да разберат.

— Коджак наистина силни воини — призна Уантанабе. — Аз също знае срам, кой може дойде от нещастно обстоятелство на рождение. Това може обясни много неща.

Кадилак наведе глава.

— Майсторът на желязо има много мъдро и милостиво сърце.

„По-леко, Кади. Няма нужда да преиграваш...“

— Но сегашна трудност остава. Истината може потвърди летописец. Дотогава трябва намери начин да спрем по-нататъшен маймунски бизнес! — Уантанабе се изсмя силно при това остроумие и всички останали се присъединиха към него. В Ни-Исан, когато шефът се смее, ти си длъжен да се смееш по-силно и да продължиш, докато усмивката не слезе от лицето му.

По сигнал на Уантанабе Курабаши отиде до люка на предната палуба и извика някого отдолу. Появиха се трима войници. Единият носеше вериги, двамата други влачеха тежки квадратни дървени стегии. Бяха направени от две парчета, дебели около три пръста, с дупка по средата и свързани с желязна лента. Дадоха веригите на Стив и Кадилак и им наредиха да ги сложат един на друг на глезените и китките. Когато те го направиха и отново коленичиха на рогозките, разбраха защо стегите са направени от две половинки с панта на едната страна и болт на другата. Бяха за слагане на врата.

Стегите бяха няколко пръста по-широки от раменете им. Заклучиха ги около вратовете им, прекараха веригите от китките през стегите и ги прикрепиха с други болтове. Беше брутално просто и пъклено хитро. За да запазиш равновесие, когато стоиш прав, трябваше да се прегърбиш, а за да намалиш налягането на желязната яка в основата на врата, трябваше да поддържаеш стегата с две ръце.

Уантанабе застана за момент пред тях да се наслади на затрудненото им положение, след това, доволен, че няма вероятност да му причинят никакъв по-нататъшен проблем, се прибра. Курабаши каза на Стив и Кадилак, че могат, ако желаят, да седнат на рогозките си.

След като войниците отидоха да се приготвят за пристигането на кораба с колела, Стив се опита да намери най-доброто положение за стегата на врата си. Нямахше такава.

— Това ме убива...

— Мен също — прошепна Кадилак. — Какво, в името на Мо-Таун, ще правим, ако така оковани ни качат на борда на кораба?

— Нека най-напред ни качат. За другото ще мислим по-късно.

— Но...

Стив го прекъсна.

— Чуй ме. Убиха ли Дет-Уиш?

— Едва не го убиха.

— Да, но важното е, че не го убиха. Всичко това е част от тяхната тактика да ни накарат да се опитаме да разгадаем намеренията им. Това е техника на опит и проверка. Ако изпълняваш една операция и не знаеш какво да правиш по-нататък, най-добрият начин да запазиш самообладание — и да прикриеш собствената си несигурност — е да извадиш от равновесие другия. Действа безотказно.

— Надявам се да си прав. Звучи ми сякаш плакаеш срещу вятъра...

— Кади! Отучи се от това! Всеки път, когато изпаднем в затруднение, ти отхвърляш успокоителното. Просто се опитай да се успокоиш. Нещата винаги вървят от лошо към по-лошо, преди да станат по-добри. Мога да чета тези хора като видеоекран. По дяволите! Ти си този, който се предполага, че е експерт. Не можеш ли да видиш в какво състояние е?

— Той е разтревожен, да...

— Разтревожен?! Насрал се е от страх! Той организира цялата тази операция, казал е на някого там, че има двама водачи, готови да му покажат пътя, и сега открива, че ние не сме точно онова, което изглеждаме. Не знае защо и как, но знае достатъчно да обяви тревога. И знаеш ли какво? Повече от сигурен съм, че е започнал да се чуди за онези медальони, с които отплуваха Бул и Дет-Уиш. Дали са били само муски, или са били тайно съобщение, което да предупреди племето? На чия страна са Коджак сега? Обзалагам се и за нещо друго. Той няма да каже нито дума за това на хората от кораба.

— Ако бях в неговото положение, и аз не бих казал.

— Защото той не е самурай. Което означава, че не може бързо да свърши със себе си. Ако нападението не успее и той има лошия късмет да оцелее...

Кадилак кимна.

— И нещо също толкова лошо може да се случи на семейството му. Да, разбирам. Само едно нещо... Ти каза: „Ако нападението не успее“. Да не искаш да кажеш „Когато“?

— Разбира се! — озъби се Стив и пусна стегата на врата си, за да си размърда ръцете. — *Ти* знаеш какво ще се случи и *аз* знам какво ще се случи...

— Но *той* не знае...

— Точно така. Доволен ли си?

— Никога не съм се чувствал по-добре.

Седяха в тишина с уморителното тегло на вратовете си, без повече да се оплакват, и наблюдаваха как корабът с колела се приближава. На изток жълтото утринно небе се беше превърнало в сребърнобяло и сега преминаваше в синкаво като черупка на яйце. Златните петна, разпръснати по повърхността на водата от изгряващото слънце, бяха потънали, без да оставят следа в безкрайния набразден простор от сивота. Известно време по-късно, когато повърхността на езерото се промени подобно на хамелеон, за да съответства на задълбочаващата се синева на небето, чува приглушеното, ритмично биене на двигателя на кораба с колела; слабите начални тактове на бавно, тържествено кресчендо, чийто хипнотичен четири тонален такт постепенно стана по-отчетлив, когато застрашителната маса на кораба се появи пред тях.

— Сетих се нещо — каза Кадилак.

— Ако не е нещо добро, не искам да го чуя. Все пак кажи го.

— Да предположим, че на кораба има някой от хората на Яма-Шита, който е бил свидетел на първите опити за летене в Херън Пул?

— Искаш да кажеш... някой, който... може да ни познае?

— Да. Погледни ме. Аз съм с почти същите дрехи.

— Но косата ти беше по-къса и кожата ти беше чиста.

— Твоята не беше.

— Но косата ми беше...

— Руса. Вярно, но само в корените. Останалата част беше тъмнокафява... каквато е сега.

Стив се замисли. Беше невероятно. Как не се беше сетил за възможността да се случи такова нещо?

— Лошо...

Вече можеха да видят в подробности блестящата кървавочервена надстройка, когато корабът дойде още по-близо, и струпаните на предните галерии фигури. Засега лицата им бяха бледи, безформени топчета, но скоро на тях щяха да се появят носове, усти и очи. И две от тези очи можеше скоро да доведат до тяхната гибел.

По обяд, когато корабът с капитан Рюку Каваниши хвърли котва близо до брега, Изо Уантанабе и жена му се качиха на една

плоскодънна рибарска лодка и двама войници, облечени в изпрани униформи, ги откараха на него. И Изо, и Юмико се бяха погрижили да се облекат подобаващо за случая, както и сержант Курабаши, който стоеше на носа и държеше бамбуков прът, на който се развяваше флагът на Яма-Шита.

Корабът с колела беше закотвен с дясната си страна успоредно на брега — стандартна маневра, която позволяваше половината от оръдейната батарея да държи под контрол местността около предния пост. Не се очакваше никакво нападение, но майсторите на желязо винаги бяха нащрек за потенциални източници на опасност. В страна, където подозрението и интригата бяха обичайни, никой, който се стремеше към властта на шогун, не можеше да си позволи да не проявява бдителност — особено след предателствата, които бяха последвали разгрома в Херън Пул.

Същите правила бяха в сила и тук, на предните постове. Примитивните оръжия на тревните маймуни — повечето от тях доставени от майсторите на желязо — отстъпваха пред самурайската стомана, но имаше други опасности; тъмни сили, които не можеха да бъдат окачествени, но които бяха съвсем реални.

Изо и Юмико се качиха на палубата и един самурай от личния състав на Морита и един младши офицер на кораба ги поздравиха. Сержант Курабаши вече се връщаше с лодката към плаващия дом да вземе двамата непослушни водачи мюти.

След обичайната продължителна размяна на любезности и поредицата поклони, които докарваха носовете на семейство Уантанабе все по-близо и по-близо до безупречно чистата *татами*, накрая те се намериха изправени пред капитан Рюку Каваниши и самурая Тензан Морита. Жената на Изо, която беше поканена да присъства като знак на уважение към двамата, отдаде дължимото на високопоставените личности на подиума, след това заситни назад на снежнобелите си памучни чорапи, коленичи в дъното на стаята и не взе никакво участие в разговора.

Уантанабе отговори на въпросите на Морита бързо и, по мнение на капитан Каваниши, възхитително пестеливо. Когато Морита се запозна напълно със ситуацията и включените в нея личности, Уантанабе му каза за водачите, изпратени му от Карнеги-Хол да заведат атакуващата военна сила до, целта.

— Искам да ги разпитам — каза Морита.

Уантанабе прие прикритата заповед с поклон.

— Вашето желание беше очаквано от моята скромна личност.

Наредих да ги докарат на кораба. С вериги и стеги на вратовете.

Морита погледна капитана на кораба, после каза:

— Предполагам, че имаш сериозно основание за това?

Уантанабе отново се поклони.

— Предпазна мярка, господарю, но те не са наранени, уверявам ви. Те бяха дръзки и поведението им ме разтревожи. Стигнах до заключението, че е необходимо известно ограничение, за да ги направя... отзивчиви.

Морита кимна.

— Веригите на китките ще са достатъчни...

— Какво ти казах? — рече Стив, когато им свалиха стегите и прангите.

В отговор Кадилак вдигна окованите си китки.

— Някои хора никога не са доволни — каза Стив, за да му подобри настроението.

— Тишина! — излая Курабаши. — Никакви приказки, докато не кажа говори! Вие отива срещне командир на експедиция. Голям майстор на желязо! Голяма власт! Покажете уважение иначе лоши неща случат!

Стив не се нуждаеше от напомняне.

Уантанабе и един самурай ги чакаха в горния край на трапа. Шест червени ленти бяха застанали зад окованата двойка. Самураите поведоха групата към втория етаж на галериите и спряха пред голяма самостоятелна каюта по средата на кораба. Самураят влезе пръв; двойната плъзгаща се врата се отвори и затвори зад него, сякаш командвана от магическо око. Уантанабе, Стив, Кадилак и охраната зачакаха мълчаливо навън. Лицето на динка не изразяваше нищо, но беше няколко нюанса по-бледо от обикновено, вените от двете страни на челото му бяха изпъкнали: бледоморави завъртени линии пулсираха в унисон с биещото му сърце.

Не биеше само то.

Двете врати се плъзнаха и самураят се показа. Когато се отвориха по-широко, Стив видя механизма — двама стражи, застанали отвътре. Юмико бе коленичила на рогозка вдясно. Още двама самураи седяха кръстат от двете страни на стаята. Право напред, блокирайки задната половина на стаята, имаше сгъващ се параван с по една червена лента, застанала на едно коляно във всеки край. Две кафяви рогозки лежаха една до друга пред паравана, а от двете им страни имаше още две, по края с бяло.

Самураят вече беше свалил сандалите си. Уантанабе направи знак на Стив и Кадилак да направят същото.

— Вие гледа мен — прошепна той. — Кога аз поклони, слага глава на рогозка. Кога вие седне, държи очи надолу. Стои през цяло време на колене. Не отговаря въпроси направо. Дава отговори само на този самурай. Раз-а-бра?

— Да, майсторе на желязо...

Последваха Уантанабе в стаята и заеха местата си на кафявите рогозки. „Цветът е доста подходящ“ — помисли си Стив: имаше предвид кашата, в която се бяха забъркали. Уантанабе коленичи отляво на Стив, самураят — отдясно на Кадилак. Охраната остана навън.

Когато вратата зад тях се затвори, двете червени ленти сгънаха паравана и го отнесоха в лявата страна на стаята; на подиума седяха двама самураи. Единият явно бе висш офицер в бойни доспехи — обичайните му лични вещи бяха наредени пред него; осем богато облечени адютанти се бяха наредили зад тях. Представляваха внушителна гледка и за да внушат още по-голям страх у двамата си примитивни гости, носеха зловещите маски с изпъкнали очи, които бяха причина мютите да наричат майсторите на желязо „мъртвешки лица“.

Стив и Кадилак забиха носове в пода и останаха така, докато не видяха хората около тях да се надигат.

Дори ако им беше разрешено да гледат директно хората на подиума, маските правеха невъзможно да познаят някого от тях. Двамата мъже, седнали пред другите, очевидно даваха нареждания. Единият от тях беше самураят майор Морита, но Стив и Кадилак нямаше начин да знаят, че вече са го срещали. Мисълта, че всички очи в стаята са насочени към тях, докато те не можеха да видят никого, плюс факта, че по някое време някой можеше да ги познае, правеха

напрежението почти непоносимо. Отново безразсъдната увереност на Стив беше причина да не видят опасностите, които при трезво мислене трябваше да се ослепяващо очевидни.

Морита започна да разпитва двамата водачи, като използваше самурая за преводач. Самураят, който говореше бейсик безупречно, превеждаше отговорите им. Това, че Кадилак знаеше езика, му даваше предимство, тъй като той чуваше въпросите едновременно с преводача.

Точно това неочаквано предимство — а не нежеланието да поеме отговорност — накара Стив да остави Кадилак да даде колкото се може повече отговори.

Морита поиска обяснение как петимата „пътници“ са попаднали в ръцете на Коджак. Това не беше проблем. Кадилак каза, че е бил участник в издирващата група, и му даде редактирана версия на истинските събития, като пропусна историята със самолетите, взривяването на ешелона и факта, че те бяха заловени на два пъти. Продължи да разказва как един от петимата — мъж — бил лошо ранен и групата решила да се възползва от гостоприемството, предложено им от племето. Зарастването на костите на ранения продължило цяла зима. Благодарение на уменията на лечителите сега той бил на крака, но не можел да предприеме дълго, тежко пътуване.

Морита попита дали знаят къде мислят да отидат „пътниците“. Кадилак отговори, че не знаят. Той и неговите другари били само прости рибари. Може би Карнеги-Хол знаел тези неща. Летописецът бил прекарал много дни и нощи в разговор с техните гости по странни въпроси и те използвали думи, които той, Кадилак, и неговият другар „Мотор-Хед“ не разбирали.

Тогава Морита попита кога последно са виждали „пътниците“. Кадилак му каза, чрез самурая, че е било през деня, преди да отплуват.

— Значи — каза самураят, превеждайки за Морита — Коджак държат трима мъже и две жени.

Кадилак, който вече беше съобщил тази информация по-рано, потвърди с кимване.

— Опиши ги — каза Морита. — Подробно.

Точно от това се страхуваше Стив. Погледна косо Кадилак. Той сигурно знаеше, че може да има такъв въпрос, но от изражението му беше ясно, че се беше надявал да не го попитат. Какво всъщност знаеха майсторите на желязо? Кого точно търсеха? Четири дълги кучета и

един мют, каквито изглеждаха в Херън Пул? Четирима мюти роби и една куртизанка, която беше пътувала от Арибани на един от корабите с колела на Яма-Шита? Или петимата мюти, които бяха изчезнали от двора на търговеца на роби в Бу-фаро?

Кадилак разбра, че са сбъркали още от първия момент на пристигането си. Искаше се посредствена, животинска хитрост, а не подчертана интелигентност. Неговите дарби като летописец и неговата високомерна надутост го бяха накарали да повярва, че може да надхитри противниците, а трябваше да се прави на тъп. Ако бяха постъпили така още от началото, можеха да избегнат отговорите на потенциално опасни въпроси, като се направят — подобно на събратята си мюти, — че не помнят. Каква ирония, че точно той от всички хора беше забравил това! И сега беше много късно...

Морита знаеше за всичките три комбинации. Първото предадено от Уантанабе на двореца в Саракуза съобщение не съдържаше пълната история, но чрез по-нататъшни запитвания през зимата беше установено, че на убийците е „помогнато да излязат“ от страната.

Тяхното пътуване от пристанището на река Уда-сона през канала до търговеца на роби в Бу-фаро бе известно. Беше станало ясно и тяхното последващо „бягство“ — надлежно докладвано на властите, — съвпаднало с изчезването на мютския надзирател от кораба с колела, който ги беше извозил от Бу-фаро. Двете събития бяха ясно свързани и изчезването на надзирателя беше доказателство, че враговете на Яма-Шита са успели да внедрят свои агенти сред екипажите на корабите, които досега фамилията беше считала за напълно сигурни.

Дейността на търговеца на роби от време на време беше разследвана много внимателно, но разследванията се отнасяха до неплащане на данъци. Във всяко друго отношение неговото поведение беше нормално. Никой от използваните от Яма-Шита информатори никога не беше съобщавал нещо, което да даде основание на фамилията да подозира, че той може да е таен агент на То-Йота. Цялата събрана в Бу-фаро информация беше дошла от двамата му корабни чиновници, които бяха накарани с подкупи да разкрият обстоятелствата, свързани с пристигането и заминаването на убийците. Чак тогава семейството беше разкрило, че един от чужденците говори свободно японски и е имал нахалството да играе ролята на куртизанка.

Преди смъртта на Яма-Шита търговецът можеше да бъде арестуван и принуден чрез измъчване да разкрие степента на съучастничество, но при сегашния враждебен политически климат към семейството това щеше да е неблагоприятно. Беше много по-добре да го оставят жив и да го превърнат в двоен агент...

Страхът на Кадилак, че може да ги разпознаят, не беше неоснователен. Тензан Морита беше наблюдавал и наземните изпитания, и полетите на захранвания с ракети планер, проведени от конструктора дълго куче и неговото мютско протеже. И колкото повече гледаше двете тревни маймуни, коленичили пред него, толкова повече се убеждаваше, че ги е виждал и по-рано. Но къде? В Херън Пул? Нападението срещу събраните сановници беше извършено със смайваща дързост, но въпреки това... Можеше ли някой да е толкова смел, че да...

Морита отхвърли тази мисъл. Беше невероятно. И все пак имаше нещо в гласа на единия, когато отговаряше на неговите въпроси...

— Ние чакаме — каза самураят.

Кадилак облиза изсъхналите си устни. Бе стигнал до заключението, че е по-безопасно да се придържа към последната известна промяна на петимата „мюти“, тъй като на такава група беше по-вероятно да се предложи — и тя да приеме — гостоприемството на друго племе.

Джапите, изглежда, знаеха точно кого търсят, а той знаеше от Карнеги-Хол, че те са намерили двата скайрайдъра. Щеше ли да успее да ги заблуди, като опише петима случайни Коджак? Щеше ли това да ги спре да отплуват за Ши-Карго, или все пак щяха да продължат? От друга страна, ако джапите се откажеха от атаката, понеже неговите описания не отговарят на търсените от тях хора, какво щеше да стане с него и със Стив? Ако ги освободяха — и това АКО беше с главни букви — как щяха *те* да се върнат? Трябваше да вървят невъоръжени по дългия път по сушата и това можеше да се окаже толкова опасно, колкото пътуването на борда на кораба с колела.

Дилемата му се реши сякаш от само себе си. Те трябваше да се върнат по езерото и когато пристигнеха на другата страна, щяха да имат нужда от конете на майсторите на желязо. Това означаваше, че трябва да каже на човека на подиума, който задаваше въпросите,

онова, което той очакваше да чуе. Беше интересен проблем, защото рано или късно трябваше да направи описание на Стив и на себе си.

Кадилак започва да описва Келсо и Джоди, след това премина към Клиъруотър. Никой от джапите, които бяха близко до нея в Херън Пул, не бе оцелял, но разпитващият го може би беше получил по-подробно описание от самия Мин-Орота. Кадилак, разбира се, не знаеше, че отношенията между Мин-Орота и Яма-Шита вече не са същите. Веднага след бедствието в Херън Пул и в последвалите откровения относно техните съвместни планове да повикат тъмната светлина Мин-Орота бързо се беше преориентирал, като бе оставил бившите си съюзници да понесат пълния удар.

Когато Кадилак започна да описва лицето на Клиъруотър и нейните най-забележителни черти, ѝ сините очи, той стигна до едно гениално решение на оставащия проблем — как да опише себе си и Стив, без да бъдат разпознати. Щеше да размеси техните физически характеристики и да опише два нови образа, които щяха да имат *части* от „търсения“, съставен от майсторите на желязо портрет, но *нямаше* — и това беше малкият риск — да описват коленичилите пред тях двама души. Шансовете да успее бяха минимални, но нямаше време да търси по-добра идея. Кадилак пое дълбоко дъх и продължи.

Стив разбра какво се опитва да направи Кадилак и мислено му свали шапка. Беше безумен риск, но какво друго им оставаше? Те вече бяха разтегнали късмета си до точката на скъсване. Ако по някакво чудо излезеха от този разпит с глави на раменете, трябваше да намерят начин да взривят кораба!

Морита внимателно слушаше предадените от самурая описания на последните двама пътници и след като шепнешком каза нещо на капитана, заяви, че е доволен. После заповяда да изведат Стив и Кадилак от стаята.

— Моите поздравления — промърмори Стив, когато излязоха при червените ленти в коридора. — Свърши страхотна работа.

— Не говори! — отсече най-близката червена лента.

Вратите се плъзнаха и се затвориха, Уантанабе и жена му останаха вътре. Докато стояха на обутите си в чорапи крака, Кадилак се опита да чуе какво се говори в стаята, но гласовете бяха мъчително

неясни. Петнадесет, двадесет, двадесет и пет минути по-късно — трудно беше да се каже колко, вратите се отвориха. Прибирацията се параван пак беше в центъра на стаята.

Стив и Кадилак се върнаха на рогозките си и се постараха да приемат подходящ скромнен вид. Чуха от другата страна да се движат хора; тракане на ризници, съскащ звук от тежки копринени колани. Вероятно офицерът се връщаше след почивката за чая.

Пак махнаха паравана. Маскираните Морита и Каваниши седяха както преди на подиума, адютантите им бяха зад тях. „Какво, в името на Мо-Таун, ще ни питат сега?“ — чудеше се Кадилак. Когато всички се поклониха, той и Стив забиха носове в пода.

Преводачът на Морита се изправи и извика двама от понискостоящите си колеги от дъното на стаята. Те се изправиха зад Кадилак и преди той да разбере какво става, го хванаха за ръцете и бързо промушиха една тояга през веригата, закачена за белезниците около китките му. Прекараха тоягата зад врата му и отпред на двете китки да образува ярем, в който ръцете му бяха притиснати до тялото на височина на рамото. От това средната част на веригата се впи в гърлото му.

Секунда по-късно Кадилак видя върховете на остриите като бръснач мечове на самурая, насочени към двете страни на главата му. Остриетата бяха само на косъм от кожата. Стомахът му замръзна, когато си представи ужасните рани, които мечовете можеха да направят върху лицето му.

— Ние смятаме, че ти не ни казваш истината — обясни преводачът. — Ето защо трябва да бъдеш наказан. — Остриетата бяха оттеглени, двамата самураи зад Кадилак го хванаха за по едно ухо.

Втренчен в безпомощния мют, самураят майор се наведе към капитан Каваниши и го попита на японски:

— Кое ще отрежем първо?

— Дясното.

Морита даде знак и Кадилак трепна в очакване на удара и дръпна главата си наляво.

Не последва рязане. Нямаше изгаряща болка. Беше трик. И липсата на кураж в критичния момент го издаде.

Морита се удари по бедрата, засмя се силно и сбута Каваниши.

— Какво ви казах? Разбира всяка дума! Не е ли невероятно? Знаех, че съм виждал това куче. — Той посочи Стив. — И се обзалагам, че този със сините очи също беше в Херън Пул! — Той се обърна към преводача. — Погледни внимателно косата му и ми кажи какво виждаш!

Стив не можа да разбере какво каза Морита, но когато самурят отиде до него и внимателно разгледа косата му, не се нуждаеше от превод. Бяха ги разкрили...

При толкова смърт и разрушение, които бяха оставили в Херън Пул, Стив очакваше най-малкото да бъдат жестоко наказани като прелюдия към нещо безкрайно по-лошо, но за негова изненада ги изведоха от каютата непокътнати. Дори охраната им не се отнасяше към тях грубо — нещо, което нарушителите дезертъори във Федерацията можеха да очакват от момента, в който паднеха в ръцете на военната полиция.

На предната палуба ги чакаше сержант Курабаши. Пак им сложиха веригите на глезените и стегите на вратовете. Една от червените ленти поздрави сержанта за участието му в откриването, че двамата мюти може да не са „тези, за които се представят“.

Стив беше установил, че е трудно да се разгадаят лицата на джапи, но Курабаши ги гледаше с вид, който, изглежда, беше смесица от неохотно възхищение и съжаление.

— Дълго куче смели, но много глупав. — Той се усмихна и прокара пръст през гърлото си.

Червените ленти ги свалиха долу и ги заключиха в малка тъмна каюта, чиято врата се отваряше към предния коридор на машинното отделение. Светлина идваше само от зарешетения люк на главната палуба над стълбата в края на коридора вдясно. Много малко от нея достигаше временната им килия, но Стив не се нуждаеше от ярка светлина, за да разгледа вътрешността. Корабът беше построен по същия начин, както онзи, на който се беше промъкнал, и каютата беше същата като онази от другата страна на тесния коридор, в която беше лежал през по-голяма част от пътуването, скрит в дългия сандък под леглото на Сайд-Уиндър.

Той познаваше също плана на машинното отделение; до предната преградна стена и двете страни на корпуса на височина осем фута бяха наредени цепеници. Огромен котел по средата, с ненаситна пещ, ограден от железни платформи и тясна пешеходна пътека, блестящи бронзови клапани, помпи, лабиринт от медни тръби и огромни стоманени бутала, чиято движеща сила, предадена чрез две масивни, обковани с желязо греди, въртеше монтираното на кърмата колело — двадесет фута в диаметър и широко над десет фута.

Стив знаеше, че е възможно да изпълзи през шахтите около движещите греди и да излезе на задната палуба. Можеха да излязат отгоре по стълбата и да отидат на проходната палуба над тях, където бяха настанени самурайските коне, и да излязат през един от квадратните люкове. Но с веригите и стегите на врата не можеха да отидат никъде.

Халката с ключовете бе закачена на стената отвън, но през яката решетка на заключената с катинар врата беше възможно да се промуши само един пръст. За да стигнат до ключовете, трябваше най-напред да разбият решетката и дори ако измислеха някакъв начин да го направят, не можеха да се опитат, тъй като във всеки край на коридора стоеше по един страж. Стив притисна лице до решетката и видя част от дясната ръка на стража, застанал близо до стълбата. Джапът до машинното отделение не се виждаше, но Кадилак беше чул, че му заповядват да застане на пост. След което, както всички войници на пост, той не беше разменил нито дума с колегата си, за да облекчи скуката.

— Не е добре, но... можеше да е и по-лошо — въздъхна Стив.

Кадилак седеше мрачен на голямата дървена койка в полумрака.

— Какъв е този бълбукащ шум?

— О, ще свикнеш с него. Тази каюта е под ватерлинията.

— Ще ми се да не бях питал. — Кадилак се опита да легне, но стегата на врата правеше това невъзможно. Той установи, че единственото удобно положение е да седи подпрян до стената, като предната част на стегата е опряна на коленете му.

— Съжалявам. Хванаха ни много глупаво.

— На всеки може да се случи — каза Стив. — Ако аз отговарях на въпросите, не бих се справил така добре като теб.

— Да. Но и нямаше да трепнеш, когато джапът им каза да ми отрежат дясното ухо.

— И аз щях да трепна, ако знаех какво ме чака — засмя се Стив.
— Какво очакваш да ти кажа? Че си се провалил? — Той вдигна рамене. — Опитахме се да ги надхитрим и загубихме. Това е всичко.

Кадилак кимна мрачно.

— Изненадан съм, че те... По-добре да не говорим за това. Може да ни донесе нещастие.

— Е, ако това може да ти донесе някакво утешение, аз мисля, че засега сме добре. Така, както го виждам, задача номер едно за тях е да пипнат и останалите от нас. Болката идва по-късно...

— Но нямаме никакъв шанс да потопим кораба.

— Всъщност...

— Мислиш ли, че Клиъруотър ще...

— Ще ни измъкне от тази каша? Би могла — каза Стив. — Зависи.

— От какво?

— От много неща. Като например дали Бул и Дет-Уиш са се върнали успешно със съобщението и дали тя го е разбрала. И освен това там е Карнеги-Хол. Все още ли я поддържа, както обеща, или просто само вдига шум, докато стане готов да я предаде, ако нещата тръгнат погрешно?

Духът на Кадилак се възвърна.

— Не. Това няма да стане. Той се страхува от онова, което може да направи тя. — Той нагласи стегата си и се изправи. — Тя ще ни отърве от това, знам, че ще го направи.

— Ще ми се да беше толкова просто — каза Стив. — Аз й вярвам толкова, колкото и ти, но...

— Но какво?

— Няма да стане! — извика Стив и хвана Кадилак за ръката. — Чуй ме... и не викай толкова силно! — Той дръпна мюта към себе си. — Да започнем с това, че тя не знае, че ние сме в такава каша. Нека допуснем, че чака Уантанабе да пристигне там, където е бил в края на ноември, и че хората над нас на мостика са успели да се насочат към точно същата част от брега...

— Добре...

— Значи е тъмно. Както е уговорено. Те спират машините. Чудесно. Но да предположим, че не хвърлят котва и не чакат до зори, както очакват всички? Да предположим, че използват инерцията на

кораба да ги откара на брега? Преди Клиъруотър и другите да разберат, че той няма да експлодира, носът на кораба може да е опрял брега.

— Но планът не е такъв! — изсъска Кадилак. — Ти чу какво каза Карнеги. Те трябва да пристигнат под прикритието на тъмнината, да се прехвърлят на брега и да разменят сигнали! Червени и зелени ракети!

— Няма да има никакви сигнали! Мислиш ли, че джапите ще вярват на Коджак, след като те са изпратили нас за водачи?! Не бъди наивен!

— Да... Прав си.

— Разбира се, че съм прав! Те ще се изсипят от кораба като бизони с ракети в задниците! В ситуация като тази всичко може да се случи. Тя може да бъде ударена от стрела или стъпкана от кон, преди да има време да реагира.

— Това е глупаво. Ти видя какво се случи в Херън Пул.

— Искаш да кажеш, когато самураите тръгнаха към нея.

— Да! Когато е обзета от силата, тя не може да бъде наранена от направени от човек оръжия! Талисманът е меч и щит!

— Не споря по това. Говоря, преди да бъде обзета от силата. Но добре, нека приемем, че успее да направи онова, което ние не сме могли. Да разбие кораба достатъчно далеч от брега, така че джапите, които са с брони, да се удавят, но достатъчно близко, за да могат всички оцелели коне да доплуват до брега...

— Знам какво ще кажеш. Тази каюта е под нивото на ватерлинията.

— *Точно така.* Когато водата започне да нахлува, ние първи ще започнем да газим във вода. Но поради всичките тези окови това няма да продължи много дълго. — Стив се изправи. — Като съдя по тежестта на тази стега, бих казал, че тя ще плува като парче бетон.

Нововъзникналата увереност на Кадилак започна да се изпарява и той изохка.

— Това беше, което предвиди, когато прочетох камъка — че ще се удавим.

— Грешно. Не че ще се удавим... *почти* ще се удавим. Има голяма разлика. Целият този разговор ни върна там, откъдето тръгнахме. Ние не можем да очакваме Клиъруотър да направи всичко. Нейната задача е да помогне на Коджак да се справят с всички

майстори на желязо, които стигнат до брега. Останалото чака нас. Ние трябва да разбием този кораб и след това да се махнем оттук.

— Не трябва ли да е обратно? Как ще можем ние...

Стив го прекъсна.

— Виж... аз ще се справя с кораба, става ли?

— Но как?

— Няма значение как! Ако онова, което имам наум, задейства, това нещо ще изхвърчи до небето. Но при късмет корабът няма да потъне, докато всичко над главната палуба не пламне. *Тогав*а ще тръгнем... в момента на най-голямата паника. Така че от сега до този момент ти трябва да измислиш как да ни измъкнеш от тази каюта... при такава ситуация.

— Брикман, слънцето залязваше, когато ни свалиха тук. Ако спазят първоначалния си план и плуват тази вечер, значи имаме...

— По-малко от десет часа. Знам. — Обстоятелствата бяха срещу тях, но имаше една личност, която може би можеше да помогне.

Роз.

Беше време да опита една малка своя магия...

ГЛАВА 12

След като се раздели с жена си и децата си, Изо Уантанабе пак потегли към кораба с колела. Една домашна прислужничка и един войник седяха с багажа отпред до гребците.

Разкриването на двамата убийци — пряк резултат от неговите първоначални подозрения — го бе издигнало още повече в очите на майор Морита и на капитан Каваниши. Тримата други убийци скоро щяха да бъдат хванати и предателите Коджак щяха да получат ужасен кръвав урок, който щеше да покаже на съседните Плейнфолк какво очаква онези, които предават благодетелите си.

Общо взето бъдещето не би могло да изглежда по-розово. Но Уантанабе беше обзет от разяждащо съмнение, което пронизваше съзнанието му като остър бодил. Откритието, че един от убийците разбира езика на майсторите на желязо, беше създавало опасност времето на нападението евентуално да е известно на врага. Уантанабе знаеше, че освен че не знаят да четат и пишат, мютите не могат и да помнят добре и сега разбра, със закъснение, че медальоните, отнесени от лодкарите, можеха да съдържат кодирано съобщение за другите „пътници“. Колко глупаво от негова страна, че не ги беше конфискувал!

Но откъде би могъл да знае, че една от тези фалшиви тревни маймуни може да говори японски? На робите беше абсолютно забранено под страх от смъртно наказание да произнесат и една дума от свещения език на Синовеите на Ни-Исан. Откъде този чужденец беше получил това знание? Отговорът на този и други въпроси несъмнено щеше да бъде получен в килиите за измъчване, които според слуховете се намираха под двореца на Яма-Шита в Саракуза.

Уантанабе би искал лично да изтезава двамата убийци за причинената разяждаща тревога, която не му даваше сън, откакто ги беше видял да се спотайват до борда на плаващия дом. Тяхното разкриване беше облекчило голяма част от тази тревога, но сега той беше изправен пред труден избор. Трябваше ли да признае, че той

може би — макар и неволно — е позволил жизненоважна информация да стане известна на врага, или трябваше да го премълчи? Истината можеше да стане причина да бъде обвинен в небрежност и това сериозно да се отрази на неговото бъдеще, докато ако премълчеше, както го съветваше Юмико...

Защо да рискува всичко? Дори ако мютите Коджак бяха предупредени за предстоящата атака, как биха могли те, тълпа диваци и тримата останали в селището убийци — две жени и един ранен мъж — да оказат съпротива на непреодолимата сила на майсторите на желязо?

Когато стигнаха кораба, сержант Курабаши почтително пожела на своя господар довиждане и попътен вятър, и щастие. Уантанабе бе предал официално пред събрания екипаж на плаващия дом командването на станцията на сержант Курабаши, като му благодари с тон, който намекваше за повишение, и настоя да положи максимални грижи за Юмико и петте деца. Не че имаше някаква вероятност те да бъдат оставени без грижи в негово отсъствие; Курабаши знаеше, че макар да е посочен за отговорен офицер, ще е зает с ежедневни задължения както всеки друг.

Уантанабе наблюдаваше разтоварването на багажа, за да е сигурен, че нищо не е забравено, високомерно сложил лявата си ръка на дръжката на меч, пъхнат в тъмния колан около кръста. Меч, който, доколкото знаеше Курабаши, никога не беше пускал кръв.

Сержантът, чийто боен опит се простираше от шумни улични кавги до смъртоносни сблъсъци с речни пирати, го наблюдаваше пренебрежително. Всички тези полукасти бяха еднакви; винаги се опитваха да докажат нещо. Въпреки това той му пожела безопасно и бързо завръщане; перспективата да остане за повече от три или четири дни затворен с опърничава, с дълъг език жена като Юмико определено му беше противна.

Същия ден Коджак подготвяха отбраната на брега, на който се очакваше да слязат майсторите на желязо. Тъй като никога не бяха виждали коне и не се бяха били срещу войници, възседнали коне, помощта на Клиъруотър беше безценна. Тя описа вида на двуглавите и шесткраки животни и увери воините, че макар редица от нападащи

конници да представлява страшна гледка, те могат да бъдат победени, ако защитниците не побегнат. Тези, които останеха на местата си, бяха по-малко застрашени от онези, които се обърнеха и побегнеха като изплашено стадо бързокраки. Те не можеха да надбягат конниците и с гръб към тях не можеха да се защитят от мечовете им. За да им помогне да се защитят, тя им показа как да си направят копия и алебарди, като използват ножовете си и дълги тояги, а след това, като използва знанията, които беше получила от наблюдаването на уроците, давани от Стив, ги научи как да контрират и нанасят удари.

Слизането на брега трябваше да стане точно преди разсъмване — благоприятен момент за майсторите на желязо, заради техните митични връзки с изгряващото слънце — но Избраните бяха обещали, че корабът ще бъде погълнат от огън още по тъмно и че мъртвешките лица ще са в неизгодно положение, докато се мъчат да излязат от плитчините. Силуетите им ясно щяха да се очертават на фона на пламъците, докато защитниците щяха да бъдат прикрити в тъмнина.

При тази ситуация брегът представляваше идеална първа защитна линия и там войните се надяваха да нанесат главния си удар. Като ловци те имаха опит в копането на ями за хващане на дивеч и брегът бързо беше осеян с дупки и окопи, предназначени да събарят ездачи и коне. Дупките бяха покрити с леки рамки от клони, достатъчно здрави, за да издържат слоеве от листа, пръчки и пясък. Когато бяха завършени, ги маркираха със забити в пясъка тънки вейки, но в сивия сумрак преди разсъмване ямите щяха да са невидими.

Втора защитна линия беше построена с рибарските мрежи на племето, поставени на наклонени към водата колове. Долните им краища бяха вдигнати достатъчно високо, за да може да се мушне под тях воин. Те също щяха да са невидими, докато конете и ездачите не се намереха оплетени в здравата мрежа.

Близо до водата беше запален малък огън. Около него до обърнатите си лодки щяха да „спят“ група рибари. Беше известно, че мъртвешките лица имат кухи месингови тояги с магически очи, с които се наблюдаваха далечни неща, сякаш са отдалечени само на една ръка. Огънят, запален близо до мястото, където Уантанабе беше слязъл през ноември, щеше — така поне се надяваха — да привлече кораба пак там — право в центъра на бреговата отбрана.

Мирната сцена — с двама часови, наблюдаващи в очакване да видят червения огън, който трябваше да се появи на нощното небе — беше предназначена да накара майсторите на желязо да си помислят, че племето се придържа към първоначалния план. Но под обърнатите лодки воините Коджак щяха да чакат с арбалети.

Завръщането на Рейджинг-Бул и Дет-Уиш с подробности за предстоящата атака помогна, но направи много малко да намали тревогата на Клиъруотър. Защото стигането на Кадилак и на облачния воин до предния пост беше само половината от битката. Сивосинкавият белег около врата на Дет-Уиш от душенето подчертаваше непредсказуемия характер на врага. Неприкритото презрение на майсторите на желязо към „низшите лица“ поставяше мютите роби под непрекъснатата смъртна заплаха. Кадилак и облачният воин официално не бяха в тази категория, но докато бяха в лапите на майсторите на желязо, те също бяха в смъртна опасност — особено като се имаше предвид какво бяха решили да направят.

Клиъруотър отправи молитви към Мо-Таун за тяхното спасение, но знаеше, че трябва най-напред да потопят кораба. Беше изкушена да използва силите си да им помогне, но тъй като те бяха на борда, а тя на брега, само те можеха да изберат момента. „Разбират ли те — чудеше се тя — колко много зависи от тях?“

Клиъруотър беше проникнала в ума на Карнеги и бе мобилизирала волята му за съпротива. Летописецът, на свой ред, беше предал този кураж на хората около себе си, но тя не можеше да контролира цялото племе. Макар те да боготворяха нейните сили, тя не можеше да ги *принуди* да се бият — и това беше друг източник на тревога.

Тяхното нежелание имаше корените си в миналото. С изключение на няколко престрелки в началото племената Плейнфолк бяха избягвали въоръжен конфликт с майсторите на желязо. Решението беше станало причина отделните кланове да потърсят причината за това поведение, но постепенно стана ясно, че малките жълти хора от източните страни нямат никакви териториални претенции. Техните слизания на територията на Плейнфолк имаха само една цел: търговия — размяна на стоки и хора, изгодна и за двете страни, която постепенно се превърна в изгодна най-вече за майсторите на желязо.

Първите сблъсъци бяха показали, че мъртвешките лица са силно дисциплинирани, добре въоръжени воители без скрупули да използват сила, няколко пъти надвишаваща силата на мютите. Плейнфолк се гордееха с куража и мъжеството си като воители, но бързо разбраха, че при атакуване на майсторите на желязо трябва — както гласеше мютската фраза — да отхапят по-голяма кост, отколкото могат да сдъвчат.

Конфликтите за оспорваната територия бяха обикновено малко мащабни, включващи групи воители не повече от две или три ръце. Засади и набези — атаки и бягство, — любими на някои племена Д'Троит, не се одобряваха от Ши-Карго, които бяха възприели по-претенциозен стил. Боят се предшестваше от продължителен словесен конфликт, в който всяка страна разменяше подигравки, осмивайки мъжеството на другата, и това беше съпроводено с много агресивни пози.

Последващият бой обикновено се състоеше от индивидуални схватки и когато едната страна превъзхождаше числено другата, никой без противник не влизаше в битката, освен ако някой от племенните му братя не падне. Все пак ритуалният стил на боя невинаги се спазваше при сблъсъци между воители от различни кръвни линии.

Освен ако не бяха водени от надарен летописец — и дори и тогава невинаги, — мютските племена не се биеха в дисциплинирани формации и никога нямаха тактически боен план. Тази липса на единна военна командна структура беше вероятно причината, поради която между съперничаещи племена рядко възникваха голямомащабни конфликти. Последният, включващ М'Колите, беше преди петнадесет години, когато бащата на Клиъруотър, Тъндър-Бърд, беше целунал остро желязо на Д'Вайн по време на битката на Блек Хилс.

С достатъчно място за всички в света, където нуждите от ресурси и енергия никога не намаляваха, племената Плейнфолк нямаха желание да се унищожават едно друго. Важното беше да поддържат своя „статус“ — признаването на куража на воин. Но един воин с нож, независимо колко е смел, не беше равен на самурай с меч и след като това беше установено заедно с изгодата, която можеше да се извлече от редовните търговски контакти, беше развито едно предпазливо партньорство. Партньорство, на което мютите разчитаха, защото освен редица полезни домашни предмети майсторите на желязо им

доставяха по-добри ножове с по-остри режещи ръбове на мястото на примитивните ножове, наследявани от поколение на поколение, арбалети за ловуване и, последната година, пушки, които да бъдат използвани срещу *истинския* враг на мютите — подземните хора.

Клиъруотър добре разбираше, че тази почтителна връзка и материална зависимост, изградена в продължение на няколко десетилетия, е в дъното на колективния ум на племето заедно с разбирането, че са на път да я разрушат. Не им липсваше смелост, а убеждение.

Когато видя доказателство за тяхната сила, племето ги приветства като Избраните. Началната измама, скалъпена от Карнеги-Хол, беше станала реалност. Мисълта, че те, Коджак, ще изиграят ключова роля в събитията, които предизвестяваха раждането на Талисмана, беше вълнуваща. Но сега еуфорията беше отминала. Обещанието на Кадилак, че името им ще бъде свързано завинаги с идването на Тройнонадарения, с приближаването на фаталния ден постепенно беше изгубило очарованието си. Племето беше работило упорито да изгради отбранителните линии, които Кадилак и облачният воин бяха планирали, преди да заминат, но с приближаването на деня Клиъруотър чувстваше, че Коджак все повече се тревожат за дългосрочните последици от въставането срещу майсторите на желязо.

Клиъруотър минаваше от група на група и обясняваше какви оръжия могат да завладеят и какви богатства могат да се вземат от кораба. Знаеше, че по такъв начин ще ги убеди да заемат позициите си на брега, но това нямаше да ги задържи там. Само един блестящ успех на Кадилак и облачният воин можеше да им върне смелостта.

Капитан Каваниши и майор Морита стояха на портативния подиум в средата на проходната палуба и наблюдаваха как четиримата шинтоистки свещеници и техните прислужници си проправят път към яхърите, където двеста и петдесет самураи стояха до оседланите си коне.

Церемонията трябваше да направи войниците на Морита неуязвими за лошите ками, извикани от „бялата вещица“ в Херън Пул. Морита беше единственият свидетел на ужасния ефект на нейната сила върху събраните там войски. Никакъв меч, стрела или копие не

можаха да я поразят. Като видяха това, мнозина бяха подвели опашки и бяха побягнали; онези самураи, които не побягнаха, загинаха. Ако той не беше затиснат от разбитата трибуна, и той щеше да загине заедно с тях. Но този път това нямаше да се случи. След като проучиха старите документи, свещениците бяха подготвили много силни заклинания, гарантиращи връщането на магията на вещицата върху самата нея.

Морита и офицерите му вече бяха благословени на отделно богослужение, скоро щеше да дойде и редът на тристате пехотинци с червени ленти. Тъй като бяха от по-нисък ранг, те щяха да получат групово благословията на всичките осем свещеници.

Изо Уантанабе, който беше в задната редица, когато Морита беше получил своята духовна броня, наблюдаваше отстрани. Въпреки претенциозната си титла на пратеник на предните постове той беше само администратор и при това от сравнително нисък ранг. Освен ако не биваха включени в последния защитен рубеж в някое гражданско въстание, администраторите обикновено не водеха война с нищо по-остро от четчицата за писане. Техните мечове бяха символи за ранг, но функцията им все пак не беше чисто церемониална. В някой деликатен момент, когато кариерата ти като функционер неочаквано се обърка, те осигуряваха бърз и ефикасен начин за собствено спасение и на всеки друг — по-нататъшни затруднения.

Като знак на специална чест капитан Каваниши даде на Уантанабе разрешение да наблюдава от мостика предстоящото дебаркиране. След като тримата останали убийци бѣдеха сигурно заключени в трюма, той щеше да слезе на брега да присъства на екзекуцията чрез обезглавяване на всичките пленени мюти и набиване на кол на техния коварен летописец. Само един мъж, една жена и едно дете щяха да бъдат пощадени, за да разкажат какво се е случило на онези, които са дръзнали да се опълчат срещу Синовеите на Ни-Исан.

Когато всичките войници бяха благословени, Морита изтръгна войнствени възгласи от гърлата им с кратка реч, след това се върна на мостика с адютантите и личния си телохранител. Уверен, че се движат по разписание и призори ще дебаркират, Морита заповяда на всички на мостика да се даде по чашка саке и се оттегли в квартирата си на втория етаж в центъра на надпалубната надстройка.

Даде шлема и мечовете си на един самурай от свитата си и както си беше с бронята, седна в стола люлка, който взимаше със себе си на всички военни експедиции, затвори очи и заспа. Беше навик, който беше придобил преди години. След два часа щеше да бъде време да строи войниците за дебаркиране. Същият навик щеше да го събуди, без подсецане, след час и половина и той щеше да скочи от стола, готов за действие.

Щабът му застъпва на пръсти и се настани удобно, доколкото това беше възможно, покрай стените. Тук горе, на втория етаж, те бяха частично изолирани от непрекъснатия туптящ шум от машинното отделение, който изпълваше по-долните нива и разтърсваше гредите на корпуса. Всички външни светлини бяха изгасени — само един затъмнен фенер осветяваше компаса на мостика — и корабът пореше водата, оставяйки под пълната луна синьо-бяла бразда. Силен насрещен вятър набраздяваше водата и пращаше пръски от гребените на вълните върху предната палуба.

Уантанаве, който се намираше в една малка каюта на долния етаж, също се опита да поспи. Вятърът, виещ около подпорите на галерията отвън, го плашеше почти до полуда. Той се утешаваше с мисълта, че вятърът ще отнесе звука от двигателя на кораба далеч от приближаващия бряг.

Водени към целта от един самолет-майка „Скайрайдър“, четири скайхока с горивни резервоари за далечни полети видяха кораба, когато той беше на две мили от реперна точка Чикаго. Скайрайдърът, оборудван с внушителен брой прецизни навигационни средства и видео усилватели, мина ниско над кораба, плъзгайки се опасно близко до високите комини, преди да пусне две парашутни ракети над дясната палуба. Ослепителната бяла светлина очерта силуета на кораба; огромен, тъмен, четвъртит като жилищен блок отпреди Холокоста. Бе невъзможно четворката скайхок да го пропусне. Връхлитайки от югозапад, самолетите пуснаха първата поредица напалмови бомби върху галериите от дясната страна и прелетяха като гигантски сиви прилети, изчезвайки в тъмнината преди експлодиращите огнени кълба да ги осветят.

Скайрайдърът се издигна на осемстотин фута и закръжи над кораба. Пилотът и главният навигатор видяха ромбовидните очертания на навигационните светлини, завиха на север, след това се върнаха към кораба. Навигаторът се обади на самолетите под себе си:

— Командващ бомбардировката до командира на ескадрилата. Втори удар.

Жирокомпасът на инструменталното табло на водещия самолет се обърна и се спря на курс 225 градуса. И сега, когато парашутите с ракетите бяха на нивото на водата, се открии силуетът на дясната страна. Последва второ ниско прелитане и плътната формация се отклони вдясно и вляво на двата комина и пусна контейнерите с напалм, от които избухна втора огнена стена.

Координаторът на атаката отново се обади по радиото:

— Командващ бомбардировката до екипажа на бомбардировачите. Свършихте голяма работа. Пуйката почва да се пече. Дайте сега да ѝ опечем и трътката. Трети удар! Трети удар! Всички самолети рязко надясно след удара. Прегрупирани и развърнати строй на петстотин. Пазете се от комините и прътите с флагове. Не искам да ви изгубя, след като сме стигнали чак дотук. Край.

Командирът на ескадрилата прие заповедта. Няколко секунди покъсно дясната палуба и задните галерии на кораба избухнаха в пламъци.

Носовата секция и предните галерии бяха единствените части от кораба, където не бушуваха пламъци. За това имаше две много сериозни причини: първата бе, че пилотите от въздушната сила на Карлстром знаеха, че един от тях е затворен под палубите в предната част на кораба, а втората, че началната атака трябваше да принуди екипажа на кораба и войниците да го напуснат.

Двата широки трапа на носа сега бяха единственият изход, по който можеше да се извърши организирана евакуация. Гигантското колело все още се въртеше и тласкаше кораба към брега. Когато дойдеше време да го потопят, кръжащите скайхок щяха да нанесат *смъртоносния удар* с осем петдесетфунтови бомби, които съставяха другата половина от пакета с изненади, носени по нареждане на Карлстром по целия път от Тексас.

Началният момент на стъписване бързо беше изместен от нарастващо безредие, когато звената пожарникари откриха ужасните лепливи свойства на пихтиестата напалмова маса. Раздухани от силния вятър, отделните огньове бързо се превърнаха в огромен пожар и за минути три огнени стени, високи по петдесет фута, се разпространиха една към друга, поглъщайки всичко на главната палуба.

Експлозивният характер на огъня, който изведнъж беше обхванал претърпкания кораб, неговият размер, сила и вероятна причина бяха непонятни. Никой не беше виждал напалмова бомбардировка и освен Морита и Изо Уантанабе никой от войниците или моряците на борда не беше виждал самолет; единствените направени от човек летящи неща, които познаваха, бяха хвърчилата.

Ударната сила, боядисана в тъмносиво, използвано от АМЕКСИКО за тайни операции, беше погълната от заобикалящата тъмнина. Скоростта и изненадата на нападението не дадоха на майсторите на желязо никаква възможност да разберат какво ги е ударило. Само навигационните лампи в краищата на крилата и опашката и червените мигащи светлини над и под фюзелажите, плъзгащи се в тъмнината като бавно движещи се метеори, идентифицираха източника на бедата. Но ако не знаеш какво е това, не ставаш по-умен, а звукът от техните мотори, чут само за малко преди да експлодира първата серия напалмови бомби, сега беше заглушен от рева на бушуващите пламъци, писъците и виковете, тътнежа на падащи греди.

Морита, събуден от адютантите си няколко секунди след като те бяха разтърсени от първите приглушени взривове, изскочи в коридора и бе посрещнат от изгаряща топлинна вълна. Пламъците бяха погълнали изхода от дясната галерия. Четирите червени ленти, охраняващи входа към самостоятелната му каюта — те не можеха да напуснат поста си без изрична заповед — се споглеждаха нерешително. Нервността им беше подсилена от горящото тяло на един от техните другари, който беше хванат от неочаквания пожар, докато охраняваше десния вход към коридора. Главата и раменете му бяха овъглени до неузнаваемост, но от средата на гърба до бедрата той все още гореше и пламъците се разпространяваха надолу.

И все пак, невероятно, въпреки ужасните рани той все още беше жив — или най-малкото част от него беше жива.

Всичките му крайници потрепваха конвулсивно и той, изглежда, се опитваше да пълзи.

Самураят заповяда на един от червените ленти да избави от мъки бедния нещастник. В същия миг червената лента, охраняваща изхода на дясната палуба, дотича до тях и закрепя нещо за гигантски нощни птици със зелени очи. Нещо тъмно падна на пода зад него и останалата част от предупреждението му беше погълната от внезапен взрив. Огнената стена се търколи напред и погълна охраната.

Морита отскочи. Видя тялото на червената лента да гори като молец в пламъка на свещ и миг по-късно, когато адютантите му го избутаха към другия край на каютата, видя огнената вълна да поглъща другите червени ленти. Със звънтящи в ушите му писъци той забърза към втория, преден изход от каютата.

Щом излезе на стълбите, заповяда на личната си охрана да отиде към носа и към кърмата и да види размера на пожара. Той самият тръгна към мостика — те трябваше да му докладват там. Точно преди те да се разпръснат двама офицери, изпратени от капитан Каваниши, дотичаха по стълбата и докладваха. Засега горяха само галериите, но Морита разбра, че ако се изключи божествена намеса, има много малка надежда да се спаси корабът. Моряци с маркучи в ръце заливаха огъня с изпомпвана от парните машини вода, но мащабът на пожара и скоростта, с която се разпространяваше, бяха огромни.

Страничните палуби бяха непроходими; единственият достъп между предната и задна част на кораба беше през товарната палуба, където бяха конете, и най-широката част на дъното на кораба, където се намираше машинното отделение.

Докато офицерите задъхано описваха дяволската природа на огъня — как се залепва за тялото и всяка друга повърхност и не може да се изгаси с вода, корабът се разтърси от третата атака на кърмата. Двамата офицери набързо се извиниха и затичаха по коридора. Морита изпрати помощник-командира да вземе необходимите мерки, за да спаси конете, след това изтича нагоре по стълбите на мостика с останалите си адютанти.

Посрещна го Каваниши, с пепелявосиво лице. Не от страх, а от мрачното разбиране, че ще изгуби и кораба, и хората си. Това само по

себе си беше достатъчно лошо, но срамът му идваше от разбирането, че цялата експедиция може да се провали само от един удар на врага.

Морита споделяше тревогата му и каза, че единствената възможност да запазят някакъв остатък на чест е да продължат с пълна скорост с надеждата да изкарат на брега ударения кораб, преди да потъне.

Каваниши се съгласи и каза, че вече бил изпратил доверен офицер и войници в машинното отделение да се погрижат огнярите и техниците да останат по местата си.

— Но каква — попита Морита — е причината за всичко това? — Бяха ли експлозиите случайни, резултат от запален по невнимание барут, складиран на палубата, или беше саботаж? Или — нещо още по-трудно за възприемане — бяха атакувани? После разказа чутото от червената лента — за гигантските нощни птици.

Каваниши посочи трепкащите светлини, които се движеха в тъмнината откъм дясната палуба.

— Ето ги вашите нощни птици! Небесни демони, дишащи огън, родени от бялата вещица, която търсите! Проклети свещеници! Колко бяхме глупави да си мислим, че техните празни жестове и безсмислено бърборене могат да ни защитят!

Един от офицерите на мостика докладва, че системата от сигнални жици в машинното отделение е престанала да функционира.

— Колко далеч сме от брега? — попита Морита.

Друг офицер на мостика, с далекоглед, насочен към група мютски рибари, застанали около един огън, каза, че са на по-малко от три четвърти миля от брега. Морита се съмняваше дали коне с бойни сбруи и напълно въоръжени воители на тях могат да преплуват дотам.

Почернял от пушек куриер, изпратен от проходната палуба, докладва, че пламъците са обхванали гредите на тавана на предната част на палубното пространство. Вече било трудно да удържат конете. Всяко по-нататъшно закъснение можело да накара обхванатите от паника животни да побеснеят. Части от надстройката вече започвали да рухват и имало опасност от тавана да започнат да падат горящи останки. Заместник-командирът на отряда със специална задача бил наредил евакуиране на проходната палуба преди влошаващото се положение да направи това невъзможно.

Морита одобри решението и изпрати куриера обратно с нова заповед. Пехотата трябваше да се освободи от всичко несъществено, но да запази колкото се може повече оръжия, с които бойците смятат, че могат да плуват. Саловите и лодките — които обаче можеха да осигурят място само за екипажа на кораба — горяха в страничните галерии. Морита нареди също старшите офицери, които водеха конните самураи, да чакат до последно.

Това не беше от голяма загриженост за офицерите, а чисто прагматично решение. Първите, които щяха да скочат във водата, вероятно щяха да потънат с изтощените си коне, преди да достигнат до брега, докато последните, които щяха да напуснат кораба, щяха да са по-близко и в по-добра форма да организират оцелелите в единна сила и да ги поведат в бой.

Каваниши щеше да потъне заедно с кораба си. Що се отнася до неговата собствена съдба, Морита се отнасяше с безразличие към нея. Самураите всеки ден се събуждаха готови да прегърнат смъртта. Единствената му грижа беше да умрат с чест. Може би богинята Амераци-Омиками, която бдеше над света, управляван от Синовеите на Ни-Исан, не беше одобрила това начинание, защото то противоречеше — поради някаква причина, която той, Морита, като обикновен смъртен не можеше да разбере — на по-голямото благоденствие на нацията. Така да бъде. Той щеше да убие толкова тревни маймуни, колкото можеше, после щеше да посегне на собствения си живот, вместо да се изложи на позора да умре от ръцете на по-низше същество.

Сети се, че долу има две низши същества, които заслужаваха смърт. Един удар с меч беше прекалено милостиво за тях. Преди да напусне кораба той щеше да ги извади от килията им и да ги хвърли в ада, който бушуваше на кораба...

Вик на един от неговите помощници, застанал в галерията покрай мостика, прекъсна мислите му. Морита бързо излезе и погледна накъде сочи помощникът му. Нещо тъмно с крила и червено светещо око, вградено в корема, летеше почти директно над тях. После изчезна под тъмен облак, но злокобното червено око продължи да блещука, докато „нощната птица“ обикаляше над кораба.

Само че тази птица не беше от естествения свят или същество, извикано с магия от преизподнята. Това беше близък на летящия кон,

скициран от Изо Уантанабе в неговото първо съобщение до Саракуза. Корабът с колела беше атакуван от дългите кучета от юг. Но откъде можеха те да знаят къде отива той и, което бе по-важно, кога? Имаше само едно обяснение. Дългите кучета и тревните маймуни действаха заедно. По някакъв начин убийците бяха получили достъп до неговото последно съобщение до Бей-танаба и въпреки неговите подозрения Уантанабе им беше позволил да си заминат. Това беше акт на невероятна глупост, на престъпно нехайство, за което, ако все още бе жив, Уантанабе трябваше да си плати. Сега. Незабавно.

Морита извика тримата си адютанти и започна да им дава фатални заповеди. Двама трябваше, с помощта на войниците, които пазеха килията, да доведат окованите убийци; третият трябваше да намери Изо Уантанабе и да го обезглави.

При първия удар една бомба падна точно пред вратата на каютата на Уантанабе, но като по чудо той се беше спасил. Понеже не можеше да заспи, той бе излязъл и се разхождаше по предната палуба, когато четирите самолета неочаквано се появиха отдясно и прелетяха над главата му. Секунда след това трите галерии избухнаха в пламъци.

Докато стоеше смаян, загледан в ада, който само допреди миг беше каютата му, в която беше лежал, проклинайки невъзможността да заспи, дясната страна експлодира. Изо за миг зърна четири тъмни неща с червени очи, осветени от пламъците, да минават във въздуха, но когато се обърна след тях, единственото, което можа да види, бяха светли точки, които се движеха на фона на тъмното небе.

Неспособен да помръдне, Изо Уантанабе наблюдаваше ужасен как пиццистите моряци скачат през борда с обгърнати от пламъци тела. Човешки факли.

Гледката беше ужасна, но онова, което го смразяваше, беше отвратителното разбиране, че корабът е атакуван от описаните от Морита „летящи коне“ — яхнати от дълги кучета от юг. Съюзници на убийците, затворени долу...

Спомни си думите на Аиши Сакимото, когато го предупреждаваше да не действат, докато не пристигнат подкрепления. Неговото съобщение съдържаше смразяващата фраза: „Ездачите имат силни приятели и тайни средства да ги повикат мигновено“. И така

стана. Смъртта щеше да ги застигне също толкова бързо. Ако съдбата бе решила той и другарите му да загинат в тези забравени от боговете далечни земи, тогава той лично щеше да се постарее те да не бъдат пощадени.

Той стисна дръжката на меч си и затича към предната стълба срещу войниците, които се качваха нагоре. Една ръка го хвана за рамото. Уантанабе се обърна и се намери лице в лице с един офицер с почерняло и покрито с пришки лице; дрехите му бяха прогорени на няколко места и още тлееха.

— Бързо! Помогни на онези долу с рамките на носа!

— Напускаме ли кораба? — извика Уантанабе.

— Още не. Първо трябва да пуснем конете да слязат на брега! Няма да се дадем без бой!

Сами-Джо Макинън, координатор на атаката и главен навигатор, която беше водила четирите скайхока от въздушната база на АМЕКСИКО от Хюстън/Гранд Сентрал, реши, че е време да спре джапите напълно. От няколко минути хора и коне излизаха от проходната палуба и слизаха до по-ниските рампи близо до водата, но без да скачат в нея. Корабът, вече на по-малко от половин миля от брега, не беше намалил скоростта си въпреки големите повреди от пожара.

Онова, което тя и другите пилоти не знаеха и което не знаеше и Морита, беше, че самото машинно отделение е бушуващ ад. Екипажът, на който беше заповядано да остане по местата си, и войниците, изпратени да осигурят изпълнение на тази заповед, сега представляваха неузнаваеми буци от бълбукаща мазнина и прегоряла плът, заровени сред горящите въглини в сърцето на нарастващия куп греди, които падаха с трясък като избухнал небесен огън в бързо изпразващата се проходна палуба. Няколко минути по-късно горящата маса се изля в машинното отделение, поглъщайки всеки и всичко долу.

Все пак като по чудо, въпреки изгарящата топлина, която беше предизвикала спонтанно запалване на цепениците за парния котел и спадащото налягане в него, когато тръбите се скъсаха и отвсякъде засъска пара, буталата продължаваха да се движат упорито и стегнатите в желязо греди — вече и те в пламъци — държаха настрана

отломките и продължаваха да задвижват колелото. По-бавно и все по-трудно те продължаваха да се въртят като отслабващите мускули, движещи бедрата на изтощен маратонец, тласкащи го напред, когато целият смисъл на състезанието, на съществуването, е изгубен в обгръщащата го мъгла от болка и остава само мисълта.

Да продължи напред, напред, напред...

Стив и Кадилак също чуха взривовете. Чуха и виковете и видяха обърканите войници, когато те се втурнаха напред към смъртта си. Чуха и тропота на копита, когато конете на палубата над тях се разскачаха.

Стив от няколко часа знаеше какво ще се случи, но обещанието за помощ не беше същото като самата помощ, пристигнала навреме и във форма, която да осигури освобождаването им. Досега Роз се беше справила блестящо. Беше като на двупосочна радиовръзка. От момента на установяване на контакт тя беше доставяла редовни успокоителни рапорти за хода на операцията и после, когато четирите скайхока стигнаха целта си, го предупреди какво ще се случи. Той трябваше да запази спокойствие и да продължи да слуша. Няколко секунди по-късно серия от приглушени детонации разтърси кораба от мостика до кила.

Стив вече беше решил да не казва на Кадилак какво ще се случи. Ако искаше, можеше и сам да научи. Научаването *защо* корабът гори и потъва нямаше да им помогне да се спасят и той се надяваше до времето, когато ще могат да излязат, самолетите да са изчезнали. В който случай Кадилак щеше да припише заслугата за тяхното спасение на Мо-Таун или Талисмана. Стив беше съгласен да го остави да си мисли така. Ако разкриеше, че той е организирал атаката с помощта на Роз, Кадилак щеше да постави много въпроси, на които той не беше готов да отговори.

Двамата стражи в коридора все още бяха на пост, но онзи до машинното отделение се беше преместил при другаря си до стълбата, която сега беше единственият път за спасение. И макар причината засега да оставаше тайна, Кадилак знаеше от въпросите, които двамата пазачи задаваха на някой над тях, че пожарът, който бушува горе, вече

е излязъл напълно от контрол и всеки момент ще последва заповед да напуснат кораба.

Хор от конско цвилене се извиси над плътното биене на двигателя. Последва кратко, смразяващо скърцане и чупене на греди, после и двата звука бяха заглушени от неочакван гръмотевичен рев — централната секция на горящата надстройка се срути в машинното отделение и зари всичко. Само двамата стражи и един гол до кръста огняр, които бяха до предната врата, успяха да се измъкнат, преследвани от поток червени въглени и къс оранжев огнен език.

През решетката на вратата влезе пушек.

— Трябва да излезем оттук — каза Стив, когато оцелелите изтичаха покрай тях. — Хайде. Покажи какво можеш!

Кадилак погледна през решетката и видя стражите и войниците да се трупат около стълбата. Письци на агонизиращи джапи дойдоха от пъкъла в другия край на коридора. Някой пицеше и молеше да го измъкнат от пламъците. Огнярят се поколеба, после отиде да го спаси. По-смелият от двамата стражи го последва. Другите им завикаха да се върнат.

Бъркотията от звуци и гласове даде на Кадилак възможността, която търсеше. Застанал зад вратата, той извика с командирския тон на майор Морита:

— Освободете затворниците! Освободете затворниците! Качете ги на палубата!

Войниците не бяха сигурни откъде дойде заповедта, но познаха гласа на офицера. Стражът грабна връзката с ключове от куката на стената и започна да отключва вратата.

Стив стисна ръката на Кадилак.

— Ти си гений! Знаеш ли?

Чу се нов гръмотевичен трясък от падащи греди и друга част от надстройката се срути в машинното отделение. Стражът побягна. Другият страж и огнярят, със зачервени и покрити с мехури лица, се появиха. Влачеха едно тлеещо тяло.

— Безнадеждно е — изграчи стражът. — Свършил е!

— Прав си... — Огнярят пусна тялото. — Да се махаме преди корабът да се е разцепил на две!

Двамата тръгнаха към стълбата.

— Почакай — извика вторият страж. — Трябва да извадим онези двамата. — Той взе ключовете и с треперещи пръсти се опита да отключи.

— Остави ги! — извика другарят му. — Остави ги да се опекаат или да се удавят!

Кадилак чу друг глас да вика:

— Бързо! Цялата палуба гори!

Досега Стив и Кадилак имаха невероятен късмет, че не бяха изгорели или задушени от пушека. Две неща действаша в тяхна помощ. Високата грамада цепеници, плътно наредени в няколко реда до предната стена, която служеше като огнезащитна стена. Външните редове горяха, но останалите още не се бяха запалили. Пламъците от срутилата се надстройка пък излизаха през зеещата горе дупка, подхранвани от въздуха, идващ през люковете по коридора покрай каютата, в която бяха затворени Стив и Кадилак. По този начин пушекът се засмукваше далеч от тях, но те усещаха топлината и знаеха, че всеки момент огънят може да погълне и тях, и мотаещия се пред вратата идиот, от когото зависеше животът им.

— Какво правиш? — чу се гласът на Изо Уантанабе.

Стражът нервно застана мирно.

— Евакуирам двамата затворници, господарю! Както заповядаха!

— Кой?

— Един офицер, господарю. — Стражът посочи към люка.

— Добре. Махай се. Изчезвай, докато можеш.

— Но... какво ще правим със затворниците?

Уантанабе взе връзката ключове.

— Остави ги на мен...

Тримата адютанти, получили заповед да екзекутират Изо Уантанабе и да измъкнат Стив и Кадилак от килията и да ги хвърлят в огъня, отдадоха чест на Морита и се обърнаха да излязат. Точно в този момент първата петдесетфунтова бомба удари предната галерия директно под мостика. Втората влезе през галерията долу на няколко метра вдясно. Следващите четири паднаха в зеещата пещ, която някога беше средната част на кораба; последните две удариха кърмата и разбиха колелото на парчета.

Морита, адютантите му, капитан Каваниши и останалите офицери на мостика чуха оглушителния рев и усетиха как подът под тях се повдига, когато горната половина на неизгорелите предни галерии изхвърча във въздуха — и после се срути. Морита изживя един последен кратък момент на яснота, през който разбра, че тялото му е едно от няколкото, изтъркаляли се към ослепителната погребална влада, която беше избрал за убийците; после мозъкът му замръзна от ужас, когато горящата маса избухна като свещената планина Фуджи и го разкъса на парчета с огнените си пипала.

Точно тази експлозия — почти едновременната детонация на четири петдесетфунтови бомби — разкъса вътрешностите на кораба и го спря. За Стив и Кадилак тази последна конвулсия донесе освобождение, но едва не ги уби.

Докато бомбите падаха към целта, Изо Уантанабе отвори вратата и се изправи пред тях, стиснал здраво меч с две ръце — само силует срещу светлината.

Стив гледаше треперещия връх на меч, докато двамата с Кадилак се изправяха. Динкът беше изплашен не по-малко от тях. Стив хвана краищата на стегата си на врата. Ако я извъртеше под подходящ ъгъл, може би щеше да може да парира първия удар и да даде възможност на Кадилак да се хвърли напред.

Уантанабе се поколеба — опитваше се да реши коя от жертвите му е по-опасна. Онзи, който говореше японски, или неговият по-набит другар? Той мушна с меч си към Кадилак — наслаждаваше се на момента на власт над двете коварни кучета, които бяха съсипали живота му — след това се отдръпна да нанесе смъртоносен удар.

Като използва силата на мимикрията, която за първи път беше приложил, въплъщавайки се в образа на куртизанката Йоко Ми-Шима, Кадилак пристъпи към острието и изкрещя:

— Съпруже! Моля те! Недей! Това са хора на шогуна! Помисли за мен и за децата!

За момент слисан, като чу гласа на Юмико да излиза от устата на убиеца, Уантанабе се поколеба и свали меч.

Стив и Кадилак се хвърлиха към него и в същия момент четирите бомби удариха кораба и го разцепиха на две. Носът се вдигна под

тежестта на нахлуващата в машинното отделение вода. Уантанабе залитна и падна до задната стена. Стив и Кадилак паднаха върху него. Стив притисна гърлото му към дъските с дясната страна на стегата на врата си и се опита да избие меча от ръката му. Кадилак падна върху краката на Уантанабе, хвана другата му ръка и я задържа, като натискаше ъгъла на своята стега в слабините на джапа.

В коридора нахлу вода и започна да пълни каютата.

— Добре... държа го — изръмжа Стив. — Остави го на мен този негодник.

Кадилак се изтърколи настрана, а Стив се изправи на крака. Джапът разбра, че с него е свършено — но нямаше да загине легнал. Подпря се на стената. Водата вече стигаше до колене. Стив вдигна меча.

— Внимавай! — извика Кадилак.

— Не се бой! Щом иска да умре прав, така да бъде!

Но Уантанабе не беше съвсем довършен. Преди Стив или Кадилак да имат време да реагират, джапът се хвърли към отворената врата, сграбчи ценните ключове, които още висяха в ключалката, блъсна вратата от протегнатите пръсти на Кадилак и я затвори.

— Стив! — изпищя Кадилак. — Спри го!

Стив извъртя и мушна напред с всичка сила. Острието се провря през решетката и се заби дълбоко в гърдите на Уантанабе преди той да може да превърти ключа, но когато Стив го издърпа, тялото му се плъзна в надигащата се вода и мъртвата му ръка издърпа ключовете от ключалката.

— Мамка му! — извика Стив. Водата вече беше до нивото на решетката и с накланянето на пода надолу по-голяма част от задната стена бе под водата. Той подаде меча да Кадилак, насили вратата да се отвори и си подаде главата да търси ключовете.

Кадилак, който беше събрал безразсъдна смелост да се изправи пред страхотния Шакатак от Д'Вайн, се опита да овладее вълната на паника, надигаща се в него толкова бързо, колкото и водата, в която газеше. Това беше предвиденият от Стив момент. Моментът, от който се беше ужасявал. Пронизващата болка от студената стомана беше безкрайно по-предпочитана от безличния ужас, който очакваше душите на удавените.

Мютите от високите равнини винаги бяха много предпазливи при ситуации, с които не могат да се справят. Ако си достатъчно нещастен, за да умреш във вода, духът ти ще бъде завлечен в черния водовъртеж в центъра на земята, вместо да се издигне в ръцете на Великата небесна майка. Водовъртеж, пълен с отровни скорпиони, от които никога не можеш да избягаш...

Стив вдигна ръка от водата, стиснал връзката с ключове. Последва я главата му, зейнала за въздух.

— Освободи ми първо ръцете!

Кадилак взе ключовете и освободи китките на Стив.

— Добре. Нека освободя твоите... а сега стегата на врата... — Водата беше стигнала вече до гърдите им. — Страхотно. Сега моята. Можеш ли да я стигнеш?

— Да, но какво ще...

— Аз ще отключа краката. Не се тревожи! — Стив свали стегата си, грабна ключовете и се гмурна.

Кадилак чакаше, но нищо не се случи. Защо Стив свалеше най-напред собствените си окови, след като той, Кадилак, не можеше да плува? В стаята оставаше само съвсем малко пространство с въздух. Паниката се върна, когато той започна да пристъпва във водата. Ръце хванаха ритачите му крака, задърпаха го надолу. Оковите паднаха от глезените му, после той усети ръката на Стив да го обгръща за врата отзад и да го дърпа още по-надолу. В тъмното. Той зарита буйно, опитвайки се да се откопчи от Стив, но единственото, което успя да направи, беше да си удари пищялите в горния край на рамката на вратата, докато Стив го извличаше през нея. Устата и ноздрите му се напълниха с вода...

О, Мила майко! Щяха да се удавят!

На брега Клиъруотър и мютите Коджак, които бяха заели отбранителните линии, не чува нито видяха нещо от кораба с колела, докато той не избухна в пламъци, осветявайки водата с оранжева светлина. Хората от племето зареваха от удоволствие.

Хейй-яаааАА!!! Това беше ново доказателство за силата, сложена от Талисмана в ръцете на Избраните! И Коджак щяха да се покажат като достойни и храбри домакини!

Тъй като първите три бързи удара срещу кораба бяха извършени в почти пълна тъмнина, когато той беше на по-малко от две мили от брега, Клиъруотър нямаше представа, че са нанесени от външна сила. И дори когато корабът дойде по-близо и зорките мюти видяха пламъците, не можаха да разберат какво става.

Едва когато корабът беше ударен от последните бомби и Клиъруотър видя сивите, приличащи на птици самолети да влизат и излизат от огъня, вълнението ѝ се усили. И тя започна да се чуди дали движещите се светли точки на небето не сигнализируют присъствие на тъмна сила — подземните хора. Облачният воин ли ги беше повикал на помощ? Реши, че няма значение дали силата е човешка, или божествена, стига да се постигне желаният резултат. Талисманът имаше власт над всички неща и упражняваше волята си по странни начини.

Викове по брега върнаха мислите ѝ към проблема. Рибарите, застанали край сигналния огън до водата, бяха видели първите хора и коне да плуват към брега. Когато корабът на майсторите на желязо беше обхванат от пламъци, скритите под обърнатите лодки воители излязоха и закрачиха възбудено и важно по брега, заставаха на коляно и внимателно се прицелваха с арбалетите си.

Зъън... зъън... зъън-ззжнк! Зъън... зъън... зъън-ззжнк! Шестима самураи от първата вълна паднаха от седлата си във водата. Макар че Коджак имаха предимството да стрелят под прикритието на тъмнината, самураите също им отвърщаха. Мнозина бяха обтегнали лъковете си и дългите стрели намираха целите, осветени от сигналния огън на брега. Щом разбраха какво ги издава, най-близките мюти изтикаха двете рибарски лодки пред огъня и бързо го угасиха. После, когато откриха, че лодките могат да се използват да се крият зад тях и под тях, ги издърпаха по-назад и започнаха отново да стрелят, като се снишаваха зад тях, докато зареждаха арбалетите.

Защитата от покритите с кожа лодки беше повече въображаема, отколкото реална, както бързо установиха. Острите самурайски стрели минаваха през тях, но идеята, че са сигурно скрити от поглед, поддържаше куража на мютите.

Клиъруотър грабна алебардата, която беше направила от мачете и дълъг прът, и поведе група въоръжени със същото оръжие воители към брега. Духът на племето беше повишен от огнената смърт на кораба и

тя се надяваше още повече да ги въодушеви, като им покаже, че майсторите на желязо, от които се страхуваха толкова много, умират също като обикновените смъртни.

Карлстром с нарастваща загриженост наблюдаваше как Роз се извива на стола и започва да се задушавя. Гърдите ѝ се повдигаха конвулсивно. Лявата ѝ ръка беше вдигната и извита в лакътя назад към тялото, кокалчетата на пръстите бяха притиснати до шията; пръстите на дясната ѝ ръка, свити като нокти на граблива птица, бяха протегнати нагоре, сякаш се опитваше да сграбчи нещо от тавана. Очите ѝ, както винаги, бяха стиснати.

Той отиде до нея, готов да я хване, ако тя падне от стола. Лявата ѝ ръка се изправи. Тя, изглежда, се опитваше да вдигне или да бутне нещо тежко от себе си; после падна напред върху бюрото, като кашляше и пръскаше слюнки, задъхана за въздух.

Накрая очите ѝ трепнаха и се отвориха и част от ума ѝ се върна към настоящето.

— Добре ли си? — Карлстром се гордееше, че е доста хладнокръвна личност, но винаги когато наблюдаваше Роз, изпаднала в транс, се смуцаваше и впечатляваше. Излизаше от сеансите с чувство на учудване: чувство, че е привилегирован наблюдател на процес, който — ако използваме една дума, която никога не беше произнасял — се доближаваше до... чудо.

— Да... — Гласът ѝ беше дрезгав шепот, лицето — безкръвно. Тя се отблъсна от бюрото. — Той е навън... и двамата са навън. Спасени са... — Тя се отпусна на стола, главата ѝ провисна напред, раменете ѝ се прегърбиха; изтощеното ѝ тяло беше обхванато от друг пристъп на кашлица.

— Искаш ли да извикам лекар?

Роз вдигна очи и посрещна въпроса с печална усмивка.

— Аз съм лекар... или поне бях. — Тя пое няколко пъти дълбоко дъх, тялото ѝ бързо се върна към нормалното си състояние.

Това беше, размишляваше Карлстром, наистина доста забележително. Роз отново беше демонстрирала способността си не само да знае, но и да отразява — със собственото си тяло — текущото физическо и умствено състояние на Брикман. Умовете им бяха

свързани с дълбоко състояние на транс, но в моменти на силен стрес, като този, при който неговото тяло страдаше от силно травматично нараняване, тази телепатична връзка ставаше мигновено и без предупреждение.

Онова, което смайваше и смущаваше хирурзите на Първото семейство, които бяха видели психосоматичните рани на Роз, беше невероятната скорост, с която те бяха заздравели, и отсъствието на всякакъв белег или болка, която нормално съпровожда такива наранявания.

Когато Брикман избяга от Херън Пул, Роз вървеше по един коридор в института с група колеги. Те бяха забелязали, че е напрегната, но при предстоящите важни изпити кой не беше? Без предупреждение десният ѝ крак неочаквано се прегъна и тя падна и се хвана за бедрото.

Когато приятелите ѝ я изправиха, забелязаха между пръстите ѝ да тече кръв. Тя каза, че ѝ нямало нищо, но въпреки протестите ѝ я отнесоха в кабинета за първа помощ и лекарите намериха рана, дълбока три инча и причинена от остър метален предмет, разрязал мускула със значителна сила. Роз, която споделяше ужасната тревога на Стив по време на разрушаването на Херън Пул, беше ранена от невидимото острие на стрелата, разцепила дървената паянта, преди да се забие в бедрото на Стив. Една невидима стрела, създадена и изстреляна със същата сила и в същия момент чрез силата на свързаните им умове.

Не беше учудващо, че Карлстром се чувстваше неспокоен. Той нямаше основание да се съмнява в лоялността и предаността на Роз, но като всички членове на Първото семейство, не обичаше да зависи от хора или неща, над които няма пълен контрол.

Но трябваше да се признае, че в този най-нов случай Роз се беше справила блестящо. Секунди след като Стив беше установил връзка, тя се беше затворила в една видеокаюта и беше изпратила съобщение до Карлстром, използвайки дадения ѝ от него номер с висок приоритет. И миг след въвеждане на последната цифра КЪЛЪМБЪС беше активирал зумера в джоба на Карлстром и на най-близкия екран моментално се беше появило съобщение за обаждането ѝ.

От краткия разговор Карлстром беше получил на екрана достатъчно информация да нареди на командващия въздушните сили

на АМЕКСИКО веднага да се подготвят и да изпратят пет от неговите самолети — четири „Скайхок“ и един самолет-майка „Скайрайдър“ — на далечна мисия. Пилотите трябваше да са в „червена“ степен на бойна готовност; курса и подробности за целта щяха да получат по-късно.

Когато Роз пристигна със совалка в щаба на АМЕКСИКО с пълни подробности за затрудненото положение на Стив, самолетът на надземната база близо до Хюстън/ Гранд Централ беше зареден с боеприпаси и гориво, пилотите бяха екипирани и събрани в стаята за инструктаж и Карлстром беше разтворил на бюрото си карта на долната половина на езерото Мичиган.

Оттук нататък всичко беше минало като по вода. Дори Карлстром да беше имал някакви съмнения относно завеждането на Роз на ешелона „Ред-Ривър“ да помогне на брат си да докара Клиъруотър и другите две цели, след радиосъобщението на Макинън, че корабът е запален и вече потъва на около четиристотин метра от брега, те бяха изчезнали. При правилно отношение това момиче и нейният брат бяха нещо много силно. Вярно, Брикман беше неискрен кучи син, но пък такъв беше и всеки добър агент. Неговата интелигентност беше вън от съмнение и той беше доказал, че работата му е безукорна, находчива и дръзка. Беше и голям късметлия. Всъщност като се вземеха предвид трудностите, в които беше изпадал Брикман и от които току-що беше излязъл, би могло да се каже — ако вярваш в магия, — че води магически живот...

Стив не виждаше нещата точно така, но въпреки това беше радостен, че е жив. Бомбеният взрив беше откъснал фенера от куката на тавана в коридора пред тяхната килия, но светлината от горящите греди на покрива на разрушеното машинно отделение беше достатъчна.

После настъпи мрак и той трябваше да търси пипнешком пътя си в потъващия кораб, като в същото време се бореше да държи Кадилак. Нахлулият в коридора отзад воден поток ги изкара през люка на палубата горе и двамата имаха възможност да глътнат малко въздух, преди да бъдат избутани назад от лавина от различни останки, които се

плъзнаха към тях, когато предната част на кораба започна да се накланя назад под все по-остър ъгъл.

Имаше един момент извън времето, когато Стив беше убеден, че ще умре; после за негова голяма изненада главата му изскочи над водата и той разбра, че а) е жив, б) лявата му ръка е все още върху врата на Кадилак и в) на една ръка от него плува почерняла от огъня обърната лодка.

Да преобърне лодката с помощта на веслото, като се мъчеше да държи главата на изпадналия в безсъзнание мют над водата, не беше лесна задача, но накрая Стив успя да се справи. Качването на Кадилак на лодката беше още по-трудно, но той хвърли веслото в лодката, след това успя да прехвърли и Кадилак до гърдите. Качи се откъм носа, измъкна и краката на мюта от водата и ги пусна на дъното на лодката.

Няколко минути силно натискане върху гърдите и корема изкараха по-голяма част от погълнатата вода. Кадилак се обърна на една страна и повърна.

— Умирам...

— Съмнявам се. — Стив стана, сложи веслото в ключа на кърмата и подкара лодката на югозапад успоредно на брега. Беше време да се махнат далеч от всички трудности.

От писъците и виковете и безпогрешния звън на удари на стомана, носен от вятъра над водата, беше ясно, че стигналите до брега майстори на желязо не се предават без бой. Стив почувства угризение, но Кадилак не беше в състояние да използва остро желязо. Беше време Коджак да покажат на какво са способни. Ако боят се затегнеше, на помощ винаги можеше да дойде Клиъруотър. Щеше да извади малко магия от въздуха и да натика джапите обратно във водата. Или да направи нещо друго.

По дяволите! Бяха свършили достатъчно за една нощ...

ГЛАВА 13

Стю Гордън, трекер ренегат, който пазеше източните подстъпи към временния лагер на групата, настрои далекогледа на далечен фокус и бавно и търпеливо започна да оглежда безкрайния пейзаж. Мъжът с него, Ник Уолш, докато чакаше реда си за далекогледа, лежеше по гръб, вперил поглед в небето. Стю търсеше скитащи банди мюти, Ник търсеше наричаните от мютите „стрелолисти“ — самолети „Скайхок“, изпратени като предни разузнавачи на ешелоните.

Името на самолета, което произхождаше от стандартната конфигурация делта крило без опашка, вече не беше съвсем точно. Тази година в небето се появи нов, по-могъщ самолет с прави крила и хубава опашка на края на тесни лонжерони, простиращи се от задния край на крилото от двете страни на монтирания отзад двигател. Беше самолет, който имаше по-могъщо оръжие — стреляща напред шестцевна пушка.

Това беше качествен скок от самотния стрелец в небето и появата на новия модел беше знак, че Федерацията има намерение да предприеме действия. През пролетта на предната година ешелоните бяха направили първото си проникване на територията на Плейнфолк, огромна площ, която дотогава осигуряваше неспокойно убежище на групи нарушители като онази, в която сега бяха Ник и Стю.

Извършването от ешелоните и попътните станции в новите територии на Колорадо и Канзас постоянно прочистване с огън беше прогонило по-голяма част от групите на север. Някои нарушители бяха решили да се опитат да намерят един от пътищата на запад, за които се казваше, че водели през Скалистите планини, но тяхната група беше взела единодушно решение да продължи номадското си съществуване по високите равнини на Небраска и Уайоминг. Да отидат на запад означаваше да влязат в неизследвана територия. Там нямаше да има заплаха от Федерацията, но нямаше да има и грабежи.

Ренегатите бяха лешояди, които живееха от онова, което оставяха след себе си ешелоните. Те бяха като морските чайки, които летяха зад

океанските лайнери. Само че те не търсеха храна. Те се нуждаеха от бутилки с компресиран въздух за пушките и пистолетите си, от пачки с остри като игла патрони, от батерии за фенерчета, лекарства за първа помощ, ножове, инструменти, дрехи, ботуши... от всякакви полезни предмети, които биха им доставили малко комфорт в тяхното тежко съществуване.

Но, разбира се, такива неща просто не *падаха* от ешелоните. Здравият разум подсказваше, че човек трябва да се махне от район, където се извършва огнено прочистване, но точно там имаше най-голям шанс да вземеш някои хубави неща. Когато ешелоните спираха поради трудния терен, те изпращаха бойни поделения и въздушни патрули да преследват диваците. Но мютите имаха навика да отвърщат на удара със стрелба от арбалети и рядко пропускаха целта.

За щастие всеки стрелец имаше само няколко стрели и разчиташе да си ги вземе обратно. Това беше добро за ренегатите. При условие, че можеш да се движиш достатъчно бързо и диваците са прогонени или избити, можеш да свалиш от трупите екипировка, да вземеш стрели за арбалет и да ги размениш с мютите, които също се занимаваха с плякосване на трупите. Въпреки това нямаше сериозен конфликт на интереси. Мютите бяха ловци на трофеи. Главните им трофеи бяха отрязаните глави и бойните ножове на пионерите. Диваците не използваха пушки или пистолети. Също като нарушителите, те вземаха всичко, което им падне, но ако имаха няколко дрънкулки, които да окачат на вратовете си или да пришият към кожените си доспехи, можеха да бъдат убедени да се разделят с ценните бутилки за въздух и резервните пълнители.

Беше опасна игра, защото докато чакаш в засада, можеха да те гръмнат. И рискът това да се случи беше още по-голям, ако решиш да направиш засада на бойци по пътя към техния ешелон, когато те почти сигурно са свършили — или изхвърлили — амуницията си, за да намалят теглото, което трябва да носят.

Нарушители като Стю и Ник нямаха никакви угризения относно нападането на пионери. Ренегатите трекери и диваците бяха включени към разряда на паразитите: те трябваше да бъдат изстребени — поради което вероятно мютите оставяха на „червените кожи“, както ги наричаха, достатъчен простор да се движат и действат. При условие че не построиш постоянен лагер на територията на племето и ловуваш

икономично през по-голяма част от годината, диваците те оставяха почти необезпокояван.

Имаше само един опасен период — последните три седмици на април и първата седмица на май, — когато мютите хващаха ренегати. Тогава нарушителите се скриваха. Ако не се скриеш, рискуваш да те пленят или убият, ако използваш сила срещу преследвачите. Заловените се откарваха на годишния събор на мютите на Горното езеро и оттам — в неизвестна посока на изток.

Диваците гледаха на годишното събиране като на игра, която, макар преследваните да не намираха за забавна, се провеждаше по относително безгрижен начин и очевидно с добра воля. Ако побягаха доста преди да хванат жертвата си, понякога те дори я пускаха. Но за много нарушители, които бяха рискували всичко, за да се откъснат от клаустрофобния режим на Федерацията, смъртта беше за предпочитане пред живот в робство.

Затова Стю Гордън и Ник Уолш стояха на пост заедно с шестима други мъже и наблюдаваха подстъпите от север, юг и запад към лагера, разположен край река Северна Плат в Небраска.

Но имаше и друга опасност, пред която бяха изправени нарушителите, опасност, която беше по-трудно да идентифицират. Освен общите рискове от оцеляване на повърхността — избягването на ешелоните и годишното събиране на мютите, заплахата представляваха и странстващите отряди на ФИНТЕЛ — трекери, чиято работа беше да събират полева информация, необходима да помогне за планирането на операциите на ешелоните. Но най-лоши от всичко бяха прикритите феде, дегизирани като нарушители и работещи поединично или на малки групи.

Тези гадни копелета бяха *истинският враг*. Тяхната работа беше да мамят нарушителите навсякъде, където имаше такава възможност, и предпочитаният от тях метод беше умело да замаскират малки противопехотни мини в мъртви тела. Те оставяха също пакети с храна с цианид, отровени филтри за вода и чанти за първа помощ с инжекции, пълни с боклуци, предназначени да убиват, а не да лекуват.

Но докато заплахата, която представляваха те, беше лошо нещо, присъствието им на повърхността носеше и една полза. Те се поддържаха с пускани от въздуха припаси, които се разпределяха в мрежа от малки подземни складове. Тези складове бяха винаги добре

скрити, но можеха да се открият, ако знаеш къде да гледаш и какво да търсиш. За това се изискваше голям опит, но водачът на тяхната група — Малоун — наистина имаше усет. Но дори неговият дългогодишен опит не означаваше, че групата е напълно неуязвима. Миналата година над тридесет души бяха хванати от М'Кол, голямо мютско племе, чийто район на ловуване — в зависимост от времето от годината — се простираше от реперна точка Каспар в Уайоминг покрай линията на река Северна Плат чак до реперна точка Кирни.

Стю Гордън видя нещо в далекогледа и изсумтя.

— Какво е онова там, по дяволите! Хей, Ник! Погледни.

Уолш взе далекогледа и погледна.

— Какво да търся?

— Трима души и някакви животни. Проследи линията на реката зад онзи завой там, виждаш ли? На брега вляво ще видиш група дървета...

— Видях я...

— Сега гледай още вляво. Ако видиш други дървета, отишъл си твърде далеч.

— Да. Почакай минутка... Окей, хванах ги.

Уолш видя група странни четирикраки животни. На гърбовете на първите три седяха хора. Главата на един беше покрита с шлем с широка периферия. Той и онзи до него носеха, както изглеждаше, зелени флагове, закачени на дълги пръти, но засега бяха твърде далеч, за да се видят някакви подробности.

Преди да преминат на другата страна — термин на нарушителите за наричаното от Федерацията дезертиране — нито Гордън, нито Уолш се бяха ровили в архивния канал, нито пък бяха имали връзка с някого, който беше ровил. За тях беше важно настоящето и единствената история, с която бяха длъжни да са запознати, беше тази на Федерацията, която започваше от 2051 година от новата ера. Всичко в задължителните уроци, имащо връзка с времето отпреди Холокоста, се отнасяше до негативните аспекти — всичките отстранени от Федерацията, което техните учители дебело подчертаваха. *До втръсване...*

Това означаваше, че никой от ренегатите не знаеше, че това, което гледат, е хергеле от около осемдесет коня — част от плячката от

голямата победа на Коджак над майсторите на желязо — водено от трима ездачи, изправени гордо на седлата. За което имаха пълно право.

Уолш свали далекогледа.

— Виждал ли си нещо подобно?

— Никога. — Стю Гордън се плъзна надолу по гладката скала, после се изправи и махна с ръка да привлече вниманието на Малоун. — Хей, шефе! Има нещо, което трябва да видиш!

Малоун подаде картата, която разглеждаше, на един от помощниците си и отиде при Гордън и Уолш. Уолш му подаде далекогледа и се върна към задачата си да наблюдава небето. Хората, които не проявяваха нужната бдителност, скоро разбираха защо Малоун беше останал толкова дълго хончо на една от най-добре въоръжените банди ренегати. По трудния начин.

Малоун фокусира далекогледа върху идващото хергеле. Някои от конете без ездачи имаха седла. Бяха групирани в клинообразна форма зад водещите животни, няколко препускаха далеч отстрани и отзад.

От почти фронталната гледка на хергелето на Малоун му беше трудно да прецени скоростта му, но от опита с бизоните му се струваше, че тичат с голяма скорост. Конете всъщност тичаха в лек галоп, но познанията на Малоун не се простираха дотам, че да може да опише техния бяг. Той свали далекогледа.

— Хмммм... интересно.

— Знаеш ли какви са тия животни, шефе?

— Да. Това са коне.

— Конете? Ах, *думата* ми е позната — каза Гордън. — Не знаех, че е име на животно. Мислех, че е...

Малоун го прекъсна с усмивка на познавач.

— Просто друго име на оная ти работа.

Дума, която на свой ред също беше взета от огромния жаргонен речник на половите органи и съседното на тях отверстие, което в ерата преди Холокоста едно значително и упорито малцинство беше превърнало от орган за дренаж, през който се изхвърлят фекалии от червата, в обект на преклонение.

Слагане на коня между стръките — фраза, използвана главно от младите пионери — беше един от главните евфемизми едновременно за разкрсяване и осмиване на акта на съвкупление.

— Ако беше прекарал повече време да гледаш архивни снимки, вместо да играеш на разни развлекателни игри, нямаше да има нужда да питаш — продължи Малоун. — Въпреки това е изненадващо. Според това, което знам, конете са един от няколкото вида домашни животни, изтрети от лицето на земята по време на Холокоста.

Гордън се намръщи.

— Какво означава „домашно“?

— Питомно. Хората ги отглеждали и ги хранели. Някои са били използвани за храна, други... например кучето, което е нещо като вълк... са били обучени да ловят дивеч и да пазят земята. Трудно е за вярване, но хората са живеели с тях в една стая.

Двамата нарушители се засмяха недоверчиво.

— Звучи щуро, знам, но е истина. И преди да изобретим влакове, самолети и автомобили — когато не е имало двигатели да ги движат, — хората са използвали конете за транспорт. В продължение на хиляди години хергелета диви коне препускали по равнините. Така, както е днес с бизоните... само че конете са много по-умни. Хората ги ловят, опитомяват ги и ги обучават, така че да знаят кой е господарят. Когато животните теглят товар, те трябва да спират, когато искаш, и да тръгват, когато кажеш: „Дий“.

— Искаш да кажеш като в лагер за новобранци.

Малоун се усмихна.

— Точно така. Опитомяваш го и го тренираш. Това е единственият начин да се справиш с животно като теб. Затова Първото семейство ни държи завързани за техния ешелон. Конете са били използвани за теглене на каруци... товарни автомобили. Те са били единствената тяга. Оттам и терминът „конска сила“, с който се измерва мощността на една машина.

— Наистина? Не знаех — каза Гордън.

— Е, слушай какво ти говоря и всеки ден ще научаваш по нещо. Но освен да дърпат каруци и плугове хората са ги използвали за езда... като онези тримата. Въпросът е... откъде, по дяволите, са дошли?

Малоун се изгърколи по корем и вдигна далекогледа до окото си. Ездачите продължаваха напред към скритото място на лагера и сега той можа да види, че един от ездачите е жена. Носеше парцаливо жълто-зелено знаме на прът, подпрян на стремето. Човекът начело на групата имаше лента от същия плат, увита около челото.

Зад него в левия край на зрителното поле беше третият ездач, който също носеше жълто-зелено знаме. Лицето му беше в сянка от шлема с широка периферия. И тримата бяха облечени в странен асортимент дрехи и доспехи от тип, какъвто Малоун никога не беше виждал. Но цветът на кожата им също възбуди любопитството му.

— По дяволите... това са диваци!

Гордън се пресегна за карабината си.

— Какво ще правим, шефе?... Ще ги заловим ли?

— Не. Поканете ги да си поприказваме. Искам да науча какво става. — Малоун подаде далекогледа на Гордън. — Браво, Стю. Ако запазят сегашния си курс, има голяма вероятност да минат по дефилето под нас. Не ги изпускайте от поглед, но не се показвайте. Ако неочаквано променят посоката, изпрати Ник долу. Разбра ли? — Малоун се изправи. — Ще отида да организирам посрещането...

Малоун не беше единственият, който беше заинтригуван и впечатлен от кавалкадата. Откакто бяха оставили Коджак да празнуват трудно спечелената победа над майсторите на желязо, Стив, Кадилак и Клиъруотър бяха пресекли територията на седемнадесет други племена. Всичките, след като изслушваха историята им, поздравяваха героите и след празненства ги изпращаха с почести до ничията земя, която по традиция лежеше между териториите, за които претендираха племената.

Възседнали странни животни с украсени хамути и седла, облечени в смесица от меки мютски кожени дрехи и доспехи на майсторите на желязо и с копринени знамена в зелено и златно, те бяха внушителна гледка. И същата смесица от думи и магия, която бе сломила защитата на Коджак, действаше на всяко племе, което срещнаха, включително на онези от кръвната линия на Д'Троит, смъртните врагове на Ши-Карго.

Дори Стив, който се мъчеше да поддържа здравословното си недоверие към предопределението и всеобгръщащата сила на Талисмана, все повече се изкушаваше от идеята, че това може би наистина е вярно. Той винаги беше подхранвал у себе си идеята, че е над средния човек и е предопределен за велики дела. „Различието“, което споделяше с Роз, също ги отличаваше като особени. Не можеше

да се отрече, че умственият мост, който ги свързваше, бе позволил на двамата с Кадилак да избягат от кораба с колела, а и той бе виждал със собствените си очи силата на магията на Клиъруотър. Едно научно обяснение би могло да му помогне да спи по-спокойно, но те не се нуждаеха от такова нещо. То *действаше*. Край на историята.

Само че, разбира се, не беше край. Дълбоко в себе си Стив не беше готов да остави животът му да бъде контролиран от друг. Но ако действията на Кадилак щяха да ги откарат до Уайоминг, това беше достатъчна причина да прикрие всички резерви, които имаше, и да изиграе ролята си с пълна и абсолютна искреност.

Кадилак, който беше приел ролята на говорител, сега беше в стихията си. Смущаващият момент на паника по време на бягството от вонящия кораб с колела беше напълно забравен. Той беше отново на върха и, което беше по-важно, наистина вярваше в онова, което казва. Това не беше просто история; то беше божествено откровение. Светлината на Талисмана, излъчването на неговата сила като слънце по пладне беше влязла в света. Той, Кадилак Девил, беше знаменосец и определената му задача беше да запали пламъка на колективната съпротива. Да стане движеща сила.

Това послание, доставено с месианска страст, плюс техният необичаен външен вид караше нормално враждебните разузнавачески групи, които срещаха по пътя си, предпазливо да отправят покана за среща със съвета на старейшините на племето. След впечатляващото предисловие Кадилак караше побелелите им вежди още повече да се повдигнат, като им разкриваше, че пред тях стоят Избраните; първите от Изгубените, завърнали се в съответствие с *пророчеството* от Източните земи и ужасните Огнени ями на Бет-Лем.

Как е постигнато това? Как са успели да избягат от света на мъртвешките лица отвъд Великата река... нещо, което никой преди тях не беше успял да направи? Със силата, дадена им от Талисмана! И тук по сигнал на Кадилак Клиъруотър и Стив показваха мечове, лъкове и ризници, взети от майсторите на желязо. Не е ли това доказателство, питаше Кадилак, за една вълнуваща победа?

Наистина беше. *Хейй-яаааааа...*

Първата от многото — заявяваше Кадилак. Плейнфолк вече никога няма да се страхуват от мъртвешките лица. И тук пускаше едно сбито, но силно, нагледно описание как те, Избраните, бяха разбили

мощта на майсторите на желязо в Херън Пул и след това с помощта на племето Коджак бяха потопили и избили пълен кораб със самураи. След това с властен жест привличаше вниманието на старейшините — заплени като племето, седнало зад тях — към търпеливата група коне. Тези забележителни животни били само малка част от онези, които жълтите майстори на желязо били вкарали в битката. А главите на самите майстори на желязо сега украсявали коловете пред колибите на Коджак.

Хейй-ЯАААА!

После идваше ред на Клиъруотър да демонстрира умение, за което Стив не знаеше преди потопяването на кораба...

В неясната светлина на зората Стив и Кадилак се отправиха на север покрай брега. Навсякъде лежах безкосмените трупове на майстори на желязо. В плитчините, където водата плискаше каменистия бряг, полузарити във вълчи ями, проснати по брега, увиснали заплетени на рибарски мрежи — последната отбранителна линия преди дюните. Много коне също бяха станали жертва. Повечето бяха мъртви, но някои лежах смъртно ранени, от пулсиращите им хълбоци течеше кръв, докато други, със счупени крака, се мятаха във вълчите ями с обезумял от паника поглед. Трогнат от сърцераздирателното цвилене, Стив убеди Кадилак да му помогне да тури край на мъките им.

Коджак бяха изгубили сто и осемнадесет воители и мнозина бяха ранени. Много от тях трябваше да целунат остро желязо, но все пак това се смяташе за голяма победа. *Мо-Таун е жадна, Мо-Таун пие.* Майсторите на желязо бяха изгубили три пъти по толкова хора. Много от самураите и пехотата с червени ленти, които бяха успели да достигнат брега, бяха на границата на изтощението, но всички се бяха били с безразсъдна ярост, докато не бяха съсечени. Други, заобиколени като диви зверове, бяха предпочели да паднат от собствения си меч, преди да бъдат съсечени на парчета. Останалите, включително екипажът на кораба, бяха загинали във водата.

Мютите вече бяха започнали да събличат и да обезглавяват труповете, в езерото много рибарски лодки бяха заети да прибират всичко, което плуваше по водата. Двете половини на горящия кораб бяха потънали, но една-две бури щяха да довършат разрушението и да изкарат на брега друга богата жътва.

Но къде беше Клиъруотър? Ако беше оцеляла, не трябваше ли да е тук, на брега? Обхванати от неочаквана тревога, Стив и Кадилак забързаха през дюните към селището. И тогава видяха конете — струпани около Клиъруотър като пчели около кошер.

Стив я извика, но тя не отговори, а когато стигнаха до кръга коне и се опитаха да привлекат вниманието ѝ, не ги видя. Докато я наблюдаваха да се движи между животните, да докосва главите им и да им говори нежно, бързо стана очевидно, че са свидетели на един изключителен акт на общуване. Клиъруотър беше чужда за всичко извън четирикраките си почитатели, които търпеливо чакаха реда си да установят контакт с нея.

Кадилак от доста време знаеше, че Клиъруотър може да упражнява известна власт върху животните, но никога не беше подозирал, че може да контролира толкова много наведнъж. Стив, за когото всичко това бе огромна изненада, можеше само да се чуди на дълбочината на силите ѝ. Какви други чудеса криеше тя?

Откакто беше предложил идеята да хванат няколко от конете на майсторите на желязо, Стив се мъчеше да реши проблема как тримата да контролират коне без ездачи по време на пътуването на запад. Двамата с Кадилак вече се бяха съгласили, че ако хванат достатъчно коне, ще дават по два — един мъжки и един женски — на всяко племе, което щяха да срещнат по пътя за дома. При условие, разбира се, че има достатъчно да стигнат за всички. Клиъруотър беше намерила решение. Конете бяха готови да я следват навсякъде, подчинявайки се на всяка изречена и неизречена от нея команда...

Клиъруотър демонстрираше това си умение, за да възхити и смае мютските племена. С посочване и щракане с пръсти и с помитащи движения на ръцете тя караше отделните коне или групи с всякакъв брой да препускат в тръс около събраното племе във всяка посока, след това им извикваше да спрат и да се обърнат в обратна посока. Следващата команда ги караше да наведат глави, да направят кръг около старейшините и да ударят копито в знак на поздрав. Беше впечатляващо шоу и винаги извличаше възгласи на одобрение от заплепената публика.

А после беше ред на Стив. Единственият начин да ги впечатли беше онзи, който той още не беше готов да покаже. Освен това една телепатична връзка с отсъстващ партньор едва ли щеше да му донесе

аплодисменти. Номерът с конете беше труден, но Клиъруотър го изпълняваше с магическа сила и след последното вдъхновяващо обръщение на Кадилак той трябваше да тури капак с един подвиг, граничещ със смъртна опасност, който поставяше на крайно изпитание и доверчивостта, и смелостта му.

Навиваха три сламени рогозки и Кадилак и Клиъруотър забиваха в земята пред Стив два високи пръта на осем стъпки един от друг. След това нанизваха върху прътите две от навитите рогозки. Стив застава в бойна поза, измъкваше самурайския меч, който сега носеше, и с неочакван вик с четири светкавично бързи удара скъсяваше рогозките. Лесно беше за публиката да си представи как мечът отсича главата на човек със същата смразяваща лекота.

След това Кадилак викаше върховния воин на племето да влезе в кръга и Стив му даваше меча и му предлагаше да направи същото. Въпреки че не бяха запознати с оръжието, главните колекционери на глави рядко не успяваха да повторят силата и скоростта на смъртоносните удари на Стив; единственото, от което се нуждаеха, бяха няколко пробни замахания.

Когато главният воин отсичаше няколко пръста от двете рола, доволен, че държи смъртоносно оръжие, Стив поемаше дълбоко дъх и продължаваше към коронния номер. Заемаше стабилна стойка с разкрячени крака и Клиъруотър му подаваше третата навита рогозка. Стив я хващаше здраво за двата края, вдигаше я над главата си и казваше на главния воин да я разреже на две с един удар.

Това винаги предизвикваше тревожно мърморене сред тълпата. Всички вече бяха видели как превъзходно закаленото оръжие разсича навитите на рола рогозки, без да срещне някакво осезаемо съпротивление. Ако воинът приемеше поканата да удари рогозката, мечът щеше да разреже главата на Избания!...

Същата мисъл беше минала през ума и на Стив, когато Кадилак измисли този номер. Клиъруотър го увери, че той ще е под нейна защита и в безопасност, но Стив някак си, съвсем разбираемо, се нуждаеше от убеждаване. Разбира се, той вярваше в магията. Но ако Талисмана тъкмо тогава имаше почивен ден? С номера, който предлагаша, ако магията не станеше, човек можеше да умре още при първата репетиция. Ако Кадилак бил толкова сигурен, че ще стане, възрази Стив, нека *той* застанел отдолу.

За негова голяма изненада и последващо объркване Кадилак се съгласи да държи рогозката, докато той, Стив, нанесе най-силния си удар. Стана. Това беше добрата новина: лошата новина беше, че след това трябваше да си разменят местата. Единственото, което трябваше да направи, бе да повярва на Клиъруотър, но не беше лесно да стои спокойно, докато Кадилак се приготвя да го разреже на две. Външно отношенията между тях може да бяха добри, но под тях се криеше мъчителен слой от ревност и негодувание, които можеха да избухнат при най-малка провокация. Ако Кадилак търсеше възможност да тури край на тяхното съперничество, случаят беше подходящ. Положената от тях крехка клетва за кръвни братя не струваше и курешка на гълъб; единствено Клиъруотър би могла да спре меча...

И тя го спря.

И сега, докато вървяха на запад, дадената ѝ от Талисмана сила многократно го беше предпазвала. Когато първият воин на всяко племе се засилеше да нанесе убийствения удар, някаква невидима сила спираше меча точно преди да удари навитата рогозка, която Стив държеше над голата си глава. После мечът започваше да вибрира неудържимо, изтръгваше се от ръцете на смаяния воин, отлиташе над главата му и се забиваше в земята.

Беше време Кадилак да изпълни коронния номер. Погледнете! Сега ще видите със собствените си очи силата на Талисмана! Дори оръжията на майсторите на желязо не могат да наранят Избраните! Изгубените са определени да започнат поход към дома, братя! Нищо не може да спре идването на Тройнонадарения!

Досега това винаги беше вдигало племето на крака. *Хейй-яааааа! ХЕЙЯЯЯ-яааааа! ХЕЙЙЙ-ЯААААА!!!...*

Бизонската следа, която следваха, изви настрана от реката и тръгна към някакъв тесен проход. Те спряха конете, огледаха височината от другата страна на дефилето, после поведоха хергелето нагоре по склона.

Умът на Стив още беше ангажиран със събитията от последните няколко дни. Да... имаше мили моменти. Всъщност не беше важно дали това беше вярно, или не. Ако Плейнфолк искаха да го чуят, ако то им помагаше... какво толкова, по дяволите? Беше по-добре да вярваш в нещо, отколкото да не вярваш в нищо. Така мечтата да се върнат в

изчистения Свят на синьото небе беше поддържала трекерите през столетията. И може би също и Първото семейство.

Всеки се нуждаеше от нещо, в което да вярва. Неговата мечта беше по някакъв начин да примири собствените си смесени надежди и желания с противоречащите искания, които имаха другите хора. Той искаше да е с Клиъруотър... но какъв живот можеха да имат двамата заедно тук? А освен това съществуваше и Роз. Сега, когато животът ѝ беше в опасност поради неговата връзка със свръхсекретната операция на Карлстром, тя също имаше нужда от него. Ако той не се беше върнал, тя нямаше да се забърка в тази каша. Но той се беше върнал и тя се беше замесила.

Единственият начин, по който той можеше да осигури избраното от нея бъдеще, беше да откара във Федерацията Клиъруотър и Кадилак. Или техните глави на тепсия. Това беше минималното изискване на Карлстром. Но въпреки постоянното желание да удуши Кадилак Стив не наруши обещанието си да ги върне невредими на Мистър Сноу. Можеше да си представи само едно решение: по един или по друг начин Роз трябваше да бъде изведена от Федерацията. Но ако по някакво чудо можеше да я освободи, двете с Клиъруотър щяха да се хванат за гушите!

Ситуацията беше невъзможна и отгоре на всичко Стив имаше и друга грижа. По време на пътуването Кадилак беше започнал да изнася завладяващи изпълнения, но отново се беше върнал към сакето. Когато корабът се беше разцепил, няколко десетки буренца със силната течност бяха изплували от трюма. Кадилак, който по закона на Мърфи се случи да е там със Стив, когато първото буренце беше изхвърлено на брега, го измъкна от ръцете на нищо не подозиращия рибар, подуши го и го притисна до гърдите си.

Имаше ли още? Разбира се, че имаше. Сърцето на Стив замря. Потъналият кораб се беше оказал богата мина на пиене и желанието да не загуби нито капка превърна непоправимия сухоземен плъх в морско куче със светнали очи и рунтава опашка, което през следващите седем часа претърсваше водата, без да страда от морска болест.

Докато наблюдаваше с нарастваща изненада как купчината буренца на брега расте, Стив разбра истината за онова, което му беше казано, докато беше трениран за мексиканец в Рио Лобо. Ако имаш

правилна душевна нагласа и правилна мотивация, можеш да издържиш всичко.

За допълнително повишаване на настроението на Коджак при честване на победата отвориха няколко буренца — с предсказуеми резултати. Онези, които прекалиха, свършиха на земята. И макар че възбуди у неколцина полово влечение, сакето предизвика и известна агресия; нещо, което никога не се беше случвало, когато мютите отваряха главите си за небето с помощта на лула рейнбоу. Комбинацията от първокачествено саке и трева събори по гръб всички, които бяха прекалили. Чакаше ги тежък махмурлук. Онези, които успяха да останат на крака, чувстваха, че дневната светлина промушва жестоко с остри ножове очите им и всяко рязко движение предизвикваше болезнено усещане, сякаш са ритнати по главата от бизон.

С постоянство, както казва поговорката, се достига съвършенство, но като резултат от този опит по-голямата част от племето не желаше отново да опита. Единодушният отговор бе: „Благодаря, не искам“, в резултат на което остана малка планина от нежелан от тях алкохол. Изправен пред опасността Кадилак да настоява да останат, докато той сам не изпие всичко, Стив му помогна да натоварят няколко коня с абсурдно щедрия запас от жълта огнена вода.

Перспективата Кадилак отново да се напива нощем до изпадане в безсъзнание беше неприятна, но Стив нямаше желание да предизвиква повече спорове. Вече бяха имали достатъчно. Кадилак, изглежда, почувства тревогата на Стив и обеща да се въздържа, да се ограничава до една чашка преди лягане и да бъде приемливо трезвен, докато стигнат до Уайоминг. И се постара да спази обещанието си. Поне не забиваше нос в канчето с яхния. Но рано или късно това щеше да създаде проблем...

Но точно сега пред тях се изправяше друг вид проблем — на билото видяха, че пътят им е препречен от десетина въоръжени ренегати. Други двадесетина стояха зад тях. Бърз поглед назад разкри, че са обградени. Онези зад тях все още се спускаха надолу по склона, но бързо оттегляне беше невъзможно. Само магията на Клиъруотър можеше да подобри шансовете им срещу толкова много пушки. Но дори ако, по някакво чудо, се измъкнеха невредими, много от конете

можеха да бъдат убити или ранени, а това не беше целта на упражнението.

— Оставете на мен — промърмори Стив, слезе от коня, подаде юздата на Кадилак и пристъпи напред, сваляйки от рамо алебардата си. Беше с острие на майсторите на желязо и подобрен модел на онази, която Клиъруотър му беше оставила, преди да отлети за Ни-Исан: тя беше вложила същата електризираща сила и в тази.

Един мършав човек в центъра на групата стрелци, застанал на пътеката, пристъпи напред, готов да стреля от бедро, и извика:

— Хвърли остро желязо, приятел.

Стив спря на около десет метра от линията и направи както му беше казано.

— Добре. — Мъжът вдигна пушката. — Няма да те нараним. Просто пристъпи внимателно и бавно напред.

Мъжете от двете страни възразиха, когато видяха отблизо в какво е облечен Стив: мръсен бял памучен жакет с широки ръкави, кожи за ходене — мютско име на техните панталони от мека кожа — и на краката ботуши от самурай кавалерист. Гърдите, гърбът, раменете и ръцете му бяха защитени от различни парчета самурайски доспехи. Също като на ренегатите пред него, косата на Стив беше дълга и несресана; той беше престанал да боядисва русите корени. Държеше я назад от лицето си със зелено-жълта превръзка. Всеки сантиметър от откритата му кожа, която можеха да видят, беше покрит с неправилни петна от кафяво и черно. Светлите петна тук-таме преминаваха в розово и охра. Петната бяха неизлечимото наследство от Холокоста, което разграничаваше мютите от истинския човешки вид.

Стив носеше тези цветове почти от година. Те му бяха станали като втора кожа. Нямахше нищо, което да го отличава от Кадилак и Клиъруотър, и всъщност той изглеждаше дори по-истински от тях, защото на неговото лице имаше белези на воин, който е „захапал стрела“. Мютски знак за кураж. Коджак го приемаха без възражение, също и племената, които бяха срещали при пътуването си на запад. С единствената възможност да види физиономията си във водните вировете и полираните остриета на ножовете, той не можеше много добре да проучи външния си вид и не се беше замислял върху възможната реакция на други трекери.

Стив погледна човека, който го беше извикал, ѝ се стресна, когато разбра, че вече го е срещал. Квадратното лице с дълбоки бръчки, със светли пронизващи очи и тъп смачкан нос, с лента за глава от камуфлажен плат и дълга кафява коса, завързана на тила с връзка от същия материал, беше на Малоун, водача на ренегатската банда, в която бяха Джоди, Келсо, Медицинската шапка и Джинкс, преди да ги хванат и да ги продадат при реката. Малоун, кучият син със суровото лице, който го беше измъчвал, преди да нареди да го завържат за кола лице в лице с едноседмичен труп. Току-що изваден от гроб, който Стив лично беше изкопал. Въпреки неговите протести, че е невинен, и молбата на Джоди за милост Малоун и останалите от групата му си отидоха и го оставиха да умре.

Но събитията се бяха развили много различно. И Малоун беше в списъка за отмъщение. Но не сега. Но някой ден, да... неговият ред щеше да дойде.

Стив се насили да се усмихне.

— Малък е светът... — Той протегна ръка. — Миналата година имахме малко недоразумение.

Малоун го погледна подозрително.

— Така ли?

— Да. — Стив свали протегнатата си ръка. — Но след това ти промени намерението си и изпрати Келсо и Джоди да ме откачат от кола. — Той помълча, после добави: — Аз съм Брикман. Ти ме завърза на кола миналия април... горе до Медисин Крийк.

Малоун се намръщи изненадано, заобиколи бавно Стив, след това отново се изправи пред него и приближи лицето си по-близо.

— Да, така е. Защо, по дяволите, си облечен като дивак?

Стив преглътна отговора, който беше на върха на езика му, и каза:

— Това е дълга история.

Малоун кимна към Кадилак и Клиъруотър.

— А тези двамата кои са?

— Те са с мен.

Малоун посочи дръжката на самурайския меч, пъхнат в колана на Стив, после махна с ръка към малкия квадратен щит, закрепен на дясното му рамо.

— Откъде дойдоха всички тези глупости?

— Събрахме ги по пътя.

— Откъде?

— От Ни-Исан. Където живеят майсторите на желязо. Те са хората, които търгуват с мютите... и откарват на изток всички нарушители, хванати от тях.

— Кристо! — стъписа се Малоун. — Бил си там?

— Да. С Келсо и Джоди. Хванаха ни заедно. И няколко други също. Медицинската шапка и Джинкс. Ти изгуби около тридесет души... помниш ли?

— Няма начин да забравя. Какво стана с тях?

— Не знам. След като слязохме, Келсо и Джоди бяха с мен. Медицинската шапка, Джинкс и другите ги отведоха. — Стив вдигна рамене. — Повече не ги видях... и предполагам, че няма да ги видя.

— Лошо...

— Да, така е. Попаднеш ли там, е почти невъзможно да се измъкнеш. Но може да стане. Ние сме доказателство за това.

— И какво стана с Келсо и Джоди?

— Избягаха с нас, но, хм... удариха ни самолети от някакъв ешелон и...

Малоун разбра.

— Кога стана това?

— Миналата година. В края на ноември.

Малоун прие новината с видимо недоверие. Погледна бойците си, после каза:

— Да не искаш да кажеш, че онези мухльовци са изпратили ешелони, когато земята е била покрита със сняг?

— Защо да те лъжа?

Малоун помисли над чутото, после се пресегна и стисна с железни пръсти ръката на Стив точно над лакътя. Трябваше да е приятелски жест, но Стив не го почувства като такъв.

— Иди кажи на приличащите ти на плашила приятели да слязат от конете. Ние с теб трябва да си поговорим сериозно.

Облечена в камуфлажни трекерски дрехи и с планеристки защитен шлем, Роз седна нервно на пътническото място в един тъмносив „Скайрайдър“. Самолетът, с работещ двигател, стоеше

обърнат към затворената врата на хангара. Пилотът на АМЕКСИКО седеше с ръце на контролните уреди, тъмният огледален визьор на шлема му бе спуснат, за да се запази анонимността му.

Когато Роз завърза предпазните колани с помощта на един от наземния персонал, главнокомандващият Бен Карлстром влезе през една странична врата и се приближи към каютата.

— Как се чувстваш?

— Развълнувана, сър. И малко нервна.

— Разбираемо. Стив обаче се адаптира много бързо. Сигурен съм, че и с теб ще стане така. Твоите прояви досега бяха абсолютно забележителни, Роз. Ние много се гордеем с теб. И сега разчитаме още повече на теб да помогнеш Стив да изпълни задачата си. Смяташ ли, че ще се справиш?

— Да, сър. Никога не съм се съмнявала. Просто...

Карлстром се усмихна.

— Знам. Повърхността. Независимо колко видеокартини си видяла, никога не можеш да прецениш какво точно те чака горе. В първите няколко минути ще бъдеш поразена от мащабите на всичко. Може да изпиташ чувство на дезориентация, дори на паника. Има хора, които не могат да го преодолеят. Те страдат от мащабите на простора. Но ти ще се справиш. Ти си особена, Роз. Ако не беше така, нямаше да съм тук и да те изпрацам. — Карлстром стисна за малко облечената ѝ в ръкавица ръка, след това се отдръпна и ѝ пожела безопасно пътуване... и добро ловуване.

— Благодаря, сър.

Когато двигателите, контролиращи вратата, завиха, Карлстром се върна при страничния вход. Един работник от екипа на хангара затвори вратата зад него и завъртя колелото да активира херметичното уплътнение. Пилотът на скайрайдъра спусна капака на каютата и го заключи, после провери дали Роз се е включила правилно в интеркома.

— Чуваш ли ме?

Роз вдигна палци.

— Идеално.

— Добре. Няма от какво да се страхуваш. Седни удобно и се отпусни. Ако започне да ти се повдига или те стегнат гърдите, затвори очи и дишай дълбоко. Ще летим няколко часа, така че ще имаш достатъчно време да се адаптираш. Просто недей да бързаш. Окей?

— Да...

— Добре, да тръгваме. — Пилотът даде знак на наземния персонал да махне клиновете под колелата.

Вратите пред тях се отдръпнаха и се видя огромна наклонена бетонна плоча, завършваща с тясна правоъгълна блестяща синева. Небето над земята...

Макар че никога не се беше изкачвала по-високо от ниво 4, Роз вече беше ходила там. Умът ѝ се беше слял с този на Стив по време на неговия първи самостоятелен полет над Ню Мексико. Тя беше видяла онова, което беше видял той, беше изживяла същите зашеметяващи емоции, същото объркване, същото чувство на свобода, същото усещане за „връщане у дома“.

Но дори силата на онова изживяване не можеше да се сравни с това да бъде тук лично. Докато скайрайдърът излизаше от хангара по наклонената рампа, величествеността на надземния свят погълна сетивата ѝ. Тя вдигна визъора си и погледна със страхопочитание през оцветените стъкла на каютата ослепителния блясък на слънцето, което се издигаше от източния хоризонт в безоблачното небе.

Пилотът обърна самолета на бетонната писта, докара носовото колело на бялата централна линия и се свърза с кулата. После попита:

— Как си?

— Чудесно — промърмори Роз. Самолетът потегли напред. Роз почувства стомахът ѝ малко да натежава, когато се издигнаха във въздуха; после самолетът започна равномерно да се изкачва, двигателят работеше на пълна мощност, за да вдигне допълнителния товар от външни резервоари за далечен полет под всяко крило. Сега, когато повърхността се отдръпна далеч, се откри огромната, безгранична шир на заобикалящия ги пейзаж. Розов, червен и оранжев, смесващ се с кафявото на земята — цветове, които бяха доказателства за наследството от Холокоста.

Имаше една песен от Старото време, в която се пееше за „зелените, зелени хълмове на дома“. Един ден може би нещата щяха да станат такива, каквито са били, но за Роз, която никога не беше познавала нещо друго, повърхността беше чудно красива. Тя почувства как я обгръща като майка, приемаща отдавна изгубено дете в прегръдката си. Сърцето и умът ѝ разцъфнаха, изскачаха безболезнено от физическото ѝ тяло да се свържат с величието на цялата природа.

И също като Стив, тя чу гласове. Но не се опита да ги заглуши.
Заслуша ги и разбра много неща...

ГЛАВА 14

Малоун и четиримата му най-близки помощници изглеждаха доволни от описанието на Стив на бягството от Ни-Исан. Той пропусна от разказа си проекта Херън Пул, намесата на агентите на човека с приличащото на череп лице и инцидента в Лонг Пойнт и вместо това разказа за опасното пътуване на кораба с колела, който ги беше откарал на новите предни постове на източния бряг на езерото Мичиган. Това било, каза той, по време на пътуването за изграждане на нов пункт за търговия до реперна точка Чикаго. Тогава той и неговите приятели успели да взривят и потопят кораба, а едно мютско племе довършило операцията, като избило всички джапи, успели да достигнат брега.

Конете, оръжията и другите неща, обясни Стив, били техният дял от плячката — и за да предотврати всякакви неудобни въпроси от страна на Малоун и неговите приятели, им предложи да се почерпят със саке. Сакето оказа желания ефект, но Малоун бързо съзря опасностите от работа във вражеска среда с група, която постоянно е със завъртяна глава. На следващата сутрин, когато се събуди, прегърнал нежно полупразното буренце, Кадилак с ужас откри, че останалата част от запаса е педантично унищожена.

Едностранният акт на Малоун остави Стив външно съчувстващ, но тайно доволен. Клиъруотър изпитваше същите чувства. Буренцата със саке, които носеха по пътя си, бяха със същия разрушителен потенциал като буренца динамит. Стив гледеше как Кадилак ходи между разбитите буренца, разхвърляни по брега на близкия поток, и как не може да повярва, че ги няма, и трескаво притиска до гърдите си единствената полуоцеляла жертва. Беше направо онемял. Съкрушен човек, тихо оплакващ рухналите си надежди.

Дори обаче да изпитваше някакъв гняв, той не го показва. Или може би не се осмели. Малоун веднага подкани всички, които се чувстват нещастни от неговото решение, да излязат напред и да кажат възраженията си. Двама нарушители, които неблагоприятно си бяха присвоили ролята на говорители на мнозинството, приеха

предложението му и Малоун ги разстреля, преди да могат да си отворят устата.

Освен мечовете и лъковете на майсторите на желязо, донесени от групата на Стив, единствено друго нещо, представляващо интерес, беше хергелето. Във Федерацията нямаше никакъв вид животни и това беше създадо у трекерите антипатия към животните. Кое то беше проблем и за ренегатите, тъй като идеята да станат приятели с един животински вид беше чужда за техния ум. Животните съществуваха, за да бъдат убивани и изядени.

Лоялните трекери, които живееха във Федерацията, не ядяха животинско месо. Това беше едно от отвратителните неща, които вършеха мютите, а и освен това животните на повърхността бяха заразени с радиация. „Телешкият“ бургер, сервиран в дивизионните столови, беше соев. Тяхното меню включваше ориз, различни бобови растения и грудкови зеленчуци, но повечето от тях бяха продукти на високите технологии — безвкусни висококалорични боклуци. Ренегатите трябваше бързо да се адаптират или да умрат от глад, но това не беше лесно, а и не всички можеха да го направят. Старите навици трудно се забравяха и въпреки рисковете намираните с труд пакети с порции се предпочитаха пред всичко, което можеше да предложи повърхността.

Всичко това означаваше, че ренегатите бяха любопитни относно разбирателството, което Стив, Кадилак и Клиъруотър бяха постигнали по отношение на хергелето, начина, по който използваша конете като транспортно средство, и необичайните умения на Клиъруотър да накара конете да й се подчиняват. За Стив нейните умения бяха полезен център на внимание, отвличащ интереса на Малоун и хората му от неговите собствени приключения, настоящия му вид и истинския характер на връзката му със спътниците му.

Работата с конете помогна и да се отклони вниманието на ренегатите от факта, че макар да бе облечена като мют, Клиъруотър беше силна, хубава жена с чудесно тяло. Единствената жена сред седемдесетте рошави ренегати и вероятно последната, която бяха помирисали от улавянето на Джоди. Не всеки мъж беше готов да се върти около фуста, но Стив беше готов да се обзаложи, че при подходяща възможност или достатъчна провокация половината от тях бяха готови да опитат.

Ако го направеха, двамата с Кадилак нямаше да могат да ги спрат. Клиъруотър трябваше да потърси външна помощ. Но Талисмана не беше направил нищо да я защити от ухажването на Накане То-Шибя и може би нямаше да ѝ помогне и сега. Когато дебелият генерален консул падна от две хиляди фута и издълба дълбока дупка в земята, Стив бе изпитал огромно задоволство, но това не му попречи да бъде разяждан от ревност при мисълта, че Клиъруотър е била в прегръдките на джапа.

Всичко беше много странно. Предполагаше се, че тя е под закрила на Талисмана, но той не беше направил абсолютно нищо да я предпази от всеки, който я пожелае сексуално. Това беше още една причина Стив да одобри решението на Малоун да ликвидира запасите на Кадилак от сока на радостта.

Тъй като коне имаше повече от достатъчно за всички, Стив предположи, че ще е добре, ако Клиъруотър даде на ренегатите няколко урока по езда. Малоун, който разбра, че това е умение, което може да има полезни приложения, се съгласи да опита. Докато излагаше възможните изгоди, Стив пропусна да каже, че няколко часа тръскане на седлото гарантират, че след ездата всички ще накуцват и бедрата и задниците им ще горят като на огън. И че това ще заличи всякаква мисъл за бой.

Кадилак, разбира се, вече не бе щастлив човек. Историите, с които смайваше мютските племена, не представляваха абсолютно никакъв интерес за ренегатите на Малоун. А и ако беше споменал за тези неща, те щяха да поставят под съмнение обяснението на Стив за бягството им. След като за няколко славни седмици беше душата на групата, се дразнеше, че сега не му обръщат внимание. Сега Клиъруотър и нейните тъпи коне бяха в центъра на вниманието — и това също го дразнеше. Стиснал зъби, Кадилак търпеше мъжествено и болезнено миля подир миля, но лошият моряк се оказа още по-лош ездач и в резултат сега конете изместиха корабите от челното място в неговия списък на най-неприятните неща. Той се дразнеше от факта, че Клиъруотър не само общува с тези глупави животни, но и от това, че тя е много по-добър ездач от него. Като капак на всичко, за да

подсили още повече обидата, Брикман също беше по-добър от него — е, поне засега.

Бандата главорези, на които се опитваше да се подмаже, не направи никакъв опит да скрие недоверието си към мютите. Това само по себе си беше разбираемо, но на Кадилак скоро му стана ясно, че е игнориран! Клиъруотър беше обкръжена от учениците си, а Брикман — въпреки че беше облечен от главата до петите като мют — беше канен непрекъснато от водача на ренегатите на съвет!

И — най-лошото от всичко — единственото, което можеше да му помогне да понесе тези обиди, му беше отнето. Тези вандали бяха разбили всички буренца със саке, освен едно! А то беше наполовина празно. Сега той беше изправен пред мъчителния избор да се задоволява с по няколко капки и да остава потискащо трезвен или да изпие всичко и да изпадне в забрава. Неспособността му да направи избор плюс знанието, че е допуснал потребността от алкохол отново да се върне, го хвърли в мрачно, отмъстително настроение.

Да... Трябваше да си го върне на някого...

За да избегнат всякакви проблеми, Стив, Кадилак и Клиъруотър сложиха спалните си кожи около малък огън в една плитка пещера под билото на хълма. Най-близките им съседи бяха часовите. Ренегатите лагеруваха на тридесетина метра на запад под тях, между дърветата в долния край на ската. Стив и Клиъруотър бяха разседлали конете и ги бяха оставили да бродят свободно и да пасат на воля. Силно привързани към новите си господари, те нямаше да отидат далеч. Когато дойдеше време, единственото, което трябваше да направи Клиъруотър, беше да вдигне глава и да ги извика с чуруликащ крясък, който ги караше да зацвелят от удоволствие и да препуснат в галоп към нея.

Това беше наистина странен звук. Първия път, когато ги беше извикала, крясъкът беше изскочил напълно оформен от устните ѝ. Стив заключи, че той може би е стоял латентен в паметта ѝ от рождение — но кой го беше поставил там? И защо тези мимолетни видения от друг свят, от друго съществуване минаваха през ума му всеки път, когато ги чуеше? Още една загадка...

Късно следобед на третия ден Стив се върна в пещерата и видя, че Кадилак седи унило и навъсено гледа пламъците. Малкото буренце беше до него. Стив реши, че е по-добре да не пита дали е празно.

— Много мило, че намина...

Стив сложи няколко дърва в огъня и седна срещу него.

— Защо седиш тук самичък?

Кадилак отвърна с подигравателен смях.

— Защо ли? Е, няма значение, няма да разискваме този въпрос. Може би ти ще ми кажеш кога ще тръгнем. Или вие с Клиъруотър сте прекалено заети и нямате време да помислите за това?

— Напротив. Много мислих по въпроса.

— Тогава кога тръгваме?

Стив се намръщи.

— Веднага щом стане възможно.

— И колко скоро ще е това?

— Не знам. След два-три дни.

— Защо не утре? Или довечера?

— Не е толкова просто.

— Никога не е просто.

— Слушай! Не започвай отново. — Стив посочи лагера в края на ската. — Долу има над седемдесет нарушители и Малоун е поставил пазачи навсякъде. Досега нещата вървяха добре, но все още не сме извън опасност. — Той поклати глава озадачено. — Нещо става долу. Не ми питай какво, не мога нищо да направя. Но трябва да сме внимателни.

— Малоун трябва да е внимателен — отвърна Кадилак. — Бих го убил, ако ми се удаде възможност, и съм сигурен, че и ти би го направил.

— Може би. Но сега не е време за разчистване на сметки. Малоун е човекът, който държи тези бандити заедно. Той и неговите четирима приятели са единствените с достатъчно ум да разберат, че като ни помагат, може би ще могат да сключат сделка с М'Колите при следващото събиране.

— Това ли му каза?

Стив вдигна рамене.

— Нищо не съм му обещавал. Но ако решат да спечелят няколко точки, като ни придружат...

— Но ние нямаме нужда от тях. Досега всичко вървеше по план. Как ще обясним присъствието им? Това ще доведе единствено до допълнителни усложнения!

— Не е така.

— Брикман. Много е лесно. Просто тръгваме!

— Да, но... те вече мислят, че може да е добре да задържат конете. — Стив замълча, за да може Кадилак да възприеме казаното, после добави: — Всичките.

— Разбирам...

— Точно затова ми трябва още няколко дни — да разбера какви са намеренията им. Ако не можем да се разделим като приятели, следващото най-добро нещо е да ги вземем с нас. Помисли за това. Ако се случи най-лошото, М'Кол винаги могат да ги продадат при реката.

Кадилак го погледна. Почти не можеше да повярва на ушите си.

— Ще направиш това на хора от собствения си вид?

— Ти не би ли го направил?

Кадилак скри раздражението си, че е надхитрен.

— Да...

— Виж — каза Стив. — Знам как се отнасят към теб тези хора, но ти не си центърът на света. За тях агентите стоят по-ниско и от мютите. Аз не защитавам само *твоя* задник. Бях принуден да направя някои фантастични маневри.

Това беше случаят, който търсеше Кадилак.

— Е, когато се стигне до фантастични маневри, ти си ненадминат.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че макар да твърдиш, че ми спасяваш живота, и се кълнеш, че си мой кръвен брат, ти продължаваш да играеш двойна игра!

Стив посрещна обвинението със сух смях.

— За какво говориш, по дяволите!?

— За кораба с колела! Когато той пламна и се взриви, предположих — понеже ти не каза нищо, — че е дело на Талисмана! Можеш да си представиш изненадата ми, когато накрая накраях Клиъруотър да говори за това — и то не беше лесно, казвам ти — и да открия, че тя вярва, че корабът е бил атакуван от стрелолисти. От самолети от Федерацията!

Хванат неподготвен от неочаквания обрат на разговора, Стив инстинктивно даде уклончив отговор.

— И защо мисли така?

— Да не искаш да кажеш, че греши?

— Не точно.

— Добре, Брикман, какво *точно* казваш ти?

— Че правиш погрешно заключение.

— Значи, с други думи, Клиъруотър е права. Корабът беше атакуван от самолети!

— Виж... не те разбирам. Ние се измъкнахме, нали? И оттогава ти си в центъра на внимание.

— Е, и?

Точно в този момент Клиъруотър се върна. Усетила напрегнатата атмосфера, тя седна между тях, без да каже нищо, и почна да грее ръцете си над огъня.

Стив я изгледа многозначително и каза:

— Защо те интересува *как* е потънал корабът? Потъна. И край.

Кадилак се усмихна съжалително. *Най-после... Шанс да отмъсти за оскърблението.*

— Типично за теб! Ти си пълен с толкова лъжи и измами, че не можеш да признаеш истината. Ще оставя настрана подигравателната ти забележка, че съм в центъра на внимание. Ще ти кажа само, че не съм забравил, че ако не ми беше спасил живота, нямаше да съм тук. Но въпросът не е в това. Онова, което трябва да изясним, преди да направим и една стъпка напред, е да установим на коя страна си ти.

— Не е ли очевидно?

Кадилак вдигна умолително ръце към Клиъруотър.

— Разбираш ли какво искам да кажа?

Клиъруотър погледна Стив.

— Кажи ми, облачни войне... запалването на кораба с колела... — дело на твоите приятели от Федерацията ли беше?

— Да...

— Ти ли ги извика?

Стив не искаше да лъже Клиъруотър. Ако не намереше бързо начин да отклони този разпит, щеше да бъде принуден да каже истината. Той кимна.

— В известен смисъл. — Видя лицето й. — Да, добре, аз ги извиках! Но аз не работя с тях. Аз ги *използвам*. Това беше единственият начин да се измъкнем от кораба... и трябваше да го използваме!

— Съгласен съм — каза Кадилак. — Беше майсторски удар.

— Добре. — Стив го плесна по коляното. — Хайде да спрем дотук. Коджак са щастливи, вие сте на път за дома си и Талисмана доказва силата си. — Той погледна и двамата. — Какво повече искате?

— Искам да знам *защо* го направиха, Брикман. Ние направихме няколко пробойни в един от техните ешелони, забрави ли? За което ти предполагаше, че ще бъдеш обвинен. Очевидно някой... и може да се окаже, че този някой си ти... е оправил нещата.

Стив се намръщи.

— Защо мислиш така?

— О, стига. Не съм толкова наивен! Ако твоите господари са били готови да изпратят... — Той потърси помощ от Клиъруотър. — Колко бяха... четири?

— Пет...

— Пет самолета на деветстотин и петдесет мили да запалят кораба, те сигурно вярват, че ти все още работиш за тях. Аз не мога да измисля друга причина. Ти можеш ли?

Стив пренебрегна обвинението в предателство.

— Ти ми кажи. Ти си този, който знае всички отговори.

Търпението на Кадилак започна да се изчерпва.

— Затова не се съгласяваш с никого. — Той надигна буренцето и опъна една глътка.

Стив погледна за момент Клиъруотър, после каза:

— Попитай нея. Тя знае на коя страна съм.

Кадилак повиши глас.

— Така ли? Не ми се вярва.

— Слушай, това наистина е излишно... ясно ли е? — Стив се изправи и се опита да остане спокоен, но част от натрупания гняв се прояви в гласа му. — Ние сме квит. Нищо не ти дължа. В това число и обяснение! Свърших моята работа да стигнем дотук. Ако и това не е достатъчно... Омръзна ми да вадя кестените от огъня заради вас. — Той посочи западните хълмове. — Уайоминг е натам! Продължете! Тръгнете по залез-слънце! Аз ви оставям!

Но когато се обърна, Клиъруотър го хвана за ръката.

— Облачни воине!

— Стига. До гуша ми дойде от този човек! Откакто си пъхна носа в цялата работа, вечно е надут! — Той погледна през рамо към Кадилак. — Продължавай да създаваш неприятности, приятелче! Чудесно го правиш.

Кадилак се изправи и започна да си събира нещата.

— Да тръгваме! Без него сме в по-голяма безопасност!

Клиъруотър хвана ръцете на Стив, преди да може да ги стисне в юмруци и да се хвърли срещу Кадилак.

— Това е лудост! Какво ще направиш?

— Оставам с тези хора. Какво толкова, по дяволите? Те поне са от моя вид!

— Но те вече не са от твоя вид. Погледни си ръцете! Мислиш ли, че ще ти позволят да живееш между тях с такива шарки?

— Стига, скъпа! Това е само боя! Ще намеря сапунени листа и ще я измия. Кристо! Не е чак толкова трудно!

Клиъруотър се усмихна тъжно.

— Мислиш ли, че ще променят мнението си толкова бързо, колкото ще се промени цветът на кожата ти? Виждам как ни гледат. Наричат ни „диваци“...

— Да, знам...

Тя стисна ръцете му по-силно.

— В техните очи ти си нечист... каквито сме и ние. Ти няма да си в безопасност с тях. Тези хора може да са избягали от тъмните светове, те може да водят преговори и да не се бият с Плейнфолк, но в сърцата си ни мразят и се страхуват от нас.

— Тогава може би ще можем да ги научим на някои неща... да им покажем, че е възможно моят и твоят вид да живеят заедно. Не е точно както си го мислех, но е по-добро, отколкото да трябва да слушам този задник!

Кадилак кипна.

— От задник го чувам! — Той махна на Клиъруотър. — Хайде. Да си съберем нещата и да се махаме отгук, преди да съм направил нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

— Не! Няма да тръгна, ако тримата не сме заедно! — Клиъруотър тропна гневно с крак. — Помири се с кръвния си брат!

Веднага!

Кадилак вдигна юмруци към небето.

— Небесна майко! Каква горчива чаша трябва да изпия! — Той посочи обвиняващо Стив. — Няма да тръгна с тази лъжлива крастава жаба, докато не се закълне в главата си да ни каже истината!

Сините очи на Клиъруотър се втренчиха в Стив. Беше изумително как променяха цвета си в зависимост от настроението ѝ. Този път те бяха дълбоки лазурни езера, които подканяха душата му да се гмурне в дълбините им.

— Направи го заради мен...

— Добре — каза Стив. — Да пукна, ако...

Тя хвана ръката му и я сложи на гърдите си.

— *Моето* сърце ще се пръсне, облачни воине. Ако думите ти не са верни, те ще убият мен, не теб.

Стив изпита тревожното чувство, че казва истината. И тримата седнаха. Клиъруотър вдигна буренцето със саке и го подаде на Стив. Учудващо, но Кадилак не възрази. Или не се осмели да възрази. Стив би искал да изпие много преди да му го върне, но се задоволи с две глътки, за да смаже езика си, и след това го върна с японската дума за „Наздраве!“, която бе научил от лидера на ронините Нобуро Нака-Джима: канпай!

С голяма неохота, която идваше от вкоренения му навик да пази истинските си мисли и чувства — плюс съображението, че всяка информация, запазена в тайна, може да послужи като тактическо предимство, той им разказа за телепатичната дарба, с която бяха родени двамата с Роз. Дарба, която, доколкото знаеше, имаха само те.

И описа как, когато беше свален с ръка, закована за шлема от стрелата на Кадилак, същите рани се бяха появили на дясната ръка и главата на Роз, за да изчезнат няколко часа по-късно, без да оставят следа. Това неизбежно доведе до необходимостта да обясни как тази дълбока хармония, която те пазеха в тайна от ранно детство, беше създала една нерушима връзка, „единство“, което се простираше отвъд най-интимните връзки на дружбата и което той не можеше дори да опише.

Разкрил дълбоката си тайна, Стив замълча смутено — надяваше се, че Клиъруотър може би ще разбере за какво говори. И че може би ще разбере посланието, което той се опитваше да предаде с очи —

своите също толкова дълбоки чувства към нея. Клиъруотър беше отворила съвсем различна страна от неговата природа, беше събудила чувства, които отначало той не можеше да опише. Тя беше научила и двамата на значението и езика на любовта. Беше ѝ го казвал много пъти. Искаше отново да ѝ го каже, но не можеше да го направи пред намусения Кадилак.

— Обичаш ли я? — попита Клиъруотър.

— Не по начина, който имаш предвид.

— И какъв е този начин?

Двамата оставиха въпроса на Кадилак без отговор.

— А Роз? Тя обича ли те?

Стив замълча; спомни си за Сантана Дийп.

— Трябва ли да отговоря на този въпрос?

— Ти вече отговори. Какви чувства изпитва тя към мен?

— Тя не разбира.

— С други думи, смята ме за заплаха.

— Вината е моя, защото не съм ѝ обяснил нещата правилно — каза Стив. — Ти знаеш какво искам да кажа... разликата между *нашите* отношения и онова, което чувствам към нея.

— Има ли разлика?

— Е, стига вече! — засмя се Стив. — Вече започваш да ме дереш жив. Какво имаш предвид?

Кадилак свали буренцето от устата си.

— Истината. — Той избърса устни с ръка. — Значи... господарите ти *знаят* за тази връзка между вас.

— Да. Откакто ти ме простреля със стрелата. Но в началото не знаеха, че можем да си предаваме мисли. Това споделено стресово явление, което лекарите наричат „психосоматична травма“ — то го разкри.

— Но сега *знаят*, че можете да си говорите от разстояние, нали? — настоя Кадилак.

— Разбира се! Роз *трябваше* да им каже! Това беше единственият начин, по който можеше да ни помогне.

— Очевидно. Онова, което ме поразява, е изключителната вяра, която те, изглежда, имат в способностите на сестра ти, и скоростта, с която реагираха. И организацията и усилието, необходими да изпратят

пет самолета на такова разстояние, за да проведат атака през нощта! Само за да спасят твоя живот. Учудващо...

— Разбира се, те не знаят, че ти вече не си лоялен поданик на Федерацията — продължи Кадилак. — Но сигурно вярват, че Роз е надеждна. Защо иначе ще си правят целия този труд? Аз мога да измисля само едно обяснение. Тя трябва да е доказала своите достойнства преди този случай. Ти казваш, че са я държали заложница, за да си осигурят покорството ти, но е ясно, че те трябва да знаят, че не ти си вдигнал във въздуха ешелона. Иначе щяха да я заставят да ти направи нещо лошо. Чудя се какви други съобщения си предал?

— Никакви! Единственият път, когато имахме същия силен контакт като този на кораба, беше когато ние петимата и Сайд-Уиндър бяхме на път за Лонг Пойнт в надувните лодки. Думите или мислите... — Стив търсеше подходящо обяснение — ... целостта на изживяването, които съставят всичко от онова, което искаш да знаеш, минават само... според нея... когато аз се отворя. В моменти на силно напрежение връзката се осъществява рефлексно, иначе е скрита. Ако аз не я включа, тя не може да достигне до мен.

Това не беше съвсем вярно, но Стив не знаеше за прогреса, който Роз беше постигнала в периода след тяхната среща — уредена с мълчаливото одобрение на Първото семейство — в Сантана Дийп.

— Какво ти каза тя по пътя към Лонг Пойнт? — попита Клиъруотър.

— Че онова, което съм намислил да направя, е правилно.

— И какво беше то?

Стив се обърна към Кадилак.

— Да остана с теб, да открадна самолетите и да отлетя на запад.

— Защо?

— Защото така бяха планирани нещата.

— От кого?

— Не ми каза.

Отново беше ред на Клиъруотър да зададе въпрос.

— Говорихте ли след като напуснахме Коджак?

— Не. — Стив се поколеба, после каза: — Опитах се да държа тази страна на мозъка си затворена. Освен ако не изпаднем в друга невъзможна беда, щях да държа ума си затворен, докато вие не се върнете у дома. Аз, хм... е, ще бъда честен, не искам да рискувам и да

издам нашето положение. Роз няма да ме издаде, но... но работата е там, че не зная на какъв натиск е подложена.

Клиъруотър кимна, но не можеше да се каже дали му вярва, или просто потвърждава приемането на информацията. Стив гледаше предизвикателно Кадилак над огъня.

— Доволен ли си?

— Да. За момента.

Майната ти...

Когато падна нощта, се свиха около огъня в спалните си кожи. Клиъруотър лежеше с ръка, протегната към Стив, но според мълчаливо взаимно споразумение спяха отделно, за да не дразнят нараненото его на Кадилак. В селището на Коджак това не беше проблем: Кадилак имаше собствена колиба и достатъчно от така наречената от рибарите „нощна стръв“, която да слага на кукичката си. Но положението става по-деликатно, когато човекът, чието момиче си отнел, е на по-малко от метър, а момичето лежи в прегръдките ти... и изобщо не можеш да спиш.

Тази вечер беше различно. Стив се събуди и намери Клиъруотър под своите кожи.

— Какво...

Тя сложи пръст на устните му.

— Шшт. — Погали го по лицето и го целуна страстно. Беше гола — само по долната риза, която беше донесла от Ни-Исан. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му и намериха връзката на кожата му за ходене.

Едно бързо издърпване на страничните връзки на триъгълната препаска около бедрата му откри достъп до арената за действие. Клиъруотър се плъзна върху него, възседна го и вдигна ризата си над главата. Легнал под нея, Стив успя да вдигне своята до подмишниците.

Тя дръпна кожената завивка над раменете си, наведе гърдите си до нетърпеливите му устни, после натисна със стъпала прасците му, раздалечи краката му и плъзна тялото си надолу, докато влажните устни на вагината ѝ не спряха във втвърдяващия се пенис. Стив почувства твърдите ѝ бедра да се затварят около него.

— *Оооох-оооох-оооох! Оох, Небесна майко...*

Клиъруотър заглуши гласа му с изпиваща целувка, която се премести от устата му върху лицето и врата. Сякаш искаше да го изяде жив.

Стив отговори по същия начин, ръцете му галеха гърба ѝ, процепа между бедрата, после бедрата и тънката талия до очарователните извивки на гърдите.

— Притисни ме! — прошепна тя страстно.

Той склучи ръце около гърба ѝ и я притисна силно.

— По-силно! — помоли тя. — По-силно!

Лежаха със склучени тела от главата до петите. Бедрата ѝ продължаваха нежния масаж, притискаха се ритмично към него в такт с пулсиращия прилив на кръв в тялото му. Стив чувстваше как вагината ѝ потрепва, сякаш иска да го погълне. Изгарящо. Разтопяващо. Разтварящо. Възхитително. Непоносимо.

Тя сложи устни до ухото му.

— Хайде, облачни воине! Хайде! Ох, ох, оххх! Любов моя! Златен мой! Бързо! Имаме толкова малко време!

И в този кратък момент, когато мозъкът му избухна като супернова звезда, Стив получи ослепяващо откровение. Беше правил любов с две жени, не с една. Роз беше в главата му от момента на проникване и тя беше играла двойна роля: сливайки се с психиката на Стив да стане мъжкия партньор в половия акт — и в същото време душевната защита на нейната женска психика се беше наложила над половината от действията на Клиъруотър.

На грубия език на пионерите тя беше чукала едновременно и двамата. Не само в ума си, но с ума си.

Стив знаеше, че не си въобразява. Това не беше предизвикано от някакви чувства за вина или предателство. Роз беше тук. Но не като ревнива съперница. Нямахме никакъв гняв. Желание — да. Изгаряща физическа потребност да бъде държана в топла прегръдка, да се слоят, но преди всичко трансформирането и възвисяването на цялото преживяване беше едно изумително чувство на любов. На споделяне. На разбиране.

И в същия миг Стив разбра, че Роз е наблизо и физически. Тя беше тук. На повърхността. На приближаващия ешелон „Ред Ривър“...

Стив и Клиъруотър лежаха прегърнати, краката им бяха сплетени, слабините им — пламнали от сладка треска. Клиъруотър

беше положила глава на рамото му. Отри устни във врата му и прошепна:

— Тя беше тук, нали?

— Да... Но...

Клиъруотър прилепи устни към неговите.

— Не е нужно да обясняваш. Исках тя да бъде с нас. Повиках я в ума си и в тялото си. Повече няма омраза. Докато тя беше затворена под земята, умът ѝ беше затъмнен от незнание. Но сега това е премахнато. Тя знае, че ние не сме съперници, а сестри по душа. Силата, която свързва теб с нея, свързва и трима ни.

— Но как може...

— Шшт! Когато станеш готов, тези неща ще ти бъдат казани.

— Добре. Но какво искаше да кажеш... „Имаме толкова малко време“?

Клиъруотър го погали по лицето, после се притисна до него.

— Преди зората, облачни войне. Преди зората...

Докато лежеше мълчаливо и наблюдаваше движението на завивката над телата им, Кадилак почувства, че не може да остане обективно безпристрастен, което беше отличителна черта на един истински воин. Той беше водач на Избраните и умът му трябваше да се занимава с по-възвишени неща — с въпросите на големия момент, а не със съмнителните удоволствия на плътта. Но точно горчиво-сладкият спомен от *тези* удоволствия беше възкресен при неговото връщане към сакето. Той се беше чувствал щастлив в Ни-Исан... докато не дойде Брикман и не развали всичко. И все пак...

Ролята на Кадилак, колкото и важна да беше, не компенсираше пълната липса на секс. Сакето беше премахнало задръжките му и го беше превърнало от колеблив любовник — обременен от тайна похот, но с вързан език от страх от отхвърляне и по този начин обречен на неуспех — в освободен, свръхуверен мъжкар.

Беше ирония на съдбата, че неговата първа любов и избрана другарка, момичето, с което беше израснал, беше тласната от Съдбата и може би от несподелен глад — в обятията на един лицемерен, сладкодумен авантюрист, когато той, Кадилак Девил, най-накрая бе получил истински статус и водеща роля, отговаряща на неговите таланти, и също беше способен да я задоволи като мъж.

Три достойнства.

Да... Както Мистър Сноу често му беше напомнял, да си роден в сянката на Талисмана беше голяма чест, дадена на малцина. Кадилак се стараеше, но Мистър Сноу беше пропуснал да му каже, че понякога да си Дете на Съдбата може да е истински недостатък.

Когато на следващата сутрин Стив и Клиъруотър се събудиха, Кадилак още спеше. За да не го събудят, те отидоха в лагера на ренегатите и закусиха заедно с Малоун. След това Клиъруотър се зае с уроците по езда. Стив остана с Малоун и неговите помощници и се опита да измъкне някаква информация за следващия им ход. Помощниците на Малоун не разкриха много. Те се интересуваха повече от онова, което Стив можеше да им каже за майсторите на желязо.

Към пладне Стив се върна по ската и намери Клиъруотър коленичила до огъня да готви на Кадилак. Великият кормчия беше седнал на една скала наблизо и гледаше мрачно в пространството. Не усети приближаването на Стив.

Стив и Клиъруотър се спогледаха. Малкото буренце беше до Кадилак. Празно. Стив го погледна, след това насочи въпросителен поглед над огъня към Клиъруотър. Очите ѝ го молеха да внимава.

Стив отиде при Кадилак и му съобщи новината за Роз. Нямахше представа как ще реагира мютът, но очакваше да прояви поне някакъв интерес. Онова, което получи като отговор, беше подигравателен, войнствен смях. Стив го пропусна покрай ушите си и по очите му се опита да разбере какво става. Мютът не беше пиян, но беше пил.

Стив опита още веднъж.

— Не разбираш ли какво означава това? Тя е навън! Тук, горе, в реалния свят!

— И какво?

— Това е пролуката, която търсех! Ако намерим начин да я измъкнем от ешелона...

Кадилак слезе от скалата и тръгна надолу по ската.

— И как точно предлагаш да го направим?

— Още не съм го измислил. Но трябва да има начин. Ако Малоун и неговите хора се споразумеят с М'Кол...

— Кади! Месото ти е готово! — прекъсна го Клиъруотър.

— По-късно! Отивам до реката да се изкъпя.

Стив го хвана за ръката.

— Остави къпането. Това е важно!

— За теб може би. Но не и за мен. Тези отчаяни хора са *твои* приятели, Брикман. Искаш да работиш с тях? Чудесно! Но не намесвай моите хора в това. Няма да стане.

Усетила зараждането на поредния спор, Клиъруотър отиде при тях.

— Я почакайте. Просто ме чуйте, моля ви! Знам, че изглежда налудничаво, но... — Стив вдигна ръка да попречи на Кадилак да го прекъсне — ... да предположим, че намерим начин и успеем да пленим един ешелон. За М'Колите това няма да е повече от куп боклуци. Но с помощта на тези хора можем наистина да го *използваме*. Можете ли да си представите колко изгодно ще е за нас?

Кадилак изсумтя иронично.

— Мечта, породена от лула с трева! Стига вече, Брикман! Ти ни забърка в достатъчно идиотски схеми.

— Да бе, идиотски — озъби се Стив. — Но задникът ти все още е цял... въпреки факта, че ти се постара да изпортиш работата.

Кадилак се опита да си тръгне, но Стив го дръпна и го спря.

— Какво ти става? Трудно ли ти е да се изправиш пред фактите? Куражът ти свърши ли се със свършването на сока на удоволствието?

— Не ми изнасяй лекции за моя кураж! Облачен воин... Ха-ха! Ти не заслужаваш да носиш това име! — присмя се Кадилак, после се обърна към Клиъруотър. — Чу гласа на твоя Златен, когато видя пламъците да облизват крилото на неговия скайхок. — Той имитира гласа на Стив: — „Помогнете ми... моля!“ Тогава нямаше й следа от непобедим герой. Беше жалък хленчещ нещастник! Никой мют, достоен да носи това име, не би молил милост от един враг! Той би предпочел да умре... гордо!

— Като теб на кораба...

Устните на Кадилак трепнаха.

— Това беше друго! Аз не се молех за живота си. Молех се за спасението на душата си!

— Хитро. Трябва да го запомня. — Стив се обърна към Клиъруотър. — И той ме нарича лицемерен кучи син!

— Как можеш ти, подземен човек, който не вярва в нищо, да разбереш какво имат предвид Плейнфолк под чест и кураж?

— Правя всичко, каквото мога. Кое то не може да се каже за теб.
— Тези думи бяха последвани почти веднага от: „Пиян безделник“, но Стив успя да спре езика си навреме.

— Тогава разбери едно! М'Колите *атакуваха* една от големите железни змии! Онази, с която ти влезе в битката. Повече от триста племенни братя и сестри целунаха остро желязо онзи ден. Мъже, жени и деца. Застреляни и изгорени, и разкъсани на парчета от нейната ужасна бяла смърт!

— Да, знам. Прегрятата пара е истински убиец. Но вие вече знаете това. И имате сто пушки! Никой... дори и М'Колите, които са известни с храбростта си... не може да има успех, ако атакува *като тълпа* посред бял ден! Трябва да използваме мозъците си. Да намерим някакъв начин да се качим на ешелона. Не знам... може би дегизирани. Мислете! Трябва да има начин!

Кадилак не помръдна. Гласът му изведнъж стана студен.

— Няма начин, Брикман. Няма начин да накараш мен или Клиъруотър, или някой от моя народ да нападнем „Ред Ривър“, за да освободим сестра ти!

— Кристофър Кълъмбъс! Тя не е *единствената* причина!

— Но е главната...

Стив се обърна към Клиъруотър.

— Говори му, моля те! Накарай го да разбере. — Тя не отговори. Той пак се обърна към Кадилак. — Трябва да го направим, Кади. Може никога да нямаме друга такава възможност!

— Нито пък твоите господари...

Стив се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

Кадилак се засмя злобно.

— Не ми играй игрички, Брикман. Защо мислиш сестра ти е на желязната змия?

— Нали си по-умен. Ти ми кажи.

— Тя е примамката на кукичката! И ти или ще се опиташ да я освободиш, или... — Кадилак видя предупреждаващия поглед на Клиъруотър.

— Или какво? Хайде, да чуем.

— Или ще ни продадеш на реката. — Гласът на Кадилак беше тих, но очите му не се откъсваха от очите на Стив.

— Разбирам. Мислиш, че са я докарали тук да упражни натиск върху мен.

— Можеш ли да измислиш по-добра причина? — Предизвикателният тон отговаряше на погледа му. — Ти не се ли върна за това? Съгласил си се да се опиташ да ни хванеш, защото са щели да я убият, ако откажеш!

— С други думи, въпреки всичко, през което преминахме досега, ти *все още* не ми вярваш.

Кадилак помисли над отговора си.

— Нека ти кажа последната си дума, Брикман. Мисля, че ти сам не си вярваш.

— Що за отговор е пък това?

— Единственият, който ще получиш. Ти често се отнасяш така с мен. Сега мога ли вече да се изкъпя?

— Да, мисля, че трябва — каза Клиъруотър. — Време е и двамата да се поохладите. Иначе няма да стигнем доникъде.

— Напротив — отсече Стив. — Време е да изясним нещата. — Той посочи Кадилак. — Искам да знам какво всъщност изкарва този човек от кожата му? Не понася конкуренцията? Иска всички да се оттеглим и да го оставим той да ръководи? Е, няма да стане. — Беше възможност да отмъсти на Кадилак. — Първото място трябва да се спечели, амиго. Трябва да си по-добър от всички. По-силен, по-подъл, по-умен...

Кадилак махна с ръка и мина покрай Стив.

— Стой! — заповяда Клиъруотър.

— Може би си прав да не ми вярваш — продължи Стив. — Определено, когато се отнася за теб. Отдавна чувствам, че ти го дължа, първо, задето ми спаси живота, и второ, задето на два пъти аз ти измъквах задника от огъня. Не защото исках, а защото трябваше да го направя. Ако не беше заради Клиъруотър и Мистър Сноу, отдавна щях да те изоставя.

— Така ли? Щял си да изоставиш *мен*? Ако не беше споразумението, което направих с Коджак, главата ти щеше да е на кол пред техните колиби! Кой видя, че идва корабът с колела? Кой предложи най-добрата идея как да се качим на него?

— Да. И след като го направихме, ти провали всичко, като си изтърва нервите! Провали се при най-елементарния трик! Кой щеше да храни сега рибите, ако не го бях извадил на брега?

Устата на Кадилак трепна — той се мъчеше да овладее гнева си.

— Не ти дължа нищо, Брикман! Моите хора изплатиха десетократно този дълг и онова, което те не ти дадоха, ти си го взе сам. Спасяването на змийската ти кожа беше най-лошото нещо, което съм направил през живота си.

— Да. И знаеш ли защо? Защото накрая се изправи пред истинска конкуренция... вместо пред онези диваци с провиснали джуки, които са те слушали толкова години!

Клиъруотър хвана Кадилак, за да не му позволи да си извади ножа.

Стив продължи да му се присмива.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? Не можеш да ми простиш, че те извлякох от уютната ти дупка в Херън Пул, където можеше да обръщаш шише подир шише със саке и да се въргаляш с разни робини с дръпнати очи. Какви сладки малки мацки! Ти беше толкова зает с удоволствия, та не можа да видиш, че е само въпрос на време кога ще бутнат бурето под краката ти. Мислеше се за голям началник. А кой ти даде работа?! Аз! Ти никога не си имал нито една оригинална идея през целия си скапан живот! Всичко в главата ти, което заслужава да се знае, беше откраднато от мен! Всичко, което си знаел преди това, ти е било дадено от Мистър Сноу, и всички онези японски истории бяха глупости! — Той се засмя презрително, преди да нанесе унищожителния удар. — Искаш истината? Добре, ето я и нея, приятелю. Имаш посредствен ум с посредствени идеи. Мислиш се за роден да водиш Избраните? Аз не бих ти поверил да отговаряш и за купчина бизонски лайна!

Клиъруотър видя Малоун да се изкачва по склона към тях. Няколко ренегати го следваха. Тя застана пред Кадилак и се опита да предотврати боя, преди да е дошъл Малоун.

— Чуйте ме! Нека вятърът отнесе казаните гневни думи. Не им отговаряйте с остро желязо!

Думите й останаха без внимание. Те можеха да са кръвни братя, но обидите бяха твърде тежки, за да могат да се понесат. За тях

трябваше да се отмъсти! Кадилак изрева гневно и острието на ножа му блесна като сребърен бял огън в светлината на следобедното слънце.

Стив измъкна бойния си нож и се приготви да отбие първата атака на противника си.

Клиъруотър се обърна към Малоун.

— Моля...

Той вдигна ръце.

— По дяволите. Не знам за какво е този спор, но ако искат да се колят, да си се колят.

Клиъруотър се опита да ги спре.

— Вие полудяхте ли? Спрете! Веднага! — Призивът ѝ отново остана нечул — те продължиха да обикалят един около друг, да замахват и да приклякат, за да проверят реакциите си. Клиъруотър разбра, че трябва да направи нещо, но какво?

Отговорът дойде отвътре. Изблик на сила, която изникна от гнева ѝ със смразяващ кръвта писък.

Малоун видя очите ѝ да горят със син огън. Ръцете ѝ се протегнаха и се насочиха към главите на дуелиращите се. Малоун се гордееше, че е твърд човек, но звукът, който излезе от устата ѝ, беше толкова ужасяващ, че той почувства как ще напълни гащите.

Ефектът върху Брикман и мюта беше още по-поразяващ. За част от секундата те като че ли се вцепениха; ножовете паднаха от ръцете им, в следващия момент те полетяха на няколко метра в различни посоки, паднаха тежко и останаха проснати на земята от невидимия удар, нанесен от Клиъруотър.

Малоун никога не беше виждал такова нещо. Обърна се смаяно към Клиъруотър — и се ококори още повече: зад нея, над хребета, като смъртоносна птица се появи един нисколетящ скайхок и полетя право към тях.

Малоун се хвърли под една скала; няколкото други нарушители, които гледаха боя, изкрещяха уплашено. Но беше много късно. Потокът от куршуми, изстрелян от скайхока, вече ореше смъртоносна бразда през тревата и пръстта към Клиъруотър, откъртваше люспи от камъните и изпращаше виещи рикошети във всички посоки.

Вместо да се хвърли на земята, Клиъруотър се обърна към самолета, сякаш го предизвикваше. Около нея избухна облак от прах от камък и пръст...

Дори да бяха на крака, Стив и Кадилак бяха твърде далеч, за да я издърпат от линията на огъня. Ръцете и главата на Клиъруотър трепнаха неудържимо, после тя падна — беше ударена.

Стив изтръпна от ужас. Но ужасът беше достатъчен да отвори каналите, които го свързваха с Роз.

„О, благословена майко! Роз! Ако означаваме нещо един за друг, помогни ми!“

Клиъруотър бавно се обърна по гръб и се опита да повдигне лявата си ръка към скайхока, когато той се плъзна над главите им. Но от устните ѝ излезе единствено кръв. Ръката ѝ падна, пръстите ѝ бяха протегнати към Стив.

Стив с мъка се изправи и тръгна със залитане към мястото, където лежеше Клиъруотър. Малоун тръгна с него. Кръв се стичаше през туниката и панталоните на избелелите ѝ памучни дрехи на роб. На по-светлите места кожата ѝ беше станала сивкавобяла. Не беше мъртва, но скоро щеше да умре, ако не...

„Да, малка сестричке, чувам те, разбирам те...“

ГЛАВА 15

Малоун прегледа раните на Клиъруотър и изсумтя песимистично:

— Жалко, че Медицинската шапка не е с нас. Направо не знам откъде да започна.

Стив преглътна сълзите си и помилва лицето на Клиъруотър, но не последва никаква реакция. Тя беше в безсъзнание. Вероятно в дълбок шок. Той хвана ръката ѝ и я стисна силно в опит да влее своята жизненост в тялото ѝ. Умът му я молеше да живее. Молеше я да му прости. Ако двамата с Кадилак не бяха започнали този безсмислен спор, предизвикан от отказа на мюта дори да помисли за освобождаването на Роз от ешелона', може би щяха да видят скайхока по-рано. Тогава това нямаше да се случи.

Но не всичко беше изгубено. Не и сега, когато Роз беше тук...

Стив хвана ръката на Малоун.

— Нищо не разбирам от рани. Можеш ли да спреш кръвта?

— Мога да опитам. Но ще бъде само временно. Ако държиш на курвата си, те съветвам да потърсиш друг за помощ.

Стив не отвърна на подигравката. Спречкването с Кадилак беше достатъчно за деня.

— Трябва да я спасим.

— Заради онзи номер, който извъртя на двама ви?

— Заради много причини. Направи каквото можеш...

— Добре. Но имам и една друга работа, за която трябва да се погрижа. — Малоун се обърна и извика двама от приятелите си. — Анди! Джейк! Вземете няколко момчета и се оправете с Гордън и Уолш на наблюдателния пост.

Не прозвуча като намерение за окачване на медали.

Анди и Джейк поведоха група въоръжени мъже към наблюдателния пост, а Стив се обърна към Кадилак, който все още лежеше на земята, явно също в безсъзнание. Гриф, един от помощниците на Малоун, беше коленичил до него и го преглеждаше.

Стив отиде при тях.

— Лошо ли е ранен?

— Не, само повърхностни рани. Ще се оправи. — Гриф посочи раните от куршуми по външната страна на лявото бедро и лявата страна на корема, после обърна Кадилак да покаже на Стив мястото, където два други куршума бяха разкъсали кожата отдясно на гърдния му кош.

Една цицина на тила на Кадилак обясняваше защо е в безсъзнание — беше се ударил в някой камък. Но беше извадил невероятен късмет — при пряко попадение медните куршуми със стоманен връх се взривяваха, а той беше само одраскан. Раните на Клиъруотър бяха несравнимо по-лоши.

— Имате ли сулфаниламид? — Това беше антисептична пудра, използвана за предпазване от инфекция на открити рани.

— Да. Но не го прахосвам за разни скапани диваци — изръмжа Гриф.

Стив го хвана за яката.

— Направи го, приятел. Този човек ни е необходим в добра форма. Той е нашият билет за безпроблемното ни бъдеще.

— Сериозно? — Гриф не изглеждаше впечатлен.

Стив отпусна хватката си.

— Искаш да се отървеш от мютите, нали?

— Това ще направи живота ни много по-лесен.

— Точно това е човекът, който може да го направи. Погрижи се за него. — Стив потупа Гриф по рамото и се изправи. Изпратената от Малоун група се връщаше и водеше Гордън и Уолш. Двамата бяха престанали да се опитват да се предпазват от прикладите на пушките, които се сипеха върху тях от всички страни. Очевидно знаеха какво ги чака.

Групата спря пред Малоун. Лицето на Уолш беше одрано и ожулено, едното му око вече се затваряше. Десният крачол на Гордън беше кървав от рана на бедрото.

— Опитва се да избяга — обясни Джейк.

Малоун извади трицевния си въздушен пистолет и го вдигна пред нещастните нарушители.

— Знаете ли какво е това?

Не последва никакъв отговор.

— Двама мъртви и трима ранени, защото пропуснахте да видите скайхока! — Той посочи Кадилак. — Без да броим диваците. Но вашите другари, които вие трябваше да запазите... — Той се удари по гърдите. — И едва не надупчиха и моя задник! Какво правехте, по дяволите... Боя ли гледахте?

Стю Уолш се изправи предизвикателно и изграчи:

— Всички го гледаха!

Малоун допря пистолета си до гърлото на Уолш и стреля. После се обърна към Гордън.

— Имаш ли да кажеш нещо?

— Да. Съжалявам, че няма да присъствам, когато дойде твоят ред. — И заплю Малоун с кървава хрчка.

Малоун се избърса, после прибра пистолета в кобура и извади бойния си нож.

Всички затаиха дъх.

— Така — тихо каза той. — Искаш да се опиташ да ме победиш? — Той сграбчи дясната ръка на Гордън и пхна ножа в дланта му. — Това е твоят голям шанс. — Малоун отстъпи няколко крачки. — Пуснете го! — После махна към нарушителя. — Хайде, Горди. Имаш предимство. Да видим как ще го използваш!

Стиснал зъби от болката в раненото бедро, Гордън направи отчаян скок към мъчителя си. Малоун беше дребен, но пъргав. Прехвърли тежестта върху петата на левия си крак, направи половин завъртане наляво, избегна удара на Гордън и нанесе висок мощен ритник.

Стив, който не беше чужд на насието, трепна, когато токът на десния ботуш на Малоун удари Гордън под брадичката, като отхвърли главата му назад и му счупи врата.

— Свалете им дрехите и ги изхвърлете... — Малоун взе бойния си нож, без да си направи труд да провери дали Гордън е мъртъв, и се обърна към Стив: — Ела да я видим...

Двама нарушители бяха клекнали до Клиъруотър. Все още в безсъзнание, тя лежеше на сгънатото сламено пончо. Бяха свалили окървавената туника, панталоните и превръзката около слабините ѝ и я бяха превързали.

— Как е?

Единият мъж — О'Кийф — избърса ръцете си в разкъсаната ѝ туника.

— Превързахме я, но продължава да кърви вътрешно. Само едно нещо може да спаси тази курва — хирургия.

— Да... — Стив нави дрехите ѝ и ги сложи като възглавница под главата ѝ, после я зави. Докосна леко челото ѝ, после стана и отведе Малоун настрана.

— Трябва да поговорим.

— Какъв е проблемът?

Стив се поколеба. След видяното трябваше да подбира думите си внимателно. Ако не започнеше както трябва, можеше да умре, преди да има време да обясни.

— Това беше „Скайхок Марк Ту“. Видя ли червените краища на крилата? Това означава, че са от „Ред Ривър“.

Малоун го изгледа недоверчиво.

— Откъде знаеш толкова много за „Скайхок“.

— Бях планерист... забрави ли? Един съвипускник ми показва такъв самолет на попятната станция Пуебло. Преди да изпадна в беда. Излязохме късметлии. Летецът може да не е имал повече патрони. Но той ще се върне... също и приятелите му.

— В такъв случай по-добре да се махаме.

— Аз не. Аз оставам.

— С тази курва? За какво, по дяволите? С нея е свършено, амиго. Терминада.

— Грещиш. Тя ще оживее. — Стив отведе Малоун настрана. — Ще я кача на ешелона.

— Ще се върнеш? — попита невярващо Малоун.

Беше добър, в това нямаше никакво съмнение. Но пък имаше дълги години практика...

— Това е единственият ѝ шанс — каза Стив. — Ешелонът е на по-малко от петдесет мили от нас и на него има полеви хирургически екип и операционна.

Малоун посрещна думите му със сух смях.

— И какво от това? Сериозно ли мислиш, че ще си губят времето да спасят една дивачка... дори и такава красавица като нея?

— Ще я спасят. Тя е много важна.

— Добре, съгласен съм. Но откъде знаеш...

Стив понижи глас.

— Вече са тръгнали.

Малоун присви очи.

— По дяволите... Разбрах те още първия път. Ти наистина си шибан фед!

И посегна към пистолета си.

— С това ставаме двама, компадре. Но тъй като бях нов, ми трябваше време, докато науча твоя номер.

— Хм... — Малоун отпусна ръката си.

Стив вдигна ръка и натисна малкия предавател, скрит под кожата зад лявото му ухо. Леко натискане и отпускане беше достатъчно да предаде кодиран в морзова азбука сигнал ХГ-ФР.

Малоун се почеса по врата и изпрати своя позивен сигнал Х-СА. Апаратът на Стив — голям колкото батерия за кварцов часовник — преобразува серията от точки и тирета в звук директно във вътрешното му ухо.

След това ренегатът разкри пълното си кодово име: „Хай Сиера“.

— Какво знаеш?

— Толкова, колкото пожелаеш ми кажеш.

„Внимавай, Стив. Този кучи син е много потаен...“

Малоун посочи с палец към Кадилак. Мютът тъкмо беше започнал да идва на себе си.

— Той също ли е в списъка на поръчките ти?

— Да. Но трябва да остане тук, за да ми помогне да събера останалата част от партидата. Разбра ли?

— Разбрах. Мога ли да помогна с нещо?

— Да. Имаш ли морфин?

— Вече й бихме инжекция.

— Имам предвид него.

Малоун го погледна изненадан.

— Но това са само драскотини! За да започне един мют да крещи, трябва да му откъснеш ръка или крак и дори тогава повечето от тях само пъшкат. Като гледам колко си близък с тези двамата, мислех, че това ти е известно.

— Не заради това те попитах. Всичко ще стане много по-лесно, ако той е упоен, докато го отнесете оттук.

— Е, той може да преглъща, така че ще му дадем малко клауд найн. — Малоун извика Гриф, извади от чантата за първа помощ плик с хапчета и му каза да даде на Кадилак двойна доза.

Клауд найн, стандартно болкоуспокояващо, раздавано от Федерацията под формата на таблетки, беше направило по-поносим живота на татко Джак през последните години.

Стив гледаше неподвижното тяло на Клиъруотър. Знаеше ли тя какво ще се случи? Това ли имаше предвид, когато беше прошепнала „Имаме толкова малко време“?

— Та казваш...

Стив излезе от унеса си.

— А?

— Дивакът. Да го отнесем... къде?

— При племето му. То се намира около реперна точка Каспар, Уайоминг. Ако тръгнете по Северна Плат...

— Знам пътя. Как ще ги намерим, когато отидем там?

— Не се тревожи. Те ще ви намерят. М'Колите контролират този район. Техните воини хванаха Келсо, Джоди и другите миналата година.

Малоун кимна.

— Започвам да разбирам картината...

— Кадилак е летописец.

— Шегуваш се! — Малоун изглеждаше истински заинтересован. — Мислех, че летописците са стари хора.

— Не се раждат стари — засмя се Стив. — Той е следващият за тази работа в племето. Това го прави важен. Толкова важен, че ще можеш да сключиш сделка за него. Ако доставиш нашия приятел в добро състояние, ще спечелиш много. Говори с Мистър Сноу. Той е старият летописец... и учителят на този. Ако му кажеш, че те изпращам аз, ти гарантирам, че всичко ще е наред. Действай умно и никога вече няма да ти се налага да играеш „Лов на червени кожи“.

— Виж, това ще направи живота много по-лек...

— Тогава действай.

— Окей. — Малоун направи гримаса. — А този Мистър Сноу, той останалата част от пратката ли е?

— Тази операция е моя, амиго. Когато се наложи да знаеш повече, ще ти кажа.

— Само питам...

— Задачата ти е да доставиш Кадилак на М'Кол. Ако успееш, използвай този контакт да се сприятелиш с тях, това ще е още по-добре. Така те няма да подозират нищо, когато те извикам да ми помогнеш да нанесем удара.

Перспективата за добре подготвено предателство изкриви устните на Малоун в тънка усмивка.

— Звучи добре. А какво ще правим с конете?

— Ако твоите момчета проявяват интерес към тях, вземете ги. Аз искам само моите и няколко резервни. — Беше ред на Стив да се усмихне. — Ако установите, че не можете да ги яздите, винаги можете да ги изядете. И предлагам да завържете тоя приятел с голямата уста за седлото.

— Защо, проблеми ли ще ни създава?

— Не и след като го отведете отгук.

— Какво да му кажем, като се събуди?

— Добър въпрос. — Стив се замисли. — Кажи му, че благодарение на неговото желание да ме убие бяхме обстрелвани от скайхока и че последния път, когато си ме видял, Клиъруотър е умираше в ръцете ми. Това ще му даде нещо, върху което да мисли. Може дори да му затвори устата. Можеш също да му кажеш, че съм решил да ви настигна колкото се може по-скоро.

— Но не искаш да му кажа, че си качил курвата на ешелона.

Стив прикри нарастващото си раздражение от това, че Малоун непрекъснато използваше тази вулгарна дума.

— Още не. Ако тя не оцелее...

— Разбирам какво имаш предвид.

— Аз ще му съобщя неприятната новина, когато трябва. И слушай, бъди търпелив с него, а? Знам от опит какви чувства изпитваш към хора, които се държат нахално с теб, но, хм... не повреждай стоката. Може да се нуждаеш от помощта му, за да си осигуриш преминаване през територията на мютските племена до реперна точка Каспар.

Малоун кимна.

— Ще го имам предвид.

Докато нарушителите се оправяха с конете, Стив и Малоун направиха една груба носилка и пренесоха Клиъруотър до плитката

пещера под скалния ръб, където преди по-малко от осемнадесет часа тя лежеше в ръцете му прекрасна и изпълнена с живот...

— Така... — каза Малоун. — Значи ще чакаш тук, докато...

— Да. Готов съм да чакам до края на света, стига да мога да ѝ помогна.

— Хм...

— Имаш ли радио? — попита Стив.

— Защо?

— За да се свържеш с Майка да нареди на самолетите да се върнат. Онзи, който ни атакува, очевидно не е знаел срещу кого стреля. Малоун вдигна рамене.

— Ние трябва да рискуваме като всеки друг. АМЕКСИКО ни снабдява, като скрива малки пакети с продукти из околността, но някои от нас също излагат задниците си на опасност. Ако не го правим, някои от *истинските* нарушители, които са с нас, може да се усъмнят.

— И когато се усъмнят?

— Това е мой проблем. Ти как се сети за мен?

— Чрез дедукция — отговори Стив. — Миналата година ти ме разкри прекалено бързо. За нарушител ти, изглежда, знаеше твърде много за прикритите фед. Всъщност прекалено много.

— Да. Ще трябва да внимавам с това.

— Но със сигурност разбрах чак когато Келсо излезе от прикритието. Двамата с Джоди нямаше да се върнат да ме спасят, ако *ти* не беше решил, че трябва да ме освободиш. След като разбрах, че той е Рат-Качър, се замислих за всичко случило се с мен и с по-голяма или по-малка увереност стигнах до извода, че ти също работиш за Майка. А когато видях как ти и О'Кийф, и онзи другият, се погрижихте за раните на Клиъруотър, се уверих окончателно. Знам какви чувства изпитват останалите към мютите. Дори да видят, че някой от тях умира от жажда, няма дори да се изпикаят върху него! Ти нямаше да си губиш времето с нея, ако тя не беше важна. А ти знаеше, че е.

Малоун не беше от хората, които много се смеят, но успя да се усмихне.

— Само за протокола ще ти кажа, че идеята да те вържа за кола не беше моя. Всички ни изпитват до крайност... или по този начин, или по някой друг също толкова неприятен. Това е част от церемонията по приемане. Нищо лично... разбираш ли?

— Естествено. Ти ли нареди на Джоди да ми остави ножа?

— Не направо. Чрез Келсо. Но хващането им от мютите не беше част от плана. Срам за Келсо. Дейв понякога е много досаден...

— Ти го каза!

— Но иначе е свестен. Медицинската шапка също. И Джоди... На вид не е кой знае какво, но...

— Тя е желязна.

— Нямах това предвид. — Очите на Малоун заблестяха. — Когато малката ѝ кутийка за наслада пламне, тя може да стане много палава. Разбираш какво имам предвид.

Стив скри изненадата си.

— Да — каза той и си помисли колко е странно, че през цялото време, докато бяха заедно, нито за момент не се беше замислял върху тази страна на нейната същност. И се зачуди защо разкриването ѝ го накара да се чувства толкова неудобно.

— Да... — Малоун се усмихна замислено. — В тази банда имаше някои добри хора, но... така става. — Той зарови в чантата за първа помощ и извади две спринцовки с морфин. — Не мисля, че ще се събуди, но по-добре да са ти подръка в случай, че лекарите не дойдат. Може да има нужда от тях, когато шокът отзвучи.

— Благодаря.

— Няма защо. Ние не сме толкова лоши, колкото ни представят. — Малоун се усмихна, след това тупна Стив по рамото. — Пази се, амиго.

Стив гледаше как Малоун слиза по склона към хората си. Някои бяха решили да яздят, други предпочитаха да водят конете. Кадилак седеше отпуснат на коня със завързани китки и крака, както беше предложил Стив. Без да се обърне, разпокъсаната колона се отправи на запад и скоро се изгуби от поглед между дърветата.

Стив се чудеше колко от тях, освен Малоун работят за АМЕКСИКО. Джоди беше права. На никого не можеше да се вярва. Нищо не беше такова, каквото изглежда. Той самият беше чудесен пример за това: трекер, който не само беше дегизиран като мют, но и беше влюбен в мютка. Доверен човек на Генералния президент, който се чувстваше по-близък с неговите врагове. Вече беше дезертирал умствено от Федерация Амтрак и ако можеше да намери начин да

освободи Клиъруотър от „Ред Ривър“ — а също и Роз, — беше готов да прекара останалата част от живота си в Света със синьото небе.

Но свободата имаше и своята лоша страна. След като започнеш да оспорваш приетия ред на нещата, вече не можеш да си сигурен в нищо. Дори да имаше такова нещо като истина, не можеш да си сигурен какво означава тази дума и дали истината за нещо може да бъде установена абсолютно и безспорно.

Повечето трекери прекарваха живота си, без изобщо да помислят, че може да има алтернативен начин на съществуване. Те знаеха за мютите, разбира се, но мютите бяха полухора. Щом си трекер, се подчиняваш на заповеди, вярваш каквото ти се казва и никога не се съмняваш в мъдростта на Първото семейство. Това беше начин за оцеляване.

Трудностите започваха, когато се отклониш от нормата. След като кривнеш от пътя, определен от Наръчника, затъваш в блатото на страха, несигурността и съмнението. За да не полудее, човек се нуждае от нещо, в което да вярва, цел, към която да се стреми, мечта, която да лелее. Семейството имаше мечта, но Стив вече не споделяше тяхното виждане за Света със синьото небе, очистен от всички онези, които не признаваха избрания модел.

Трекерите бяха обзети от непоклатима вяра в справедливостта на каузата си, но това беше увереност, основана на сляпо невежество. Мютите бяха също толкова уверени, че са избрани да триумфират над потисниците си, но те просто защитаваха правото си на съществуване; конфликтът беше предизвикан от Федерацията.

В материално отношение мютите на Плейнфолк водеха бедно съществуване, но в други, неосезаеми отношения, техният начин на живот беше по-богат и по-малко рестриктивен. Воините на съперническите племена се подчиняваха на общ кодекс на честта, бяха установени правила на социално взаимодействие, които всяко племе следваше при конкретни обстоятелства. Наказанието за нарушаване на тези правила можеше да е така сурово, като това във Федерацията, но самите правила не бяха потискащи и — както Стив знаеше от собствен опит — невинаги се прилагаха строго.

В сравнение с подземните хора мютите притежаваха завидна степен на свобода и се радваха на инстинктивна, хармонична дружба с всичко, което съставляваше същността на Света със синьото небе и

невидимите същества, които — както те вярваха — бяха над него и над тях от духовното царство отвъд облаците.

Федерацията не се занимаваше с такива неосезаеми неща. Идеята за лична свобода, за това, че човешкото тяло може да носи духовен елемент — един вид направляващ механизъм, който не може да бъде обсъден, анализиран или претеглен, просто не съществуваше. Думата „душа“, заедно с думите „свобода“ и „любов“ не влизаха в речника на трекера.

Любов...

Стив коленичи и сложи ръка върху челото на Клиъруотър. Беше студено. Очите ѝ бяха затворени. След като се увери, че е добре завита, той започна да събира дърва за огън. Когато се стъмни, този огън щеше да насочи към тях лекарите и войниците, които щяха да дойдат с ешелона.

С Роз...

Стив седна до Клиъруотър и загледа пламъците, обгърнали начупените клони. Дървата пращяха и съскаха.

Доскоро сестра му трябваше да се задоволява с филтрирана версия на неговите изживявания. Вече не. Сега тя гледаше *реалния* свят със собствените си очи и от подобрения „цвет“ и дълбочината на картините, достигащи до него по умствения мост, Стив знаеше, че тя също се чувства, сякаш се е върнала у дома.

Щеше ли да я измъчва същата несигурност? Щеше ли да може да отхвърли всичко, на което бе учена да вярва, и да приеме без въпроси тайното знание, което сега нахлуваше в сърцето и душата ѝ? Как щеше да се справи с процеса на отучване — на решаване къде *действително* е истината?

Въпреки всичко, през което беше минал, Стив не беше близко до решаването на този проблем. Той *все още* се разкъсваше между двете култури. Убежденията, втъпявани му повече от седемнадесет години, не можеха да се изкоренят. Той вече не смяташе мютите за полухора или за врагове, но дълбоко в себе си още вярваше, че е — по някакъв неопределен начин — по-добър от тях. Но имаше известен напредък. Само преди две години той беше смъмрил Роз, задето бе дръзнала да каже, че мютите имат право на съществуване!

От момента, когато беше излязъл на повърхността за първия си полет над белите пясъци на Ню Мексико, възгледите му за света бяха

започнали да се променят; процес, който беше ускорен от пленяването му от племето М'Кол. Кадилак и Мистър Сноу и преди всичко Клиъруотър му бяха помогнали да открие неподозирани дълбочини на емоции, чувства на удивление и привързаност към Света със синьото небе.

Отначало вътрешният конфликт между тези нови емоции и онова, което той като трекер знаеше, че е вярно, го караше да се чувства виновен. Това беше последвано от нарастващо разбиране, че е отгледан с постоянна диета от лъжи и че онова, което открива, е *истинското* състояние на нещата. Той се почувства привлечен от Плейнфолк. Излизането на повърхността беше като „връщане у дома“; фраза, която оттогава беше използвал многократно. Дълбоко в себе си той знаеше какво точно означава тази фраза, но в езика на трекерите тя нямаше никакъв смисъл. Домът беше Рузвелт/Санта Фе, но той вече не принадлежеше към него.

Проблемът беше — въпреки топлата му привързаност към Мистър Сноу и непреодолимото му желание да е с Клиъруотър, — че той вече не беше сигурен *къде* принадлежи. Последните две години бяха дали богато доказателство, че животът му се оформя от сили, които не разбира. Той беше видял със собствените си очи силата на земната магия да изтича през Клиъруотър, беше видял Кадилак да чете бъдещето в камъните — дори беше зърнал нещо от това у себе си. И все пак не можеше да приеме безрезервно като мютите, че всяко действие е предопределено, че миналите и бъдещите събития са оформени от някакви невидими същества.

Въпреки всичко случило се, въпреки факта, че беше призовавал името на Великата небесна майка в много случаи, той бе запазил здравословния си скептицизъм. Талисмана, Мо-Таун, Небесните гласове, по-малките духове, които язدهа вятъра, живееха в горите, в скалистите чукари, реките, езерата и потоците бяха фантазии, предадени от минали поколения мюти с лули, пълни с рейнбоу, за обяснение на известни геофизически явления.

Източната и западната врата на небето, през които всеки ден слънцето влизаше и излизаше, бяха класически пример. Мютите приписваха митично значение на събития, за които нямаха ясно, рационално, научно обяснение. По общо признание — доколкото той знаеше — още нямаше научно обяснение и за специалната дарба, която

той споделяше с Роз, или силите, притежавани от Клиъруотър, Кадилак и Мистър Сноу, но един ден щеше да има.

В известен смисъл и двете страни бяха прави. Ако вярваш, както вярваха трекерите, че всичко може да се обясни, или, както вярваха мютите, че нищо не става случайно, тогава животът — всичко съществуващо — трябва да има значение. А щом има значение, значи има и логическа структура, което на свой ред означава, че един ден всичко, включително мютската магия, ще може да бъде разбрано. Всичко ще стане известно.

Да... намесата на Талисмана в моменти на опасност беше това, което трекерите наричаха „късмет“. Нищо повече от непредвидено съчетание на събития, които поставят точния човек на точното място в точния момент. Или обратното. Кадилак можеше да твърди, че Пътят е начертан, но беше също толкова вярно, че ако имаш ясна цел, ако анализираш всички елементи на една ситуация и тяхното влияние в различни пермутации в избран курс на действие, тогава — в девет от десет случая — ще знаеш какво да правиш. При условие, разбира се, че имаш достатъчно ум да разсъждаваш.

Стив знаеше, че желае да бъде в Света със синьото небе, но въпреки случайния подтик — обикновено в моменти на пълно отчаяние — да остави Онзи, който е горе да ръководи нещата, той вярваше, че бъдещето се оформя тук, на земята. От хора като него. Чувството, че е определен да постигне големи неща, може би, както твърдеше Клиъруотър, му беше дадено от Талисмана, но то може да бе съществувало през цялото време, може да беше продукт на неговото генетично наследство, бавно съзряващо, докато бе развивал физическите и интелектуалните си способности през безкрайните часове на упражнения и учение.

Изпитанията за кураж и издръжливост, на които беше подложен през последните две години, бяха утвърдили решимостта му, но той не си въобразяваше, че е непобедим; току-що случилото се с Клиъруотър беше навременно напомняне, че добре насочен куршум или стрела могат да го убият. Но дълбоко в себе си той беше убеден, че нищо толкова няма да му се случи.

Той хвърли още няколко клона в огъня и отново погледна Клиъруотър. Никаква промяна. Искаше му се да я прегърне, но знаеше, че в сегашното й състояние могат да я пипат само опитни лекари.

„О, Мо-Таун! Мила Майко! Ако ти или Талисмана НАИСТИНА съществувате там горе, защо не НАПРАВИТЕ нещо?! Ще си останете ли на някой глупав скапан облак да я наблюдавате как умира, когато можете да протегнете ръка и да премахнете болката?!“

Джордж Уошингтън Джеферсън 31-ви, Генералният президент на Федерацията, затвори книгата, която четеше, спря тихото, но настойчиво бибиждане и прехвърли пристигналото съобщение на съседния видеоекран. Появи се Карлстром — очевидно ликуващ.

— Добър вечер, Бен. Отдавна не съм те виждал толкова доволен. Сигурно имаш добри новини.

— Не точно добри. Нека ги наречем обещаващи.

— Хайде, изплюй камъчето, Бен. Дори и аз искам от време на време да се разтоваря.

— Става дума за операция „СКУЕЪР-ДАНС“ и Стив Брикман. Искате ли да видите файла?

— Не. Помня го. Помня и сестра му, Роз... Нали я качи на „Ред Ривър“?

— Смаян съм! Как с всичко онова, което става по върховете на властта... — Карлстром поклати глава. — Как го правите?

— Не държа на отчет всички, Бен. Само онези, които са важни.

— Разбирам... Току-що получихме съобщение от Хай Сиера — един от най-добрите ми хора. Използвахме Роз да проследим Брикман от реперна точка Чикаго. След като тя установи, че се движат по Северна Плат, преместихме групата на Хай Сиера пред тях.

— И?

— Предчувствието ми се оправда. Брикман е чист. Той изпълнява задачата. Всъщност никога не е преставал. От известно време Роз получава положителни сигнали и Хай Сиера току-що го потвърди. Брикман е включил групата на Сиера да помага за изпълнение на възложената му задача.

— И кога можем да очакваме положителни резултати?

— Засега още не, но перспективата е добра.

— А сега ми кажи лошата новина.

Ликующата усмивка на Карлстром помръкна.

— Какво ви кара да мислите, че има такава?

— Винаги има, Бен. Винаги има. Ти си ми представял такива добри перспективи и преди. Така че нека я чуем.

Карлстром възприе безпристрастното изражение на покерджия и каза:

— След час или два Клиъруотър...

Интересът на Джеферсън нарасна.

— Повелителката, с която нашият млад герой, хм...

— Прави любов? Да, същата. Той се е погрижил да я вземат на „Ред Ривър“. Роз урежда прехвърлянето.

— Ще могат ли те да... Не искам ешелонът да бъде изложен на риск.

— Това няма да е проблем. Един скайхок от предния патрул на „Ред Ривър“ е съгледал група ренегати и е използвал последните си куршуми по тях, преди да се отправи към ешелона. Докладва, че е повалил неколцина. Предполагам, че не е разбрал по кого стреля. За щастие Роз е получила съобщение секунди след това.

— Колко лошо е ранена тя, Бен?

Карлстром направи гримаса.

— Критично, но Сиера казва, че не е фатално... при условие, че лекарите пристигнат навреме. Два хирургически екипа ще се заемат с прехвърлянето.

— А Роз?

— Тя също отива.

— Някой ще я следи ли, Бен?

— Не се тревожете, ще бъде добре покрита.

— А Брикман?

— Според Роз той иска да координира последната фаза на операцията. Сега е с Клиъруотър. Всичко е подготвено за операция на борда на „Ред Ривър“. Тя не е в състояние да пътува. Положителното е, разбира се, че не е и в състояние да ни причини някаква вреда.

Джеферсън посрещна тази новина с доволно кимване.

— Добре, Бен, браво. Дръж ме в течение, докато не излезе вън от опасност.

— Ще бъде изпълнено. Лека нощ, господин генерален президент.

— Лека нощ, Бен. — Джеферсън изчисти екрана, после взе книгата си и нежно погали кожената ѝ подвързия.

Книгата — за парните локомотиви, които някога бяха пътували по железопътните линии на Тексас — беше отпреди хиляда години. Историята на американския парен локомотив беше една от двете лични страсти на Джеферсън; другата беше отглеждането на рози.

Първото семейство притежаваше забележителна библиотека от истински книги по тези и много други теми, а и КЪЛЪМБЪС, водещият интелект на Федерацията, съхраняваше текстове по всичко писано някога. Но времето, когато тяхното съдържание щеше да бъде направено достояние на по-широка публика, беше много далеч. Материалът, който съдържаха книгите, не беше достъпен дори на всички членове на Първото семейство. Тази, която Джеферсън четеше сега, беше достатъчно безвредна, но дори знанието, че съществуват такива неща като книги, би могло да създаде вълнение сред онези, които обслужваха Федерацията.

Книгите бяха хубави неща, но бяха и опасни.

Стив внимателно махна дрехите, които беше направил на възглавница, сложи главата на Клиъруотър на бедрото си и я погали. Беше толкова близко до него, и въпреки това толкова далеч. Челото ѝ все още беше студено, косата ѝ бе влажна, очите — затворени.

Чувстваше се безпомощен. Ако тя само можеше да види, че той е тук... ако можеше да се свърже с нея и да ѝ даде да разбере, че е в сигурни ръце... че трябва да ЖИВЕЕ!

Той се загледа в светещите въглени. Следващите няколко седмици нямаше да са леки. Когато Кадилак научеше, че Клиъруотър е качена на борда на „Ред Ривър“, щеше да пощурее. Но това трябваше да се направи. Това беше единственият начин да се спаси животът ѝ. За Стив само това беше важно. Само висококвалифицирани хирурзи с модерната техника, разработена от Първото семейство, можеха да ѝ помогнат. Мистър Сноу щеше да разбере. Стив разчиташе, че неговите мъдри, спокойни съвети ще успокоят Кадилак. От своя страна, Стив беше готов за примирие, всъщност беше готов да тури край на враждата. Завинаги. В сегашната ситуация никой от тях не можеше да си позволи лукса за още един спор.

Като част от лекарския екип на ешелона и чрез връзката си с Карлстром Роз щеше да се погрижи Клиъруотър да получи най-

доброто възможно лечение. И при първа възможност щеше да ѝ предаде, че не е изоставена. Освен това щеше да каже на Карлстром, че Клиъруотър трябва да бъде оставена на ешелона като уловка за привличане на другите.

Карлстром трябваше да повярва, че Стив е абсолютно лоялен към Федерацията — както твърдеше Роз. Но не беше така. Лекарските умения на Федерацията щяха да закърпят тялото на Клиъруотър, но тя щеше да се възстанови в Плейнфолк.

Така или иначе — в момента той нямаше ни най-малка представа как може да стане това — Стив възнамеряваше да спаси Клиъруотър от „Ред Ривър“: ешелона с най-добрата бойна история и най-много избити мюти. Задачата, която си беше поставил, беше равностепенна на опит да щурмува с голи ръце крепостта на шогуната в Йедо. Нормално той би изоставил тази идея като невъзможна, но с Роз вътре ситуацията беше съвсем различна...

Стив взе разсеяно един объл камък и го заобръща; искаше да има способността на Кадилак да чете бъдещето в камъните. Нищо не се случи. Камъкът не оживя. Но докато го стискаше, той се сети за предсказанието на Кадилак, направено на стръмната скала, когато той бе излетял в утринното небе...

„Той ще се върне ли?“ — бе попитала Клиъруотър, когато „Блу-Бърд“ се беше насочил към Сухите земи на юг.

„Да, по времето на Новата земя — бе отговорил Кадилак. — Ще дойде с маска на приятел, със смърт, криещ се в сянката му, и ще те отнесе с кървава река.“

Винаги когато беше мислил върху тези думи, той беше приемал, че думите „кървава река“ означават ужасна битка — за която по някакъв начин той щеше да е отговорен и в която щяха да загинат стотици. Защото той щеше да дойде със „смърт, криещ се в сянката му“ и защото преди Кадилак да беше направил предсказанието Мотор-Хед го беше нарекъл „Носител на смърт“.

Но сега Стив разбра, че думите могат да се разтълкуват по съвсем друг начин. „Кървавата река“, която щеше да отнесе Клиъруотър, можеше да е „Ред Ривър“^[1]! Ешелонът, на който щяха да се качат!

„Ще умра ли — бе попитала тя — в тъмнината на техния свят?“ Неговият свят?

„Ще живееш“ — беше отговорил Мистър Сноу.

О, Небесна майко! Сърцето на Стив щеше да се пръсне. Как можеше да е бил сляп толкова време!

Той хвърли камъка, обгърна с ръка главата на Клиъруотър и я притегли по-близко до себе си.

— Ти ще живееш! — прошепна страстно той. — Ще живееш!

Високо в тъмното небе се плъзнаха червени светлини.

Затворените клепки на Клиъруотър трепнаха, когато вътрешният глас на Роз мина през объркването, обхванало ума ѝ, и стигна до сърцевината на съществуването ѝ.

„Привет, сестричке. Най-последно се срещнахме под звездите, които са наш дом. Нося ти любов и живот. Дръж се. Времето приближава. Нашата обща работа започва...“

---

[1] Червената река. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.